

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

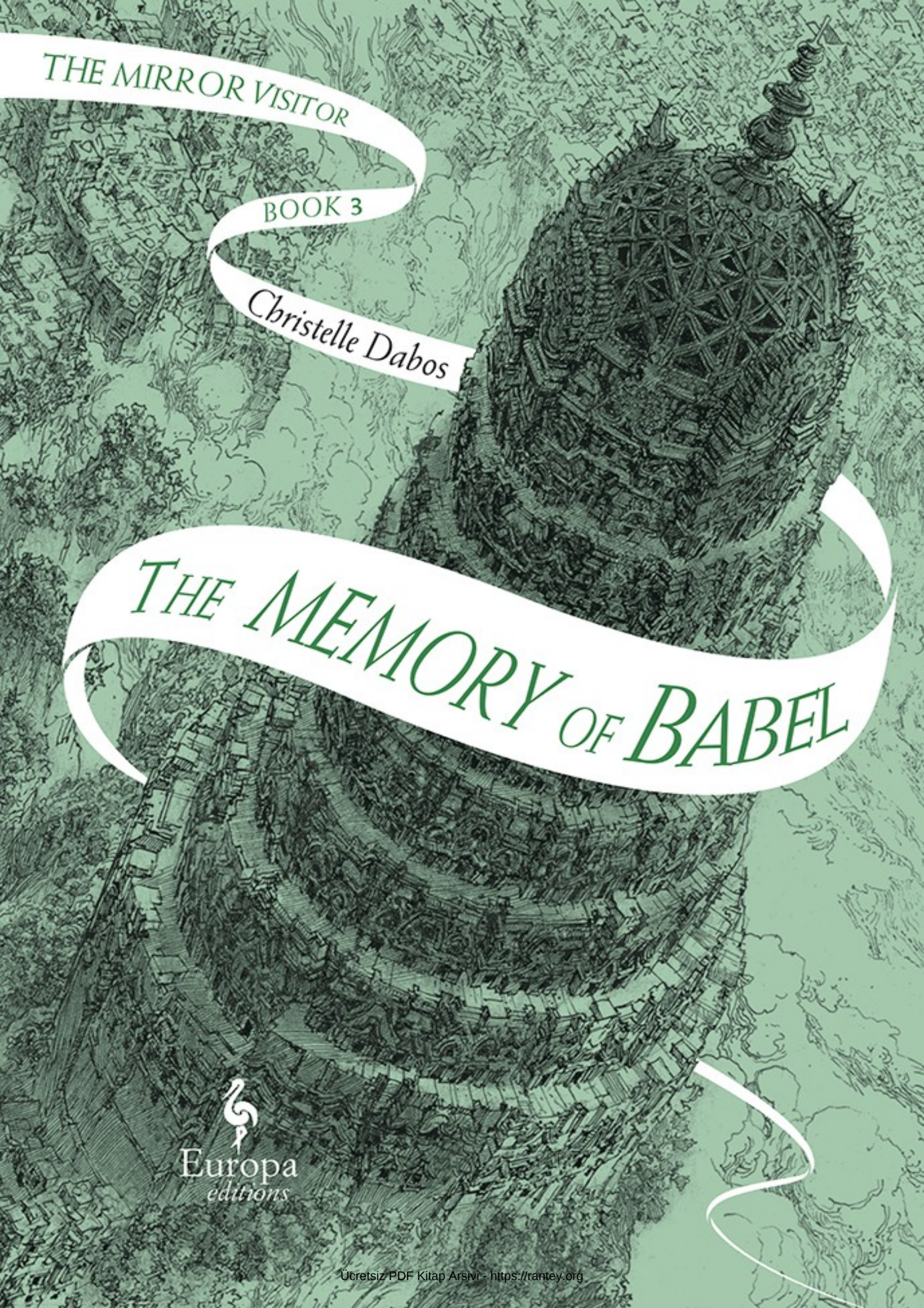
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE MIRROR VISITOR

BOOK 3

Christelle Dabos

THE MEMORY OF BABEL

Europa
editions

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CHRISTELLE DABOS
TARAFINDAN DA
YAZILMIŐTIR

Bir Kış Vaadi - Ayna Ziyaretçisi - 1. Kitap

Clairdelune'ün Kayıpları - Ayna Ziyaretçisi - 2. Kitap

Europa Editions
214 West 29th St.
New York NY
10001info@europaedition
s.com
www.europaeditions.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek bölgelere yapılan atıflar temsili olarak kullanılmıştır.

Copyright© 2017 by Gallimard Jeunesse İlk
yayın 2020 Europa Editions

Hildegarde Serle tarafından yapılan çeviri
Orijinal Adı: *La Passe-Miroir. 3. Kitap La Mémoire de Babel* Translation
copyright© 2020 by Europa Editions

Herhangi bir biçimde tamamen veya kısmen çoğaltma hakkı da
dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Kitap tasarımı Emanuele Ragnisco tarafından
yapılmıştır www.mekkanogra ci.com

Laurent Gapaillard'ın kapak ve iç illüstrasyonları© Gallimard Jeunesse

ISBN 9781609456290

Christelle Dabos

AYNA ZİYARETÇİSİ

3. KİTAP

BABEL'İN HATIRASI

*Fransızca'dan Hildegarde
Serle tarafından
çevrilmiştir.*

BABIL'IN HAFIZASI

AYNALI ZİYARETÇİ 3. KİTAP

2. CİLT *CLAIRDELUNE'ÜN* *KAYIP OLDUĞUNU* HATIRLATTI

Bir yanlış anlaşılma nedeniyle Ophelia, Kutup'un aile ruhu Faruk'un sarayına Yardımcı Anlatıcı olarak atanır. Citaceleste'nin gerçekliğine dalar ve yaldızlı illüzyonların ardındaki yozlaşmış ruhları görür. Soylular arasındaki rahatsız edici kayboluşlar çok geçmeden onu -bu kez bir okuyucu olarak- "TANRI" adına hareket ettiğini iddia eden bir şantajcıyı araştırmaya yönlendirir. Faruk, her aile ruhunun bir kopyasına sahip olduğu ve unutulmuş çocukluklarından geriye kalan tek şey olan şifreli bir metin olan Kitabının sırrını çözmek için onun gücüne güvendiğinde, Ophelia'nın kendisi de onun tarafından hedef alınır. Bu, Thorn'un hayatının nihai olarak bağlı olacağı bir okumadır, çünkü ölüme mahkûm edilmiştir.

Ophelia'nın keşfedeceği şey hayal ettiğinin çok ötesindedir. Tanrı gerçekten vardır. O, aile ruhlarının yaratıcısı, tüm torunlarının ebeveyni, ailelerin kaderlerinin efendisi, kolektif anılarının sansürcüsüdür!

Ve hepsinden önemlisi, yolunun kesiştiği herkesin özelliklerini ve gücünü üstlenebilir, Ophelia ve Thorn'un

Tanrı onları hapishanede ziyaret ettiğinde gider. Onlara en kötüsünün hala gelmekte olduğunu söyler: Öteki, kendisinden çok daha korkunçtur ... ve Ophelia, tam da bu sırada farkında olmadan onu serbest bırakmıştır.
bir aynadan ilk geçiş.

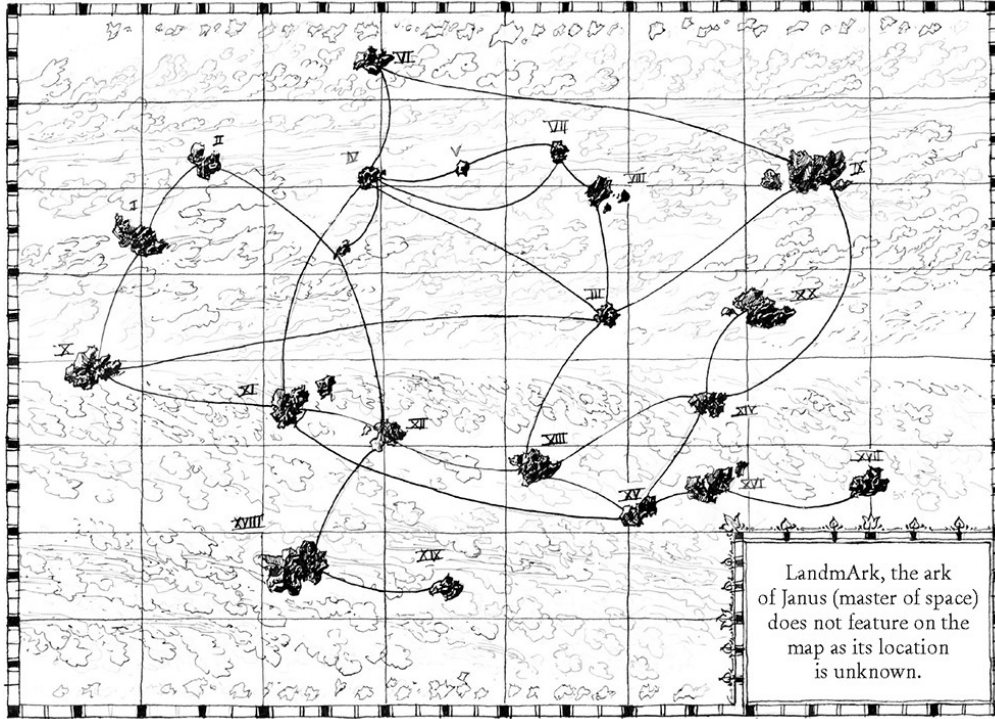
Evliliği sayesinde kendisi de bir ayna ziyaretçiye dönüşen Thorn, yeni gücünü kullanarak sırta kadem basar.

Kutuptan ayrılmak ve Anima'ya dönmek zorunda kalan Ophelia, tüm sorularıyla baş başa kalır. Öteki kimdir? Gerçekten de Kopuş'a sebep olan kişi o muydu? Neden parçalanmasına neden olmayı planlamaktadır? Ve Ophelia'nın kaderinde gerçekten de Tanrı'yı Öteki'ne götürmek mi vardır?

Ancak bir soru hepsinden daha can sıkıcı olmaya devam ediyor:

Thorn nerede?

PUSULA GÜLLERİ HARITASI VE VARIŞ NOKTALARI

- I. Anima, Artemis'in sandığı (nesnelerin metresi)
- II. Kutup, Farouk'un (ruhların efendisi) gemisi
- III. Totem, Venüs'ün gemisi (hayvanların hanımı)
- IV. Cylope, Ouranos'un gemisi (manyetizma ustası)
- V. Flora, Belisama'nın gemisi (bitki örtüsünün hanımı)
- VI. Leadgold, ve ark . Midas (usta dönüşümün)

- VII. Pharos, Horus'un gemisi (çekicilik ustası)
- VIII. Serenissima, Fama'nın sandığı (kehanet metresi)
- IX. Heliopolis, Lucifer'in (yıldırımın efendisi) gemisi
- X. Babel, Pollux ve Helen ikizlerinin gemisi (duyuların efendisi ve metresi)
- XI. Bu Çöl, ve ark . Cin (usta hidropatinin)
- XII. Tartar, Gaia'nın gemisi (tellürizmin metresi)
- XIII. Zephyr, Olimpos'un gemisi (rüzgarların efendisi)
- XIV. Titan, Yin'in gemisi (kütle metresi)
- XV. Corpolis, ve ark . Zeus (usta metamorfoz)
- XVI. Sidh, ve ark . Persephone (metres) sıcaklık)
- XVII. Selene, Morpheus'un gemisi (rüyaların efendisi)
- XVIII. Vesperal, Viracocha' gemisi (hayaletleştirme ustası)
- XIX. Al-Andaloose, Ra'nın gemisi (empati ustası)
- XX. Yıldız, tarafsız gemi (aileler arası kurumların merkezi)

*Bir bir yokmuş, çok
geçmeden,
Nihayetinde barış içinde yaşayan bir dünya olacak.*

*O zaman, yeni
adamlar olacak
ve yeni kadınlar olacak.*

Mucizeler çağı olacak.

YOK OLAN

FESTIVAL

Saat tüm hızıyla ilerliyordu. Tekerlekler üzerine monte edilmiş dev bir dede saatiydi ve sarkacı her saniyeyi yüksek sesle gösteriyordu. Ophelia her gün bu büyüklükte bir mobilyanın kendisine doğru hızla ilerlediğine tanık olmuyordu.

"Lütfen kusura bakmayın, sevgili kuzenim!" diye bağırdı genç bir kız, saatin ipini var gücüyle çekiştirerek. "Genelde bu kadar ileri gitmez. Kendini savunmak için söylüyorum, annem onu pek sık dışarı çıkarmaz. Bir waf e alabilir miyim?"

Ophelia dikkatli gözlerle, tekerlekleri hâlâ kaldırıma çarparak gıcırdayan saati izliyordu. "Akçaağaç Çurubuyla mı?" diye sordu, tezgâhtan çıtır bir gofret kopararak.

"Hayır, teşekkürler kuzen. Mutlu Tickers!"

Ophelia gönülsüzce cevap vererek genç kızın ve büyük saatinin kalabalığının içinde kaybolmasını izledi. istemediği bir festival varsa, o da kesinlikle buydu. Anima'nın geleneksel pazarının tam ortasındaki waf e standına atandığında, hiç bitmeyen bir guguklu saat ve çalar alayı görüyordu. Sürekli tik tak sesleri ve "Neşeli Tik !" çığlıkları, büyük ve geniş duvarlarda yankılanıyordu.

kapalı pazarın pencereleri. Ophelia sanki bütün o saat ibreleri ona hatırlamak istemediği Geyleri hatırlatmak için dönüyormuş gibi hissetti.

"İki yıl yedi ay."

Ophelia, bu sözleri tezgâhın üzerine sıcak bir kâğıtla birlikte fırlatan Rosaline Teyze'ye baktı. Tickers'ın onu karanlık bir ruh haline soktuğunu da fark etti.

"Sizce *madam* mektuplarımıza cevap verecek mi?" Rosaline Teyze spatulasını sallarken tısladı. "Ama sanırım *madamın* günlerinde yapacak daha iyi var."

"Haksızlık ediyorsun," dedi Ophelia. "Berenilde muhtemelen bizimle temas kurmaya çalışmıştır."

Rosaline Teyze spatulasını demirin üzerine geri koydu ve ellerini mutfak önlüğüne sildi. "Tabii ki haksızlık ediyorum. Kutup'ta olanlardan sonra, Doyennes'in postalarımıza el koyması beni şaşırtmazdı. Sizin huzurunuzda şikâyet etmemeliyim. Geçtiğimiz iki yıl yedi ay sizin için benden bile daha sessiz geçti."

Ophelia bu konuda konuşmak istemiyordu. Bunu düşünmek bile bir saatin akrep ve yelkovanını yutmuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Yuva saatleriyle süslenmiş bir kuyumcuya hizmet etmek için acele etti.

"Gelin, gelin!" diye bağırdı, tüm saatleri çılgınca örtülerini çekiştirmeye başladığında. "Terbiyeniz nereye gitti hanımlar? Sizi dükkâna geri götürmemi ister ?"

"Onları kızdırma," dedi Ophelia, "onlar üzerinde böyle bir etkisi olan benim. Şurup?"

"Waf e suf ce olacak. Neşeli Tickers!"

Ophelia kuyumcunun gidişini izledi ve neredeyse devirmek üzere olduğu Şurup Çiğesini masaya geri koydu. "Doyennes bana asla bir festival standı vermemeliydi. Tek yapabildiğim, kendim bile yapamadığım şekerleri dağıtmak. zaman bile yarım düzinesini yere düşürüyorum."

Ophelia'nın patolojik sakarlığı aile içinde kötü bir üne sahipti. Etrafta bu kadar saat varken kimse ondan akçaağaç şurubu isteme riskine girmezdi.

"Bunu itiraf etmek bana acı veriyor ama ilk kez Doyennes'lerin düşünmüyorum. Görenleri korkutuyorsun ve bence ellerinle bir şeyler yapman senin için iyi olur." Rosaline Teyze yeğenine sert bir bakış fırlattı ve onun çizilmiş yüzüne, renksiz gözlüklerine ve tarağın geçemeyeceği kadar karışık saçlarına odaklandı.

"Ben ne."

"Hayır, sen ne değilsin. Artık dışarı çıkmıyorsun, eski şeyleri yiyorsun, eski saatlerde uyuyorsun. Müzeye bile gitmedin," diye ekledi Rosaline Teyze ciddiyetle, sanki bu ayrıntı hepsinden daha önemliymiş gibi.

"Aslında geri döndüm," diye karşı çıktı Ophelia. Kutuptan döner dönmez, zeplinden iner inmez, bavulunu bile eve bırakmadan doğruca oraya koşmuştu. Bir an önce

Silah koleksiyonlarından arındırılmış dolapları, askeri uçaklarından arındırılmış rotundayı, imparatorluk standartlarından arındırılmış duvarları ve tören zırhlarından arındırılmış oyukları kendi gözleriyle gördü.

Oradan perişan bir halde ayrılmış ve bir daha geri dönmemişti.

"Burası artık bir müze değil," diye mırıldandı dişlerinin arasından. "Geçmiş anlatmak ama savaşı anlatmayı reddetmek, işte bu yalan söylemektir."

"Sen bir okuyucusun," diye azarladı Rosaline Teyze onu. "Herhalde ...'e kadar ...'e kadar elin kolun bağlı durmayacaksın. Kısacası, ileri gitmelisin."

Ophelia sinirlerini bozmadığını ve ileriye gitmenin onu ilgilendirmediğini söylemekten kaçındı. Son aylarda yatağından çıkmadan, burnunu coğrafi kitaplara gömerek çok araştırmayı yapmıştı. Gitmesi gereken *başka bir yer* vardı ama gidemezdi. Doyenneler onu yakından sürece gidemezdi.

Tanrı onu yakından izlediği sürece olmaz. "Saatini evde bıraksan daha iyi olur. Rosaline Teyze aniden, "Tickers sırasında," dedi. "Diğerlerini heyecanlandırıyor."

Gerçekten de bazı saatler vaf standının etrafına yığılmıştı. Ophelia içgüdüsel olarak elini cebine attı ve kadranlara gidip başka bir yeri işaret etmelerini söyledi. "Bu tipik olarak Anima'. Bir

Çevredeki herkesin onaylamadığını hissetmeden etrafta asi bir saat taşıyamazsınız."

"Bir saat ustasına tedavi ettirmelisin."

"Var. Kırık değil, sadece çok sorunlu. Mutlu Ticker'lar, sevgili amca."

Eski kışlık paltosuna sarınmış, bıyıkları erimiş karla ağırlaşmış büyük amcası kalabalığın arasından fırlamıştı. "Evet, evet, mutlu festivaller, tik-tak ve diğerleri," diye mırıldandı, doğruca standın diğer tarafına gitti ve kendine sıcak bir waf e yardım etti. "Tüm bu saçmalıklar saçma olmaya başladı! Gümüş Eşya Festivali, Müzik Aletleri Festivali, Çizme Festivali, Şapka Festivali... Her yıl, takvimde yeni bir alem! Yakında tencere da . Bizim zamanımızda eşyaları şimdiki gibi şımartmazdık, sonra da öfke nöbeti geçirmelerine şaşıyorlar. Bunu hemen sakla," diye fısıldadı aniden, Ophelia'ya bir zarf uzatarak.

"Bir tane daha mı buldun?" Zarfı önlüğünün cebine koyarken Ophelia kalbinin festivaldeki tüm saatlerden daha hızlı attığını hissetti.

"Ve sadece tri e değil, tatlım. Onları bulmak çok zor değil. Doyennes'in haberi olmadan yapmak ise bambaşka bir mesele. Onlar da en az senin kadar beni gözetliyor. Dikkatli ol," diye mırıldandı büyük amca, bıyıklarını sallayarak. "Raportör'ü gördüm, lanet serçesiyle birlikte etrafta gizleniyordu."

Rosaline Teyze onların konuşmalarını duyunca uzun dişlerini sıktı. Aralarındaki küçük ilişkinin tamamen farkındaydı.

planlarını onaylamasa da, Ophelia'nın bağına daha fazla belaya sokacağından korktuğu için sık sık onların suç ortağı oluyordu. "Waf e batter'ım azalmaya bağıladı," dedi sert bir sesle. "Git ve bana biraz getir, lütfen."

Ophelia'nın erzak deposuna girmek için ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. İçerisi dondurucu soğuktu ama meraklı gözlerden uzaktı. Asılı olduğu yerde huzursuzlanmaya bağlayan atkısını yatıştırdı, etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol etti ve sonra büyük amcasından gelen zarfı açtı.

İçinde resimli bir kartpostal vardı. Üzerinde "XXI. Ailelerarası Sergi" yazıyordu ve posta damgası 60 yıldan daha eski bir tarihe aitti. Değerli bir aile arşivcisi olan büyük amcası bu kartı ele geçirmek için bağlantılarını kullanmış olmalıydı. Ophelia'yı asıl ilgilendiren fotoğraftı. Siyah-beyaz görüntü, yer yer sanatsal renklerle renklendirilmişti ve devasa bir binanın koridorları boyunca uzanan sergileri ve egzotik merakları tasvir ediyordu. Anima'nın kapalı pazarı gibiydi ama yüz kat daha heybetliydi. Genç kız gözlüklerini burnunun üzerine iterek kartpostalı ışığa yaklaştırdı. Sonunda buldu: Binanın büyük pencerelerinin arasından, dışarıdaki sisin içinde neredeyse görünmez halde, başsız bir heykel duruyordu.

Ophelia'nın gözlükleri uzun zamandır ilk kez duygularla renklendi. Büyük amcası az önce ona tüm hipotezlerinin kanıtını getirmişti.

"Ophelia!" diye seslendi Rosaline Teyze. "Annen seni soruyor!"

Bu sözler üzerine kartpostalı hızla sakladı. İçini kaplayan heyecan dalgası anında dağıldı ve yerini hayal kırıklığına bıraktı. Hatta bunun da ötesine geçmişti. Bekleyiş, bitmek bilmeyen bekleyiş vücudunda bir delik açıyordu. Her yeni gün, her yeni hafta, her yeni ay bu deliği daha da . Ophelia bazen sonunda kendi üzerine düşüp düşmeyeceğini merak ediyordu.

Köstekli saati çıkardı ve kapağını büyük bir dikkatle kaldırdı. Zavallı mekanizma zaten yeterince acı çekiyordu, Ophelia herhangi bir sakarlık riskini göze alamazdı. Anima'ya zorla geri gönderilmeden hemen önce Thorn'un eĞyaları arasından aldığından beri saat hiç zamanı göstermemişti. Daha doğrusu, aynı anda birkaç kez çok fazla şey söyledi. Tüm akrep ve yelkovanı şimdi bir yönü, şimdi başka bir yönü gösteriyordu, hiçbir mantığı yoktu -dört yirmi iki, yedi otuz sekiz, Biri geçti ve artık en ufak bir tik tak yok.

İki yıl yedi ay sessizlik.

Ophelia kaçıışından sonra Thorn'dan hiç haber alamamıştı. Ne tek bir telgraf, ne de tek bir mektup. Kendisine Thorn'un temas kurma riskini göze alamayacağını, onun kanun tarafından, belki de Tanrı'nın kendisi tarafından aranan bir adam olduğunu söyleyip duruyordu ama bu onu içten içe yiyip bitiriyordu.

"Ophelia!"

"Geliyorum."

Bir kap waf e hamuru aldı ve erzak dükkanından çıktı. Tezgâhın diğer tarafında, kocaman, şişkin elbisesiyle annesi duruyordu.

"Kızım, nihayet yatağından çıkmaya tenezzül ediyor! Zamanı gelmişti, biraz daha geç dönüşecektin! Neşeli Tickers, hayatım. Küçüklere servis , olur mu?"

Annesi ona eşlik eden uzun çocuk sırasını gösterdi. Ophelia onların arasında erkek , kız kardeşlerini, yeğenlerini, ikinci dereceden kuzenlerini ve oturma odasındaki saati gördü. Onun gözünde o kadar da "küçük" değillerdi. Hector son aylarda o kadar büyümüştü ki, Ophelia'yı yakalamaktan çok daha fazlasını yapmıştı. Onları görünce, boyları, sarı saçları ve çilleriyle, bazen gerçekten aynı aileye ait olup olmadığını merak ediyordu.

Ophelia'nın annesi tüm göğsünü kürsüye yaslayarak, "Davani Agatha'yla konuştum," dedi. "Kız kardeşin de benimle aynı fikirde.

Kendine bir iş buluyorsun. Charles ile bu konuyu konuştu ve ikisi de fabrikada çalışmanı kabul etti. Kendine bir bak, kızım! Bu şekilde devam edemezsin. Daha çok gençsin! Seni hala *ona* bağlayan bir şey yok."

Ophelia'nın annesi son kelimeyi aslında söylemeden ağzından kaçırmıştı. Ailede hiç kimse sanki utanç verici bir konuymuş gibi Thorn'dan bahsetmezdi. Genel olarak hiç kimse Kutup'tan bahsetmezdi. Ophelia'nın orada yaşıdıklarının gerçek olup olmadığını merak ettiği günler olmuştu, sanki hiç uşak, hikâye anlatıcı yardımcısı ya da büyük bir aile okuyucusu olmamıştı.

"Agatha ve Charles'a teşekkür et anne, ama hayır. Kendimi dantel işinde çalışırken göremiyorum."

Büyük amcası bıyıklarının arasından, "Onu arşivde yanıma alabilirim," diye homurdandı.

Ophelia'nın annesi dudaklarını öyle sıkı büzmüştü ki, yüzü körük gibi görünüyordu. "Onun üzerinde acınacak bir etkiniz var, amca. Geçmiş, geçmiş, hep ! Kızım geleceğini düşünmeli."

"Ah, şu!" dedi ironiyle. "Kütüphanedeki o güzel küçük kitaplar kadar konformist olmasını istiyorsun, değil mi? Onu taşraya göndersen de olur, senin çocuk."

"Değişiklik olsun diye Doyennes ve Artemis'e olumlu izlenim vermesini özellikle isterim."

Ophelia o kadar öfkeliydi ki yanlılıkla aile saatine bir waf e uzattı. Faydası yoktu; herkese bir Doyenne'e güvenilmemesi gerektiğini tekrarlayıp duruyordu ama kimse onu dinlemiyordu. Onları daha pek çok şey hakkında uyarmak isterdi! Özellikle de Tanrı hakkında. Yine de hiç kimseye ondan bahsetmemiştir; ne onu durmadan sorgulayan anne babasına, ne sessizliği yüzünden endişelenen Rosaline Teyze'ye, ne de araştırmasında ona yardım eden büyük amcasına. Bütün aile Thorn'un hücrelerinde bir şeyler olduğunu biliyordu -daha az bilgili olanlar hapsedilenin Ophelia olduğunu düşünüyordu- ama hiç kimse ondan bu hikâyeye ilgili son sözü alamamıştı. Tanrı hakkında keşfettiklerinden sonra bunu dile getiremezdi.

Hildegarde Ana onun yüzünden kendini öldürmüştü.

Baron Melchior onun için öldürmüştü.

Thorn neredeyse onun tarafından öldürölüyordu.

Tanrı'nın varlığı tehlikeli bir gerçektir. Ophelia gerektiğı sürece bu sırrı saklayacaktı.

"Hepinizin benim için endişelendiğini biliyorum," dedi sonunda, "ama bu benim hayatımla ilgili. Kendimi kimseye açıklamak zorunda değilim, Artemis'e bile ve Doyennes'in ne düşündüğü umurumda değil."

"Bu sana çok iyi gelecek, sevgili kızım!"

Ophelia orta yaşlı bir kadının gizlice standı yaklaştığını görünce kaskatı kesildi. Saat takmıyordu, yürümüyordu ama üzerinde leylek şeklinde bir rüzgar gülünün son sürat döndüğü sıra dışı bir şapkası vardı. Altın çerçeveli gözlükleri, genel olarak Animistlerin, özel olarak da Ophelia'nın her hareketini izleyen iki çıkıntılı gözü daha da büyütüyordu. Eğer Doyenneler Tanrı'nın suç ortaklarıysa, Raportör de Doyennelerin suç ortağıydı.

"Kızınız özgür düşünen biri, sevgili Sophie," dedi Ophelia'nın annesine yardımsever bir gülümsemeyle. "Her ailede bir tane olmalı! Müzedeki işine dönmek istemiyor mu? Onun seçimine saygı duyalım. Dantel işinde çalışmak istemiyor mu? Onu zorlamayalım. Bırakalım kendi kanatlarıyla y . . . Belki de manzara değişikliğine ihtiyacı vardır?"

Raportörün gözleri ve rüzgar gülü tek bir hareketle Ophelia'ya döndü. Büyük amcasının kartpostalının önluğunun cebinden çıkıp çıkmadığını kontrol etmemek için kendini zor .

"Beni Anima'yı terk etmeye mi teşvik ediyorsun?" diye sordu ihtiyatla.

"Seni ey yapmaya teşvik etmiyoruz!" diye aceleyle karılık veren Raportör, ağız zaten bir karış açık olan Ophelia'nın annesinin sözünü kesti. "Sen artık büyük bir kızsın. Özgür bir ajansın."

Bu kadın kesinlikle incelikten yoksundu; bu yüzden asla bir Doyenne olamayacaktı.

Ophelia bir hava gemisine bindiğı anda takip edeceklerini ve yakından izleyeceklerini çok iyi biliyordu. Thorn'u bulmak istiyordu, evet ama Tanrı'yı ona götürmeye hiç niyeti yoktu. Böyle zamanlarda, Anima'dan ayrılmak için aynaları kullanamadığına her zamankinden daha çok pişman oluyordu: ne yazık ki gücünün sınırları vardı.

"Teşekkür ederim," dedi çocuklara gofretleri dağıtmayı bitirdiğinde. "Sanırım hala odamda kalmayı tercih ederim. Mutlu Ticker'lar, madam."

Raportör'ün gülümsemesi gerginleşti. "Sevgili annelerimiz sizin gibi küçük bir insanla ilgilenerek size büyük bir onur - büyük bir onur, duyuyor musunuz? Bu yüzden tüm o küçük sırlarınızla uğraşmayı ve onları kandırmayı bırakın. Size yardımcı olabilirler, hem de sandığınızdan çok daha fazla."

"Neşeli Tickers," diye tekrarladı Ophelia sert bir sesle. Raportör aniden, sanki elektrik çarpmı gibi geriye doğru sarsıldı. Ophelia'ya önce akınlıkla, sonra da öfkeyle baktıktan sonra topuklarının üzerinde döndü. Saat alayının ortasında yağlı kadınlardan oluşan falanksın arasına katıldı. Doyennes. Onlar sadece başlarını sallamakla yetindiler.

Raportörü dinlediler ama uzaktan Ophelia'ya yönelttikleri bakışlar buz gibiydi.

"Sen !" Ophelia'nın annesi öfkeyle haykırdı. "O korkunç gücü kullandın! Raportör'ün kendisi üzerinde!"

"Kasıtlı olarak değil. Eğer Doyenneler beni Kutup'tan ayrılmaya zorlamamış olsalardı, Berenilde bana pençelerimi nasıl kontrol edeceğimi öğretebilirdi." Ophelia bu sözleri mırıldanırken sehpa sinirli bir silme hareketi yaptı. Bu yeni güce bir türlü alışamıyordu. Şimdiye kadar kimseyi yaralamamıştı -burun kesmemiş, sinir kesmemişti- ama eğer biri ondan çok fazla hoşlanmamasına neden olursa, her zaman aynı şey oluyordu: içindeki *bir şey* onları uzaklaştırmak için tetikleniyordu. Ve bu kesinlikle bir anlaşmazlığı çözmenin en iyi yolu değildi.

"Böyle yaparak kendine hiç iyilik yapmıyorsun," diye tısladı Ophelia'nın annesi, bir yandan da kırmızı tırnağını ona doğrultarak. "Seni yatağında uzanırken ve sevgili annelerimize meydan okurken görmekten bıktım usandım. Yarın sabah kız kardeşinin fabrikasına gideceksin ve bu burada bitecek!"

Ophelia iki eliyle sehpa yaslanıp derin bir nefes almadan önce annesinin çocuklarla birlikte gitmesini bekledi. Midesinin içinde hissettiği delik daha da büyümüştü.

"Annen istediğini söyleyebilir," diye mırıldandı büyük amcası, "gelip arşivlerde çalışabilirsin."

"Ya da benimle birlikte restorasyon atölyesinde," diye ekledi Rosaline Teyze cesaretle. "Ben hiçbir şey bilmiyorum

kâğıdı akarlardan ve küften temizlemekten daha tatmin edicidir."

Ophelia onlara cevap vermedi. Ne dantel fabrikasına, ne aile arĖivlerine, ne de restorasyon atölyesine gitmek gibi bir arzusu vardı. Varlığının derinliklerinde arzuladığı şey, kartpostalda tasvir edilen yere gitmek için Doyennes'lerin dikkatinden kaçmaktı.

Belki de Thorn tam şu anda orada bulunuyordu.

"Birinci asma kat."

"Baylar tuvaleti"

"Eşarbını unutma, gidiyorsun."

Ophelia aniden ayaĖa kalkınca akćaaĖać Ėurubu ĖiĖesini üzerine devirdi. Yanakları yanarak mutfak saatlerinin ve sarkaćlı saatlerin arasında kulaĖına bu üç düĖünceyi fısıldayan kiĖiyi aradı. O kiři ćoktan gözden kaybolmuřtu.

"Ne oldu sana böyle?" diye sordu Rosaline Teyze, Ophelia'nın aceleyle önlüğünün üzerine ceketini gećirdiğini görünce ĖaĖkınlıkla.

"Tuvalete gitmem gerek." "İyi

değil misin?"

Ophelia kocaman bir gülümsemeyle, "Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim," dedi. "Archibald benim için geldi."

KISAYOL

Doğrusu, Ophelia büyük amcası, Rosaline Teyze ve eĞarbiyla birlikte gizlice merdivenleri çıkarken, Archibald'ın Animist festivalinin tam ortasında buraya nasıl geldiğini ya da neden kendisiyle banyoda buluşmasını istediğini bilmiyordu. "Gidiyorsun," demişti ona. Eğer Anima'yı terk etmesini istiyorsa, dışarıda, kalabalıktan ve Doyennes'lerden uzakta buluşmak daha iyi olmaz mıydı?

Ophelia, "Standın başında beklemeliydin," diye mırıldandı. "Artık kimsenin iĞ yapmadığını fark ettikleri anda bizi aramaya baĞlayacaklar." Rosaline Teyze'yle konuĞuyordu; iki kolunun altında, ayrılma telaĞı içinde alabildiğı Ğeyi taĞıyordu.

"Ciddi olamazsın," dedi kızgınlıkla. "Eğer Kutup'a dönmek için en ufak bir şans varsa, ben de geliyorum!"

"Peki ya stüdyodaki işin? Bana akarlar ve küf hakkında söylediklerin?"

"Ayrıldığımızdan beri Berenilde'nin tek başına yüzleştığı şey engerekler ve ahlaksızlar. O benim gözümde bir kağıt parçasından çok daha değerli."

Ophelia asma katın diğ er ucundaki Archibald'ı görünce kalbinin yerinden fırladığını hissetti. Tuvaletin kapısının önünde, yamalı eski bir pelerine sarınmıŖ, silindir Ŗapkası yamuk bir halde sakince bekliyordu. Saklanmaya bile çalışmıyordu, ki bu mantıklı bir önlem olurdu - ancak, bir serseri gibi giyinmiş olsa bile, özellikle kadınların dikkatini çekecek türden bir adamdı.

"En azından bir tuzak değil mi?" diye homurdandı büyük amca, Ophelia'yı omzundan tutarak. "şuradaki adama güvenilebilir mi?"

Ophelia bu konuda fikrini söylememenin en iyisi olacağını düğündü. Archibald'a bir dereceye kadar güveniyordu ama onun tanıdığı en erdemli adam olmadığı da kesindi. Parmaklıklarda kendini göstermekten kaçınarak asma kattaki geçit boyunca ilerledi. Buradan şenliklere dair görebildiği tek şey, şapkalar ve saat kadranlıyla dolu bir denizdi; bol bol zaman söyleniyor, saatler kuruluyor ve "Mutlu Noeller!" dilekleri dileniyordu.

"Sizi uyarmıştım, Madam Thorn!" Archibald selamlamak için seslendi. "Eğer siz Kutup'a gelmezseniz, Kutup size gelecektir."

Banyonun kapısını sanki bir arabanın açtı ve bir nidayla hepsini içeri davet etti.

"Burada neler oluyor? Bu kişi kim?" Merdivenleri koşarak çıkmaktan nefes nefese kalmış, rüzgar gülünç onlara doğrultmuş olan Raportör, içinde asma kata henüz ulaşmıştı.

" abuk içeri gir," dedi Archibald, Ophelia'yı içeri iterek. Rosaline Teyze ve büyük amca aceleyle

peşinden gitti ve karo döşeli zeminde kayarak bir acil çıkış . Etraflarında pisuvarlardan başka bir şey yoktu. Ophelia Archibald'a nereye kaçmaları gerektiğini sormak isterdi; ne yazık ki o da Raportör'ün içeri girmesini engellemekle meşguldü. O kadar hızlı davranmıştı ki botlarından biriyle kapıyı kapatmayı başarmıştı.

"Sevgili anneler!" diye haykırdı. "Kaçmaya çalışıyor! Bir şeyler yapın!"

Bu sözler banyoda kargaşayı tetikledi. Korkunç bir gürültüyle pisuarlar, klozetler ve lavabolar tüm sularını boşaltmaya başladı. Doyennes'in Animizmi çoktan iş başındaydı. Tüm kamu kuruluşları onların emirlerine itaat ediyordu ve geleneksel kapalı pazar da bir istisna değildi.

Ophelia suyun gürültüsü arasında Archibald'a, "Sonsuza dek burada kalamayız," diye bağırdı. "Planın nedir?"

"Bu kapıyı kapatmak için." Bunu gülümsemesini hiç bozmadan, sanki her şey küçük bir aksaklıkmiş gibi söylemişti.

"Ya ondan sonra?" diye ısrar etti. "Ondan sonra özgür olacaksın."

Ophelia anlamadı. Raportörün az önce kapıdaki boğluğun arasından kayan eline baktı; Archibald'ı bir hanımefendinin parmaklarını asla kırmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Kenara çekil, evlat!" diye homurdandı büyük amca. "Ben bu haşereyi halledeceğim, sen de kızın kaçmasına yardım et." ile

Bu sözleri söyledikten sonra Raportörü de peşinden sürükleyerek banyodan çıktı.

Archibald kapıyı çarptı ve onunla birlikte sessizlik çöktü. Ürkütücü, sağır edici bir sessizlik. Borulardan akan bütün su kesilmişti. Raportörün çığlıkları artık duyulmuyordu. Festivalin tüm tik-takları kesilmişti. Ophelia, Archibald'ın zamanın kendisini durdurup durdurmadığını merak etmeye bağıladı. Dışarı çıktıklarında artık ne asma kat, ne büyük amca, ne Raportör, ne de pazar vardı. Bunun yerine, içinde boş raf sıralarının seçilebildiği ıssız bir dükkân vardı. Ağır küf kokusuna bakılırsa, bu işyeri uzun süredir kapalıydı.

"dikkat et," diye uyardı Archibald.

Ophelia ve Rosaline Hala dikkatli adımlarla tuvaletlerden çıkıp dükkânın zeminine indiler. Arkalarına baktıklarında nedenini anladılar: Bir gardıroptan yeni çıkmışlardı.

"Bu numarayı nasıl ?"

"Kestirme bir yol buldum," dedi Archibald, sanki her şey apaçık ortadaymış gibi. "Çok etkilenmeyin, bu sadece geçici. Kendiniz görün." Gardırobun kapısını kapatıp yeniden açtı. Erkekler tuvaletinin yerini eski ıvr zıvırlar almıştı. İnsan böyle bir mobilyanın içinden üç kişinin nasıl çıkabildiğini merak ediyordu.

Archibald sevinçli bir ifadeyle, "Market tuvaletlerini geri aldı," diye ekledi. "Artık orada olmadığımızı fark ettiğinde o rüzgar gülü kadının yüzündeki ifadeyi hayal edin."

Ophelia sırlıslıkla atkısını sıktı ve dükkân penceresinin perdelerini hafifçe araladı. Camlar buğulanmıştı, ama kısmen karla kaplı ve kaymamaya çalışın bir sürü insanın geçtiği Arnavut kaldırımly küçük bir sokağı seçebiliyordu. Daha aşıağıda, solgun bir gökyüzünün altında bir mavna, bir kanalın yarı donmuş suyunda ağır ağır ilerliyordu.

"tanıyorum," dedi Rosaline Teyze omzunun üzerinden. "Büyük Göller'den çok uzakta değiliz."

Ophelia biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Kaçışları o kadar olağanüstü olmuştu ki, bir an için Anima'dan ayrılmayı ummuştu.

"Bu numarayı nasıl ?" diye ısrar etti.

Archibald çok becerikli bir adamdı, kadınların kalplerine olduğu kadar insanların kafalarına da girebiliyordu, ama bu gerçekten anlaşılır gibi değildi.

"Uzun hikâye," dedi pelerininin delik deşik ceplerini karıştırırken. "Öyle oldu kendime yeni fırsatlar, yeni hırslar ve yeni aşklar buldum!"

Bunu muzaffer bir edayla bir grup anahtar çıkarırken söylemişti. Ophelia dükkânın yarı aydınlığında onu inceledi. Onu son gördüğünde, Citaceleste iniş sahnesindeki halinden eser kalmamıştı. Bugün ise gözlerinin gökyüzünde bir güneş parlıyordu ve bu parlaklık eski zamanlardaki tipik acı tatlı kibrinden çok farklıydı.

Ophelia kendine rağmen gerildi. Bu şekilde takip ettiği kişi gerçekten Archibald mıydı? O

Thorn'un hücreesindeki karşılaşmalarından bu yana Tanrı'yla hiçbir ilişkisi olmamıştı ama onun istediği her kılığa girebileceğini de unutmamıştı.

"Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Ben yapmadım," diye karşılık verdi Archibald. "Dondurucu soğuktaki bir vapurda iki saat geçirdim ve bir saat de sizin küçük vadinizin sokaklarında yolumu aradım. Sonunda ailenizin evini bulduğumda orada değildiniz. Sadece daha önce iki yer arasında bir kestirme yol çağırabiliyorum, bu yüzden hayatımı dif kült yaptınız! Eğer siz hanımlar beni takip etmek isterseniz," diye devam etti ve dükkânın arka tarafına doğru ilerledi.

Ama Ophelia artık gerçekten acele etmek istemiyordu. "Neden bizi buraya getirdin?"

Rosaline Hala da, "Berenilde seninle mi?" diye sordu.

"Peki ya Thorn?" Ophelia yardım edemedi ama ekledi. "Vay, vay!" dedi Archibald , gülerek. "Ben Seni buraya getirdim çünkü geldiğim yer burası. Benim Kestirme yolları çağırmanın da bir sınırı var. Sevgili Berenilde benimle değil, hayır. Burada olduğumu bile bilmiyor . . ve yakında Kutup'a dönmezsem beni parçalara ayıracak," dedi saati kontrol ederek. "Yakalanması zor Bay Thorn'a gelince, kaçtığından beri kendisinden hiçbir haber alamadık."

Archibald'ın ortaya çıkmasıyla Ophelia'nın içinde yükselen umut bir souf é gibi çöktü. bir an için, kurtarmayı Thorn'un kendisinin başlattığını düşünmüştü. Dükkânın arka tarafına, Archibald'ın bulunduğu yere dikkatle baktı:

Ön taraftan bile daha uzun süredir terk edilmiş gibi görünüyordu. "Buraya mı geldiniz? Anlamıyorum."

Archibald yankılanan bir klik sesi çıkarmadan önce kilitte birkaç anahtar denedi. "buyurun hanımlar!"

Ophelia'nın hayal ettiğinin aksine, geçit bir mahzene değil, bir istasyon salonu kadar geniş bir rotundaya açılıyordu. Kubbenin yüksek pencerelerinden saydam, neredeyse gerçek dışı bir ışık geliyordu. Tüm devasa bir mozaikti; sekiz köşesi pusula noktaları gibi konumlandırılmış kapıları işaret eden bir yıldızı tasvir ediyordu. Bitişikteki dükkân ne kadar köhne ise burası da o kadar görkemliydi.

Gümüş kaplamalı birkaç tabela aynı mesajı tekrarlıyordu: SORUNSUZ BİR KAPI GEÇİŞİ DİLİYORUZ.

"Bir Pusula Gülü," diye mırıldandı Ophelia. Ve ölçeğine bakılırsa, bu bir interfamilialdi. Ophelia bunlardan birinin içine ilk kez adım atıyordu. Tuvaletlerde sırlıklam olduktan hemen sonra olması ne yazıktı; her adımında gıcırdayan bir ses çıkarıyordu ve bu da pek iyi bir görüntü değildi.

"Anima'da bazılarının olduğunu duymuştum ama sadece yarı inanmıştım." Ophelia yüksek sesle konuşmasa da mozaik ve pencereler sesinin tüm rotunda boyunca yükselmesini sağlıyordu.

Archibald kapıyı arkasından kilitleyerek, "Onlardan sadece bir tane var," diye düzeltti. "Ve kendine saygısı olan her Pusula Gülü gibi, onun yeri de gizlidir.

Bu ev sizin evinize biraz daha yakın olsaydı benim için daha uygun olurdu."

Rotunda'nın ortasında bir tezgâh vardı ve Ophelia bu tezgâhın üzerinde küçük bir kız çocuğu görünce çağırdı. Karnının üzerine uzanmı, büyük bir dikkatle resim yapıyordu. Neredeyse fark edilmeyecek kadar sessizdi.

"Hanımlar, yeni fırsatlarım ve yeni hırslarım gözlerinizin önünde," diye ilan etti Archibald, eliyle tüm odayı işaret ederek. "Yeni aşklarına gelince, onlar!" Küçük kızı tezgâhtan kaldırdı ve onu bir ödöl gibi havada tuttu. "Sevgili Victoria, seni vaftiz annen ve vaftiz annenin vaftiz annesiyle tanıştırmama izin ver."

Rosaline Teyze aşkınlıktan yanında getirdiğı her şeyi düşürdü: emsiye, , al ve spatula. "Prams yaşıyor, Berenilde'nin küçük kızı! Hem ona tıpatıp benziyor."

Ophelia etkilenmiş ve biraz da ürkmü bir halde, kendisine iri, hafif gözlerle bakan küçük kıza baktı. Berenilde'nin gözleri. Bunun dışında Victoria aslında babasına daha çok benziyordu. Yüzü son derece solgundu ve yaına göre anormal derecede uzun olan saçları sarıdan çok beyaz görünüyordu. Ayrıca, Faruk'un bitmek bilmeyen sessizliklerini anımsatan, dudaklarını hiç ses çıkarmadan ayırma gibi tuhaf bir huyu vardı.

Archibald, Victoria'yı sanki mekanizması bozuk konuşan bir oyuncak bebekmiş gibi sallarken, "Hâlâ nasıl konuşacağını ya da yürüyeceğini bilmiyor," diye onları uyardı. "Ailesinin gücü de devam etmiyor.

Ama onun aptal olduğunu düşünmeyin; o zaten tüm eski kız kardeşlerimin toplamından daha fazlasını anlıyor."

Rosaline Teyze kuşkuyla kaşlarını çattı. "Berenilde en azından çocuğunun burada olduğunu biliyor mu? Hâlâ her zamanki gibi sorumsuzsun!" dedi Archibald'ın gülümsemesinin genişlediğini görünce öfkeyle. "Bir aile ruhunun çocuğu! Diplomatik bir olay mı bekliyorsun? Gerçekten, bir büyükelçi olarak beş para etmezsin."

"Ben artık büyükelçi değilim. Artık bu görevi eski kız kardeşim Patience yerine getiriyor. Klanım beni yaşayanlar listesinden sildi, bilmem ne zamandan beri." Archibald makas kesme taklidi yaptı. "Beni çok acımasızca yargılamayın, Madam Rosaline. Victoria'ya onu beşikte tutmak isteyen bir anne ve adını asla hatırlayamayan bir baba miras kaldı. Vaftiz babası olarak benim görevim ona teşvik edici bir hayat sunmak. Ve size geri zekalı diyen tüm kindar dedikodulara kulak asmayın, genç bayan!" Archibald daha sonra Victoria'nın başını eski silindir şapkasının altında kaybettiğini ilan etti. "Ben şahsen sizin için büyük işler başaracağınızı tahmin ediyorum."

Ophelia ani bir duyguya kapıldı. Bunlar tam olarak büyük amcasının ona nişanı hakkında söylediği sözler değildi, ama oldukça benziyorlardı. Birden aklına Doyenneler karıĞmasaydı Victoria'nın izleyebileceği ve kendisinin de uygun bir vaftiz annesi olabileceği geldi. Bu zamana kadar Thorn'u çoktan bulmuş bile olabilir. Her halükârda, iki yılını

Dünyanın geri kalanı yoluna devam ederken yıllarca odasına kapandı.

"Bu Pusula Gülü nasıl çalışıyor ve bizi ne kadar uzağa götürebilir? Doyennes ile aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak istiyorum."

"Ben" Ophelia'nın dudaklarından hiç çıkmadı. Teatral bir şekilde

Archibald az önce tezgahın arkasındaki büyük yuvarlak masayı gizleyen perdeyi çekmişti; masanın üzerine eğilmiş Gail ve Fox vardı. Not almakla meğguldüler ve her ikisinin de Rus kürkü Çapkalarının altında, zar zor tanınmalarını sağlayan dürbünlü büyüteçler vardı. Ophelia'nın Twit olduğunu tahmin ettiği büyük kızıl bir kedi dikkatlerini çekmek için bacaklarına sürtünüyordu, ama ikisi de o kadar odaklanmışlardı ki masanın ötesinde onlar için hiçbir şey yok gibiydi.

En azından Ophelia öyle düşünmüştü, ta ki Fox not alma işlemi arasında ona merceklerle büyütülmüş bir göz kırpana kadar. Atletik yapısı, gür kaşları ve bol kırmızı yan bıyıklarıyla her zamankinden daha çok bir bacaya benziyordu.

"Merhaba patron. Hesaplamalarımızı bitirelim ve tamamen senin olalım. Eğer tam ortada durursak, güzergahı en baştan tekrar gözden geçirmemiz gerekir ve bu da diğer patronumun moralini bozar."

Gail, büyüteçli dürbününü masadan kaldırmadan, "'Patronlar' deyip durma," diye homurdandı. "Sen bir sendikacısın, bir sendikacı gibi konuş."

"Evet, patron."

Gün ilerledikçe, Ophelia daha fazla merak ediyordu: Acaba oturduğu yerde uyuyakalmamış mıydı ve şimdi rüya mı görüyordu?

"Yol arkadaşlarım!" diye ilan etti Archibald, küçük Victoria'yı hâlâ bir kolunun üzerinde dengede tutarak. "Pek hoş bir görüntü oluşturmayız ama bu bir yana, iyi bir takım olduk. Ben Pusula Gülleri'nin kökünü kazıyorum, da şifrelerini çözüyor. Buradaki sekiz kapıdan yedisi, başka erişim noktalarının bulunduğu diğer arklara açılıyor. Her Pusula Gülü her açıdan buna benziyor: sekiz kapı, bir , bir güzergah tablosu. Sadece Kutup'tan Anima'ya ulaşmak için ne kadar çok geçiş yapmak zorunda kaldığımızı hayal bile edemezsiniz ve yanlış dönüşlerimizden bahsetmiyorum."

Ophelia yuvarlak masaya daha yakından baktı ve mermerinin tamamen rakamlar, semboller ve yön çizgileriyle kazınmış olduğunu gördü. Pusula Gülü ağının haritası kabus gibi bir zekâ oyununa benziyordu. Fox ve Gail birbirlerine çizgileri işaret ediyor, ölçüm aletlerini kullanıyor ve ardından yönleri not ediyorlardı. Birbirlerine , bakmıyor, birbirleriyle konuşmuyorlardı ama yine de birbirlerine yakın durmalarından Ophelia *bunu anlıyordu*. Onları Çekilde izlediği için birden utanarak başını çevirdi, sanki mahremiyetlerini ihlal ediyormuş gibi. Başka yerde bulamadığı Çeyler için ona yönelen Twit'i okşarken, onun da ne kadar büyüdüğünü görünce Çağırıldı.

Bir merdiveni kaçırmış olmanın tatsız duygusundan kurtulamıyordu. Hatta bütün bir merdiveni.

"Sendikacı ne demek?" diye sordu Archibald'a. Archibald, hemen tezgâhtaki çizimine devam eden Victoria'yı yere bırakmıştı.

"Oh, evde yeni bir moda. Telafi edici dinlenme, artan maaşlar, azalan çalışma saatleri... Sanki yaşlı Hildegarde her zamankinden daha canlı, çılgın fikirlerini hizmetkârların kafasına sokuyor. Siz ayrıldığınızdan beri gelenekler büyük ölçüde değişti."

"Sen de değişmişsin," diye gözlemledi Ophelia. "Kestirme yolları nasıl çağırdığını ve Pusula Gülleri'nin kilidini nasıl açtığını bana açıklayacak mısın? Bunu sadece Arkadlıların yapabildiğini sanıyordum."

Archibald silindir şapkasını Victoria'nın başından aldı ve kafasının üzerinde döndürdü. "Size büyük büyükbabam Augustine'den bahsetmiştim. Ve yaşlı Hildegarde ile yaşadığı küçük olaydan. Hatırlıyor musun?"

Ophelia Archibald'a hayretle baktı. Hâlâ kedinin önünde çömelmiş, eli vuruğunun ortasında asılı kalmıştı ve şimdi onun atkısıyla uğraştığını fark etmemişti. "Siz ve Madam Hildegarde? Sen o olurdun ... "

"Büyük torun, evet," diye kıkırdadı Archibald. "Oh, bu dikkatle edilmiş bir skandal. Birdenbire sihirbazlık numaraları yapmaya başlamamış olsaydım benim de haberim olmayacaktı. Her şey geçen yıl, özellikle uykulu olduğum bir öğleden sonra, bir düğünün ertesi günü başladı - ayrıntıları size anlatmayacağım. Banyoma girdim; onun yerine fahişelerin termal banyolarına düştüm. Aynen böyle," dedi, elini şaklatarak.

"Citaceleste'nin bir ucundan diğetine. Sonra yine aynı deneyimi yaşadım ve giderek daha sık geçişler yaratmaya başladım. Bana bir kapı, kapalı bir alan verin, ben de sizin için bir kestirme yol çağırayım. İşte bu şekilde bir gün gerçek bir Pusula Gülü ile karşılaştım. Boşlukta bir kıvrımın içine gizlenmişti ve ben ... tarif etmesi zor ... Onun varlığını hissettim, anlıyor musunuz? Nasıl çalıştığını sormayın, ama Pusula Gülü'ne yakın bir kapının kilidindeki anahtarı çevirirsem, abrakadabra, işte oradayız! Herhangi bir kapının herhangi bir anahtarı. Yaşlı Hildegarde'ın bana aktardığı oldukça zorlama bir güç bu, ama ona bayılıyorum."

Kedi ile atkıyı birbirinden ayırmaya çalışan Ophelia, Hildegarde Ana'ya dair hatıralarını karışısında duran adamın üzerine yerleştirmek için hayal gücünü zorlamıştı.

"Ve o zamana kadar bu kadar bariz bir şeyin farkında değildiniz?" Rosaline Teyze her zamanki pragmatizmiyle araya girdi.

Archibald kaşlarının arasındaki gözyaşı damlası dövmesine dokundu. "Diğer aile gücümü serbest bırakan şey Ağ ile olan bağlantımın kesilmesiydi. İçimde kış uykusuna yatmış, sabırla zamanının gelmesini bekliyordu. Peki ya siz, Madam Thorn?" diye sordu hiç düşünmeden. "Geçtiğimiz iki yıl boyunca neler yaptınız?"

Ophelia ağzını açtı ve sonra kapattı. Archibald yeni bir güçte ustalaşmayı öğrenmişti, Fox sendikacı olmuştu ama o, o zamanını ne yaparak geçirmişti? Bitmek bilmeyen bir parantezin içinde hapis kalmıştı. Hayır. Bu daha da kötüydü.

Bu. Geriye gitmiş, eski yalnız ergen haline bürünmüştü. Tüm bunların üstüne kilo bile almıştı.

"Okuyorum," diye yanıtladı nihayet.

"Pekâlâ, bu kadar havadan sudan konuşma yeter," diye sözlerini kesti Gail. "Çözülmesi gereken daha acil bir sorun var." Sonunda burnunu yemek masasından kaldırdı ve görüşünü engelleyen koyu renk buklelerini silkeledi. Biri gece kadar siyah, diğeri gündüz kadar mavi olan farklı renkteki gözleri, dürbünlü büyütme gözlükleri tarafından aşırı derecede büyütülmüştü. Farklı olabilirlerdi ama Ophelia'nın derinliklerine bakarken aynı soğuk öfkeyi ifade ediyorlardı.

"Tanrı var mı?"

VARIŞ NOKTASI

Pusula Gülü'nün içinde zaman nefesini tutmuş gibiydi. Twit'in pençelerinden kurtarmak için hâlâ atkısını çekiştiren Ophelia, Gail'den Fox'a, Archibald'dan Rosaline Teyze'ye baktı.

"Daha ileri gitmeden önce," dedi Archibald, gelişigüzel bir şekilde yemek masasına oturarak, "hepimizi buraya neyin getirdiğini anlamalısınız. Yaşlı Hildegarde'ın ölümünü araştırıyoruz. Thorn dışında, onun son anlarına tanıklık eden ve hayatta olan tek kişi sensin. Ayrıca Hildegarde'ın adının karıştığı Tanrı mektupları işinin arkasında gerçekten ne olduğunu bilen tek kişi de sensin."

"TANRI" kelimesi eski bir katedralin tınısına sahip olan Pusula Gülü'nün etrafında yankılandı. Bu tek söz Ophelia'ya Baron Melchior'u ve onun ölümcül şantajını; kendi cebine çekilen Hildegarde Ana'yı; Imaginoir'daki cesetleri; Thorn tarafından kesilen sinirleri hatırlattı.

Evet, tüm bunların ne geldiğini çok iyi biliyordu. Hala konuda kabuslar görüyordu.

Archibald neşeyle, sanki iyi bir fıkra anlatıyormuş gibi, "Ve sonra Faruk'un çöküşü vardı," diye devam etti. "Tüm saray onun açıklanamaz davranışlarına ve senin onu nasıl getirdiğine tanık oldu. Hem de tek başınıza. Sadece birkaç kelimeyle."

"Kitabın hikâyesinin sadece başlangıcı, Odin. Sonunu yazmak sadece sana bağlı." Ophelia bunu da çok net hatırlıyordu. Ama bu sözler ona ait değildi; Tanrı'nın çok uzun zaman önce söylediği sözlerdi.

"Faruk o zamandan beri eskisi gibi değil," diye devam etti Archibald. "Gevşek ve kafası bulutlarda, evet, ama konu ailesinin geleceği olduğunda, kendini neredeyse ... nasıl söylesem? Neredeyse endişeli."

Gail sabrını yitirerek, "Ama burada söz konusu olan Anne," dedi. Masanın etrafında yürüdü ve büyüteç lenslerini Ophelia'nın gözlüklerine bastırdı. Ophelia, Gail'in gözlüğü diktiğini fark etti.

-aslında oldukça kötü bir şekilde- üzerine turuncu bir motif

Rus şapkası takmıştı. Portakal, Hildegarde Ana'nın amblemiydi. "Beni dikkatle dinle canım. Anne günlerinin sayılı olduğunu biliyordu. Başka bir şeyin, pek de hoş olmayan bir şeyin, aile ruhlarından daha büyük bir şeyin, tüm bunların ötesinde bir şeyin var olduğunu biliyordu." Gail başparmağıyla omzunun üzerinden Pusula Gülü'nün tamamını gösterdi. "Anne benimle konuşmaya, beni hazırlamaya çalıştı ama onu dinlemedim. Sadece köşemde saklı kalmak istedim. klanımın geri kalanı gibi olmasından korkuyordum."

Bu sözleri ani bir sessizlik izledi, tüm Nihilistlerin ölmüş ruhlarının yaşıdığı bir sessizlik. Ophelia, Gail'in neden kendisine bu kadar kızgın göründüğünü merak ama Şimdi öfkesinin kendisine karşılık olduğunu anlıyordu.

"Monoklümü kırdın," diye Gail. "Bunun için bana bir özür borçlusun. Ben de sana teşekkür borçluyum. O olmadan, gerçekte ne olduğumu başkalarından uzun süre saklayamazdım. İhtiyacım olan tekme buydu. Anne benim için bir aile gibiydi ve nankör bir velet gibi davranmaktan bıktım. Bu yüzden bana hemen şimdi, yüz yüze söylemeni istiyorum: Tanrı var mı ve Anne onun yüzünden mi öldü?"

"Evet."

Ophelia'nın tepkisi anında etkisini gösterdi. Gail bir dizi küfür savurdu, Fox büyüteçlerini alına doğru itti, Archibald kahkahalar attı ve Rosaline Teyze dudaklarını büzdü. Sadece Victoria hiç istifini bozmadan kalemiyle çizimini karalamaya devam etti.

Ophelia, Gail'in çarpıttığı gözlüklerini düzeltti. Ortadan kaybolmadan önce Thorn ona bildiklerini kimseye anlatmamasını öğütlemişti ama artık sessiz kalmaya hakkı yoktu. "Karnaval Kervanı'nı hatırlıyor musun?"

"Sirk topluluğu mu?" Fox şaşırarak sordu. "Küçük kardeşinle birlikte ziyaret ettiğimiz mi?"

"Tanrı onların arasında dolaşıyor ve kendini bir Metamorfozcu olarak tanıtıyordu." Ophelia boğazını temizledi. O gece Thorn'un hücresinde tanık olduklarının anısı ona hâlâ bir şeylerin ters gittiği hissini veriyordu.

kum yuttu. "O bir Metamorfozcudan çok daha fazlası. Tanrı, yaklaştığı herkesin görünüşünü, sesini ve aile gücünü yeniden üretebilir. Bu yüzden Hildegarde Ana'yla bir buluşmayı kışkırtmak istedi - onun uzaydaki hakimiyetine göz dikmişti. İşte bu yüzden Hildegarde Ana kendini bir güvenlik kordonunun arkasında, yer olmayan bir yere yerleştirmişti; o çizgiyi geçmeye çalışan herkesin kendisi yüzünden daha tehlikeli hale geleceğini biliyordu. Hepsi bu kadar da değil," diye devam etti bir başka boğaz temizleme sesinden sonra. "Tanrı aile ruhlarının yaratıcısıdır ve bu nedenle kendisini hepimizin ebeveyni olarak görür. 'Koruyucular' adını verdiği erkek ve kadınların yardımıyla, bizim haberimiz olmadan bize yasalarını dayatır. Ah, bir de son bir ayrıntı," diye ekledi aceleyle, gergin bir gülümsemeye. "Thorn'un pençelerinin onun üzerinde hiçbir etkisi olmadı."

Sözlerinin dinleyicileri üzerindeki etkisini değerlendirmek için bir an durakladı ama bu kolay bir iş değildi: etrafındaki herkes şaşkınlık içinde donup kalmıştı. Heyecandan ellerini ovuşturan Archibald bile sonunda hareketinin ortasında durmuştu.

Ophelia, "Sizinle bu konuyu konuşarak hepinizi tehlikeye attım," diye devam etti. "Planlarınızın tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama son derece dikkatli olun. Muhafızlar tüm arklarda Tanrı'nın gözü ve kulağıdır. Kimin onun hizmetinde olup olmadığını kesin olarak belirlemek mümkün değil. Bunu size söylüyorum çünkü en çok güvendiğim insanlar sizlersiniz."

Genel felci ilk kıran Rosaline Teyze oldu. Odayı birkaç enerjik adımla geçti, kendini yetecek kadar uzun bir süre, topukları mozaikte tıkırdadı ve kubbeye kadar yankılandı. Sonra iç çekerek alnını ovuşturdu. "İşte sen . Kendini bir x'e sokmak söz konusu olduğunda, yarım ölçü yoktur."

Ophelia çenesini sıktı. Vaftiz annesi ne kadar haklı olduğunu bilmiyordu. Eğer Tanrı doğruyu söylediye, bu durumda en çok korkulması gereken kişi o değildi. Öteki vardı. Aynadan kurtardığı o tanımlanamayan varlık. Görünüşe göre dünyayı parçalayan ve Tanrı'ya göre hâlâ işini tamamlamaya hazırlanan o kıyamet meleği.

"Er ya da geç, istesen de de beni ona götüreceksin."

Ophelia ile bu Öteki arasında gerçekten bir bağ kurulmuş muydu? Aklında kalan tek anı -uzak ve karışık bir anı- aynadan ilk kez geçtiği gece, çocukluk odasının aynasındaki kendi yansımasıydı. O zamandan beri, Tanrı'nın öngördüğünün aksine, hiçbir gemi parçalanmamıştı. Elbette, bazen toprak parçaları boşluğa düşüyordu ama bu da doğal erozyondan kaynaklanıyor olabilirdi. Hayır, gerçekten de Ophelia düşündükçe, Öteki'ninki kadar belirsiz bir hikâyeyle herkesi paniğe sürüklemenin anlamını o kadar az görüyordu.

Birden Archibald'ın ona bir soru sorduğunu, başını yana eğmiş bekleyişinden anladı. "Pardon? Bana mı diyordun?"

"Bu oldukça garipti. Bir yandan bize Tanrı'nın aile ruhlarını yarattığını iddia ediyorsunuz. Diğer yandan da onların aile güçlerine göz diktiğini iddia ediyorsunuz. Bana bir şeyler pek doğru gelmiyor."

"Benim de anlamadığım pek çok şey var," diye itiraf etti Ophelia. "Örneğin, Tanrı neden daha önce aile ruhlarına kendi seçimlerini yapmakta özgür olduklarını söylerken, bugün onları kuklaları haline getirdi? Şu ya da bu nedenle planları değişti."

Archibald sadece çenesiyle başını salladı. Yemek masasında oturmuş, bacak bacak üstüne atmış ve ellerini dizlerine kenetlemiş olan biri onun sadece havadan sudan konuştuğunu düşünebilirdi. "Peki bir ölümlünün görünümüne bürünmediğinde, Tanrı'nın yüzü nasıl oluyor zaman?"

"Onu görmedim," diye cevap verdi Ophelia. "Onda olup olmadığını bile bilmiyorum. Öte yandan bildiğim bir şey varsa, o da hiç . Ve dil sürçmeleri yapmaya eğilimli olduğu," diye ekledi ihtiyatla, "ama bunun ne derece güvenilir bir ayırt edici özellik olduğunu bilmiyorum."

Archibald masadan atladı ve Ophelia'ya dönmeden önce Gail ve Fox' bilerek göz kırptı. "Bizimle birlikte LandmArk'ı aramak ister misin?"

"LandmArk?"

"Yaşlı Hildegard'ın yerli gemisi."

"Bunu biliyorum, ama neden LandmArk?"

"Çünkü eğer Hildegarde Tanrı'yı biliyorsa, büyük ihtimalle ailesi de . Arkadianlar her gemide Pusula Gülleri bulundururlar. Nesillerdir dünyada olup biten her şeyi gözlemliyorlar. Son derece bilgili olduklarına inanıyorum. Sorun şu ki tüm Pusula Gülleri'ni terk etti; henüz tek bir tanesine bile rastlamadık." Etkileyici bir

Archibald rastgele bir çekmece açtı ve her türlü basılı malzemeyi -kartlar, pullar, pasaportlar, sertifikalar- sanki şimdi hepsi ona aitmiş gibi çıkardı. "Sorun değil, evlerine kadar gidip onları !"

"Ve beni bunun için mi bekliyordun?" Ophelia şaşkınlıkla sordu.

Archibald sarı saçlarını savurarak başını salladı. "Sizi hiç beklemedik. Aslında bir süredir onları arıyorduk. Hayır, şimdilik yolumuzu bulmaya çalışıyoruz, deneyler yapıyoruz, dolaşıyoruz. Anima'ya giden yolu bu şekilde bulduk. Teknik açıklamalar için sıra sizde." Archibald, onu kenara iten ve elinin tersiyle çalışma masasına vuran Gail'i selamladı.

"Haftalardır bu koordinatlar üzerinde çalışıyoruz! Yirmi büyük arke, yüz seksen küçük arke ve bunların etrafındaki sayısız küçük adaya bir sürü lanet kapı. Ama LandmArk'a giden *tek bir tane bile* yok," diyerek masadakilere çıkıştı. "Her seferinde

Arkadialılar bu güzergahı gizli tutuyor. Ve oraya hava yoluyla ulaşmak imkansız."

Ophelia sempati duydu. LandmArk hiçbir haritada yer almıyordu. Hatta geminin tamamının uzayda bir kıvrım içinde gizlendiği söyleniyordu.

Gail işaret masaya vurarak, "Buna bir erişim olmalı," diye devam etti, "ama bunun için çok zamana ve uygulamaya ihtiyacımız olacak.

. Pusula Gülleri büyük ölçekte bir demiryolu ağı gibi düşünülmüştür: doğrudan hatlar ve yüzlerce bağlantı hattı vardır. Doğru şube hattını bulmalıyız."

"Ama sen zaten birkaç kez LandmArk'a gitmedin mi?" Ophelia onun sözünü kesti. "Oradan portakal bile getirdiğinizi hatırlıyorum."

Archibald, Gail'in yerine, "O özel kestirme yol ortadan kayboldu," diye cevap verdi. "Kapatılmış bir geçidin kilidini açabilirim ama yok edilmiş olanı yeniden inşa edemem."

Ophelia uzun bir süre rakamlar kaosu, çizgiler ve sembollerden oluşan labirentiyle yuvarlak masayı düğündü. "Neden?" diye mırıldandı. "Neden bu kadar zahmete girdim?"

Archibald'ın gülümsemesi daha da belirginleşti ve gözlerindeki parıltı daha da yoğunlaştı. Ophelia onu hiç bu kadar kararlı görmemişti. "Oldukça açık. Hildegarde bana sürekli sorun çıkaran inatçı, yağlı bir katırdı ama *benim* korumam altındaydı. Eğer onun ölümünden Tanrı sorumluysa, o zaman Tanrı bana kendini bizzat açıklamak zorunda kalacak."

Gail onay işareti olarak yere tükürdü ve Fox ağzını silmek için otomatik olarak bir mendil çıkardı. "Eski çantayı pek sevmezdim," diye iç geçirdi, "ama patronum için önemli olan benim için de önemlidir."

Archibald, Victoria'nın beyaz saçlarını okşayarak, "Şimdi bu genç bayanı annesine geri götürmeliyim," dedi. Hâlâ kalemını tutmakta olan Victoria tezgâhın üzerinde uyuyakalmıştı. "Bir Pusula Gülü'ndesiniz, gideceğiniz yeri seçmek size kalmış Madam Thorn! Ailenizle birlikte Anima'da mı kalmak istersiniz? Vaftiz kızınızla birlikte Kutup'a mı dönmek istersiniz? Yoksa bizimle birlikte LandmArk'ı mı aramak istersiniz?"

Rosaline Hala en ufak bir tereddüt göstermeden, "Kutup!" diye cevap verdi. "Berenildenin yanına döneceğiz, değil mi?"

Ophelia dudağını ısırıldı. Rosaline Teyze'nin ya da Archibald'ın isteğine evet demek kolay olurdu. Kendisine tanıdık gelen Geylere yakın kalmayı seçebilirdi ama bu sadece içindeki boğluğu derinleştirirdi. O anda, insanı nereye götüreceğini ya da geri dönüp dönemeyeceğini bilmediği bir trene bindiğinde midesini bulandıran duygular gibi çelişkili duygulara kapıldı.

Ophelia, üzerinde Pusula Gülleri'nin ve gidecekleri haritasının bulunduğu tağ masaya sevgiyle baktı.

ANIMA, Artemis'in sandığı, nesnelerin hanımı.

DİREK, ruhların efendisi Farouk'un sandığı.

TOTEM, Venüs'ün gemisi, hayvanların efendisi.

CYCLOPE, ve ark . Ouranos, usta manyetizma.

FLORA, Belisama'nın gemisi, bitki örtüsünün hanımı.

LEADGOLD, ve ark . Midas, usta dönüşümün.

PHAROS, Horus'un gemisi, cazibe ustası.

SERENISSIMA, Fama'nın sandığı, kehanetin hanımı.

HELIOPOLIS, ve ark . Lucifer, usta yıldırım.

BABEL, ikizler Pollux ve Helen'in gemisi, duyluların efendisi ve metresi.

ÇÖL, cinlerin gemisi, hidropati ustası.

TARTAR, Gaia'nın gemisi, tellürizmin efendisi.

ZEPHYR, Olympus'un gemisi, rüzgarların efendisi.

TITAN, Yin'in gemisi, kütlenin efendisi.

CORPOLIS, ve ark . Zeus, usta metamorfoz.

SIDH, ve ark . Persephone, metres sıcaklık.

SELENE, Morpheus'un gemisi, rüyaların efendisi.

VESPERAL,ve ark . Viracocha, usta hayaletleştirme.

AL-ANDALOOSE, Ra'nın gemisi, empati ustası.

YILDIZ, tarafsız gemi, toplumlar arası kurumların merkezi.

Ve tabii ki listede yer bir varış noktası: LandmArk, uzayın efendisi Janus'un gemisi.

Ophelia onları, bu yirmi bir büyük arkı, odasının con nes'inde incelemişti. Onları çalışmıyordu, evet, ama hiçbir Gey öğrenmemiştir gibi hissediyordu.

Cebinden büyük amcasının kartpostalını çıkardı. Banyodaki olay sırasında fotoğraf zarar görmüştü ama XXI. Ailelerarası Sergi'nin görkemli binası hâlâ net bir şekilde görülebiliyordu.

"Gideceğim yer burası," diye açıkladı sonunda, herkesi şaşırtarak. "Babil'e gitmeliyim. Ve oraya yalnız gitmeliyim."

AYRILIK

Ophelia kapıyı düğünürken atkısına sıkıca sarıldı. Archibald göz kırparak zar zor kapatmıŖtı ki, bütün çatlaklardan sızan ıŖık söndü. Ophelia topuzu çevirdi ve dikkatle kapıyı itti: Karanlığa gömülmüŖ, Pusula Gülü'nün büyük rotundasının yerini bir mağaza dolabı almıŖtı. Yol kapalıydı, gerçekten kapalıydı.

"Yalnızım," diye fark etti Ophelia aniden, gözlerini karanlık girintiye dikmiş bakarken. Bilinmeyen bir bölgede, evinden binlerce mil uzakta, referans olarak sadece altmış yıllık bir kartpostalla yapayalnız. Ŗki yıldır bu anın hayalini kurmuŖtu ve Ŗimdi o ana ulaŖtığı düğünceşi baŖını döndürüyordu.

Ophelia mağaza dolabının kapısını kararlılıkla kapattı. Korkuyordu, evet, ama pişmanlık duymuyordu.

Pusula Gülü'nün onu bıraktığı yeri inceledi. Giriş kapısının karanlık camından süzülen zayıf bir ıŖık, küreklerin, tırmıkların, küreklerin ve saksıların ana hatlarını ortaya çıkarıyordu. Görünüşe göre bir bahçe kulübesi. Ophelia bunun kime ait olduğunu bilmiyordu ama sahibiyile karşılaşmamak en iyisiydi. Hatta üzerinde kendi gemisi, Anima, nerede

Her şey paylaşıldı, başkalarının evlerine habersizce gitmek yapılan bir şey değildi.

Kulübenin kapısından mümkün olduğunca dikkat çekmeden içeri süzülürken, eşikte kısa bir süre durdu: dışarıda hiçbir şey yoktu. Beyazlıktan başka bir şey yoktu, alışılmadık ve inatçı yoğunlaştırılmış bir beyazlık. Sanki dev bir silgi dış dünyayı yok etmiş, geriye boş bir kâğıttan başka bir şey bırakmamıştı.

Ophelia her yöne baktı, giderek daha endişeli hissediyordu. Hiçbir binaya bitişik olmayan baraka, terk edilmiş küçük bir ev gibi boğluğun ortasında kalmıştı. Hava o kadar sıcak ve nemliydi ki Ophelia paltosunun içinde ıslandığını hissetti ve gözlükleri buğulanmaya başlamıştı bile. Ya Gail ve Fox hesaplamalarında bir hata yapmışlarsa? Ya Archibald yeni bulduğu gücün verdiği ağırlı güvenle yanlış hesap yaptıysa?

"Beni nereye getirdin?" diye mırıldandı Ophelia.

"POLLUX'UN BOTANİK BAHÇELERINE."

Ophelia irkilerek döndü. Ses önce duyduklarına hiç benzemeyen bedensiz bir ses- , gerçek kulübenin içinden yükselmişti.

"Affedersiniz," diye kekeledi Ophelia, kendisiyle konuşan kişiyi ararken. "Yolumu kaybettim, yapmadım ... "

"ZİYARETÇİLERİN BAHÇELERE GELİŞLERİNİ GELGİT SIRASINDA YAPMALARI TAVSİYE EDİLMEKTEDİR," diye araya girdi ses. "HER BULUTUN BİR GÜMÜŞ ASTAR VARDIR."

Ophelia sonunda sesin nereden geldiğini buldu. Mafsalı bir manken duvarın dibinde duruyordu, o kadar sert, o kadar ince ve o kadar hareketsizdi ki kürek ve tırmık silüetlerine karışmıştı. Ses, daha doğrusu, küçük deliklerle delinmiş karnından geliyordu; kafasında ne ağız, ne burun ne de gözler vardı. Üzerindeki tek giysi, üzerinde "rehberli ziyaret" yazan, istasyon şefininkine benzer bir şapkaydı. Benzer bir otomatla daha önce sadece bir kez karşılaşmıştı: ünlü kaşif Lazarus'un mekanik uşağı.

"Gelgit mi?" diye sordu.

Manken yanıt vermedi. Ophelia ötesindeki beyazlığa tekrar baktı ve gördüğü şeyin olağanüstü yoğun bir sis olduğunu fark etti. Kendini rahatlamış hissetti. Eğer Pollux'un botanik bahçelerindeyse, o zaman doğru yerdeydi. Pollux ve Helen, Babil'i yöneten ikiz aile ruhlarıydı.

"Gelgit ne zaman olacak?" diye sordu, sorusunu yeniden ifade ederek.

"POLLUX'UN BOTANİK BAHÇELERİ YAZ AYLARINDA GÜN DOĞUMUNDAN GÜN BATIMINA KADAR HER GÜN AÇIKTIR."

manken cevap verdi, hala duvarına karşı hazır olda duruyordu. "İYİ ŞEYLER BEKLEYENLERİN BAŞINA GELİR."

Babil'de hâlâ yaz mıydı? Ophelia coğrafi rehberlerini daha yakından incelemesi gerektiğini düşündü. Büyük amcasının kendisine verdiği kartpostalı çıkarıp mankene uzattı, mankenin gözlere benzer hiçbir yanı olmadığı için nasıl bir yol izleyeceğinden emin değildi.

"Gelgiti unutam. XXII. Ailelerarası Sergi'nin düzenlendiği yere gitmeliyim. Fotoğraf biraz eski ama binanın hâlâ var olduğuna inanıyorum. Bana nerede olduğumu gösterebilir misiniz?

."

"POLLUX'UN BOTANİK BAHÇELER," ve manken anında cevap verdi.

Ophelia taş bir üzerine oturdu. Bu mekanik rehber ona geçmişte karşılaştığı Lazarus'un uŐaĐını hatırlattı: sadece basit talimatlara cevap veriyordu. Sis in dağılmasını beklemek zorundaydı; en azından saati bilmek isterdi -Anima'dan öğleden sonra ayrılmıştı ama Babil'le arasında bir saat farkı olmalıydı. Buradaki bunaltıcı sıcak onu susatmaya başlamıştı.

Ophelia'nın gözleri duvara yaslanmış kırık bir cam bölmedeki yansımasıyla karşılaştı. Bir an için renkli gözlüklerini, uzun, düğümlü sa  örgüsünü, seğiren atkısını düğündü ve bariz olan Ge yi fark etti: "Kendime çok fazla benziyorum."

Ophelia'nın Rosaline Teyze'yi kendisine eğlik etmemesi için ikna etmesi zor olmuş, birlikte çok fazla dikkat çekeceklerini tekrar tekrar anlatmıŐtı. Ama ya biri onu tanır sa?

Okuyucu eldivenlerinin dikişlerini kemirmeye başladı. Teorik olarak, Tanrı'nın onun Babil'e gelişini öngörmüŐ olması pek olası değildi. En ufak ipuçlarına dayanarak bu izi takip etmişti: altın mimoza, başsız asker ve yaşlı

Okul. Farouk'un Kitabı'nı okumasıyla tetiklenen bu üç imgelem onu buraya getirmişti.

Ophelia'nın sadece Thorn'la konuştuğu üç görü.

Araştırmasına göre, eğer yanılmıyorsa, tüm hikaye Babil'de başlamıştı. Büyük hikâye: Aile ruhları, Kitaplar, Tanrı ve Kopuş. Belki Ophelia, Archibald'ı arayışında takip ederek bu gizemlere nüfuz edebilirdi ama Thorn'u LandmArk'ta bulma şansı . Hayır, eğer Thorn da onunla aynı sonuçlara ulaşmış ve Kutup'tan ayrılmayı başarmışsa -Ophelia'ya göre Thorn'un yapabileceği iki şey vardı- kaçınılmaz olarak Babil'e gelmişti.

Birden eldivenlerini kemirmeyi bıraktı, aniden sadece bir çift eldivenin kaldığını hatırladı. "Gerçek ki, kendime çok fazla benziyorum," diye tekrarladı, gözlüklerini renklerinden arındırmak için sallayarak.

Doyennes onun kaçmasına izin verdiğine göre, Tanrı yakında bu durumdan haberdar . Eğer Babil'e bazı Muhafızlar yerleştirmişse, ki hiç Güphesiz yerleştirmişti, onlara kesin bir tariflerle birlikte aranan kiği bildirimi gönderilecekti. Ophelia fark edilmemek için dikkatli davranmak zorundaydı. Miyop ya da küçük olmaktan vazgeçemezdi ama geri kalanına gelince ...

Etrafı karıştırdı ve kısa süre sonra çitleri kesmek için kullanılan bir makas buldu. Kararlılıkla saç örgüsünü beceriksizce kesti ve saç örgüsü bir saman demeti gibi ağır bir şekilde yere düştü. Ophelia kırık bölmedeki sonucu kontrol etti ve sanki artık bir

Kafasında bir sürü soru işareti vardı. Ağırlığından kurtulan saçları her yöne doğru bukleler halinde yayılmıştı. Saçlarını çocukluğundan beri uzatıyordu ama ilginç bir şekilde, o parçasını yabani otlarla dolu bir torbanın içine attığında özel bir şey hissetmedi. Ani bir hafiflik hissi dışında hiçbir şey. Sanki az önce kestiği saçları değil de, onu eski hayatına bağlayan bağmış gibi.

Sonra paltosunu bir yığın önlüğün altına sakladı; Babil'de gerçekten yaz olsaydı, ona ihtiyacı olmazdı. Ophelia eĞarbını çözerken, eĞarp sert bir direnç gösterdi.

"Çok tanınırsın. Saçmalama, seni burada terk etmiyorum. Benimle kalacaksın, çantanın içinde." Ophelia, Fox'un ona verdiği sırt çantasının kayışlarını çözdü. Çantanın içinde kuru bisküviler, bir sifon maden suyu ve Rosaline Teyze'nin koyduğu birkaç eĞya vardı. Atkıyı çantaya doldururken, Archibald'ın Compass Rose'da kendisi için hazırladığı sahte kimlik kâğıtlarını da yere .

Ophelia kâğıtlarını incelerken, "Benim adım Eulalia," diye tekrarladı. "Sekizinci dereceden bir ve köken gemime hiç ayak basmadım." Ayrıntılara girmekten kaçındığı sürece inandırıcı olabilirdi. Büyük amcasından, başka gemilere dağılmış birkaç uzak kuzeni olduğunu biliyordu.

Anında bir suçluluk duygusu hissetti: kendi ailesinin üyelerini tek kelime açıklama yapmadan terk etmişti. Yine de çok endişelenmemiş olmalarını umuyordu.

"Benim adım Eulalia," diye tekrarladı Ophelia dalgın dalgın. Neden *Eulalia*? Archibald ondan kendisi için yeni bir isim seçmesini istediğinde, bu isim kendiliğinden dudaklarına gelmişti. Ne kadar çok düğünürse seçiminin o kadar hatalı olduğunu düğündü. Bu isim kendi ismine çok benziyordu.

Ophelia iki tahıl çuvalının arasında kendine daha rahat bir pozisyon aradı. Peki ya Thorn, diye merak etti gözlerini kapatarak. Kaçışından sonra kendine yeni bir kimlik yaratmayı başarmış mıydı? En azından iyi koşullarda mı yaşıyordu? Çok az iştahı olan bu adamın yeterince yiyeceği var mıydı?

Bir ışık patlaması tam yüzüne çarptığında sıçradı. Farkına bile varmadan uyuyakalmıştı. Gözlerini siper ederek, parmak aralarındaki boşluklardan mekanik kılavuzun kulübeden çıktığını gördü. Güneş kapıdan içeri süzülüyordu. Ophelia sırt çantasını kaptı ve ışığa doğru ilerledi. Daha dığarıya adımını atar atmaz sıcaktan nefesi kesildi. Sis dağılırken bir renk ormanını, yaprakların ve baharların, humusun ve meyvelerin, kuğların ve böceklerin içinden çıkılmaz bir karığımını ortaya çıkarmığtı.

Botanik bahçelerinin vahşı güzelliği muhteşem olsa da, Ophelia bunu uzun süre takdir edemedi: alışılmadık kokuların saldırısına uğradı ve mekanik rehberi eğretili otları arasında takip ederken devam eden bir hapşırma nöbetine tutuldu. Paltosuz olduğu halde bunalıyordu. Nemli hava tenine yapışıyor ve elbisesini terden ıslatıyordu. Anima'nın kış griliği çok !

Ophelia uzun otların arasından, daha önce sadece kitaplarda gördüğü keseli hayvanların garip silüetlerine baktı. Maymunların yeşillikler arasındaki çığlıkları daha önce duyduğu hiçbir şeye .

"Çıkış yolu nerede?" diye sordu mekanik rehber.

"POLLUX'UN BOTANİK BAHÇELERİ TURU BEGINS AT THE ARBORETUM," diye cevap verdi, düz yürüyerek. "LÜTFEN BİR ARADA KALALIM."

Ophelia bundan vazgeçmeye karar verdi. Yolu ararken, çitleri temizleyen ve patikaların kaldırım taşlarındaki yosunları kazıyan, sadece eklemlerini yağlamak için duran başka mankenlerle karşılaştı. Onlara her sorduğunda, "YAVAŞ VE TEMKİNLİ OLAN YARIŞI KAZANIR" diye cevap veriyorlardı. Sonra, "TÜM YOLLAR BABEL'E ÇIKAR", ki bu ona pek yardımcı olmadı. Burada otomat olmayan bazı Babelliler olmalı, değil mi?

Ophelia begonvillerle bezenmiş taş merdivenlerden yukarı çıktı. Yukarı çıktıkça bahçelerin büyüklüğünü daha iyi . Bahçeler birkaç kata bölünmüştü ve her biri gerçek bir bitki, ağaç, ağaççık ve meyve senfonisiydi. Alt , palmiye ağaçlarının üzerinde hâlâ bir tutam sis vardı.

Daha dün geceliğiyle yatak odasında dolaştığını düşünmek inanılmaz geliyordu. O kadar çok zamanını hareketsiz geçirmişti ki, sadece aile kahvaltısı için yerel fırıncıdan kruvasan almak için dışarı çıkmıştı, kasları çoktan tutulmuştu.

Onu daha çok endişelendiren şey mimozanın yokluğuydu. Tanrı'nın geçmişı öyle ya da böyle bu ağaçla bağlantılıydı. Ophelia hayatında hiç mimozayla karşılaşmamıştı ama ağacı gördüğünden beri onu araştırıyordu. Mimosalar altın sarısı salkımlarından ve sadece çok az sayıda arkta yetişıyorlardı. Eğer coğrafi rehber saçmalamıyorsa, Babil de bunlardan biri olmalıydı.

Ophelia sonunda botanik bahçelerinin bir doğu sarayınıki kadar görkemli kapılarını buldu. Kapılardan geçerken sanki bir dünyadan diğetine geçiyormuş gibi hissetti. Bir bulvar kadar geniş bir köprü, bahçeleri bir halk pazarına bağılıyordu. Orada büyük bir kalabalık, tezgâhların çadırları arasında bir nehir gibi dalgalanıyordu. Bazı filler ve zürafalar, sanki bu en doğal birliktelikmiş gibi, erkek, kadın ve otomat sürüsünün üzerinde yükseliyordu.

Birdenbire Tickers festivali ona oldukça uysal geldi!

Köprüyü geçmeye henüz başlamıştı ki baharat kokusundan başı dönmeye başladı. Gökyüzünde çoktan yükselmiş olan güneşten gözleri kamaşmış bir halde baktı. İçgüdüsel olarak eli sırt çantasının omuz askısını kavradı: üzerinde bulunduğu köprü boşluğa uzanıyordu. Ophelia coğrafya rehberinde Babil'in birkaç küçük kaleye bölündüğünü okumuştı ama bu onu önünde beliren manzaraya hazırlamamıştı. Çok sayıda

nanılmaz derecede beyaz bulutlardan oluşan bir denizde yıkanan adalar. Bazıları bir kasabayı barındıracak kadar büyüktü. Diğelerinde ise bir ev inşa etmek için bile yeterli alan yoktu.

Mimari ve bitki örtüsü bir bütündü, sanki bitkiler ve taşlar iç içe geçmiş gibiydi. En yakın küçük arklar birbirlerine bir köprüler ve su kemerleri ağıyla bağlıydı; en uzaktakilere ise

Ophelia'nın tanımlamakta zorlanacağı kanatlı makineler -kanatlı trenlere benziyorlardı.

Kalabalığın içine daldı ve hemen çıgılları, kumaşlar, mücevherler, mercimekler, fasulyeler, yumurtalar, pimentolar, kavunlar, mangolar, muzlar ve tanımadığı her türlü ürün tarafından saldırıya uğradı. Midesi ona yakında bir yemek bulmayı düşünmesi gerektiğini söylüyordu.

"Beni bu yere yönlendirebilir misiniz lütfen?" diye sordu, kartpostalını yanından geçtiğı herkese göstererek. Küçük sesi çevredeki şamata tarafından bastırılırken, sorusunu giderek daha yüksek sesle sordu, ancak hiçbir yanıt alamadı. Bu insanlar onu kasıtlı olarak mı görmezden geliyordu? Dümdüz önlerine bakmaya devam ediyor, gözlerini ona doğru hiç indirmiyorlardı.

Şaşkınlık içindeki Ophelia, pembe amingoların ayaklarını daldırdığı bir çeşmenin yanına gitti. Yüzünü serinletmek için bir mendili ıslattı ve köpüklü sudan bir yudum içti. Orada, çeşmenin kenarına oturup çantasının dibindeki eşarbi okşayarak, pazara yakından bakmak için bir dakikasını ayırdı. Ten renklerinin, şekillerin ve aksanların çeşitliliğı kozmopolit bir nüfusun çeşitliliğıydi; burada sadece bir değil, birkaç aile vardı. Yine de hepsi, Ophelia'nın rolünün davetsiz misafir olduğu tek bir halk oluşturunyor gibiydi.

Bu meydanda daha fazla oylanmamaya karar verdi. Kadın ve erkeklerden oluşan bir devriye kalabalığı yarıyordu. Tuniklerinin üzerine göğüs zırhları giymişlerdi ve boyunluklarla uzatılmış çivili miğferleri onlara askeri bir görünüm veriyordu. Etraflarına, açıkça tehditkâr olmamakla birlikte son derece rahatsız edici bakışlar fırlatıyorlardı: gözbebekleri altın gibi parlıyordu. Bu doğaüstü parıltı ailelerinin gücüne ihanet ediyordu: o kadar keskin bir görüş ki bir y bile bundan kaçamazdı.

Ophelia onlarla uğraşmamayı tercih etti. Otoriteye yakın olan her şey muhtemelen Tanrı'ya da yakındı. ÇarÇıyı ters yönde geçti ve basınçlı havayla çalıÇan ve hareket etmek üzere olan bir tramvay gördü. Üzerinde büyük harflerle "LUX" yazan bir güneşin yer aldığı reklam afişleriyle sıvanmıştı. Yerliler bir makineye bilet basarak içeri giriyordu. Ophelia müfettiş olup olmadığını kontrol etti ve aceleyle kendisi de bindi. Daha nefesini bile tutamamıştı ki bir yolcu koltuğundan kalkarak onu hafifçe kaldırırma doğru itti. "Üzerinize alınmayın *matmazel*," diye özür diledi kibarca. "Biletinizi almadınız, kurallara uymuyorsunuz, ben sadece bir vatandaş olarak görevimi yapıyorum."

Ophelia elindeki kartpostalı sallayarak, "Dinle, oraya mutlaka gitmem gerekiyor," diye açıkladı. "En azından bana nasıl söyleyebilir misiniz? " Kapı otomatik olarak kapanarak konuşmaya son verdi. Ophelia'nın dehşeti, tramvayla birlikte kendisinin de gittiğini hissettiğinde paniğe dönüştü. Sırt çantasının kayışı kapıya sıkışmıştı! Çekiştirdi

tüm gücüyle çantasını savurdu, öne doğru tökezledi, kaldırım boyunca sürüklendi, ta ki bırakmaktan başka bir şey yapamayana kadar.

"Hayır!" diye soluk soluğa bağırdı, tramvayın raylar üzerinde savrulduğunu ve giderken çantasını zıplattığını gördü.

Eşarp hala içindeydi.

WHAXI

Ophelia rayların yanında son sürat koşuyordu. Terden sırsıklam olmuş, çiziklerle ve saplanan bir dikişten dolayı ciğerleri yanıyormuş gibi hissetmişti.

yeniden. Bir köprü ve birkaç sokak sonra raylar atallaştı. Tramvay hangi kola girmişti? Hangi yöne gitmişti? Her yöne baktı, bir işaret aradı. Etrafta dönüp duran yerli halk, omnibsler, ekekler, bisikletler, hayvanlar ve otomatlardan oluşan sağır edici bir girdaptan bağka bir şey yoktu. Gözlüklerini kaldırdığında, Ophelia başının döndüğünü hissetti. Bütün mahalle dev bir merdiven olarak düşünülmüştü ve her basamakta insanlar ve bitkiler tarafından istila edilmiş başka bir sokak vardı.

Gürültüye rağmen Ophelia kendini hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu. Eşarbını nasıl geri alacaktı? Thorn'a nasıl ulaşacaktı? Böyle bir yolculuğa tek bağına çıkmaya hazır olduğunu bir an için bile olsa nasıl dşnebilmişti? Rosaline Teyze, Archibald, Gail ve Fox acele etmeden önce biraz beklemesini tavsiye etmişlerdi ama o sadece kendi sabırsızlığına kulak vermişti.

"Lütfen," diye bağırdı bir ekeke doğru. "Pazardan gelen tramvayı arıyorum."

Sürücüye seslenmişti, ancak yüz­süz bir kafayı kendisine doğru eğdiğinde onun bir manken olduğunu fark etti. Aracın tentesinin altında uyuklayan yolcu, onun yerine uykulu bir şekilde cevap verdi: "Sorularınızı bir rehberle sormalısınız, genç bayan."

"Bir rehber mi?"

Yolcu bir gözünü yarı açtı ve içinde bir halkanın parladığı şişkin burnu, sanki Ophelia'yı uzaktan koklamaya çalışıyormuş gibi aniden soludu. "Halka açık bir sinyalizasyon rehberi. Her kavşakta bir tane bulacaksın. Ve buralardan olmadığın belli olduğu için sana bir tavsiyede bulunacağım: Uygun şekilde giyin."

Ophelia hareketini izledi. Küçük gri elbisesi pek lekesiz sayılmazdı, ama çırılçıplak dolaştığı da söylenemezdi. Kavşağın ortasında, sekiz kolu da farklı yönleri işaret eden büyük bir heykel-otomat fark etti; bu halka açık bir işaret rehberi olmalıydı.

"Tramvay deposu mu?" Ophelia sordu. Yanıt alamayınca, heykelin kaidesine yerleştirilmiş, müzik kutusuna benzer, kurmalı anahtar fark etti. Anahtarı etrafını saran yapraklardan kurtardı ve birkaç kez çevirdi.

"BANA BİR SORU SORUN" diye talimat verdi

heykel. "Pazar tramvayının son durağı mı?"

"ŞANS CESUR OLANIN YANINDADIR."

"Ce'nin kayıp malı mı?"

"İYİ BİR GÜN, İYİ BİR GECEYLE BAŞLAR."

"XXI. Ailelerarası Sergi?"

"ELDEKİ BİR KUŞ, ÇALILIKTAKİ İKİ KUŞA BEDELDİR."

" de teşekkürler."

Umutsuzluğa kapılan Ophelia heykelin kaidesine yaslandı. Sahip olduğu tek şey artık Thorn'un saati ve eski kartpostaldı. Artık ne kimlik belgeleri ne de değişik bir giysisi vardı ve zavallı atkısı bu akıl almaz Gehirde yine yapayalnızdı.

Ya biri çantayı bulduysa, diye düşündü Ophelia, öfkeyle göz kapaklarını ovuşturarak. Ya biri onu Pollux'un aile muhafızına teslim ederse? Ya Tanrı Babil'de hareketli bir atkı bulunduğunu öğrenirse? Daha yeni gelmişti ama Ophelia Gimdiden tüm şansını tehlikeye attığını hissediyordu.

"Tepkinize bakılırsa, deneyiminiz oldukça hayal kırıklığı yarattı."

Gözlüklerini tekrar taktı ve kendisine hitap eden bir insan sesi duyunca şaşırdı. Tam karşısında, kollarını oyma ahşaptan bir sandalyeye dayamış, büyük bir şemsiyenin gölgesinde bir genç oturuyordu. Giysilerinin göz kamaştırıcı beyazlığı teninin bronz tonunu ortaya çıkarıyordu. Onda Ophelia'nın tam olarak çözemediği tuhaf bir şeyler vardı. Doğrusu, kamuya açık bir otoyolun ortasından çok bir çay bahçesinde evi varmıŒ gibi görünüyordu. Ophelia'yı öylesine merakla izliyordu ki, etrafındaki kasaba halkına hiç dikkat etmedi.

"Halka açık sinyalizasyon rehberi," diye açıkladı sonunda, heykel-otomatonu göstererek. "Ona gideceğiniz yerin tam adresini vermeniz gerekiyor, aksi takdirde sizi anlamayacaktır. Ve sizi kırmak istemem ama *matmazel*, sanırım aksanınız biraz fazla kaçıyor."

Genç adam tipik Babil aksanıyla konuşuyordu; bu aksan hem meleksi hem de yumuşaktı. Onunla ilgili her şey nazikti: antilop gözleri, uzun, ipeksi siyah saçları, yüzünün düzgün hatları, hatta kıyafetlerinin sateni. Ophelia muhtemelen ondan daha yaşıldı ama Şu anda onun karşısında kendini çocuk gibi hissediyordu.

"Çantamı ve evraklarımı kaybettim," dedi gurur cılız bir sesle. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Babil'e ilk kez geliyorum."

Genç adam sandalyesinde zorlukla döndü ve Ophelia onun yaydığı inanılmaz tuhaflığa bir kez daha çarpıldı. "Şu caddeyi takip et, sonuna kadar sağa git ve köprüyü geç," dedi ve doğuyu işaret etti. "Oradan deniz fenerine benzeyen çok büyük bir yapı göreceksin; onu bir kez fark ettin mi artık kaybolamazsın."

"Peki bu , tam olarak nedir?"

Genç adam belli belirsiz gülümsedi. "Babil Anıtı. Orada XXII. Ailelerarası Sergi düzenlenmişti. Rehber sormuştunuz, değil mi? *Pardonnez-moi, mademoiselle*, sizi kendimi alamadım. Babam merakın bir 'ne aw' olduğunu söyler, ama ben her zaman beni şeylere karışma eğilimindeyim.

Ve çok konuşmayı da," diye itiraf etti özür dileyerek, "ama bunu babamdan da almışım. Çantanıza gelince, eminim yakında onu tekrar bulursunuz. Dürüstlük Babel'de bir vatandaşlık görevidir."

Ophelia minnettarlıkla dolup taştı. Bu genç adam ona tüm cesaretini geri vermişti. "Teşekkür ederim, efendim."

"Ambrose. "Efendim" *demedem, matmazel.*"

"O . . . Eulalia. Teşekkür , Ambrose." "İyi şanslar, *matmazel.*"

Sanki bir Çey eklemek istiyormuş gibi bir an duraksadı, sonra fikrini değiştirdi. Ophelia kavGağı trafiğe karşı, bisikletlilerin ve çekçek sürücülerinin öfkeli çığlıkları arasında geçti ama arkasına bakmaktan kendini alamadı. Sanki önemli bir ayrıntıyı kaçırmış gibi hissediyordu. Ambrose'un sandalyesinde manevra yapmaya çalıştığını görünce bunun ne olduğunu anladı.

Tekerlekli sandalyeydi. Kaldırım taşlarının arasına sıkışmıştı.

Ophelia hemen geri dönerek yeni bir onaylamama dalgasına yol açtı ve tekerleği serbest bırakmak için tüm ağırlığıyla sandalyeye yaslandı. Ambrose çoktan gitmiş olacağını düşünerek Çağkınılıkla baktı.

"Bu çok saçma," dedi mahcup bir kahkaha atarak, "her seferinde yakalanıyorum. Bu yüzden asla iyi bir whaxi olamam."

"Bir whaxi mi?"

"Taksi için bir düdük, *matmazel.* Hareket edebilen ve yolcu alabilen herhangi bir şey. Sizde onlardan

yok.

nerede yaşıyorsun?"

Ophelia sadece kaçamak bir ekilde bağıını sallayınca Ambrose yeniden merakla onu süzdü. "Ben sana yardım ettim. Sen de bana yardım ettin. Biz arkadaşız."

Bu açıklama o kadar doğaldı ki, Ophelia yardım edemedi ama kendisine uzattığı eli sıkıttı. Tam o anda bu gencin neden tuhaf görüldüğünü anladı: sağ kolunun gereken yerde sol kolu, sol kolunun olması gereken yerde sağ kolu vardı. Babuşlarının tuhaf açısına bakılırsa bacakları da benzer şekilde ters duruyordu. Bu, Ophelia'nın bir insanda karğıılağıtığı en sıra dığı sakatlıktı; sanki Ambrose da bir ayna kazasına kurban gitmiğıti.

"Eğer beni şoförünüz olarak görmekten memnunsanız, Matmazel Eulalia, !" Bir krank çevirdi

koltuğına oturdu ve uzun süren bir vites çıkardı. Ophelia garip bir ekilde arka marğıpiyenin üzerine tünedi ve Ambrose el frenini indirip koltuğı ileri iter itmez neredeyse düğıüyordu. Yolun bir kaldırım taşının altında yuvarlandığını hissetti. Birkaç kez, Ambrose krankı çevirerek sandalyesinin yaylarını kaldırırken, o da aşağı inip tekerlekleri çukurlardan kurtarmak zorunda kaldı. Koltuğun arkasına kötü bir şekilde tutturulmuş büyük şemsiye rüzgârda gürültüyle gıcırıyor, Ambrose'un sohbet ederken çıkardığı sesi bastırıyordu. Oldukça rahatsız bir yolculuktu ama Ophelia sandalyenin iki gemi arasındaki bir köprüye fırladığı ve Ambrose'un ters duran eliyle uzakları iğaret ettiği anda bunu düğıünmeyi bıraktı.

Gökyüzünün sonsuzluğu ile bulut denizi arasında, tepesinde cam bir kubbe bulunan devasa, sarmal bir kule, kendisini ancak taşıyabilecek büyüklükte bir adanın üzerinde duruyordu. Binanın bir tarafı boşluğa doğru çıkıntı yapıyordu, ancak mimari denge o kadar mükemmeldi ki, tüm yapı aynı şekilde dik duruyordu.

"Babil Anıtı," diye açıkladı Ambrose. "Bu bizim en eski anıtımız, yarısı eski dünyadan kalma. İnsanlığın tüm hafızasının onun içinde saklı olduğu söylenir."

"İnsanlığın hafızası," diye tekrarladı Ophelia en derin benliğine. Thorn'un oraya gitmiş olabileceği düşüncesiyle göğsünde bir gümbürtü hissetti. Sadece siyah saçlarının dalgalarını görebildiği Ambrose'un sesini duyabilmek için koltuğun üzerine eğildi. "Sadece yarısı mı?"

"Kulenin bir kısmı Kopuş ile birlikte yıkıldı, ancak yüzyıllar önce LUX tarafından yeniden inşa edildi. Anıt'a gitmeyi seviyorum, orada binlerce kitap var! Kitaplara bayılırım, ya siz? Günlerimi onları okuyarak geçirebilirim, hangi konuda olursa olsun. Bir keresinde bir kitap yazmaya kalkışmıştım ama taksi şoförü kadar umutsuz bir yazarım; her zaman yolumdan sapıyorum. Memorial'ın eski, tozlu bir kütüphane olduğunu düşünmeyin, Matmazel Eulalia. Burası familiotheques, transcendiuses ve phantograms ile modernitenin en ileri noktasında! Ve hepsi LUX sayesinde."

Ophelia'nın familiotheques, transcendiuses ve phantograms'ın ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu ama "LUX" kelimesi bir şeyler . Sonra da

tramvaydaki tüm reklam afişlerinde basılı olduğunu hatırlattı.

"Peki ya başsız bir asker?" diye sordu. "Orada bir tane var mı?"

Ambrose kolu aniden kaldırdı ve öyle ani bir fren yaptı ki Ophelia kafasını onunkine çarptı. "Bu kelimeyi herkesin içinde *kullanmamalısınız, matmazel,*" diye mırıldandı ve omzunun üzerinden ona şaşkın bir bakış attı. "Sizin nereli olduğunuzu bilmiyorum ama burada bir Index var."

"Bir Dizin mi?"

"Index Vocabulum Prohibitorum. Yüksek sesle söylememiz yasak olan tüm kelimelerin listesi. Bilirsiniz işte..." Ambrose, kulağına fısıldayabilmek için Ophelia'ya yaklaşmasını işaret etti. "Savaş."

Ophelia'nın tüm kasları gerildi. Demek ki Tanrı'nın koyduğu tabular Babil'de de geçerliydi.

"Anıtın girişindeki eski heykeli kastettiğinizi tahmin ediyorum," diye devam etti Ambrose, sandalyesini yeniden hareket ettirirken sesi daha hafifti. "O da anıt alanı kadar eski."

"Peki oraya nasıl gidilir?"

"Bir kuş treninde, *matmazel.*" Kız daha kuş treninin ne olduğunu sormadan, adam devam etti: "Ama Anıtı ziyaret etmek ya da çantanızı geri almak istiyorsanız,

Önce üstünüzü değiştirmeniz gerekecek. Dışarıda yere girmenize izin verilmeyecek."

Ophelia kaşlarını çatarak, "Anlamıyorum," dedi. "Elbisem nasıl bir sorun olabilir ki?"

Ambrose bir kahkaha patlattı. "Sizi evime davet ediyorum, *matmazel*! Size açıklamam gereken iki ya da üç şey var."

Ambrose'un evi, Ophelia'nın bir taksi sürücüsünün evinin nasıl olmasını beklediğine hiç benzemiyordu. Tekerlekli sandalye, sütunları arasında nilüfer havuzları parıldayan bir revak boyunca ilerliyordu. Evin içine doğru ilerledikçe sokağın sesleri ve kokuları daha da uzaklaşıyordu. Hizmetçi kıyafeti giymiş mankenlerden oluşan bir ekip yaklaştı ve onlara mülkün yüksek kapılarını açtı. Geçerinin serinliği Ophelia'nın rahat bir nefes almasına neden oldu; yeni kestirdiği saçlarının açıkta bıraktığı ensesi sıcaktan yanıyordu.

Koşu bandından indi ve şaşkınlıkla avluya baktı. Heykeller ve otomatlar, mermer masalar ve telefon cihazları, tırmanan bitkiler ve elektrik lambaları, antika bir dekorasyonla modern teknolojinin eşsiz evliliğinde omuz omuzaydı. Burası başlı başına tüm şehrin anakronik karakterini özetliyordu.

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Ben ve babam. Aslında çoğunlukla ben. Babam pek sık evde olmaz." Bunu söylerken en büyük duvarda gururla duran tam boy bir portreyi gösterdi. Uzun beyaz saçları ve küçük, pembe gözlükleri olan bir adam resmedilmişti ve bu gözlüklerin ardından yaramazlık dolu gözler parlıyordu.

"Bu Lazarus, ünlü gemi gezgini," diye haykırdı Ophelia. "Bu adam senin baban mı? Onunla bir kez karşılaşmıştım."

"Hiç şaşırmadım. Herkes babamı tanır ve babam da herkesi tanır."

Ambrose'un resme yönelttiği gülümsemede gururdan çok melankoli olduğunu fark etti. İnsanın babasınıninki kadar dolu bir hayatta yerini bulması kolay olamazdı. "Burada başka akrabanız yok mu?"

"Ne aile ne de arkadaşlar. En azından otomat olmayan yok."

Ophelia, tekerlekli sandalyedeki şemsiyeyi beceriksizce çıkarmakla meşgul olan mekanik uşakları izledi. Kendisini, midelerinden ara sıra "SABIR MUTLULUĞUN TEMELİDİR" ya da "EKMEK HER ZAMAN TEREYAĞLI TARAFINDAN BİTER" sesleri çıkan bu meçhul bedenlerin arasında büyürken hayal etmeye çalıştı.

"Babama bu sözlerin o kadar da etkili olmadığını söyledim," diye içini çekti Ambrose, "ama o bir tek hörgüçlü deve kadar inatçıdır."

"Şehrin otomatlarının mucidi o mu?" Ophelia hayretle sordu. "pazarladığını biliyordum ama yarattığını bilmiyordum."

"O güçsüzlerden biri ama bir dahiden aşağı kalır yanı yok. Babam bir vatandaş olarak statüsünü yalnızca kendi liyakatine borçludur."

"Aileniz çok önemli olmalı."

Ambrose sanki Ophelia'yı anlamakta zorlanıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Önemli olan babam ve o zaman bile, Ophelia kadar önemli olmaktan çok uzak.

LUX'un Lordları. Ama ben neden olayım ki? Şehre faydalı olmayı henüz . Ben sadece saklanan bir adamım."

Son iki kelimeyi, ne kadar aşağılayıcı olduğunu açıkça ortaya koyan bir utançla söylemişti. Tekerlekli sandalyesiyle iç sütunlar arasında hızla ilerledi ve sanki evinin büyük boşluğunu sesiyle doldurmayı umuyormuş gibi, zoraki bir coşkuyla, nefes almak için duraklamadan konuşmaya devam etti:

"Taksi şoförü olmadan önce her türlü küçük işi denedim ve her biri başarısızlıkla sonuçlandı. Gördüğünüz gibi ben el becerisi olan biri değilim. Daktilo kullanmak bile bana çok zor geliyor. Kendime sık sık, Pollux'un Oğlu olsaydım, en azından elimde yüksek bir his olurdu diyorum. Eğer şimdi ve burada, iyi bir peri bana ne olmak istediğimi sorsaydı, tereddüt etmeden cevap verirdim: bir Vizyoner! Mikropları çıplak gözle görmek büyüleyici olmalı, değil mi? Ya da bir Akustikçi. Sadece ultrason ile etrafımızdaki dünya hakkında öğrenilebilecek her şey olağanüstü. Koku alma, dokunma ya da tat alma duyularına sahip olmak bile beni rahatsız etmezdi ama hayır, ellerimi ters çevirmek zorunda kaldım. Babam sürekli bana sadece varlığımın bile beni şehir için çok önemli biri yaptığını söylüyor. Böyle düşünen tek kişi kesinlikle o."

Ophelia, Ambrose'un konuşmalarından biraz sersemlemiş bir halde onu takip ederken, bir yabancıyı tramvaydan atmanın onaylandığı, çocuğunun ihtiyaçlarını karğılamanın onaylanmadığı ve genç bir kadının genç bir adamın evine tek başına gitmesinin kimsenin umurunda olmadığı bu toplumu anlamakta giderek . Öyle

görünüyordu ki

Ne Kutup ne Anima ne de rehber kitapları onu Babil'e gerçekten hazırlamamıştı. Bu dünya onun bildiklerinden tamamen farklı kurallar izliyordu.

Ambrose onu şık bir giyinme odasına götürüp tekerlekli sandalyenin boyuna göre ayarlanmış dolapların oymalı kepenklerini açtığında bu his yerini kesinliğe bıraktı. Düzgünce katlanmış tüm giysiler onun giydikleri kadar beyazdı.

"Anlamanız gereken şey, Matmazel Eulalia, burada insanların tam olarak göründükleri gibi olduklarıdır. Tıpkı medeni kanunumuz ve ceza kanunumuz olduğu gibi, çok katı bir kıyafet yönetmeliğimiz var. Örneğin babam ve ben, yasal olarak beyaz giymek zorundayız. Bu, gücü olmayanların rengi değildir. Siz de onlardan biri misiniz?"

"Ee . . . Ben bir Animistim. Sekizinci dereceden," diye ekledi Ophelia, kaybettiği sahte kimlik belgelerini düşünerek.

"Sekizinci dereceden mi? Bu kadar seyreltilmiş bir aile gücüyle sen de beyaz giyebilirsin. Ufak tefeksin ama ben de çok iri değilim. Kıyafetlerim neredeyse senin bedeninde olacak."

"Erkek kıyafeti giymek benim için daha az şok edici olacağı için mi?"

Uzun, beyaz bir tuniği açmakta olan Ambrose, Ophelia'ya irkilerek baktı ve sonra yarım bir gülümseme yaydı. "Bağışlayın beni, ben diğer arkların geleneklerini bilen babam gibi değilim. Burada cinsiyet ayrımı yapmıyoruz. Bunu çıkarıyorum,

Geldiğiniz yerde erkekler sizinki gibi kıyafetler giymiyor mu?"

Ophelia, Thorn'u küçük gri bir elbise içinde hayal etmemek için kendini zor tuttu. "Hayır, gerçekten."

"Bu ilginç. Ancak Matmazel Eulalia, kıyafetinizle ilgili asıl sorun, tarzınızın kıyafet yer almaması. Toplum içinde bu kurallara uymamak bir provokasyon eylemi olarak görülür. Bu da tabii ki hiç karşılanmaz."

Ophelia kaşlarını kaldırdı. Bileğinden çenesine kadar ilikleyen bu eski Ğeyin bir gün onu kötü bir kız gibi göstereceğini asla hayal edemezdi.

Ambrose dolaplarını karıştırırken, "Kıyafet detayları yaşa, mesleğe ve medeni duruma göre değişir," diye devam etti. "Örneğın vatandaşlar, vatandaş olmayanlarla aynı renkleri giymezler."

Ophelia coğrafya rehberinde bununla ilgili bir bölüm okuduğunu hatırlayarak, "Vatandaş olmayanlar," diye tekrarladı. "Onlar Babil'de yaşayan ama Pollux'un soyundan gelmeyenler mi?"

"Bu tam olarak doğru değil," dedi Ambrose, hoşgörüyü gülümseyerek. "Pollux'un Oğulları gerçekten de otomatik olarak vatandaş sayılırlar. Oy verebilir, seçebilir ve . Ama babam gibi liyakat yoluyla vatandaş olmak da mümkün. Babil diğerkarlarla ticari ittifaklara girdiğinden beri bu . Sokakta fark etmiş olmalısınız, burada yaşayan pek çok farklı aile var: Florinler, Totemciler, Kiklopçular, Simyacılar, Heliopolitanlar! Ve gücü olmayanlar" diye ekledi,

bu sefer gönölsüzce. "Bizler 'Helen'in Tanrıçaları'yız. Madam Helen, torun sahibi olamadığı için, Pollux'un Oğulları olmayan herkesin özel vaftiz annesi oldu. Babil'de kaldığınız sürece o sizin de vaftiz anneniz olacak."

Ophelia gerçekten de öyle olmamasını umuyordu. En son bir aile ruhunun himayesine girdiğinde, bu neredeyse hayatına mal olmuştu.

"Kıyafetlerimize dönecek olursak," dedi Ambrose dolabına geri dönerek, "her süslemenin, her mücevherin, her aksesuarın çok özel katmanları eklediğini anlamalısınız. Bu başlı başına bir dil! Eğer Babil'de kalış süreniz uzayacaksa, yanlış anlaşılmalara önlemek için bu dili tamamen kavramanızı tavsiye ederim. Ve dikkat edin, kıyafet polisi düzenli kontroller yapıyor."

Her zaman eline geçen ilk giysiyi giymiş olan Ophelia, Babel'de arka planda erimek istiyorsa artık yoğun bir çaba sarf etmek zorunda kalacaktı. "Peki ya kuralların izin verdiğiinden farklı giyinilirse ne olur?"

"Kişi şehre bir ne ödemek zorundadır. Suç ne kadar büyükse, ne de o kadar ağırdır."

Ambrose'un kollarına yığıldığı giysi yığını devirdi. Elleri ters dönmüş olmasa bile, daha beceriksiz olduğunu fark etmek sinir bozucuydu.

"Bu gece burada kal," diye önerdi taksi şoförü, pencerelerden sızan ışığı fark edince. "Yarın sabah ilk iş çantanızı aramaya başlayacağız."

"Peki ya Anıt? Bugün oraya gitmek mümkün olmaz mı?"

Ambrose'un gözleri büyüdü, beyazlar teninin koyu yüzeyinde göze çarpıyordu. "Biz oraya varana kadar kapanmış olurdu. Burası senin için çok şey ifade ediyor gibi görünüyor. Tam olarak ne arıyorsunuz?"

"Bu kişisel bir mesele." Ophelia, Ambrose'un gülümsemesinin kaybolduğunu gördüğünde sert çıkışından pişmanlık duydu.

"Düşüncesizliğimi bağışlayın. Lütfen beni takip edin, *matmazel*, tazelenmek ve dinlenmek istiyor olmalısınız. Acıktınız mı? Masamı paylaşmak ister misiniz?"

Ophelia yere saçılmış giysileri topladı. Sonra da gözlüklerini, mekanik bir kapıya doğru ilerlemekte olan sandalyeye çevirdi. "Ambrose?"

"*Mademoiselle?*"

"Neden bana yardım ediyorsun?"

Sandalyenin tekerlekleri kareli mermer üzerinde gıcırdayarak aniden durdu, ama Ambrose arkasını dönmedi. Ophelia durduğu yerden Ambrose'un ters dönmüş ellerinin kolçakları sıkıldığını görebiliyordu.

"Çünkü sen bir otomat değilsin."

HAFIZA

Ophelia uyumuyordu. Thorn'un saatini ona bakmadan açıp kapatıyordu, sadece kapağın tanıdık tıkırtısını duymak için.

Tık tık. Tık tık. Tık tık.

Kıvrılmış, tüm çarşafı atmış ve miyop gözlerle cebinliğin aralıklarından parlayan ışık sıçramalarına bakıyor, yıldızların nerede başlayıp lambaların nerede bittiğini kestiremiyordu. Açık pencereden giren esinti, odanın içinde taze okaliptüs kokusu yayıyordu. Cırcır böceklerinin cıvıltısı gecenin yüzeyini dalgalandırdı.

Tık tık. Tık tık. Tık tık.

Ophelia titriyordu. Güneş yüzünün derisini yakmıştı ama yine de buz gibi soğuktu. Bu gece içindeki boğluk nefes kesici boyutlara ulaşmıştı; sanki hayatından kaybolan sadece Thorn değil, kendisinin de bir parçasıydı. Gece havasını ensesinde hissetti; daha önce uzun, dağınık saçları, tembel, eski atkısı ve nadiren de olsa Rosaline Teyze'nin sert okşamaları vardı.

Tık tık. Tık tık. Tık tık.

Peki ya Ophelia yanlış gemiyi aldıysa? Anıt'ın başı kesilmiş heykeli ile gördüğü başsız asker arasında hiçbir bağlantı yoksa? Tek ipucu çıkmaz ?

Tık tık. Tık tık. Tık tık.

Şafak söküp gökyüzü ağardığında ve yapraklar uğuldadığında hâlâ uyumuyordu ama gün ışığı kararlılığını tazeledi. "Eşarbımı geri alacağım, Memorial'da araştırma yapacağım ve küçük bir iş bulacağım," dedi odasındaki aynaya. Başörtüsünü Bir gecede iki katına çıkan bukleleri yüzünün etrafında vahşi bir hale oluşturuyordu. Babil'in güneşi yanaklarını kıpkırmızı yapmıştı.

Yeni kıyafetlerini giymek, mekanik bir hizmetlinin yardımına rağmen büyük bir azim gerektiriyordu. Uzun bir togayı bacaklarının arasından bir panel geçirecek ve bir omzunu açıkta bırakacak Çekilde katlayıp tuniğinin üzerine sarması gerekiyordu. Bir toka, bel bandı ve kemer her Çeyi yerinde tutuyordu ama Ophelia tek bir yanlış hareketle tüm düzenlemenin dağılacağını ve kumaşın ayaklarının etrafına döküleceğini hissediyordu.

Giriş revağının altında Ambrose ile karşılaştığında kendini her zamankinden daha garip hissetti. Sandalyesinin arkasına yaslanmış, zambak havuzlarından yükselen sabah havasının tadını çıkarmak istercesine gözlerini kapatmıştı. Rüzgâr sarığının tülünü . Uzun kirpikleriyle altın rengi saçları o kadar güzeldi , vücudundaki garip şekil bozukluğunu unutturuyordu.

Ophelia yaklaşırken gözlerini hemen açmadı ama dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Evde ayak seslerinizi duymak hoşuma gidiyor, Matmazel Eulalia."

Ophelia'nın utanması için gereken tek şey buydu. çok daha yalnız birine yakinken kendini yalnız hissettiğı için. sorularına cevap vermeden ona sorular sorduğı için. Ona ne gerçek adını ne de gerçek hikâyesini anlattığı için. Bunu düzeltmeye hiç niyeti olmadığı için.

Ambrose revağın yarı aydınlığında Ophelia'ya baktı ve onaylarcasına başını salladı. "Tebrikler, artık gerçek bir Babilli oldun. Sana bir sürprizim var. Jasper mı?"

Ön kapının önüne dizilmiş mankenlerin arasından mekanik bir uşak öne çıktı. Ophelia mafsallı kolundan sarkan şeyi görür görmez ona doğru koştu.

"Çantam mı? Ama nasıl?"

"Dün gece Belediye Tramvay Şirketi'ne bir telgraf gönderdim," dedi Ambrose. "Eşyalarınızın kaybolduğunu bildirdim. Bu sabah erkenden bir kurye gelip onları buraya bıraktı. Size burada dürüstlüğün bir vatandaşlık görevi olduğunu söylemiştim. Ne oldu?"

Ophelia birden donup kalmış, gözlüğü maviye dönmüş, ağzı sonuna kadar açık çantasını tutuyordu. "Eşarbım orada değıl," diye mırıldandı. "O da mı size iade edildi? Üç renkli, oldukça uzun, biraz da zambak rengi."

Ambrose, Ophelia'nın tepkisinden rahatsız olmuş gibiydi; Ophelia'nın sevinçten havalara uçaacağını ummuştu. "Eh

Bien, başka bir şey yoktu. Evraklarınız kayıp mı?
da mı?"

"Hayır. Buradalar." Boğazı o kadar sıkıydı ki sesi boğuk çıkıyordu. Biri çantayı açmış ve eşarp kaçmış olmalıydı. Ya da daha kötüsü, çalınmıştı.

Onu aramaya gitmeliyim, diye düşündü Ophelia. "Bütün duvarlara "kayıp" afişleri yapıştırmalı, insanları sorgulamalı, her köşeyi didik didik etmeliyim.

Hayır. Bunu yapamazdı. Eşarbtı sakladığında, bunu dikkat çekmemek için yapmıştı. Bu karar ne kadar sert olsun, plana sadık kalmak zorundaydı.

"Çok özür dilerim," diye kekeledi Ambrose. "Bu nesneye çok önem veriyor gibisiniz."

Ophelia sırt çantasının kayışını takarken onun yüzüne bakmaktan kaçındı. Atkının bir nesneden çok daha fazlası olduğunu ona nasıl anlatabilirdi? Ona hayat verdiğini ve bunun karşılığında kendi hayatını ona borçlu olduğunu nasıl açıklayabilirdi?

"Teşekkür ederim," dedi boğuk bir sesle. "Bana çok yardımcı oldunuz. Şimdi Anıt'a gitmem gerekiyor."

Garip bir sessizlikten sonra Ambrose sandalyesinin kolunu çevirdi. "Sizi ben götüreceğim, *matmazel*. Binin."

Güneş Babil'in üzerinde yükseliyor, büyük bıçaklarıyla sabahtan kalan sisi yarıyor ve pasajların gölgelerini kaldırımlara düşürüyordu.

Ambrose'un koltuğu karanlık, küçük sokaklardan geniş, aydınlık meydanlara doğru ilerledi, bahçelerin ormanından ve inşaat alanlarının tozundan kaçındı. Arka panonun üzerine tüneyen Ophelia kasvetle kalabalığa baktı. Tüm bu togalar, kaftanlar, tunikler, şallar, harem pantolonları, kemerler, babuşlar, türbanlar, şemsiyeler arasında eşarbi neredeydi?

Ambrose'un ona gösterdiği harikaların hiçbirisi kasvetini dağıtamıyordu; ne Piramit'in büyük çağlayanları, ne Helen ve Pollux'un anıtsal heykelleri, ne heybetli amfityatrosuyla agora, ne de tüm gemilerin üst düzey mühendislerinin her gün toplandığı şehir merkezindeki güç borsaları.

Ophelia'nın ilgisi sadece her binanın mermerine kazınmış, her forumun sütunlarına yapıştırılmış güneş şeklindeki LUX amblemine yönelmişti. Hatta togasının iç kısmında altın iplikle işlenmiş olduğunu bile fark etmişti.

"Kim bu ... LUX?" diye sordu nefes nefese. Ambrose'un sandalyesini iterek sonsuz gibi görünen çıkmasına yardım ediyordu. Bu hiç de kolay bir iş değildi: yakıcı bir rüzgârla sarsılan şemsiye çamlarının kaldırım taşlarına yağdırdığı iğnelerin üzerinde kaymaya devam ediyordu.

"Çok eski bir kurumdur, *matmazel*. Onlar, servetlerini kamu hizmeti sayılan tüm girişimlerin kullanımına sunan hamilerdir. Gerçek hayırseverler!"

Ophelia bir kaldırım taşına sürtünerek sandaletine yapışmış bir reçine parçasını çıkardı. İmzası olan hayırseverler

şehrin her duvarında aynı şekilde yer alıyordu. "Oldukça etkili oldukları sonucuna varıyorum."

"Öyle de denebilir, evet. Darphane'de, Aile Bakanlığı'nda ve Adalet Divanı'nda başkanlık yaparlar. LUX Lordları sadece şehrin hizmetinde değildir, *matmazel*. Onlar şehrin ta kendisidir. Sör Pollux ve Leydi Helen onlara danışmadan hiçbir önemli karar almazlar. Size bahsettiğim Dizin'i başlatanlar da onlardı. Bilirsiniz, savaşla ilgili herhangi bir şeyden bahsetme yasağı ... *eh bien* . . . savaş," diye fısıldadı, çok sessiz bir şekilde.

Ophelia'nın, Doyennes Anima için neyse, LUX Lordlarının da Babil için o olduğunu anlaması için daha fazlasını bilmesine gerek yoktu: Tanrı'nın hizmetindeki muhafızlar. Eğer gemi üzerindeki kontrolleri Ambrose'un açıklamalarının inandırdığı kadar mutlaksa, onların kaçmak için iki kat daha dikkatli olması gerekecekti.

Bu düşüncelere dalmışken, gözlük camlarına gürültüyle çarpacak kadar büyük bir tüy yüzüne çarptığında sıçradı. Az önce çıktıkları yamaç, boşluğa bakan büyük bir terasa açılıyordu: geniş, taş korkulukların ötesinde gökyüzü sonsuza kadar uzanıyordu. Teras, üzerinde bir trenin beklediği ve tek varış noktası bulutlar olan bir demiryolu köprüsüne doğru uzanıyordu. Son yolcular da aceleyle vagonlara doluşuyordu.

"Tam zamanında geldik," dedi Ambrose, peron saatine gülümseyerek. "Hadi binmek için acele edelim."

Ophelia onun dediğini yapmak için mücadele etti. Gözlerini devasa, kanatlı yaratıklardan ayıramıyordu.

trenin tavanına tünemişti. Gece karası teni ve altın sarısı saçlarıyla tanınan bir Totemci, koşum takımlarını kontrol etmek için aralarında dolaşıyordu. "Bunlar Canavar mı?"

Ambrose, Ophelia'ya cevap vermeden önce sandalyesini en yakın vagona sokmayı başarana kadar bekledi. "Kimeralar, *matmazel*," dedi ve iki seyahat kartını araçtaki makineye yerleştirdi. "Akbabanın gücüne ve kanaryanın uysallığına sahipler."

İstasyon müdürü düdüğünü çaldı ve kuşların pençelerinin trenin tavanında çıkardığı tırmalama sesi metalin üzerinde yankılandı. Bütün koltuklar dolu olduğu için Ophelia içgüdüsel olarak Ambrose'un koltuğuna tutundu. "Ama bir tren, kuşlar için biraz ağır değil mi?"

"Elbette öyle," diye cevap verdi Ambrose, kadının şaşkınlığı karşısında. "Onu taşımıyorlar, itiyorlar. Kuş trenleri ağırlıksız olacak şekilde yapılmıştır. Eğer bu kuşlar durursa başımıza gelebilecek en kötü şey

ying, gökyüzünün ortasında asılı kalmak olurdu. Böyle bir şey olmayacak," diyerek yolcu koltuklarının etrafında dolanan traşlı bir kadını işaret etti. "Yerçekimi kontrol etmek için gemide her zaman Kikloplar vardır. Emin misiniz, *matmazel*?"

"Neredeyse."

Tren havada süzülürken Ophelia pencereye yaslandı ve metalik gıcırta sesleri çıkardı. Yukarıda bir kanadın güçlü çırpınışlarını ve aşağıda bulutların yavaşça döndüğünü gördü. Tren

deneyim ona Citaceleste'nin ying kızaklarını hatırlattı, ancak bu daha da etkileyiciydi.

Kuş treninin boşluğa gömülmediğini görünce nihayet rahatladı ve diğer yolculara baktı; onlar da bir müdavim kayıtsızlığıyla manzaradan çok kitaplarına dikkat kesilmişlerdi. Hepsini şaşırtıcı derecede genç ve ciddi buldu, o kadar odaklanmışlardı ki kimse kimseyle konuşmuyordu.

"Öğrenciler," diye fısıldadı Ambrose. "Bu kuş treni Anıt'a ulaşmadan önce akademilere ve virtüözlerin konservatuarına hizmet edecek. Dolayısıyla önümüzde zaman var. Arklar arasındaki boşluğu keşfetmek için birkaç girişimde bulunulduğunu biliyor muydunuz?" diye sordu ona. "Görünüşe göre hiçbir canlı orada birkaç saatten fazla kalamıyor. Ne kadar derine inilirse, durum o kadar kötüleşiyor.

-Kuşlar bile riske girmez. Yeterince oksijen var ama yine de fiziksel olarak dayanılmaz. Babam kendi icat ettiği bir uzay giysisiyle bunu kendi başına denedi. Dünyanın fotoğrafını çekmek istiyordu, bilirsiniz, sürekli fırtınaların olduğu yerin. Altı saat otuz dokuz dakika dayandı. Bana tüm hayatının en zorlu altı saat otuz dokuz dakikası olduğunu itiraf etti. Sanki aşağıda, onu istemeyen bir güç varmış gibi. Sizce de bu olağanüstü değil mi, Matmazel Eulalia? Tüm gezegenimiz bize daha önce tüm bu boşluğun doldurulduğunu hatırlatmak istiyor gibi. Babam bunun utanç verici olduğunu düşünüyor çünkü eski dünyanın eğriliğine saygı duymak zorunda kalmadan, boşluğu düz bir çizgide geçerek bir gemiden diğerine seyahat onun için çok daha hızlı olurdu."

"Gerçekten mi?" Ophelia kibarca, "Gerçekten mi?" dedi. Aslında kafasız askeri görmekle dinleyemeyecek kadar meşguldü. Ambrose pencereden gökyüzünü çocuksu bir hayranlıkla seyrediyor, ters dönmüş elleri heyecanla sandalyesini kavriyordu.

"Gerçekten de, arkların yerçekimi kanunlarına uymadığını da biliyor muydunuz? Tüm gök cisimlerinin her biri, çekim güçlerine bağlı olarak diğerlerine göre hareket eder. Hepsi, gemiler hariç. Kendi aralarında aynı pozisyonda kalırlar ve sanki hala tek ve aynı gök cismini oluşturuyorlarmış gibi hep birlikte, tam olarak aynı ritimde dönerler. Bilim insanları buna 'gezegensel hafıza' diyor."

Ophelia, dünyanın paramparça olmasının nedeninin aynaya hapsolmuş kıyamet yarattığı olduğunu keşfetselerdi o bilim adamlarının ne düşüneceğini merak ediyordu.

Ambrose iki kiŞiye yetecek kadar konuşmaya devam etti, ancak varacakları yere vardıklarında sessizleşti. Ophelia gözlüklerini güneşten koruyarak başını geriye eğdi ve Anıt Kulesi'ni seyretmeye koyuldu. Büyüklüğü o kadar ezici, cam kubbesi o kadar göz kamaştırıcıydı ki, dünyayı aydınlatmaya yazgılı bir deniz fenerine benziyordu. Ona tünek görevi gören küçük gemi, kıyaslandığında gülünç derecede orantısızdı; kulenin daha önce yıkılmış olan yarısının boşluğun üzerinde yeniden inşa edilmesi tamamen çılgınca görünüyordu. Yüzlerce maymun, oyulmuş taşları saran sarmaşıkların arasından sıçradı ve sonra çevredeki bulutların arasında kayboldu.

Ophelia, Anıt'ın gölgesi tarafından yutulana kadar ön avlu boyunca ilerledi. Başı kesilmiş heykel oradaydı. Tam olarak kartpostalda tasvir edildiği gibi, girişteki büyük resim pencerelerinin önünde duruyordu.

"Aradığınız şey bu muydu?" diye sordu Ambrose.

Hemen cevap vermedi. Şimdi heykeli yakından gördüğüne göre, her şey apaçık ortadaydı. Hayalindeki başsız askere hiç benzemiyordu. Bir askere hiç benzemiyordu. Bir adama bile benzemiyordu. Artık sadece erozyonla tahrip olmuş ve sarmaşıklarla örtülmüş, çözülmemiş bir formdu. Botunun ferforje ucu yeşilliklerin arasından dışarı çıkmış, vücudunun geri kalanından daha parlak ve hafifti.

" bir kamu anıtı, değil mi?"

"Öyle, *matmazel*."

Ambrose, Ophelia'nın sordu ve kadın ona sırt çantasını uzatıp eldivenlerini çıkardığında daha da şaşırdı. Ön avluda onlardan başka kimsenin olmadığını kontrol ettikten sonra avuçlarını birbirine sürterek terini temizledi. Heykele yaklaştığında, zamanda geriye gitmek üzere olduğu her seferde olduğu gibi, omurgasından aşağıya doğru ateşli bir ürperti yayıldı. Derin nefes aldı ve her nefes alışında yavaş yavaş kendini unuttu. Endişesini, sıcaklığı, hatta burada bulunma nedenini bile unuttu ve kendinden boşaldığında ellerini heykelin çizmesinin üzerine koydu.

Anıt'ın gölgesi bir gelgit gibi çekilirken, güneş gökyüzünde tersine hareket etti. Gün yerini geceye bıraktı, bugün dün oldu ve zaman Ophelia'nın altında patladı. Onlar artık Ophelia'nın zencileri değildi. Günden güne, yıldan yıla, yüzyıldan yüzyıla, heykelin çizmesini okşayan yüzlerce, binlerce başka zenci oldular.

Şans için.

Başarı için.

Şifa için.

Gülmek

için.

Büyümek

için.

Hayatta

kalmak için.

Ve aniden, Ophelia bu isimsiz eller kalabalığının içinde erirken, kendi ellerini yeniden buldu. Ya da daha doğrusu, onun olmayan ama ona ait olan elleri. Ve kendisine ait olmayan ama kendisine ait olan gözlerle heykele baktı. Pırıl pırıl metalden yapılmış olan asker, arkasındaki okulun verandasını yerle eden top mermisiyle kafası kopmuş olan tüfeğini gururla sallıyordu.

Yarın bir gün, çok uzun zaman , barış içinde yaşayan bir dünya olacak.

"Mademoiselle?" Ambrose sandalyesini yaklaştırarak endişeyle sordu.

Ophelia kontrolsüzce titreyen ellerini, bu kez gerçekten kendi ellerini düşündü. Yine olmuştu. Sanki Tanrı'nın geçmişine nüfuz etmişti.

kendi geçmişi. Yüzünü Anıt Kulesi'ne çevirdi, savaşta yıkılan okul yerine orada duruyordu. Mimosalar hâlâ , orta patikayı çevreliyorlardı; Ophelia onları fark etmemişti çünkü en basitinden, henüz baykuş mevsimi gelmemişti.

Başsız asker. Altın mimosalar. Eski okul.

"Burada," diye mırıldandı.

Burada Tanrı'nın ayak izlerini takip edecekti.
Burada Thorn'un ayak izlerini takip edecek.

THE VIRTUOSOS

Ophelia küçük olmaya alışıkty. Yine de Anıt'a girdiğinde kendini her zamankinden daha küçük hissetti. Kule içerde anıtsal bir biçimini almış, paralel halkalar halinde kubbelerle çevrenmişti. Güneş kubbenin sayısız penceresinden içeri giriyor, kitapların ciltlerini, okuyucuların gözlüklerini ve otomatların metallerini parlatıyordu. Buradaki sessizlik o kadar yoğundu ki, çevrilen bir sayfa yıldırım etkisi yaratıyordu. Ophelia ne merdiven ne de asansör olduğunu fark ettiğinde başının döndüğünü hissetti; ziyaretçiler çeşitli bölümlere

geniş, dikey koridorlardan geçiyordu. Tavana kadar ve tavanın üzerinde okuma odaları vardı. Tüm bu insanları ve tüm bu arşivleri baş aşağı görmek, umumi tuvaletlerin yardımıyla seyahat etmekten bile çılgınca bir deneyimdi.

Ophelia bir kalp atışı içinde etrafını saran binlerce antik nesneyle uyum içinde titreştiğini hissetti ve sonra gerçeklik yüzüne çarptı: Araştırmasına nereden başlayacaktı?

"Tercih ettiğiniz bir taraf var mı, *matmazel*?" Ambrose elinden geldiğince sessiz bir şekilde fısıldadı.

"Bir taraf mı?"

"Anıtın bir yarısı Babil'in mirasına, diğer yarısı ise diğer arkların mirasına adanmıştır. Burada tüm kamu binaları ikiye ayrılmıştır." Ambrose, kulenin tüm çapı boyunca zeminde bir sınır çizgisi çizen bakır oluğu gösterdi. Bu çizgi, binanın tamamı antik taştan olan orijinal kısmı ile Kopma'ya bağlı çöküşün ardından yeniden inşa edilen kısmı arasındaki zamansal farkın altını çiziyordu.

"Beni ilgilendiren Babel'in geçmişi," dedi Ophelia, en yaşlı yarısına dönerek.

Dikey koridorlardan birine doğru ilerlerken, Ophelia kaidesine sabitlenmiş, ziyaretçileri karşılamak için durmadan eğilen ve sonra üst yarısını düzelterken bir heykel-otomata baktı. Bir yazıtta, Anıtın finansmanına katkıda bulunan ilk LUX patronunu tasvir ettiği belirtiliyordu. *Bilgi barışa hizmet ettiği için*, hatıra plaketi görkemli bir şekilde ilan edildi.

Daha da yukarıya bakan Ophelia, cam kubbenin altında ağırlıksız bir şekilde yüzen devasa bir eski dünya küresi gördü. Bozulmamış bir dünya. Unutulmuş bir dünya. Sırlarını ortaya çıkarmaya niyetli olduğu bir dünya.

Ambrose'un sandalyesinin, salonun yataylığından koridorun dikeyliğine hafifçe eğilmeyi sağlayan kavisli bir rampaya çıktığını gördüğünde gerildi. Birkaç saniye içinde, yolda sarığını bile kaybetmeden, duvardaki herhangi bir şey kadar doğal bir şekilde hareket etmeye başladı.

"Matmazel?" diye fısıldadı.
Ophelia onu takip etmiyordu. "I . .

. Bunu daha önce hiç
yapmamıştım."

"Bir transcendium almak mı? Çocuk oyuncağı.
Hiçbir şeyi sorgulamadan dümdüz yürüyün."

Ophelia ağırlık merkeziyle birlikte midesinin de
itiraz ettiğini hissetmeyi beklemişti ama hiçbir
zaman yerçekiminin etkisinden kurtulduğunu
hissetmedi. Transandiyumlar sıradan bir koridorda
yürüyen biri kadar kolaylıkla inip çıkabiliyordu. Yine
de birkaç adım sonra gözleri aşağıda bıraktığı
koridora düştüğünde kendini oldukça tuhaf hissetti.
Sanki bütün kule kendi kendini altüst etmiş gibiydi.

"Transcendium'lar ve topsy-turvium'lar Memorial
tarafından istihdam edilen Cyclopean'ların işi," dedi
sandalyesi mermer üzerinde dişlilerin şangırtısıyla
kayan Ambrose. "İşte size Babil: Yabancı bir icat
gider gitmez onu benimser ve uyarlarız."

Ophelia sıçradı. Thorn'un saati togasının
kıvrımları arasında bir yerde aniden kendi kendine
açılıp kapanmıştı. Saati tutuşu onu
hareketlendirmiş miydi?

Dikkati dağılan Ophelia, transandiyumun
ortasında duran bir süpürgeciye çarptı. O kadar
uzun, o kadar ince ve o kadar sakallıydı ki
süpürgesine benziyordu.

"Onu her gördüğümde kendimi kötü
hissediyorum," diye itiraf etti Ambrose.

"Süpürgeci mi?" diye sordu şaşkınlıkla, bir yandan da saatin kontrol ediyordu. "Neden?"

"Babam her zaman insanın insana hizmet etmesine karşı savaşırmıştır. Anıtçılar, bakım personelinin geri kalanına yaptıkları gibi, o adamı da bir otomatla değiştirmelidir."

Ophelia gerçekten de gözlüklerini nereye çevirse Lazarus'un orada olduğunu, dolapları parlatıp kitapların tozunu aldıklarını fark etti.

Transcendium'dan çıkmak da en az girmek kadar endişe verici derecede ; tek yapılması gereken odanın zeminindeki kıvrımı takip etmektir. Ambrose ona kitaplardan ve arşivlerden oluşan labirentte rehberlik etti. Etraflarındaki ziyaretçiler tamamen sessizdi, her biri araştırmalarını titizlikle sürdürüyordu.

Ophelia onları kıskanıyordu. Kendisinin de ne dair en ufak bir fikri yoktu. Faruk'un Kitabı'nı okuduğundan beri Tanrı'yla paylaştığı gizemli anının, Anıt'ı ziyaret etmesiyle açıklığa kavuşacağını ummuştu. Öyle bir şey olmadı. Bina, eski taşları dışında, muhtemelen bir zamanlar aile ruhlarının yaşadığı okuldan pek bir şey muhafaza etmemişti. Artık bir kabuktan başka bir şey değildi; içinde yaşayan yaşam formunun yerini çoktan başka bir yaşam formu almıştı.

Bazı rafların sonunda Ophelia bir posterin önünde durdu:

İyi Aile virtüözlerini arıyor.
Kalbinizde bir Memorialist
misiniz?

Bilginin izini sürmek için bir yeteneğiniz var mı?

Tarih ve gelecek konusunda tutkulu musunuz?

Şehrin hizmetinde bir FORERUNNER olun.

"Bu Sör Henry'nin okuma grupları için," diye fısıldadı Ambrose. "Bütün yıl boyunca iÇe alım yapıyorlar." Elini kaldırdı -sağdaki sol elini- ve Ophelia gözlüklerini salonun tavanına doğru kaldırdı.

Yukarıda. Düzinelerce üniformalı öğrenci başları öne eğik bir şekilde oturuyordu. Okuma kabinlerindeydiler ve harıl harıl not alıyorlardı.

"Hepsi virtüöz mü?"

"Çırak virtüözler," diye düzeltti Ambrose. "Birkaç lonca var. Bunlar Öngörücüler - bilgi konusunda uzmanlar. Onları yukarıda Anıt kataloğu için çalışırken görelî bir yıldan fazla oldu. Saatlerce okuyarak vakit geçiriyorlar. Ne kadar ilerlediklerini bilmiyorum ama umarım yakında ; şu an için herhangi bir kitap ödünç alamazsınız, sadece burada onlara danışabilirsiniz."

"Sus!"

Öğrencilerden biri okumasını yarıda Ophelia ve Ambrose'a doğru baktı -ya da bakış açısına bağlı olarak yukarıya-. Onların beyaz toga giydiklerini görünce kaşlarını çattı. "Siz güçsüz insanların burada işi yok."

Ambrose ona nazikçe, "Anıt herkese açıktır," diye karşılık verdi. "Biz Helen'in vaftiz çocuklarıyız."

Öğrenci, "Güçsüz insanların Leydi Helen'in adını ağzına almaya bile hakkı olmamalı," diye karşılık verdi.

Ophelia, Babelyalıların "h" lerini sert bir Ğekilde telaffuz ettiklerini fark etmiğti ama bu adam Helen'in adını sanki onunla tamamen özdeğleğmek gibi söylemiğti. Sanki kişisel olarak ona aitmiş gibi.

Ambrose sandalyesinin kolunu çevirdi ve mekanik bir mırıltı sesiyle hareket etti. Sanki kayda değeri bir Ğey olmamığ gibi rehberlik ettiği tura devam etti. Ophelia onu dinlemekten çok ona bakıyordu. Toplum içinde güçsüz olarak adlandırılmak onun için bu kadar olağan mıydı? Babası buradaki tüm otomatların mucidiydi; o öğrenciye haddini bildirmek için adını kullanabilirdi.

"Sen iyi bir insansın."

Ambrose, Ophelia'nın bu doğallığı karşısında öyle irkildi ki neredeyse sandalyesinin kontrolünü kaybedecekti. Mahcup bir gülümsemeyle, "Ben daha ziyade nefret ederim," diye kekeledi. "Size yine varlığımı dayattığımın farkındayım, *matmazel*. Anıtı istediğiniz gibi ziyaret etmenize izin vereceğim. Ben üst kattaki icat patentlerine bakmaya gidiyorum; bana her zaman hayal kurdurmayı başarıyorlar. Öğlen salonda buluşalım mı?"

"Yapacağım."

Kendini raflarda ve dolaplarda tek başına dolağırken bulan Ophelia birden ne kadar gergin hissettiğinin farkına . İçine dalmaya devam etti

Thorn'un saatini kavramak için togasını çıkardı. Ne zaman ortalamanın biraz üzerinde uzun boylu bir adamla karşılaşırsa, göğsünde çılgınca bir çarpıntıyla arkasına bakmaktan kendini alamıyordu. Bu çok saçmaydı. Thorn çoktan Anıt'ta araştırma yapmaya gitmiş olsa bile, tam o anda orada olması pek olası değildi.

Belki bu o kadar da kötü bir şey değildir, diye düşündü üçüncü kez bazı muhafızları geçerken. Anıt yakın gözetim altındaydı; iki kaçak için ideal bir buluşma yeri değildi.

Ophelia uzun süre, rastladığı çeşitli odaları dolaştı. Koleksiyonlara yakından -resimler, heykeller, seramikler, altın içleri- ama hiçbiri eski okula ait gibi görünmüyordu. Askeri arşivler de yoktu, sanki insanlığın hafızasının bulunduğu varsayılan burada bile geçmişin savaşlarından geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Ara sıra kullanılan bir masa gibi akıl yürütüyorum, diye kendi kendini azarladı Ophelia. Eğer burası eskiden bir , çocuk bölümünde bir şeyler bulma şansı olabilirdi. Binanın planına baktı ve iki transandiyum aldı. Her seferinde bazen yanlış yöne, bazen de baş aşağı yürümek garip bir deneyimdi.

Ophelia genç okuyucular için olan galeriye girdiğinde raflardaki etiketleri okudu: "Alfabeler ve İlkokullar"; "Öğrenmenin Temelleri"; "Yurttaşlık Eğitimi"; Eski Alegoriler"; vb. Bir sınıfa rastladı.

onların yaşı. Ona gelince, kendini hiç de sakın hissetmiyordu. Rafları taradıkça endişesinin daha da arttığını hissediyordu. Ya basitçe, bulunacak hiçbir şey yoksa? Ya Tanrı burada geçmişine dair en ufak bir iz bırakmamaya özen gösterdiyse? Ya Thorn da aynı çıkmaz ulaşırsa? Babil'i uzun zaman önce terk etmişse? Oraya hiç ayak basmış mıydı?

Kafasında Güpheler dönüp dururken, Ophelia önündeki el arabasına çarptı. Arabanın üzerine yığılı kitaplar savruldu ve bu karmaşaya bir de kendi çantasını düşürmesi yere saçıldı.

El arabasını iten adam sinirlenmedi. Sadece içini çekti ve teslimiyetle kitaplarını topladı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Ophelia, togasına rağmen onun yanında diz çökerek.

"*Olmamalısınız, matmazel.* Sadece ben hatalıyım."

Adam bunu sesindeki hayal kırıklığıyla ve sanki dünyanın günahlarının ağırlığını omuzlarında taşıyormuş gibi kambur durarak söylemişti. Üniformasına "asistan" yazan bir rozet ilâştirilmişti. Ophelia kişisel eşyalarını aldı, ama bunlar çocuk kitaplarıyla o kadar karışmıştı ki sahte kimlik belgelerini kitaplardan birinin sayfaları arasına sıkışmış halde buldu.

"Ama tabii ki. Yine sen, her zaman sen."

Bir kadın kedi gibi sinsice yaklaşmıştı. Rozetine göre Memorial'da görevli olarak çalışıyordu.

"kıdemli sansürcü." Bir kedininki gibi ince ve üçgen olan kulakları küçümsemeyle dikilmişti. Bir Akustik.

"Kitapları fırlatmak. Sana emanet kitapları. Bu işime olduğu kadar kulaklarıma da hakarettir." Anıtçı çok alçak, neredeyse duyulmayacak bir sesle konuştu, sanki sesine kendisi de dayanamıyormuş gibi.

"Bağışlayın Matmazel Silence," diye cevap verdi asistan, hâlâ kitapları arabaya geri koyuyordu. Ophelia araya girip hatanın kendisinde olduğunu açıklamak istedi ama Memorialist onun sözünü kesti:

"Sen bir astsın ve sonsuza kadar da öyle kalacaksın; hiçbir hırsın yok. Ama benim durumum böyle değil, bu yüzden Tanrı aşkına, beceriksizliğiyle beni lekeleme. O arabayı benim bölümüme götür ve başka bir şey düşürme."

"Evet, Mademoiselle Silence."

Asistan kalan kitapları yüklendi ve koridor boyunca ilerledi, başı o kadar çökmüştü ki vücudunun içinde kaybolmak üzereydi.

Memorialist'in kulakları hemen Ophelia'ya doğru döndü ve onu hızla gözleri takip etti. "Sana gelince, çantayı aç."

Ophelia kayışı sıkıca kavradı. Bu kadın onda öyle bir nefret uyandırmıştı ki, önlem olarak geri çekildi. Pençelerinin kendini göstermesinin zamanı değildi.

"Neden?"

"Çünkü sana bunu emrediyorum."

"Eşyalarım arasında ilginizi çekecek bir şey yok."

Memorialist Güpheli ve biraz da tiksiniMi bir yüz ifadesi takındı ve Ophelia çantasının durumunu fark etti. Etrafta sürükleyip kaybettiği için bu son derece saygın bavul parçasını iğrenç, yırtık pırtık bir Çeye dönüştürmüştü.

"Buna ben karar veririm, küçük güçsüz. Artık kitap ödünç vermediğimizden beri, hırsızların sonu gelmiyor. Çantayı aç."

Ophelia boynundan aşağı bir damla ter aktığını hissetti. İtaat etmek sahte belgelerini göstermek anlamına gelecekti ve bu da profesyonel bir arşivciye, üstelik şüpheli birine yapmak isteyeceği bir şey değildi.

"Belki de güvenliği çağırmamı tercih edersiniz?" Memorialist sorusunu fısıldarken bir yandan da üniformasındaki zinciri çekiştirerek ucundaki düdüğü gösterdi. Ophelia tam kendini bu durumdan nasıl kurtaracağını düşünürken, yankılanan bir çatırtı . Kadın kulaklarını tıkamak için düdüğünü bıraktı. Gürültü daha yeni dinmişti ki, bir megafonla güçlendirilmiş gür bir ses koridorlarda yankılandı:

", vatandaşlar! Bu anıt sadece büyük bir şaka! Geçmişimizi kesiyorlar! Dilimizi kesiyorlar! Kahrolsun İndeks! Sansürcülere ölüm!"

"Yine mi o?" diye mırıldandı Anıtçı, kırıgın görünüyordu. Dikkatini, bu dikkat dağınıklığından yararlanarak kaçan Ophelia'ya çevirdi. Okuyucuların hepsi burunlarını kaldırıp

megafondan gelen ses "Sansürcülere ölüm!" diye bağırırken, şaşkın ifadelerle kitaplarını okuyorlardı. Sansürcülere ölüm!" diye bağırdıktan sonra yerini ani bir sessizliğe bıraktı. Kışkırtıcı ya durdurulmuştu ya da .

Nefes nefese kalan Ophelia, Ambrose'un kendisini beklemekte olduğu avluya döndü. Tekerlekli sandalyesinde oturuyor, yarım bir gülümsemeyle olaydan rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

"Korkusuz ve Neredeyse Alevsiz," diye açıkladı. "Her zaman gelip buranın huzurunu bozmak zorunda. Çok havlıyor ama ısırmıyor. Umarım sizi korkutmamıştır?"

Ophelia sadece başını salladı. O anda, tam orada tek kelime etse, sesi sıkıntısını ele verecekti. Anıt'a yaptığı bu ziyaret tam bir felaketti. Çantası sanki omzuna asılı kendi morali gibi onu ağırlaştırıyordu.

Ambrose nazik, antilop gözleriyle onu izledi. "Biliyorsunuz *matmazel*, Anıt yarım günde gezilebilecek bir yer değil. Buraya yıllardır düzenli olarak geliyorum ve hâlâ bilmediğim bir sürü şey var." Anlamlı bir bakışla yüzünü kaldırdı ve Ophelia onun gözlerini takip etti. Üzerlerine doğru çekilen devasa yerküre onları tamamen gölgesine hapsediyordu. Ambrose hülyalı bir mırıltıyla, "Bu sadece dekoratif bir küre değil," diye devam etti. "Burası Secretarium. İçinde halka açık olmayan, en nadir ve en eski koleksiyonlar saklanıyor. Dediklerine göre bir de güçlü oda varmış.

ve orada 'nihai gerçek' bulunabilir. Tabii ki bu çocuklara hayal kurdurmak için uydurulmuş bir masal ama ben gl odanın gerçekten var olduğuna inanıyorum."

Ophelia'nın bir an önce gğsnde ağırlaşan kalbi deli gibi çarpmaya başladı. "Nihai gerçek mi?" diye fısıldadı.

Ambrose ona yan gözle baktı, gzlklerini renklendiren duygudan rahatsız olmuştu. "Sana söylediğim gibi, sadece çocuklara anlatılan bir masal, ciddiye alınmamalı."

Ophelia ise tam tersine bunu çok ciddiye aldı. "Bu Sekretaryum'a nasıl girilir?"

"Bu imkânsız *matmazel*," diye cevap verdi Ambrose, daha da . "Vatandaşlara bile açık değil. Sadece nclerin erişimi var. Ve yine sadece aralarında en virtüöz olanlar."

Ophelia, şu anda öğle güneşinin üzerine öylesine mükemmel bir şekilde yerleşmiş olan ve bir tutulma etkisi yaratan küreye baktı. Anıtın hiçbir katıyla bağlantısı , hiçbir geçitle donatılmamıştı ve içinde barındırdığı gizli odaların görülmesine izin vermiyordu. Ani bir düşünce onu okuma kabinindeki öğrencilere ve askere alma posterine götürdü.

Ambrose'un şaşkınlığı karşısında, "Bu durumda ben bir virtüöz olacağım," dedi.

UYGULAMA

Kuş treni havalandı. Ophelia, mimozalarla çevrili Anıt'ın girişini koruyan başsız asker heykeline son bir kez baktı. Ona bir söz verdi. Bir dahaki sefere onu görmeye geldiğinde hazır olacaktı.

"Virtüözler gerçek bir elit tabakadır," diye ısrar etti onunla birlikte uçağa binmiş olan Ambrose. "İyi Aile, Babel'deki herkesin girmeyi hayal ettiği konservatuardır. İnanın bana *matmazel*, orada sadece eşsiz bir yeteneği olan adayları kabul ediyorlar. Oldukça seçicidirler."

"Öncüleri tüm yıl boyunca işe alıyorlar, değil mi?"

"Öncü'ler bilgi konusunda en iyi uzmanlardır. Ve sen . . . *eh bien*, tanıdığım en bilgili kişi sen değilsin."

Ophelia onu sadece yarım yamalak dinliyordu. Dikkati pencerenin diğer tarafında gittikçe büyüyen bulutlarla kısmen örtülmüş olan çifte gemiye odaklanmıştı. İyi Aile o kadar büyük bir konservatuardı ki, tek başına, bir köprüyle birbirine bağlanmış iki ada kaplıyordu.

Ku treni iskeleye yaklaşırken Ophelia sahte evraklarının gerçekten üzerinde olup olmadığını kontrol etti. Ambrose'a, "antamı sana emanet edeceğim," dedi. "Memorial'da beni bir pislik gibi gösterdiler ve bu deneyimi tekrarlamak istemiyorum."

"Bana güvenin, *matmazel*."

Ophelia tereddüt etti. Delikanlının ters çevrilmiş ellerini kendi ellerinin arasına almak ve ona en bağından beri gösterdiği nezaket için ne kadar minnettar olduğunu söylemek isterdi. Ama yapamadı. Her zaman böyleydi; en ufak bir duygu karėısında dağılıyordu. "Sen ... iyi bir taksi şofrsn."

Bu ifade Ambrose'un gülümsemesine neden oldu, kısa bir

Teninin bronzuna karėı beyaz ışık külü. "Ve sen de beklenmedik bir mşterisin. antanız ve ben, sizi babamın evinde bekliyor olacağız. İyi şanslar, *matmazel*."

Ophelia iner inmez Ambrose'un el sallamasına karėılık verdi; kimeraların güçlü kanat çırpışları onu alıp götürürken pencereden onu cesaretlendiriyordu.

İyi Aile'nin girişi, gökyüzü ile yeryüzü arasında bir bağlantı görevi gören platformun diğer ucundaydı. O kadar devasa iki heykel tarafından erevelenmişti ki, Ophelia onların yüzlerini yerden seçebilmek için gözlerini kr edici güneşten korumak zorunda kalmıştı. Bir kadın ve bir erkek. Muhtemelen Helen ve Pollux.

Doğruca ana binaya giden sonsuz gibi görünen taş döşeli yolu takip etti. Bu, bağ oymalı n cephesi, ying payandaları, ve vitrayları glleriyle eski

dünyanın bir katedralini çağırıyordu.

pencere. Gözlemevinin beyaz kubbesi, büyük mermer merdivenler, antik tapınakları andıran binalar ve hatta yolu tamamen gölgeleyen yüz yıllık ağaçların heybeti bile büyük bir ihtişam . Bir otomat ordusu bahçelerin bakımını yapmak ve pencereleri temizlemekle meşguldü. Konservatuar kendi başına gerçek bir kasabaydı. Ophelia yanlarından geçerken ona kağlarını çatarak bakan öğrencilerin hepsi gümüşle süslenmiş, gece mavisi zarif üniformalar giyiyordu. Ambrose haklıydı: Burası sıradan insanların girebileceği bir yer değildi.

Ophelia ana binaya çıkan merdivenleri tırmandıktan sonra alınlığındaki sloganı okuyabildi:

PRESTİJ VE MÜKEMMELLİK

Kabul salonunun mermer zeminine henüz adımını atmıştı ki, bir adam kibarca geri dönmesini işaret etti. "Bağışlayın genç bayan ama içeri giremezsiniz."

"Başvuru talebiyle ilgili olarak geldim."

Adam tedirgin görünüyordu. Ophelia'ya kapıyı göstermeden önce beyaz togaya ve Ophelia'nın kızarmış tenine dikkatle baktı. Ophelia'ya arazinin diğer tarafında, boşluğun üzerinde uzanan geniş köprüyü işaret etti. "Yanlış gemiye geldiniz genç bayan. Burası Pollux'un virtüözlerinin ikamet ettiği yer. Helen'in virtüözlerinin bulunduğu binaya gitmelisiniz."

Ophelia daha fazla yürümek istemiyordu. Sandaletleri ayaklarını acıtıyordu ve ensesi bir kez daha güneşin altında kavruluyordu. Kutup'un sarayındaki hiçbir egzotik illüzyon onu bu kadar sıcaklatmamıştı. Bir cadde kadar uzun ve geniş olan köprüyü geçti ve ikiz gemiye ulaştı. Sanki inşaatçılar diğer taraftaki tüm binaları teker teker görkemli tarzlarından arındırmadan önce burada kopyalamışlardı. Mermerin yerini kaba taş, vitray pencerelerin yerini buzlu cam almıştı ve genel görünümü zenginleştiren hiçbir süsleme yoktu. Otomatlar da yoktu.

Eğer binalar Babil'in aile ruhlarının suretinde yapıldıysa, Pollux estetiklerin kralı, Helen ise münzevilerin kraliçesiydi.

Hava bile daha az ıgıltılıydı ve Ophelia çok geçmeden nereden geldiği belli olmayan bir bulut dalgasının içinde kaldı. Gözlüklerine yapışan buhar yüzünden idare bölümüne giden merdivenleri zorlukla çıkabildi.

Alınlıktaki Helen'in virtüözlerinin sloganı Pollux'unkinden farklıydı:

BILINIR HALE GETİRMEK VE KNOW-HOW

Bu kez Ophelia içeri girdiğinde geri çevrilmedi. Resepsiyondaki bir görevli tek kelime etmeden evraklarını inceledi. Daha sonra onu diğer iki adayın, bir erkek ve bir genç kızın, her birinin bir masanın üzerine eğilmiş olduğu bir çalışma odasına götürdü.

Görevli Ophelia'ya yazı malzemeleri verdi. "'Definition' kelimesinin farklı kopyalayın. Her birinin eş anlamlısını bulun ve onların da tanımlarını kopyalayın. Bu sadece alfabe bilginizi kontrol etmek için basit bir alıştırma."

Ophelia kendisine uzatılan sözlüğe baktı. Bir bardak soğuk suyu tercih ederdi.

Görevli çalışma odasının kapısını kapatır kapatmaz, adam masasını genç kızın masasına yaklaştırdı. ", ne ?"

"Annem beni buraya gelmeye zorladı," diye tısladı sözlüğünün sayfalarını öfkeyle çevirirken. "Ben, ben hiçbir şey istemedim, ben asla bir şey istemem, ben her zaman itaatkar bir şekilde kendisinden bekleneni yapan biriyim. Ve ... ve ... "

"Ve?" diye cesaretlendirdi adam onu.

"Annem ise sadece kendi çabalarıyla vatandaş oldu. Şimdi benden onun izinden gitmemi istiyor. Hatta daha iyisini yapmamı. Bana sürekli bir virtüöz olmam gerektiğini tekrarlıyor, aynı zamanda da beni işe yaramaz olarak nitelendiriyor. Ve ... ve ... "

"Ve?"

Ophelia konsantrasyonunu kaybetmiş bir halde sözlüğünden başını kaldırdı. Adam hâlâ masasını genç komşusuna doğru yaklaştırıyordu. Sanki dünyada Ophelia'nın anlatacaklarından daha etkileyici bir Gey yokmuş gibi, açgözlülükle Ophelia'ya bakıyor, her kelimesini dikkatle dinliyordu.

"Ve görünüşe göre burada sana zor zamanlar yaşıyorlar," diye devam etti ergen, teşvik edilmeye ihtiyaç duymadan. "Gece gündüz çalışman gerekiyor ve bu bile asla yeterli olmuyor. Ve sen kendini ne kadar zorlarsan, onlar da seni o kadar aşağılıyor. Aşağılanmaktan bıktım usandım. Hayır," diye ekledi, sesi farklıydı, aniden ışığı görmüştü. "Annemden bıktım. Burada olmak için bir nedenim yok."

Bu sözlerin ardından genç kız elindeki kâğıdı buruşturdu ve kapıyı çarparak çalışma odasından çıktı. Zafer kazanmıŒ gibi görünen adam masasını yerine koydu ve Ophelia'nın ablak gözlerini üzerinde hissederek parmak uçlarıyla ona bir öpücük kondurdu.

"Beni çok acımasızca yargılamayın, *matmazel*. Sınavımız şimdi başlıyor, değil mi? Rekabetin zorlu kanunu bu."

"Onu etkilemişsin," diye onayladı, kaşları havaya kalkmıştı.

"Ben bir Pharoan'ım, cazibe benim aile gücümdür. Başkalarını karşı konulmaz bir şekilde bana inanmaya ikna ederim. Cesaretinizi kırmak istemem *matmazel*, ama ben Babil'deki en büyük bilgi toplayıcısıyım. İdeal Öncü!"

Ophelia görevlinin adamı görüşmeye çağırdığını duyunca rahatladı. Onu çekici bulmaktan kendini alıkoyamamıştı, bu da onun gücünün ne kadar müthiş olduğunun bir kanıtıydı. Eğer sınav görevlilerini de aynı kolaylıkla baŒtan çıkarmayı baŒardıysa, Ophelia'nın fazla Œansı .

Sözlüğüne geri dönmeye çalıştı, ancak egzersize devam etmekte zorlandı. Onu kaybetmişti

konsantrasyon. Başlangıçta, Anıt'ın Gizemevi'ne ulaşmanın yolu görünüyordu. Şimdi ise Ambrose ve Pharoan'ın yarattığı şüphe etkisini göstermeye başlamıştı. Babil'in seçkinlerine katılmayı umacak kadar kim olabilirdi ki?

Asi buklelerini düzeltmeye çalıştı, biraz da boşuna. Belki saçlarını makasla kesmemeliydi.

Görevli Ophelia'yı çağırdı ve kâğıdını alarak ona yeni bir oda gösterdi. Panjurlu kepenklerin perdeli ıGıgında, ikisi de heybetli bir mermer masanın arkasında oturan bir çift muayene görevlisi vardı. Adamın büyük bir yoğunluğu ele veren çekik gözleri vardı ve kadın ölümcül derecede solgundu, mavinin eşiğindeydi; Pollux'un soyundan gelmiyorlardı, ama görünüşleriyle ilgili her şey Babil'in daha az vatandaşı olmadıklarını gösteriyordu.

"Yerini al."

Sınav görevlilerinden birinin gösterdiği, masanın diğer tarafındaki koltuk, iç içe geçmiş bacakları olan bir tabureydi. Ophelia oturmaya çalışırken devirdi. Bir

İlk izlenim, harikaydı. "Adın ne?"

"Eulalia," diye yanıtladı Ophelia tabureyi düzelterek.

"Yap sen var Referanslar? A mektup tavsiye mektubu? Mesleki deneyim?"

"Hayır."

Anima'nın müzesinde çalıştığından ve 'un sarayında hizmet ettiğinden bahsetmek söz konusu bile olamazdı.

Soru. Eğer Tanrı'nın dikkatinden kaçmak istiyorsa, burada Eulalia olmalıydı, sadece Eulalia. Ve Eulalia'nın geçmişı yoktu.

"Genç bayan," diye devam etti kadın, "İyi Aile'nin aile güçlerinin mükemmelleştirilmesi konusunda uzmanlaşmış bir kuruluş olduğunu anlamalısınız. Her yaştan ve her geçmişten insanı kabul ediyoruz, ancak gücü olmayanları kabul etmemiz nadirdir, son derece nadirdir. İkna edici olmanız gerekecek."

"O güçsüz değil."

Adam Ophelia'nın yerine cevap vermiş, Ophelia'yı şaşırtmıştı. Ellerini masanın üzerinde birleştirdi ve mürekkep gibi siyah ve parlak olan çekik gözlerini Ophelia'ya odakladı.

"Onun içinde birleşmiş birkaç aile gücü tespit ediyorum. Ve pek de eşit dağılmamışlar. O kadar endişelenme," diye ekledi, daha nazikçe.

Al-Andaloose'dan bir Empatik. Ophelia'nın çok iyi tanımadığı bir aileydi bu; gemilerinin yerini haritada bile bulmakta zorlanırdı ama en azından bir şeyi biliyordu: güçleri sayesinde başkalarının gücüyle bağlantı kurabiliyorlardı. Taburesinde kıpırdamadan otururken bu adama karşı fazla Geffaf olmamayı umuyordu.

"Demek melez bir ırktansın?" diye tamamladı kadın Ophelia'yı rahatlatarak. "Normalde, farklı soylardan gelen güçler nadiren birlikte iyi çalışır. Ama belki sizin durumunuzda öyle değildir. Sizi dinliyoruz genç bayan. Hangi açıdan iyi bir Öncü olurdunuz? Yetenekleriniz neler?"

Ophelia jürinin gözünde çok büyük bir dezavantajla başladığının farkındaydı. "Benim baskın aile gücüm Animizm."

"Animistler Babil'de yaygın değildir. Herhangi bir nesneyi canlandırabiliyor musunuz?"

"Özellikle de iyi tanıdığım nesneler."

"Maddi hasarı onarabilir misiniz?" "Gözlüklerimi birkaç gün içinde iyileştirebilirim."

"Sürekli hareket yaratabilir misiniz?"

"Hareket, evet. Sürekli, hayır."

Adam ve kadın birbirlerine baktılar. Ophelia da şüpheleniyordu. Bir virtüöz olmak için en ufak bir Çansa sahip olmak için yetenek kartını oynaması ve böylece gerçek benliğini ortaya çıkarma riskini göze alması gerekecekti. "Öncü'ler bilgi konusunda en iyi uzmanlardır," demişti Ambrose.

"Ben bir okuyucuyum."

"Bir okuyucu," diye tekrarladı kadın. "Evet, Animizm'in bu özel yönünü duymuştum. Nesnelere dokunarak 'belirli şeyleri' algılıyorsunuz, mi?"

Sesinin tonundan Ophelia onun bu yetkiyi pek ciddiye almadığını anlayabiliyordu. Erkeğin rolü başvuranlara karşı empatik olmaksa, bu kadınıninki onlara karşı duyarsız olmaktı. Tenindeki mavimsi renk, her insanda bulunan bilinçli ve bilinçaltı güçleri kontrol eden bir halk olan Selenitlerin karakteristik özelliğiydi. Bu

bir Selenit'i ikna etmeye, kandırmaya ya da büyülemeye çalışmak anlamsızdı. Biri onları ikna etmeliydi, nokta.

Ophelia gözlüklerini burnuna doğru itti ve sade mobilyalar, saksı bitkileri, pnömatik tüpler ve sıralı delikli kartlarla dolu odayı taradıktan sonra içinde kupaların parıldadığı bir dolabın üzerinde karar kıldı. Aralarında bazıları özellikle eski görünüyordu.

"Bunlar Good ailesinin malı mı? Eğer izin verirsiniz, bunlardan birini değerlendirmek istiyorum."

"İznimizi aldınız," dedi adam.

"Sizin için bir tane seçeceğiz," diye belirtti kadın.

Üzerindeki altın rengi oldukça solmuş bir kupa seçtiler. Üzerinde ne bir plaket ne de bir yazı vardı. Kimin ve ne için kazandığını tahmin etmek imkânsızdı.

Mükemmel bir seçimdi.

Ophelia eldivenlerini çıkardı ve kupayı eline aldı. Anında kendisine ait olmayan bir Güpheciliğe kapıldı; bu Güphecilik kadının kupayı dolaptan çıkarırkenki ruh haline denk düğüyordu. Zamanın akıntısı onu gittikçe daha da geriye götürürken bu durum sadece bir saniyeden kısa sürdü. Kendisinin elden ele geçtiğini hissetti. Kupa bir örnek olarak gösteriliyordu. Yönetimi kızdırmak için çalınıyordu. Büyük bir saygıyla parlatılıyordu. Öfkeyle tahrip ediliyordu. Ve sonra aniden bir alkış ve yuhalama patlaması oldu; memnuniyetle karışık

Utanç; ve kalabalığın geri kalanının duyamayacağı şekilde kulağına mırıldandı, nefret dolu bir fısıltı: *Herkes yakında seni unutacak, seni güçsüz şey.*

Ophelia ödülü masanın üzerine koydu ve iki sınav görevlisinin gözlerinin içine baktı. "Bu bir virtüöze verilen birincilik ödülü. Herhangi bir virtüöze değil: güçsüz virtüöze. Bugün bir örnek olarak gösteriliyor, ancak bu ödül o oldukça tartışmalıydı. Başlangıçta bir plaket vardı," diye ekledi kupanın kaidesini göstererek. "Bir rakibi tarafından kıskançlık nedeniyle yırtıldı. Üzerinde şöyle yazıyordu: 'Analitik makine üzerine yaptığınız teorik ve deneysel araştırmaların büyük yararları için verilmiştir.'"

Öki sınav görevlisi birbirlerine bir kez daha baktılar ama yorum yapmadılar. Ökisi de o kadar vurduymazdı ki, Ophelia onlar üzerinde güçlü bir etki bırakıp bırakmadığını anlayamadı. Analitik makinenin ne olduğunu bile bilmiyordu.

Kadın ödülü dolaba geri koydu ve Ophelia'ya bir dolmakalem uzattı. "Tüm adaylardan kayıt defterini imzalamalarını istiyoruz. Bunu kendiniz yapmadan önce, bu kalemi okumanızı istiyorum."

Ophelia tekrar giymek üzere olduğu eldivenlerini kavradı. "Diğer adaylar hakkında size bilgi vermemi mi bekliyorsunuz?"

"Bu senin son sınavın olacak."

"Sahibinin izni olmadan bir zilyetliği okuyamam."

Kadın, "İyi Aile, bu olduğu gibi bu dolmakalemin de sahibidir," dedi,

Dolabı işaret ederek. "Hiçbir fark yok."

Ophelia nesneyi uzun süre düşündü; panjurdan aniden kaçan bir güneş ışığı, ucunun altın renginden yansiyordu. Son testi.

Eldivenlerini ilikledi. "Özür dilerim madam, arada bir fark var. Bu kupalar geçmişe ait. Sahiplerinin geleceği benim onlar hakkında ne açıklayacağıma değil."

Kadın dudaklarını büzdü ve Ophelia'ya, teninin mavimsi solgunluğunun altındaki damar ağının daha da belirginleştiği göründü. Bir bulut tarafından yutulan güneş ışını, uçtaki bir ame gibi söndü.

"İmzalayın ve gidin, genç bayan."

"Size bir iletişim adresi bırakayım mı? Şu anda Bay Laza'nın oğlunda kalıyorum. . . "

"Buna gerek kalmayacak," diye sözünü kesti kadın.

Ophelia başvuru defterine beceriksizce "Eulalia" yazarken boğazında bir yumrunun yükseldiğini hissetti. Sınav görevlilerinin her biri aynı kâğıt parçasına bir not yazıyor, bu not daha sonra bir kartuşa yerleştiriliyor ve pnömatik bir tüp aracılığıyla farklı bir bölüme gönderiliyordu.

Dışarı çıkar çıkmaz en yakın tuvalete daldı ve yüzüne su sıçrattı.

Kendini durduramamıştı. Bir kez daha meslek etiği üstün gelmişti. Az önce Anıt'ın Sekretaryası'na erişmek için tek şansının elinden kayıp gitmesine izin vermişti.

"nihai gerçek", Tanrı'nın maskesini düşürmek, Thorn'u yeniden bulmak ve tüm bunlar kimi düşünerek yapıldı? Rakiplerinden kurtulmak için kendi güçlerini kullanmaktan çekinmeyen adaylar.

"Mademoiselle Eulalia?"

Genç bir kız ona yaklaştığında daha tuvaletten yeni çıkmıştı. Üniformasına bakılırsa bir öğrenciydi.

"Evet?"

"Lütfen beni takip edin. Leydi Helen sizinle sohbet etmek istiyor."

Ophelia aile ruhları konusunda uzman değildi. Var olan yirmi bir taneden şimdiye kadar sadece ikisini tanımıştı ve bu iki karşılaşma da onda unutulmaz bir izlenim bırakmıştı. Lady Helen's of ce'ye girdiğinde, bu olayın da farklı olmayacağını biliyordu.

Aile ruhunun oturduğu sandalye dokunaçlı bir mekanizmaya bağlıydı. mafsallı kol mırıldanıyor, biri bir dolabın çekmecesini açıyor, diğeri bir vincin kapağını kaldırıyor, bir başkası da pnömatik bir tüpün içindekileri boşaltıyordu. Bazıları sol tarafta bekleyen yazışmaları toplarken, diğerkleri sağ tarafta anlaşması yapılmış yazışmaları topluyordu ve hepsi de hiç durmadan çalışıyordu.

Bu mekanik balenin şaşkınlığı geçtikten sonra Ophelia'yı ilk çarpan şey, Helen'in şehirde görülen ve Pollux'un hemen sağında duran heykellere hiç benzemediğiydi. Burnu ve kulakları fil gibiydi, sanki onu etkileyen devlik yoğunlaşmış gibiydi.

anatominin o kısımlarında. Genel olarak, bu aile ruhunda hiçbir şey normal orantılı görünmüyordu. Başı vücuduna oranla çok büyüktü.

bilekleri ellerine kıyasla çok uzun, göğsü gövdesine kıyasla çok cömertti. Canlandırılmış devasa bir karikatür gibi görünüyordu.

Helen bir kâğıdı damgalayıp yazışmaların olduğu yığının üzerine koyduktan sonra gözlerini yavaşça ona doğru kaldırdığında Ophelia midisinin bulandığını hissetti; gözleri çılgınca karmaşıklıkta optik bir aletin arkasında tamamen kaybolmuştu. Bir örümceğin bacaklarına benzeyen ince parmakları, sanki masasının diğer tarafında duran küçük ziyaretçiyi daha iyi görmesini sağlayacakmış gibi, kocaman burnunun üzerine yığılmış düzinelerce lensin arasından iki çıkarılabilir lens çıkardı.

Ophelia'ya eğlik eden öğrenci kapıyı kapattı ve çarklı kolu birkaç kez çevirdi; sanki içeriden bir kasayı kapatıyor gibiydi. Konservatuarı dolduran bin bir küçük ses -ayak sesleri, seslerin yükselmesi, kapıların çarpması- anında üçlü bir sessizlik tabakası altında boğuldu. Ophelia Ėimdi düğündüğünde, ığıklı küreler sayesinde konservatuarda tek bir pencere bile yoktu; sadece tavandan inen garip bir periskop vardı.

"Howard Harper."

Helen'in sesi birden odadaki mermer ve metalin üzerinde yankılanmaya bağladı. Bu öylesine hırıltılı, öylesine boğuk, öylesine mezar gibi bir sesteki, Ophelia

Bir an için bir ruhu çağırmaya çalışıp çalışmadığını merak etti.

"O zamanlar güçsüzlerin hâlâ aile isimleri olduğu zamanlardı," diye devam etti Helen, her heceyi sistematik bir şekilde telaffuz ederek. "Bugün hepsi unutulup gitti. Biri hariç hepsi: Harper. Korkunç bir hafızaya sahip olan ben bile bu ismi biliyorum. Peki ya siz, genç bayan, siz biliyor musunuz?"

"Hayır, madam," diye yanıtladı Ophelia şaşkınlıkla. Bu konuşma onu nereye götürüyordu? Her başvuru sahibi için olağan prosedür bu muydu?

"Howard Harper, şu anda içinde bulunduğunuz yerin inşasına katkıda bulunan adamdır," dedi Helen, sandalyesinin arkasına ağır bir şekilde yaslanarak. "Ondan önce, bu küçük gemi bulutlarla örtülü bir ormandan başka bir şey değildi ve sadece bir virtüöz konservatuarı vardı: kardeşimin ve onun sevgili yavrularının. Ben kendim hiçbir zaman çocuk sahibi olamadım. Tüm aile ruhları arasında kısır olan tek kişi benim. . ve beni rahatsız eden tek kusur bu değil," diye ekledi, sesini daha da rahatsız edici hale getiren ironik bir tonla. "Bana farklı bir yol gösteren kişi Howard Harper'dı. O benim ilk vaftiz oğlumdu."

"Kupa," diye mırıldandı Ophelia.

Helen onu bir yığın merceğin ardından inceledi. Bir yıldız kadar küçük, o kadar uzak görünen bir gözün altın parıltısı diğer taraftan parlıyordu. "Kupa, evet. Asgari bir eğitimle sahibini hemen tespit edebilirdiniz. Sözde değerlendirmenizi buradan dinledim ve

ne yazık ki eksik. Tarihsel bilgi eksikliği, tarih yokluğu, ilgisiz anekdotlar: aile gücünüz ilginç, ama siz genç bayan, siz bir cahilsiniz. Eğer dolmakalem okuyarak sınav görevlilerinin tuzağına düşseydiniz, anda burada bile olmazdınız."

Ophelia ellerini arkada sıkığtırdı. Hayatı boyunca her türlü hakarete ve çok daha büyük zalimliklere maruz kalmıştı ama bu seferki onu tam kalbinden vurmuştu. Okuma nesneleri yetenekli olduğu bir alan. Yetenekleri eleştirilmek, içinde varlığından bile şüphelenmediği bir duyarlılığı uyandırdı.

"Ben buralı değilim, madam. Bilemezdim... "

Helen sinirli bir hareket yaptı. Sinirleri o kadar büyüktü ki, taslak masanın üzerindeki tüm kağıtları ying. "Elbette bilmeniz gerekirdi. Amatör ve profesyonel arasındaki tüm fark budur. Sizinki gibi bir güce sahipken cehalet kabul edilemez bir hatadır. Bu yüzden benim rolüm bunu düzeltmek olacak."

Ellerini daha da sıkı sıkı Ophelia birden . "Beni bir virtüöz olarak mı kabul ediyorsun?"

Mekanik bir kol bir çekmeceyi açtı, bir kâğıt parçası çıkardı ve Ophelia'ya uzattı. Bu, konservatuara kayıt yaptırdığına dair özel bir belgeydi. Helen'in dudakları, korkunç sayıda dişi ortaya çıkaran bir dev sırtışıyla kıvrıldı. "Sizi İyi Aile'ye kabul etmiyorum, genç bayan. Ama bunu

Üç hafta sonra, eğer o zamana kadar hâlâ
aramızda olursan. Bir Öncü olmayı ummadan önce
çok ama çok şey öğrenmeniz gerekecek."

GELENEK

Ophelia, Ambrose'a iyi haberi vermek için o kadar acele ediyordu ki, yönetim departmanının kapısının eşiğinde ayağı kaydı. Bulutların gelgiti sağanağa, basamaklar çağlayana dönüşmüştü. Bitki örtüsünün güneşte zaten güçlü olan kokusu yağmurla birlikte baş döndürücü bir hal almıştı.

"Nereye gidiyorsun, çırak?"

Suyla ıslanmış gözlüklerini, giriş merdivenlerinin tepesinde, cam tentenin altında duran heykele doğru kaldırdı. Bu, ona Helen's of ce'ye kadar eşlik eden öğrenciydi. Fırtına, frakının panellerini gümüş işlemeli standartlar gibi gösteriyordu. İdari binaya bitişik kemerli galeriyi işaret etti. "Şu gidiyoruz. Konservatuarın tüm ek binaları kapalı yürüyüş yollarıyla birbirine bağlanıyor. Korunaklı bir yerde olacağız."

"Sadece kasabaya dönmek zorundayım," dedi togası her geçen saniye daha da ıslanan Ophelia. "Son kuş trenini kaçırmak istemem."

"Benimle geliyorsun. İlk değerlendirmeden geçeceksin. Bu bir gelenektir."

Yağmur kaldırım tağlarının üzerine daha da sert yağarak öğrencinin sesini ve silüetini boğdu. Ophelia suyun sesine karşı merdivenlerden yukarı doğru yürümeyi kabul etmek zorunda kaldı. "Şimdi mi? Ama daha yeni kabul edildim."

"Deneme sürene başlıyorsun. Önümüzdeki üç hafta boyunca Leydi Helen'in özel izni dışında konservatuar binasından ayrılmamalısın. İzin almazsan, senin pes ettiğini düşünecek ve sana ikinci bir şans vermeyecektir. Bunu söyledikten sonra, eğer eve gitmek istersen," dedi öğrenci, topuklarının üzerinde dönerek, "burada kimse seni durdurmayacak."

Ophelia yürüyüş yolu boyunca onu takip etti. Daha sevinçten havalara uçmaya fırsat bulamamıştı ama Şimdiden dünyaya geri dönmüştü. Yani üç hafta boyunca bu küçük gemide mi kalacaktı? Bu süre sınırından önce Anıt'ın Sekretaryasında araştırmasını yapamaz mıydı?

Ve Ambrose, diye düşündü birden, togasının sırlıklam panellerini sıkarken, geri dönmediğinde endişelenmez miydi? "Bu biraz hapisane gibi bir yaklaşım."

"Hmm?" Öğrenci sanki şaşırmış gibi yarım döndü ve arkasındaki Ophelia. "Bir anlaşma imzaladın, çırak. Leydi Helen sana yatacak yer, kalacak yer ve bir gelecek sunuyor. Gelenekler bunun karşılığında soru sormadan onun talimatlarına uymanı gerektiriyor."

Ophelia anlaşmayı imzalamadan önce daha dikkatli okuması gerektiğini düşündü. Sildi

gözlüklerini çıkardı ve uzun, kumral saçlarının arasından çıkan öğrenci profiline baktı. Solgun bir ten, yarı kapalı bir göz kapağı, bir kaş, belli belirsiz bir burun ve ağız: yüzü de sesi gibi ifadesizdi. Bu vurdumduymazlık çillerinin canlılığıyla tezat oluşturuyordu. Uzun boyluydu, çok inceydi ve tişörtlü frakı kıvrımsızlığını vurguluyordu. Ophelia'nın tam tersiydi.

"Sen de mi çiraksın? Bana adını söylemedin."

"Hmm?" dedi öğrenci, daldığı hayallerden uyanarak. "Benim adım Elizabeth. Bugünden itibaren sen ve ben rakibiz. Yeminli düşmanlar diyebiliriz."

Ortaya çıkan sessizlik sırasında Ophelia pasajın camlarına vuran yağmuru duymak için bolca zaman buldu.

Elizabeth birkaç adım sonra, "Şaka yapıyorum" diye ekledi. "Ben gelecek vadeden bir virtüözüm, bu da beni hiyerarşik olarak çirakların üstüne yerleştiriyor. Ne rakip ne de düşman olacağız. Ben Öncülerin ikinci bölümünden sorumluyum. Herhangi bir sorunuz varsa, bana yöneltmelisiniz. Tebrikler, aslında."

Gülümsemenin gölgesi olmadan, mesafeli bir sesle konuşuyordu. Ağzından melodik Babil aksanı bile .

"Sormam ayıp olmayacaksa, ailenizin gücü nedir Elizabeth?"

"Hmm? Benim yok."

Ophelia'nın kaşları seğirdi. "Bana burada güçsüzlerin çok nadir olduğu söylenmişti."

"Şu anda konservatuarda onların tek temsilcisiyim. Benden önce sadece iki kişi vardı: Howard Harper ve Lazarus."

"Lazarus, otomatların Lazarus'u gibi mi? Onun bir virtüöz olduğunu bilmiyordum." Ambrose ona söylemeyi ihmal etmişti ve bu da yeni bir soruyu gündeme getirmişti. Kendi babası da bu yolu izlemişken, neden onu İyi Aile'ye katılmaktan vazgeçirmeye çalışmıştı?

"Bunu herkes bilmeli. Özellikle de bir Öncü. Şimdi acele edelim, çırak."

Ophelia bunu yapmak için daha istekli olamazdı ama ikisi arasında daha yavaş yürüyen Elizabeth'ti. Hevesli virtüöz sürekli yavaşlayarak frakından bir not defteri çıkarıyor ve dişlerinin arasından mırıldanırken her zaman üstünü çizdiği şeyleri not ediyordu. Bu genç kız kesinlikle tuhaf biriydi.

Ophelia çok geçmeden Elizabeth'in münferit bir vaka çok uzak olduğunu fark etti. Traşlı kafalı Kikloplulardan oluşan bir grup, yüksek sesle fizik formülleri okurken galerilerin tavanı boyunca koşuyordu. Genç bir Totemci kız, burnu bir kitapta, etrafında vızıldayan ama onu asla ısırmayan bir sivrisinek sürüsüne bürünmüş, dümdüz . Hatta yaşlı bir adam, oldukça bunak bir şekilde kıs kıs gülerken parmaklarının arasında elektrik arkları oluşturuyordu.

Bu insanların hepsi aynı gece mavisi ve gümüş üniformasını giyiyordu. onlar hepsi, o zaman, gelecek

Virtüözler mi?

Elizabeth, özellikle heybetli bir konuta çıkan bir dizi merdiveni tırmandı. Tamamen dikey olarak inşa edilmiş olan bu yapı, geminin kenarını kucaklıyor ve taştan kanatlar gibi yayılan surları, kara ile gökyüzü arasında bir sınır görevi görüyordu. Binanın dış cephesine yerleştirilmiş devasa fil başları o kadar sert görünüyordu ki gülümsemeye bile gerek bırakmıyordu.

Elizabeth defterine yeni bir şeyler karalarken, "Burası Yurt Salonu," diye açıkladı. "Burada uyuyacak, yıkanacak, yemek yiyecek ve ev işlerinizi yapacaksınız. Otomatların sizin için temizlik yapmasını beklemeyin; Pollux'un Oğulları için bunlardan bir sürü var, ama Leydi Helen burada her şeyi kendimizin yapmasında ısrar ediyor."

Ophelia boynunu bükecek kadar yukarı baktı. Rezidans Salonu da Anıt gibi tasarlanmıştı ama boyutları daha mütevazıydı: Katların bir gezegenin halkaları gibi etrafında döndüğü geniş bir avlusu vardı. Zeminler, duvarlar ve tavanlar odalara dönüştürülmüştü. Yukarıdaki çıraklar başları retoriğin bir yönünü tartışıyorlardı; aşağıdakiler ödevlerine konsantre olmak için sessizlik çağrısında bulunuyorlardı. Bazıları dikey koridorlar boyunca çamaşır arabalarını itiyor, diğerleri pratik çalışmalar için ayrılmış bölmelerde akıl almaz deneyler yapıyordu. Tüm atmosfer, dünyanın dört bir köşesinden gelen aksanlarla yankılanan bir arı kovani gibi vızıldıyordu.

Ophelia'nın göğsü gerildi. Burada bile, şimdi bile, kendini en uzun ve en uzun boylu olanı aramaktan alıkoyamıyordu.

en az konuşkan olanıydı. Peki ya Thorn da onunla aynı yolu seçseydi? İyi Aile'yi Anıt'ın koridorlarına sızmak için kullansaydı?

"Konservatuarda çok virtüöz var mı?" diye sordu Elizabeth'e.

"Hmm? Evet, oldukça. Öncülerin bölüğü, Avukatların bölüğü, Kâtiplerin bölüğü, Muhafızların bölüğü ve daha birçokları var. Her bölük iki bölümden oluşuyor: Burada Helen'in Vaftiz Çocukları ve orada Pollux'un Oğulları." Elizabeth son kelimenin altını çizmek için, birkaç kat yağmurun arasından komşu geminin uçurumunu sağlayan geniş bir balkonu göstermişti.

"Aynı çiraklığı takip ediyorsak neden ayrı yaşayalım?"

"Çünkü bu bir gelenek."

Ophelia konservatuar öğrencilerinin bu mantrayı her tekrarladıklarında bir ikramiye alıp almadıklarını merak etti. Elizabeth hülyalı hülyalı kalemini çiğniyor, gözleri defterinde kaybolmuş, uzun saçları dalgalı yürüyüşünü takip ediyordu. Topsy-turvium'un deney kabiniinde, Elizabeth'in hiç aldırış etmediği bir duman püskürmesi ve ünlemler vardı. Sohbet etmeye pek hevesli görünmüyordu.

Ophelia için durum böyle değildi. "Beni buraya getiren Anıt'taki bir posterdi. Okuma grupları için Öncüleri aradıklarını öğrendim. Başvurmak istiyorum. Tam bana göre bir iş olacağından eminim."

Elizabeth ona yan gözle baktı. Yürümeyi ve kalemini çığnemeyi bırakmıştı. Gözleri belirsizden ok gibi deliciye dönmüştü. "Tüm kesinliğinizden vazgeçin." Sesi bile değişmişti, aniden yankılanmış, derin bir endişe duymuştu. "Kim olduğunu sanıyorsun, devamızdan bu kadar hafifçe bahseden sen? Yeteneğiniz, düzeltilmesi gereken eğri bir çubuktan başka bir şey değil. Sör Henry'nin okuma grupları, ellerinizin henüz sahip olmadığı ve muhtemelen hiçbir zaman sahip olamayacağı bir bilgi birikimi gerektiriyor."

Ophelia o kadar sıkı sıkı ki eldivenleri gıcırdadı. Bugün ikinci kez biri onun mesleki gururunu incitiyordu ve belli ki onda da bir eksiklik yoktu. Elizabeth defterinin başında, üniversitenin gürültüsü arasında, sanki ondan isyankâr bir tepki bekliyormuş gibi ne düşmanca ne de dostça bir tavırla onu incelemeye devam etti.

Genç Animist nefesini bıraktı ve sıkılı parmaklarını gevşetti. Anlamıştı. İyi bir vatandaş ve hatta bir virtüöz, kendisini birey yapan şeylere bağlı kalmazdı. Grubun çıkarları kişisel gururdan önce gelmeliydi. "Haklısınız. Etrafımdaki dünyayı keşfettikçe, onu ne kadar az tanıdığımı daha iyi anlıyorum."

Elizabeth'in yarı kapalı göz kapakları daha da aşağı indi ve Ophelia onun kirpiklerinin arasında bir memnuniyet parıltısı yakaladığını düşündü.

"Bir itiraf için bir itiraf: Ben de gurur duyuyorum. Şehri seviyorum, Anıt'ı seviyorum ve İyi Şeyler'i seviyorum."

Aile. Başkalarının da aynı bağlılığı göstermesini bekleme eğilimindeyim. Ve işime saygı göstermelerini."

"Okuma grupları için mi çalışıyorsun?"

Elizabeth not defterini Ophelia'nın gözlüğüne dayadı. Karmakarışık rakamlar ve harflerle kaplıydı. "Algoritmalar, fonksiyonlar, yinelemeli yapılar, koşullu yapılar," diye tercüme etti. "Okuma grupları benim için çalışıyor. Yeni katalogdan ben sorumluyum. Okuyucular, Sir Henry'nin kullanımı için oluşturduğum veri tabanını kodluyor. Memorial'ın eski belgelerinin çoğu ne tarihlendirilmiş ne de doğrulanmıştır, bu nedenle hatasız değerlendirmelere ihtiyacımız var. Şu anda Sir Henry'nin bu sayısız bilgi parçasıyla etkin bir şekilde ilgilenmesini sağlayacak delikli kartlar sistemi üzerinde çalışıyorum."

Ophelia kendine rağmen gözlerini indirdi. Alçakgönüllülük dersleri birdenbire çok anlamlı gelmişti. Elizabeth belki yağı olarak ondan çok uzakta değildi ama yıllarla ölçülemeyecek kadar ilerideydi.

"Leydi Septima'nın sizi hazırlamak için üç haftası var," diye devam etti Elizabeth. "Eğer sana söylediklerini harfiyen yerine getirir ve onunla aynı çizgide durursan, o zaman saflarımıza katılma şansın olabilir."

"Leydi Septima," diye tekrarladı Ophelia, ismi ezberlemeye çalışarak. "Okuma gruplarından Sör Henry'nin sorumlu olduğunu sanıyordum."

Elizabeth'in ağzı aniden ifadesiz yüzündeki yerini bulmakta zorlanan bir gülümsemeye dönüştü. "Bunu yapmaktan oldukça aciz olurdu. Sör Henry bir otomattır. Sekretarya'dan hiç ayrılmaz."

Ophelia'nın bu fikre alışması gerekecekti: Babil'de otomatlar kendi başlarına toplumun üyeleri ve bazılarını "Efendim" denebilirdi. Tam Secretarium hakkında -özellikle de oraya nasıl girildiği hakkında- bazı sorular soracakken fikrini değıştirdi. Çok fazla merak gösterirse şüphe uyandırabilirdi ve bugün için yeterince incelikten yoksundu. Onun yerine "Teşekkür ederim," dedi.

Elizabeth omuzlarını silkti ve avlunun ortasında duran bir ilan panosuna doğru ilerledi. Mekanik bir kol tebeşirle bir şeyler yazıyordu:

Çırac Eulalia'nın aileler arası amfiteyatrodada olması bekleniyor.

"Yeterince acele etmedik," dedi Elizabeth. "Çoktan üniformanı giymiş olmalıydın. Çabuk, acele edelim," diye ekledi, acele etmeden.

Ophelia'yı salonun vestiyerine götürerek kendi bedenine uygun bir üniforma giydirdi ve mekanik bir perde açtı. Gömlek, frak, pantolon ve botlarda o kadar çok bağlantı vardı ki, Ophelia bunların sonunu göremedi. Ceketinin düğmelerini iliklediği anda nefes alması kısıtlandı; burada kıvrımlara pek yer bırakmayan bir kıyafet vardı.

Elizabeth ona gece mavisı kolundaki gümüş örgüyü gösterdi. "Çizgilere çok dikkat edin. Çırac bir virtüözün üniformasında yalnızca bir bant bulunur. Birinci dereceden bir virtüöz adayı,

benim gibi, iki bandı vardır. İkinci dereceden bir virtüöz adayının üç grubu vardır. Konservatuardaki her yıl için bir grup."

Ophelia o kadar uzun süre kalmaya niyeti olmadığını söylemekten kaçındı. Anıt'ın Sekretaryası'na erişir erişmez ya da Thorn'un izini bulur bulmaz, en iyisi her ikisini de yapar yapmaz buradan ayrılacaktı.

Çizmelerinin bitmek bilmeyen bağcıklarıyla uğraştı. Elizabeth'in botları bilek hizasında iki küçük gümüş kanatla mahmuzlanmıştı.

"Bu Frontrunners'ın amblemi. Deneme sürenizdeki üç haftayı tamamlarsanız kanatlarınızı alacaksınız."

Eğer, diye not etti Ophelia, Thorn'un saatini cebine koyarken. *Ne zaman* değil.

"Geçmem gereken değerlendirme nelerden oluşuyor?"

"Hmm? Oh, her türlü testten geçirileceksiniz. Oldukça acı vericidir, birçok aday buna dayanamaz. Nadir görülse de bazıları bu yüzden ölüyor." Elizabeth'in göz kapakları Ophelia'nın gözlüğünün burnunda sarardığını görünce belli belirsiz kalktı ve sonra ekledi,

atly: "Şaka yapıyorum. Hiç ölüm ya da yaralanma olmadı. Bunu daha çok bir oyun olarak görün."

Ophelia şimdiye kadar pek emin değildi ama bu sefer emindi: Kalp atışları Elizabeth'in mizah anlayışından hiç hoşlanmıyordu. Kemerinin tokasını kapatıp hazır olduğunda boğazında bir yumru . Gün boyunca, Elizabeth'e karşı

Bunu düşünmek, alması gereken tüm bu yeni şeylere odaklanabilmek için. Şimdi bu garip giysiyi üzerinde hissedebiliyordu ve artık bunu başaramıyordu. Derin bir nefes aldı, yükselen ani duyguyu bastırmaya çalıştı ama sahnenin tekrarlandığını görmekten kendini alamadı: tramvayın kapıp götürdüğü çanta ve onunla birlikte eşarp. Kader neden birini geri almasına izin verirken diğerini vermemişti?

"Beni takip mi ediyorsun, çırak?" Elizabeth mekanik ekranı katlayarak seslendi. "Seni değerlendirmene götürüyorum."

"Geliyorum." Ophelia sesini temizlemek için öksürdü. Zayıflamak kendine izin veremeyeceği bir lükstü. Testleri geçmek için tüm konsantrasyonuna ihtiyacı olacaktı.

Elizabeth Ophelia'yı amfi-tiyatronun kapısında bıraktı. Yarım daire şeklindeydi ve katları yaklaşık yüz kişiyi rahatlıkla alabiliyordu. Bu tek bir çırak için çok fazla koltuk demekti. Toga giymiş bir adam onu ön sıraya yönlendirdi; burada yazı malzemeleri onu bekliyordu.

"Bu bir gelenek," diyerek talimat verdi.

Ophelia ilk soruda sustu: *Bildiğiniz göreceli ve mutlak tarihleme yöntemlerini listeleyin.* Geri kalan soruların hepsi aynı çizgideydi, giderek uzmanlaşan kavramlar ve tarihsel metodolojiler üzerineydi ve sayfalar dolusu soru vardı. "Bunu daha çok bir oyun gibi görün." Kesinlikle oyununa benzemiyordu. O bir

önceki uykusuzluğunun etkilerini hissetmeye başlamıştı ve boş midesi kısa süre içinde amfi tiyatroyu son derece utanç verici guruldama sesleriyle inletti.

Sonunda çalışmasını teslim , kendi cehaletinin uçurumunda yuvarlanırken, togalı adam onu takip etmesini istedi. Ophelia'yı zarif bir laboratuvara götürdüler ve burada yağlı bir kadın ondan üniformasını çıkarmasını istedi; üniformayı giymekte o kadar zorlanmıştı ki... Sonra da onu tepeden tırnağa, dili de dahil olmak üzere titizlikle inceledi. Bazen sağ eliyle, bazen de sol eliyle Ophelia'nın sıkıldığı bir dizi hareket yaptırdı.

"Bu bir gelenek," dedi yaşlı kadın. Daha sonra ona üniformasından daha sade ve bol yeni bir tişört verdi ve hazır olduğunda dışarıdaki stadyuma gitmesini istedi.

Akşam . Ophelia oraya vardığında hava çok karanlık ve nemli olmaya başlamıştı. Bir eğitmen ona koşmasını emrettiğinde kulaklarına inanamadı.

On beş tur. "Bu bir gelenek."

Anima'da tek spor aktivitesi yüzme, dans ve dağ tırmanışydı ve Ophelia bunların hiçbirini yapmamıştı. Sadece bir tur attıktan sonra ciğerlerinin patlamak üzere olduğunu hissetti. Tuniği ve saçları sanki tamamen giyinik bir halde banyoya dalmış gibi üzerine . Yağmur durmuş, stadyum kurbağaların yaşadığı dev bir bataklığa dönüşmüştü. Koşusunu, eğitmenin onaylamayan bakışları altında, yanına batan bir dikişle topallayarak bitirmek zorunda kaldı. Yine de hiçbir yorum yapmadı,

üniformasını ona geri verdi ve değerlendirmenin sona erdiğini açıkladı.

Ophelia, gözlüklerine çarpan güvelere aldırmadan, geçit boyunca asılı duran Çin fenerlerinin yolunu izledi. Banyo yapmaya ve yemek yemeye çok ihtiyacı olduğunu hissediyordu ama Rezidans Salonu'na vardığında geniş avluda sağır edici bir sessizlik hüküm sürüyordu. Herkes çoktan yatmıştı.

Bir transcendium alarak dikey pozisyondan yatay pozisyona geçti. Yorgunluk ona, sanki her an duvardan düşüp zemine çakılma riski varmış gibi, yeryüzündeki çekim güçlerine karşı mücadele ediyormuş gibi bir izlenim veriyordu.

Nereye gitmesi gerektiğini merak ederek, tepetaklak olmuş türbülansların arasında dolaştıktan sonra, kubbenin yıldızlarının hemen altında, tek bir dairesel koridorun birkaç kapıya açıldığı en üst kata çıktı. Her birinin üzerinde bir şirketin adını taşıyan dövme demirden bir tabela asılıydı.

Ophelia Öncülerin kapısından içeri girdi.

İçerisi o kadar karanlıktı ki, boş bir yatak bulmadan önce birkaç yatağa çarparak uykulu homurtuların zincirleme reaksiyonunu tetikledi. Üniformasını bir sandalye olduğunu düşündüğü şeyin üzerine koydu ve karanlıkta botlarının bağcıklarını çözdü. Şimdi tek umabildiği, midesinden gelen iniltilerin tüm salonu uyandırmamasıydı.

Ophelia daha yeni yatmıştı ki karanlığın içinde keskin kahkahalar duydu. Hiçbir şey yoktu.

yatak üzerinde onu Yatak. "Of
Elbette." o Thorn'un saatini kendine
yakın tutarak düşündü. "Gelenek."

SÖYLENTİ

Ophelia hâlâ bozulmamış eski bir dünyanın üzerinde buluttan buluta sıçradı. Geçmişin kasabaları, ormanları, okyanusları ayaklarının altında kül olup gitmesi onu ilgilendirmiyordu. O sadece gökyüzünde süzülen kuş trenine ulaşmaya çalışıyordu. Kapısına sıkışmış atkıyı ve pencerelerinden birinin arkasında tanıdık bir silueti . Thorn'un silueti. Ophelia tam kuş trenine yetişmek üzereydi ki birden ayaklarının altındaki bulutlar inlemeye başladı.

Uyurken çıkarmayı unuttuğu yamuk gözlüklerinin üzerinden bakmak için bir gözünü yarı açtı. İnleyen bulutlar değil, yatağının yaylarıydı. Nerede ve neden olduğunu hatırlamak için gözlerini kırptırması gerekti. Sıcak bunaltıcıydı. Sabahın aydınlığıyla parlayan pencere, yataktan üzerine berrak bir ışık saçıyordu. Görünür kirişleri, güçlü sıcak tağ kokusu, dövme demir mobilyaları ve mahremiyeti sağlayan tek bir paravanıyla sade bir odaydı. Ophelia'nın ihtiyaç duymayacağı bir paravan: burada kendisinden başka kimse kalmamıştı. Gece boyunca çarptığı diğer yatakların yerini çalışma masaları .

Eğer bir çan çaldıysa bile duymamıştı. Aslında şu anda duyduğu tek çan kafatasının içinde çalan çandı. Onu susturmak için bir fincan kahveye ihtiyacı vardı.

Ophelia her omurunun çıkardığı protesto sesleriyle kendini yatağın yaylarından sürükledi. Kendini vida vida , sonra da eski bir Çekilde yeniden monte edilmiş bir otomat gibi hissediyordu. Üniformasının sandalyeden çıkmış olduğunu görmek büyük bir sürpriz değildi. Muhtemelen şiltesini kaldırmayı eğlenceli bulan aynı şakacılar yüzünden.

Ophelia esneyerek düşündü: "Berenilde'nin uşağı, Faruk'un oyuncağı ve Baron Melchior'un avı oldum; tatsız bir şaka beni yıldırıamaz."

Hâlâ çamur içinde olan stadyumunun üzerinde durarak duvardan sarkan bir kabloyu çekti. Mekanik bir uğultuyla, yatağı duvardaki oyuğa düzgünce yerleşene kadar yükseldi, bir masa da ustaca bir teleskopik işlemle kendini onun yerine açtı. Tıpkı sayfaları çevrildikçe resimlerin açıldığı ve sonra kapandığı kitaplar gibiydi. Yatak ona işkence çektirmeseydi Ophelia buna hayran kalacaktı.

Salonun geri kalanı da Öncülerin yatakhane kadar ıssızdı. Ophelia yemekhanede kimseyle karışmıyordu; tahıl gevreği kalıntılarıyla idare ediyordu; vestiyerde yeni bir üniforma arıyordu; ya da ortak duğlarda aceleyle sabunlanıyordu. Duyuru panosunu kontrol etti ama mekanik kol

Tebeşirle hiçbir talimat yazılmamıştı. Başka bir yerde olması gerektiğinden neredeyse emindi ama nerede olduğunu bilmiyordu.

Bir bilgi uzmanı için bu harika bir başlangıçtı.

Kendisine tavsiyelerde bulunacak birini bulmak için yürüme yollarında dolaşırken, Ophelia elinde olmadan Ambrose'u düşündü. Onu tek başına, babasının otomatlarıyla çevrilmiş, kendisinden haber beklerken hayal etti. Onun gerçekten de nankörlüğün kraliçesi olduğunu, bir hayırseverden daha fazlasını isteyen bir başka hayırseveri terk etmeye hazır bir pro teer olduğunu düşünüyor olmalıydı. Ophelia onu ziyaret etmek için bir ayna kullanarak doğaçlama yapabilirdi -her ne kadar mesafe muhtemelen çok uzak olsa da- ama İyi Aile'de henüz tek bir ayna bile bulamamıştı. Helen öğrencileri arasında gösterdiği teşvik etmemek konusunda çok istekli görünüyordu.

Aslında bu o kadar da kötü bir şey değildi. Cazibesi ne kadar güçlü olsun, bir ayna ziyaretçisi olduğunu açığa vurmamak daha iyiydi. Nesneleri okuma yeteneğini ortaya çıkararak zaten yeterince risk almıştı.

Ophelia nihayet önceki gün değerlendirmesini yaptığı amfiteyatroda başka çırak virtüözler buldu. Her yer o kadar sessizdi ki, kapıyı iterek açtığında ilk anda buranın terk edilmiş olduğunu düşündü. Kürsüde hiç hoca görmemişti ama bütün öğrenciler yazmakla meşguldü. Kulaklık takıyorlardı. Ophelia mümkün olduğunca dikkat çekmeden en üst katta kendine bir yer bulmaya çalışırken kimse başını stenodan kaldırmadı.

Yerine oturduktan sonra, her birimin içinde bir radyo olduğunu anladı. Biraz giyindi

Kulaklık taktı, bir şey duymadı, birkaç düğmeyi çevirdi, yine bir şey duymadı. Komşularına radyosunu nasıl kullanacağını sorduğunda, ona sessiz olmasını işaret ettiler. Azimle sonunda frekans modülatörünü buldu ve bazı yayınları yakalamayı başardı. Her biri farklı frekansta düzinelerce yayın. Bunlar sadece şehrin akademik kurumlarında canlı olarak kaydedilen üniversite dersleriydi; hangisini takip etmesi gerektiğini nasıl bilebilirdi?

Ophelia sesi alçalttı ve denemeyi bıraktı. Babil'e araştırma yapmak için gelmişti, ders çalışmak için değil. Boynundan akmaya başlayan ter damlalarını sildi ve çok dar olan frakını çıkarma isteğine direndi. Önünde oturan çırakları teker teker inceledi. Thorn aralarında değildi ama bu bile şaşırtıcı değildi. Tahmin ettiği gibi buraya ondan önce geldiyse, onu gelecek vadeden virtüözler arasında bulması daha olasıydı; üniformalarındaki çizgilere bakılırsa, bu amfityatroda onlardan biri yoktu.

Ophelia ilk başta sessizliğin tam düşünmüştü ama durum öyle değildi. Dolmakalemlerin kâğıt üzerindeki çiziklerinin, kulaklıklardaki seslerin hışırtısının, dışarıdaki ağustosböceklerinin cıvıltısının ötesinde, bazı fısıltılar duyabiliyordu. Kendi sırasının altındaki sırada oluyordu bu. Çıraklar birbirlerine doğru eğiliyor, gergin yüz ifadelerine göz ucuyla bakıyorlardı. "Anma" kelimesi aniden kulağına çalınmasaydı Ophelia pek dikkat etmeyecekti. Sesini değiştirdi

radıoyu kapattı ve kulaklıklarını çıkarmadan masasının üzerinde hafifçe öne doğru eğildi.

Hepsi aynı aksanla konuşuyordu, Babil'inkinden çok farklıydı ama aynı derecede müzikaldi:

"Bir önsezim vardı. Bunu sana dün söylememiş miydim?"

"Kapa çenenı. Hepimizin bir önsezisi vardı. Sorun şu ki, neyi, nerede ve kimin yapacağını öngörmeliydik ama bunu başaramadık."

"kadar da ciddi bir şey değil, değil mi? Sadece bir söylenti.
Her zaman abartırlar, dedikodu yaparlar."

"Öyle mi? Peki neden bugünkü tüm okumalar iptal edildi?"

"Benden şikayet yok. Artık midem bulanmadan bir kitap bile göremiyorum."

"Otomatı unutuyorsun." Çırak bu kelimeyi "otomatın" diye telaffuz etmişti ama masasının üzerine gittikçe daha fazla eğilen Ophelia, Sör Henry'ye yapılan imayı hemen anladı. "İçin bizi iki kat fazla çalıştıracak."

"Sizce de biraz fazla tesadüf değil mi? Küçük yeni kızın ortaya çıkması ve Anıt'taki bu olay?"

"Basta. Bizi izliyor."

Bu sözler üzerine tüm fısıldayanlar kulaklıklarını yerlerine takıp stenolarına geri döndüler. Utanmadan arkasını dönüp Ophelia'ya bakan güzel, çocuksu bir kız hariç hepsi

Merak. Yüzündeki ışıklar bir karnaval maskesindeki kakmalar gibi parlıyordu.

Gür bir ses, amfi tiyatroda gök gürültüsü şiddetinde yankılandı: "Çırac Mediana, gözler ileri."

Çocuksu kız kayıtsızca iÇine döndü ve Ophelia da aynı Ğeyi gibi yaparak tavana asılı gramofon kornasına baktı. Bunu fark etmemiÇti, tıpkı tepegöz gözünü bir sağa, bir sola çeviren periskopu fark etmediğı gibi. Bir öğretim görevlisinin olmamasını bir güven , konservatuarın öğrencilerine sorumlu gençler olarak davrandığının bir işareti olarak almıştı. Büyük bir hataydı. Hepsi gözetim altındaydı.

Kornadan gelen ses radyo derslerinin bittiğini duyurur duyurmaz, çok sonra, Ophelia aceleyle dıÇarıdaki merdivenlerde fısıldayanlara yetiÇmeye çalıştı. Artık ayaktaydılar ve botlarına takılı kanatları görebiliyordu. Onları dinlerken şüphelendiğı gibi, hepsi Öncü'ydü.

"Ben 'küçük yeni kızım'," dedi kendini alaycı bir tavırla tanıtarak. "Kendimi toplantınıza davet ettiğim için beni bağışlayın, ama sanırım benden bahsedilmişti.

."

İçlerinden biri aniden sözünü keserek, "Gözlükleriniz için üzgünüm," dedi.

"Pardon?" Bu söz Ophelia'yı öylesine şaşırttı ki bir adım atamadı ve mermer merdivenin geri kalanını sırt üstü indi. Öncü askerler bir bakış bile atmadan birbirini ardına onun üzerinden geçtiler. Şimdi

Kendisi de onları ancak yarı yarıya görebiliyordu; düşerken lenslerinden birini kaybetmişti. Vücudu aşığlayıcı bir şekilde ağırırken, merdivenlerde onu ararken, ışıklı bir el şeyi uzattı.

"Mediana, Öncülerin ikinci bölümünden," diye resmen kendini tanıttı çocuksu kız. "Ama bunu zaten , değil mi? Kuzenlerimin öngöruları neredeyse önledikleri kadar çok kazaya neden oluyor. Dikkatli olun *sinyorina*, bir şekilde avantaj sağlıyorlar."

Aksanından dolayı her kelimeyi Çehvetli bir mırıltıyla telaffuz ediyordu. Ophelia temkinli bir şekilde merceğini geri aldı. "Öncülerin hepsi senin ailenden mi?"

"Hem de çok sayıda. Bizler, Serenissima'nın Kahinleri, bilgiyi kanımızda taşıyız."

"Ah. Peki sen geleceğı de görebiliyor musun Mediana?" "Hayır, benim için daha çok geçmiş. Biraz senin gibi, küçük okuyucu, ama bizim becerimiz farklı."

Ophelia kendi kendine, Mediana, bu isme layık bir Öncü olarak, ailesinin gücünün ne olduğunu zaten biliyordu, dedi.

"Kuzenlerinle ne hakkında konuşuyordun? Anma töreninde ne oldu?"

Mediana açık bir aşinalıkla Ophelia'nın ağzına bir yumruk atarak onu beklemeye teşvik etti. Çıraklar, bir kayanın etrafındaki nehir gibi dikkatsizce etraflarında devam ettiler. Merdivenlerde onlardan başka kimse kalmayınca yüzünü Ophelia'ninkine yaklaştırdı, o kadar yaklaştırmıştı ki Ophelia eksik merceğine rağmen her ıığı görebiliyordu. Mediana'nın bir

Hem erkekleri hem de kadınları büyüleyebilecek bir cazibeye sahip olan kıvrımlı hatlar ve köşeli formlar, son derece incelikli bir şekilde bir araya getirilmiştir.

"Sana değerli zamanını kazandırmaya çalışacağım, küçük okuyucu. Leydi Helen başvurunuzu asla kabul etmemeliydi. Benim gücüm seninkinin en az on katı değerinde ve kadim dillerde mükemmel bir ustalığa sahibim. Diğer tüm Öncülerin olduğu gibi sen de gölgemin tutsağı olmaya mahkûm edildin. Kuzenlerimin beni senden daha çok sanma. İyi Aile'de dostluk yoktur, çünkü sadece en iyiler kalır."

"|-"

"Hiçbir Gey söyleme," diye fısıldadı Mediana, iğaret parmağını Ophelia'nın dudaklarına bastırarak. "Sadece dinleyin *sinyorina*. Şiddet, en önemsiz haliyle bile, Babil'de ağır bir şekilde cezalandırılır. fiziksel kötü muameleye maruz kalmayacaksınız. Ama inanın bana," diye ekledi, sıcak nefesi Ophelia'nın tenini okşarken, "her türlü eziyet var. Evine git, virtüözleri ve Anıt'ı unut. Bu benim kaderim, senin değil."

Ophelia bu sözler karşısında Çok olmaktan çok, bu sözlerin söyleniş tarzı karşısında Çok olmuştu. Samimi, derinden özür dileyen bir ton. Yarım gözlüklerinin ardından Mediana'nın güç ve zarafetin bir karışımıyla merdivenlerden inişini izledi, tenindeki ışıklar güneş ışığında parlıyordu.

"Berenilde'nin uşağı, Faruk'un oyuncacı ve Baron Melchior'un avı oldum," diye tekrarlardı kendi kendine, lensini çerçevesine geri koyarken. Boş bir tehdit beni korkutamaz.

Merdivenlerden yuvarlandığı için beli ağrıyan Ophelia, Öncüleri hatırı sayılır bir mesafeden takip etti. Onu isteseler de istemeseler de artık aynı Çirketin üyeleriydiler; onlardan biri olması gerektiği sürece varlığını onlara dayatacaktı.

Hep birlikte Helen'in virtüözlerinin gemisini Pollux'unkine bağlayan etkileyici köprüden geçtiler ve konservatuarın ek binalarından birine doğru ilerlediler. Ophelia iki kat yukarıda, yüksek tavanlı, pirinç ve kadifeden yapılmış, estetizmin timsali bir laboratuvar keşfetti. Oda bir gül pencerenin gökkuşağı ışığıyla ve tepedeki vantilatörlerden gelen ılık esintiyle yıkanıyordu. Değerli ahşap masalarda deneyler için en yeni aletler sergileniyordu.

Ophelia kararsız bir halde banktaki yerine oturduğunda etrafındaki Öncülerin sayısının iki katına çıktığını fark etti. Helen'in Vaftiz Çocukları'nın bölümü, bir kadının laboratuvar kapısını kapattığı anda duran bir üniforma girdabı ve aksan dalgası içinde Pollux'un Oğulları'ninkine katılmıştı.

"Bilgi barışa hizmet eder," diye ilan etti. "Bilgi barışa hizmet eder," tüm çıraklar hep birlikte tekrarlanır, sts göğüslerde tutulur ve botların kanatlı topuklarını birbirine vurarak.

Kadın gülümsemeden onayladı. Bronz teni, siyah saçları ve alev alev yanan gözlerine bakılırsa gerçek bir Babilli'ydi. Üniformasındaki altın örgü, Ophelia'ya yönelttiği bakış kadar göz kamaştırıcıydı.

"Çırak Eulalia, ben Leydi Septima ve senin uzmanlık öğretmenin olacağım. Dünkü değerlendirmenizin sonuçları bana iletildi. Pek parlak değiller. Bununla birlikte, bir Öncü olmaya layık olup olmadığınıza kendim karar vermeyi tercih ederim. Layık olmak *başarılı* olmak anlamına gelmez." Bu kez Leydi Septima'nın gözleri tüm laboratuvarı kapladı ve her bir çırağın yüzünü alev alev içine çekti. "Bugün aranızda çok kişi var ama sadece iki kişi, biri Pollux'un Oğlu ve diğeri Helen'in Vaftiz Çocuğu, eninde sonunda gelecek vaat eden virtüöz rütbesine yükselebilecek."

Leydi Septima'nın gözleri, muhtemelen bilinçsizce, ailesinin bir üyesi olamayacak kadar kendisine benzeyen bir çırağa takılmıştı. Ophelia'ya gelince, bazı şeyleri daha iyi anlıyordu. *Sadece en iyiler kalır.* Bu konservatuar rekabeti temel taşı haline getirmişti.

"Benim işim," diye devam etti Leydi Septima, Ophelia'ya dönerek, "ailenizin gücü olan ham minerali elmasların en safına dönüştürmekten ibaret. Hepsi bu kadar da değil. Genel sorumlusu olduğum Öncülerin Şirketi'ne Anıt'ın kataloğunu gözden geçirme onuru verildi. Okuma gruplarına katılmaya layık olanlar ve sadece onlar konservatuara aittir. Seninle zamanımı boşa harcamadığıma beni ikna etmek için üç hafta var, Çırak Eulalia. Herhangi bir sorunuz var mı?"

Ophelia kendisine gelenleri zapt etmek için dişlerini sıktı. Bir kişi Secretarium'a girme hakkını nasıl kazanabilir? Gerçekten de bir

Güçlü oda mı? Eski okulun kalıntılarını barındırıyor mu? Ve nedir bu, şanlı Anıtınızın halka açıklamayı reddettiği nihai gerçek?

Ziyaretinin gerçek amacını açıklamak tehlikeli olmasa bile akıllıca olmazdı. "Okuma grupları bugün neden iptal edildi?" diye basitçe sordu.

Bu merak . En azından Ophelia etrafındaki herkesin donduğunu fark etmeden önce öyle , sanki tavan vantilatörleri laboratuvarın üzerinde aniden buz gibi bir rüzgâr estirmişti. Sadece Mediana kahkahayı patlatmamak için dudağını ısıırıyordu.

Leydi Septima'ya gelince, o hiç tedirgin olmadı. Sadece göz kapaklarını hafifçe kıpırdatarak sert bakışlarını azalttı ve özellikle Ophelia'ya değil, her bir çırağa yöneltti.

"Aklınızdan geçen ilişki hakkında yapacak bir yorumum . Ortalıkta dolaşan söylentilere kulak asmayın. *Of cial Journal* yarın bilmeniz gereken her şeyi anlatacak. Unutmayın ki siz Öncüler için tek bilgi kaynağı bu olmalıdır. Ve şimdi, her birinizin önünüzdeki , düzenleyici prosedürü uygulayarak incelemesini istiyorum" diye ekledi. "Sınıfın sonuna kadar ait olduğu nesneyi tanımlamış ve tam bir rapor yazmış olmalısınız. Çırac Eulalia, bugün hiçbir şeye dokunmayacaksınız; sadece sınıf arkadaşlarınızın nasıl ilerlediğini gözlemleyin."

Eğer Leydi Septima Ophelia'nın en yüksek konsantrasyonunu elde etmeyi umduysa, bu tam bir başarısızlıktı. Tüm çıraklar örneklerini dikkatle incelerken

laboratuvar aletlerini kullanırken onları izlemeye hiç de değildi. Tek düşünebildiği o söylentiydi. Anıt'ta gerçekte ne olmuştu? Bunun Thorn'la bağlantılı olması için en ufak bir ihtimal bile var mıydı? O orada kalıp parmaklarını oynatırken Thorn'un başı belaya mı girmişti?

Ophelia kendisine dikilen gözleri hissedince düğüncelerinden sıyrıldı. Önce Mediana'nın hâlâ utanmadan kendisine baktığını sandı ama Kahin kendini tamamen işine vermişti. Hayır, bu kez başka bir çırağı; Leydi Septima'nın konuşması sırasında sessizce seçtiği çırak. Tezgâhın diğer tarafında oturmuş, analiz raporunu yazmayı çoktan bitirmişti. Vizyoner'in gözleri onu delip geçiyordu, bu yüzden sanki analiz edilecek yeni bir numuneymiş gibi iki akkor lambanın ışınlarına yakalanmış gibi hissetti. Altın bir zincir alnının kemerini burun deliğine bağlıyordu. Ophelia henüz Babel kıyafet kurallarının tüm inceliklerini öğrenmemişti ama Ambrose ona bu tür mücevherlerden bahsetmişti; bu genç adam Pollux'un soyu içinde yüksek mevkide olan bir aileye mensuptu. Artık bundan hiç şüphe yoktu; Leydi Septima'nın öz oğluydu.

Ophelia onun bakışlarına aynı merakla karşılık verdi. Onu tanımak planları açısından iyi bir strateji olabilirdi ama bu fikri aklına gelir gelmez bir kenara bıraktı. Genç adamın ona bakarkenki amansız yoğunluğu sadece bir ilgi belirtisi değildi. Bu bir güvensizlikti.

"Ekipmanlarınızı kaldırın, numunelerinizi tezgahın üzerine bırakın ve raporlarınızı bana teslim edin.

Gidin," diye talimat verdi Leydi Septima dersin sonunda. "Pollux'un oğulları, duyusal eğitiminiz için spor salonuna gideceksiniz. Helen'in vaftiz çocukları, geminize dönün ve ne söylediğinize dikkat edin. Bugünlük başka dedikodu yok, anlaşıldı mı? Benimle kal Çırac Eulalia," diye ekledi Ophelia'yı omzundan tutarak. "Seninle bir iki şey konuşmak istiyorum."

Herkes laboratuvarı terk ettikten sonra Leydi Septima kapıyı kapattı ve taş gibi bir sertlikle Ophelia'ya döndü. "Çırac Eulalia, aramızda sıkıldın mı?"

Ophelia gerildi. Bu kadın onu rahatsız hissettiriyordu. Yine de çok sakindi ve neredeyse onun kadar küçüktü.

"Anlamıyorum."

Leydi Septima ona baktı. Hayır, *bakmak* böyle gözler için yanlış bir fiildi. Onu inceledi. Ophelia'nın gözlüğünün gevşek camına nüfuz gözbebeklerinin genişlemesini hesapladı; damarlarının içini araştırdı; kan-akış hızını ölçtü; organlarının mahrem kimyasını inceledi; vücudundaki her molekülü tek tek inceledi.

"Dersimin tamamı boyunca boş durdunuz."

"Çünkü benden hiçbir şeye dokunmamamı istedin." Ophelia terden eldivenlerinin ıslandığını hissetti. Birbirlerine yakın durdukları için Leydi Septima'nın pelerininin tokası olarak taktığı amblemi yeni fark etmişti. Geçinde "LUX" kelimesi kazınmış bir güneş.

Ophelia'nın sonra güveneceği bu kadın, Tanrı'nın bir nöbetçisiydi.

Leydi Septima üniforması kadar altın rengi bir eldiven giydi. Başparmağı ve işaret arasında, Ophelia'nın banktaki yerinde duran küçük örneği özenle aldı. Kırmızı gözleri ışıktaki onu inceledi.

"Bakalım... Bu metalin dörtte üçünden fazlası kalay, dörtte birinden biraz azı kurşun ve çok az bir kısmı da bakırdan oluşuyor," diye mırıldandı. "Bu alaşım ... *eh bien* . . üç yüzyıl önce, belki de dört yüzyıl önce. Bronzun bir çeşidi ama tamamen farklı bir yapısı var. Bu, org borularının üretimi için ayrılmıştır."

Ophelia kendisine rağmen ender rastlanan bir hayranlık hissetti. Pollux'un Oğulları ve Kızları son derece gelişmiş duyularıyla tanınırlardı ama Leydi Septima Anima'daki en iyi mikroskobun bile yüzünü ağartırdı. Demek Vizyonerlerin gerçekten buydu.

"Bunu neden senin ulaşabileceğin bir yere bıraktığımı düşünüyorsun?" diye sordu öğretmen, parçayı kadife yastığına geri koyarken

Ophelia bunun bir sınav olduğunu fark etti. Ve başarısız olmuştu. "Beni etkilemeye çalışabilirdin, bana okuyucunuzun ellerinin neler ," Lady Septima ısrar etti, sesi ölçülüydü. "Sen öyle bir şey yapmadın. Ya cesarettten yoksunsun ya da meraktan. Sizce bir Öncü'nün en önemli özelliği nedir?"

Ophelia kendince ne cesaret ne de meraktan yoksun olduğunu düşünmediğini söyleyecekti ki son anda vazgeçti. *Şehrin hizmetinde bir FORERUNNER olun!* diye ilan etmişti işe alım afişi. Asıl sınav şimdi gerçekleşiyordu. "İtaat."

Leydi Septima onaylayan gülümsemeye büründü. Gözleri böylesine ışıldayan bir kadın nasıl olur da insanın tüylerini diken diken edebilirdi?

"Gerçekten de doğru cevap bu, ama samimiyetinden emin olmak istiyorum. Şuradaki yerinizi alın," diye rica etti ve vitray pencerenin önüne bir tabure çekti.

Ophelia otururken, Leydi Septima ona durması için bir iğareti yaptı. "Öyle değil, çırak. Ayakta dur."

Ophelia büyük bir güçlkle kendini taburenin üzerine kaldırdı.

"Mükemmel," dedi Leydi Septima takdirle. "Ayrılmak için izin alana kadar böyle kalacaksınız."

"Peki ya çıraklığım?"

"Deneme süreniz boyunca her gününüz dört döneme ayrılacak: teori, pratik, eğitim ve ev işleri. Teori ve pratik bugün için tamamlandı. Bu yüzden bu küçük alıştırımayı eğitim olarak düşünün."

Bu sözlerin ardından Leydi Septima vantilatörlerin kordonlarını çekerek onları durdurdu ve kapıyı kapattı. Ophelia kendini test tüplerinin ve

göl pencerenin göz kamaştırıcı ışığında terazi. Vantilatörler olmadan laboratuvar yavağ yavağ bir fırına dönüğüyordu. Daha önce de hizmetçilik yapmığ olan Ophelia uzun süre ayakta durmanın zor olduğunu biliyordu ama bunu ilk kez bir taburenin üzerinde deniyordu: bacaklarını uzatması, pozisyon değiğtirmesi, vücut ağırlığını bir taraftan diğetine kaydırması imkânsızdı. Dengesini korumak için tüm kasları zorlanıyordu ama yataksız geçirdiğı gece ve merdivenlerden düşmesi nedeniyle ağrıyorlardı. Uyuğukluk yavağ tağlağır gibi baldırlarından kalçalarına, belinden omuzlarına kadar yayılıyordu. Ophelia, güneğ gökyüzünde yavağ yavağ ilerlerken gül pencerenin laboratuvarın değerli ahĖabı üzerinde kayan renklerine odaklandı. Pantolonunun altından ter damlıyordu ve tuvalete gitme ihtiyacının giderek arttığını hissediyordu.

Geriye doğru üzerine düştü. Tabure, Animizm'in öfkesine yenik düşerek aniden dansı yapmaya başlamıştı.

Ophelia sinsice durumdan faydalanarak tekrar kaçan gözlüğünün camını ararken öfke patladı. Bir çocuk! Evinden uzakta bile olsa, bunca yıldan sonra bile hâlâ ve sonsuza dek çocuk muamelesi görüyordu.

Laboratuarda dörtnala koşan tabureyi izledi ve birden amfitiyatrodaki periskopu, söylenmesi yasak olan sözleri, Secretarium'da kilitli tutulan o kolektif hafızayı düşündü. Çocuk olan o değerdi. Bütün insanlıktı. Onlar

Hepsi, kesinlikle hepsi, Tanrı ve Koruyucuları tarafından çocukluk durumunda tutuldu.

"Berenilde'nin uşağı, Faruk'un oyuncağı ve Baron Melchior'un avı oldum," diye tekrarladı kendi kendine, tabureyi durdurup tekrar çıktığında. "Leydi Septima'ya beni hedefimden uzaklaştıracak hiçbir bahane vermeyeceğim."

Kapı nihayet yeniden açıldığında güneş laboratuvarından kaybolmak üzereydi. Ophelia kirpiklerine yapışan boncuk boncuk terin düşmesi için gözlerini birkaç kez kırptırdı. Elizabeth tam önünde duruyordu, çillerinin arkasında ifadesiz bir yüz ifadesi vardı.

"Demek ilk günün? Hâlâ bizimle kalmaya kararlı mısın, Çırac Eulalia?"

"Hâlâ." Ophelia'nın sesi susuzluktan çatallaşmıştı.

"Öncülerin ikinci bölümünden sorumlu kişi olarak, sizi o tabureden indiriyorum."

Bu ifade o kadar şatafatlıydı ki, Ophelia onun kendisiyle dalga düşündü. Bu yüzden kız ona elini uzatarak inmesine yardım ettiğinde ve sonra özel olarak getirilmiş bir sifon su verdiğinde Çağırıldı.

"Bu iyi haberdi," dedi Elizabeth, aynı anda hem içmesini hem de öksürmesini izleyerek. "Kötü haber ise bir yatağı ve bir üniformayı kaybettiğin için kınama cezası almış . Borcunu ödemek için diğerlerinden iki kat fazla ev işi yapacaksın."

"Benim için kayboldular."

Elizabeth sadece yavaşça göz kırptı. "Bu bir gelenek. Daha uyanık olman gerekecek. Bu arada, sana bir telgrafım var."

Ophelia'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Elizabeth'in az önce kendisine uzattığı küçük mavi kâğıdı sabırsızlıkla açtı.

TEBRIK EDERİM. AMBROSE.

Telgrafı ters çevirdi. Hepsi bu kadardı. Çok konuşan, tükenmek bilmeyen Ambrose'un ona başka bir mesajı yoktu. Ophelia içinde bir Çeyin kasıldığını hissetti. Babil'de edindiği tek dostu da mı kaybetmişti?

"Gaftan koşuyor gibiyim." Tabureyi yerine koyarken neredeyse kendisine rağmen ağzından kaçırmıştı. Bir an için bunun bir sürü patavatsız soruya yol açacağından korktu, ama Elizabeth tek bir soru bile sormadı. Defterini tekrar çıkarıp şifreler karalamaya başlamıştı bile.

"Tek gerçek hata, kişinin telafi etmediği hatadır."

Elizabeth defterine konsantre olurken, Ophelia onun mumlu yüzünü uzun uzun inceledi. Bir karakter olarak onu çözmek zordu, ama az önce ona söylediği şey bütün gün duyduğu en güven verici şeydi.

"Elizabeth?"

"Hmm?"

"Bugün anma töreninde ne oldu?"

"Oh, o mu?" Elizabeth bir sürü kodun daha üstünü çizerek, "O mu?" dedi. "Matmazel Silence öldü."

Ophelia'nın kaşları havaya kalktı. Matmazel Sessizlik mi? Bu isim bir şeyler çağırıyordu. Hassas kulakları olan Memorialist'in adı değil miydi? Çantasını aramak isteyen o zalim kadın?

"Cesedi bu sabah Memorial'da bulundu," diye devam etti Elizabeth. "Her sabah olduğu gibi veritabanım üzerinde çalışmak için oraya vardığımda, hemen konservatuara dönmem istendi. Bana bunun talihsiz kaza olduğunu ve zavallı Matmazel Silence'ın kütüphane merdiveninden düştüğünü söylediler."

"Merdivenden düğmüğü," diye tekrarladı Ophelia, biraz daha skandal bir Ğey bekliyordu. "Bu gerçekten şanssızlık."

Elizabeth dikkati dağılmış bir halde kaleminin ucunu çiğneyerek onayladı. "Evet, Matmazel Silence ölmeden hemen önce böyle düşünmüş olmalı. Vücudunu görecektim zamanım bile olmadı. Daha yüzünü. Bir düşüşün insanda bir ifade bırakabileceğini düşünmemiştim."

"Ne ifadesi?" diye mırıldandı Ophelia.

Elizabeth abajur göz kapaklarını kaldırdı ve defterindeki şifreler kadar anlaşılmas gözlerini ortaya çıkardı. "Korku dolu bir ifade."

O ana kadar Ophelia kendini burada yaşayacağı hiçbir şeyin

ona Kutup'u hatırlattı. Babel'i hafife aldığını şimdi daha iyi anlıyordu.

YOLCULU

K

Annesi onu her daha erken yatırmıştı. Her akşam olduğu gibi iki kez ateşini ölçmüş, suyun tadına baktıktan sonra ona içecek bir şeyler vermiş, uzun beyaz saçlarını taramış ve üşümediğini kontrol ederek onu yatırmıştı. Her akşam olduğu gibi, yatak odasının kapısından uzun süre onu izlemiş, tereddütlü ama gülümseyerek kapıyı çekmeye karar vermiş ve bir elbise hışirtısıyla geri çekilmişti.

Ve şimdi, Victoria tavana bakıyordu.

Annem kapıyı kapatmamıştı -asla kapatmazdı, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için düzenli olarak yatak odasına göz atardı- ve salondan uzak sesler yükseliyordu. Ev genellikle sessizlikle, bazen müzikle doluydu, neredeyse hiç ses yoktu.

Victoria'nın uyumaya niyeti yoktu; seslerle birlikte olmak istiyordu. Çarşafı o kadar sıkı sarılmıştı ki, ayak parmaklarını bile zorlukla oynatabiliyordu. Sıradan bir küçük kız olsaydı, küskün bir şekilde mücadele eder, çığlık atıp ağlayarak annesini çağırırdı ama Victoria sıradan biri değildi.

Victoria konuşmadı. Hiç konuşmadı.

Victoria yürümedi. Asla.

, Öteki-Victoria. Gerçek Victoria yataktan kalktı, ayaklarını yere bastı ve neredeyse kapalı olan kapıya doğru gitti.

Tereddüt etti ve annesinin daha önce yaptığı gibi yatağa doğru baktı. İçinde küçük bir kız yatıyor, gözlerini tavana dikmiş bakıyordu. Yüzü, dudakları ve saçları yastık kılıfı kadar beyazdı. Victoria yatakta yatanın kendisi olduğunu biliyordu. Bu durum karşısında ne korku ne de şaşkınlık hissetti. Aksine, kendini hatalı hissetti, tıpkı sandalyesinden kendi başına inmeye çalıştığı ve annesinin dehşet içinde ona doğru koştuğu zamanki gibi.

Victoria, uzun süre tereddüt etmedi; *yolculuğun* çağırısı her zaman en güçlüsüydü.

Koridora doğru kaydı. Kendini çok hafif hissediyordu, Öteki-Victoria'dan çok daha hafif! Ilık banyo suyundaki kadar hafif. Ve tıpkı başını suyun altına sokup annesinin panik içinde ağlamasına neden olduğu zamanki gibi, nesneleri farklı görüyordu: biçimleri bulanıklaşmış, renkleri lekelenmişti. Victoria ne tutabiliyor ne de hareket ettirebiliyordu. Büyük bir duvar aynasına baktı ama aynanın yüzeyi, tıpkı annesinin banyoyu boşaltmak için fişi çektiği zamanki gibi bir girdabı andırıyordu.

Victoria büyük merdivenin her basamağında bir sabun köpüğü gibi zıplıyor, salondaki seslerin etkisinde kalıyordu. Tam koridoru geçerken, hâlâ açık olan ön kapının arkasında başka birinin sesini duydu.

Dışarıya hızlıca bir göz attı.

İlk başta sadece rüzgârın karıştırdığı sonbahar ağaçlarını gördü. Yağmur yağıyordu. Neredeyse her gün yağmur yağıyordu ve bu yağmur insanı ıslatmasa da Victoria yine de güneşi tercih ediyordu. Gözleri gökyüzündeki kuşun ışığını takip etti ama bunun gerçek olmadığını biliyordu. Evin dışında hiçbir şey gerçek değildi. Annesi ona böyle söylemişti. Victoria gerçek yağmurun, gerçek ağaçların ve gerçek kuşların neye merak ediyordu. Vaftiz babası onu onları görmeye götürmemişti ve o da evden ayrılmaya asla cesaret edememişti.

yolculukları sırasında evi.

Victoria birden bir delik gördü. Bahçenin tam ortasında kocaman bir çukur. Burada ne çimen, ne ağaç, ne de yağmur vardı. Tozlu, eski bir tahta başka bir şey yoktu. Tam karşısında bir çift basamaklarda oturuyordu. Komik Gözlü Kadın ve Koca Zencefil Adam. Vaftiz babasının arkadaşları.

Victoria yaklaşırken ikisi de onu fark etmedi. Konuşuyorlardı ama Victoria mümkün olduğunca yaklaştığında bile sesleri uzak ve bozuk kalıyordu.

"alıyor, şu yavaş araba!" diye inledi Komik Gözlü Kadın. "LandmArk kendini bulamıyor ve ben bu malikâneye dayanamıyorum. İllüzyonlarla dolup taşıyor, artık nereye bakacağımı bilemiyorum." Büyük deliğin olduğu yöne doğru tükürdü.

Victoria geri adım attı. Bir keresinde, bir *yolculuk* sırasında Komik Gözlü Kadın'ın önünde yürümüştü.

Bu yüzden onu anında yataktaki Öteki-Viktorya'nın pozisyonuna döndürmüştü. Komik Gözlü Leydi onu göremese de, çok tuhaftı

Koca Zencefil Adam dirseklerini basamağa dayamıştı. Victoria onun gülümsemesinin tuhaf bir şekilde açgözlü olduğunu düşündü, sanki birdenbire Komik Gözlü Kadın'ı yutmak ister gibiydi. "Bana kalırsa, nereye bakacağımı çok iyi biliyorum."

Komik Gözlü Kadın şapkasını eğdi ve delik de tıpkı yüzü gibi bahçeden . "Ben gerçekten ciddiym, Foster. Hildegarde Ana öldüğünden beri kendimi artık buraya ait hissetmiyorum. Ne Citaceleste'de ne de Kutup'ta başka bir yerde. Züppelerin benden nefret etmesiyle başa çıkabilirim, onlar için de aynı şeyi hissediyorum. Ama tüm eski dostlarımızın önümde süründüğünü görmek beni hasta ediyor. Korkaklar! Grev çağırısı yapmak, meydan okumak, talepte bulunmak istiyorlar ... ve sonra karşılaştıkları ilk aristoya boyun eğiyorlar. Devrimi birkaç markize götürme zahmetine katlanamazsak Tanrı'yı nasıl devireceğimizi sanıyorsunuz? Peki, Bay İttihatçı bu konuda ne diyor? Benimle birlikte görünmenin bile sizi hain olarak göstereceğinin farkında mısınız?"

Koca Kızıl Adam elini Komik Gözlü'nün üzerine koydu.

Lady'nin başını tuttu ve kendisine yaklaştırdı. "Diyorum ki

Patronuma karşı tek bir kelime bile edenin dişlerini . Ve çok da ciddiym, Gail."

Komik Gözlü Kadın başka bir şey söylemedi ama Victoria şapkasının tepesinin altından bir gülümseme gördü. Babası ve annesinin böyle davrandığını hiç görmemişti ve bu düşünce, yatakta kalan diğer bedeninde bir tür acı yarattı.

Arkasını döndü ve tırabzanın üzerindeki Twit'i fark etti. Kocaman sarı gözleriyle ona bakıyordu. Victoria Twit'i hiç okşamamıştı -annesini kedileri çok tehlikeli buluyordu- ama hep okşamak istemişti. Ona doğru ürkek bir el kaldırdığında, Twit tükürdü. O kadar hızlı ki, Koca Kızıl Adam ve Komik Gözlü Kadın irkildiler.

Victoria, affedilmez bir hata yaptığından emin bir şekilde eve geri koştu. Bir an için, annesinin ona söylediği gibi yatağında uyuyan Öteki-Victoria olmaya geri dönmek istedi ama arp sesini duyar duymaz korkusunu unuttu.

Bir kez daha, *yolculuğun* çağrısı en güçlüsüydü.

Misafir odasına girdi. Büyük Anne'nin pencereye dayanmış, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış bir halde bulutlara baktığını görünce yavaşladı. Victoria onu henüz iyi tanımıyordu. Sert bakışları ve sarı teni onu korkutuyordu.

Neyse ki annem . Arpın yanında oturuyordu ve güzel dövme eli bahçedeki sahte kuşlar gibi bir telden diğerine uçuyordu. Victoria onu kucaklamak için yaklaştı ama anne onu görmedi. Müziği de vücudu gibi bulanıktı.

Victoria'yı sevindirecek şekilde, Baba da oradaydı ve bir koltuğa yayılmıştı. Sanki bir deste iskambil kâğıdıymış gibi bazı zarfları karıştırıyordu. "Gittikçe daha fazla evlilik teklifi! Daha üç yaşında bile değil ama şimdiden Kutup'taki en uygun eş olarak görülüyor. Hepsini geri çevireceğiz tabii ki?"

Sesi de bozuktur ve Victoria'nın onu düzgün duyabilmesi için zorlanması gerekiyordu. Annesi ona cevap vermeden arp çalmaya devam etti.

"Hiçbir zaman bana kızgın olduğun zamanki kadar iyi bir müzisyen olamıyorsun," diye ekledi Godfather, gülümsemesi şapkasındaki yarık kadar genişti. "Onu sana sağ salım geri , değil mi? Pusula Gülü'nün içinde kaldı. Citaceleste'den hiç hoşlanmadığınızı biliyorum ama kızınızı sonsuza dek bu malikânede kilitli tutamazsınız. İnanın bana, bu yaklaşımı eski kız kardeşlerimle denedim ve onlar iki yıl içinde benim tüm hayatım boyunca olduğumdan daha çirkinleştiler."

Victoria, Baba'nın neden bilmiyordu - bir seferde çok fazla karmaşık kelime vardı - ama umurunda değildi. Saçları dağınıktı, yanakları sakaldan altın sarısıydı ve sandalyesinde korkunç bir şekilde oturuyordu. Onu çok seviyordu.

"Hadi ama Berenilde," diye ısrar etti, zarfları bir yelpazeye uzatır gibi uzatarak. "Yakında bir kez daha yolculuğa çıkacağım, kötü bir şekilde ayrılmayalım."

Annem arpi kadar melodik bir kahkaha attı. "Yolculuğun mu? Ulaşamayacağını bildiğin bir gemiyi aramak için Pusula Gülü'nden Pusula Gülü'ne dolaşmak mı? Sizin yolculuk dediğiniz şeye ben şahsen kaçış diyorum."

Vaftiz babasının gülümsemesi genişledi. Victoria onun tıraşsız tenine dokunmak için sandalyeye tırmandı ve ama büyük bir hayal kırıklığı içinde şey hissetmedi. "Oh, anlamaya başlıyorum. Bu

Beni suçladığınız şey kızınızla olan kaçamağım değil, değil mi? Kabul edemediğiniz şey, küçük Madam Thorn'umuz olmadan dönmüş olmam."

Annesinin elleri tellerin üzerinde gittikçe daha hızlı , ama Victoria bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu. Annesi bir keresinde onu yatağına yatırırken, büyük, gizli tırnakları olduğunu ve biri onlara zarar vermeye kalkarsa kullanmaktan bir an bile çekinmeyeceğini söylemişti. Victoria bazen annesinin kızgın olduğu zamanlarda o tırnakları neredeyse hissediyordu.

Artık onları görebiliyordu.

Annenin etrafında bir gölge oluşuyordu: pençelerle dolu bir gölge, kütüphanedeki rafta asılı ayı postunun üzerindikilerden bile daha korkunç pençeler. Gölge, annenin güzelliği kadar ürkütücüydü.

"Nerede o?" diye sordu sakince. "Ophelia nerede?"

Büyük Anne pencereden arkasını döndü ve ona göz kırpan Vaftiz Babası ile bakıştı.

"Soruyu tekrar tekrar sorabilirsiniz," dedi anneme, "cevap aynı kalacaktır. Bunu kimseye söylemememiz için bize söz verdirdi. Sana bile. Web'in özelliği sırlarını korumak değil mi?"

"Klanın seni evlatlıktan reddetti, Archie." Annesi bu sözleri çok sevecen bir şekilde söylemişti ama Victoria gölgenin pençelerini daha da açtığını gördü.

Vaftiz babası patlattı. Yani annemin korkunç gölgesini göremedi mi?

"Tuş!" dedi, bir yığın zarfı üzerine fırlatarak. "Yine de, istesen de istemesen de, sevgili dostum, bu sırrı değerli bir şekilde saklayacağım. Ophelia benden sana sadece tek bir mesaj vermemi istedi. Bir söz. Thorn'u bulacak."

Annenin etrafındaki gölge bir duman gibi kayboldu. Susturmak için iki eliyle arpın bastırdı. Bu sessizlik neredeyse bir çığlık kadar yüksekti. Yine de annem her zamanki sakindi. "Bir zamanlar oyunun kurallarını mükemmel bir şekilde öğrenmiştim, onları öğrenmek acımasız bir ders olsa bile. Bugün artık kurallar aynı değil. Yeni klanlar kendi reformlarını bize dayatıyor ve hizmetkârlar efendilerinin arkasından şikâyet ediyor. Saraydan gözden düşmüş biri gibi ; bana hizmet eden herkesi kovdum. Efendimize gelince... o deniyor, anlıyor musunuz? Gerçekten çabalıyor ama hepsi ondan faydalaniyor. Bakanları tarafından sürekli taciz ediliyor. Onu haftalardır görmedim ama yine de burada kalıyorum ve ona her gün yazıyorum. Neden biliyor musun, Archie? Çünkü buna ihtiyacı var. Bana ihtiyacı var ve belki de daha çok kızına ihtiyacı var. Ama gerçek şu ki, ben dehşet içindeyim," diye ekledi annem daha da yumuşak bir sesle. "çünkü bildiğimi sandığım dünya, beni aşan bir mekanizmanın içinde, binlerce diğerinin arasında bir çarktan ibaret. O mekanizma Thorn'u benden çaldı. Kızımı ele geçirmesine izin vermeyi reddediyorum. Bu duvarların ötesindeki evren bizim için çok tehlikeli hale geldi.

Lütfen burada kalın. Bizi, kızımı ve beni yalnız bırakmayın."

Victoria, diğer vücudunda, bir sonraki boğazına bir hıçkırık yükseldi. Bu konuşmadan hiçbir şey anlamamıştı ama bir yanı, belli belirsiz, annesinin mutsuz olduğunu ve bunun bir şekilde babasından kaynaklandığını hissediyordu.

Babam korkunçtu. Twit'ten çok daha korkunçtu. Annemin gölgesinden bile daha korkunçtu. Victoria'nın onu nadiren gördüğü zamanlarda, onun için tek bir sözü, tek bir hareketi, tek bir bakışı olmamıştı.

Babam onu sevmiyordu.

İki piruetle sandalyesinden sıçrayan Godfather, bir sürahinin tortusunu bir bardağa boşalttı. "Web, ipimi keserek beni sonsuz yalnızlığa mahkûm etti. Dürüst olmak gerekirse, sen buna alışkın olabilirsin ama her gün burada kalmaya nasıl katlanıyorsun bilmiyorum. Hareketsizlik benim için dayanılmaz hale geldi!"

Vaftiz babası sanki çok komik bir şey söylemiş gibi kahkahalarla güldü ve Victoria kendisinin dünyadaki en iyi baba olabileceğini düşündü.

Bardağının yarısını içti, sonra diğer yarısını anneme uzattı. "Birçok kötü alışkanlığım var; nankörlük bunlardan biri değil. Tüm ailemi kaybettim ama karşılığında bir aile daha kazandım. Kızınıza yeni bir vasi seçmek için her hakka sahiptiniz ve her şeye rağmen beni tuttunuz. İster inanın ister , bugün yaptıklarımı sizin için, Victoria için, Ophelia için ve söylemesi beni üzse de Thorn için yapıyorum. Ve sizin için de Madam Rosaline."

Vaftiz babası, Victoria onu bir anda çok daha az sarı ve çok daha fazla pembe bulmasına rağmen gözlerini deviren Büyük Anne'ye tekrar göz kırptı. Sonra büyük, delikli şapkasını çıkardı, "Hanımlar!" diye mırıldandı ve küçük bir jigle salondan ayrıldı.

Victoria aniden diğer bedenini yatak odasında bırakıp vaftiz babasını evden dışarı kadar takip etmeyi, onunla birlikte gerçek ağaçları ve gerçek kuşları görmeye gitmeyi arzuladı.

"Tamamen haksız sayılmaz," dedi Büyük-Tanrı Anne aniden, o komik aksanıyla. "Yalnız değilsin Berenilde. Seninle birlikte olabilmek için arkların yarısını aştım ve eşlik etmek gibi bir niyetim de yok. Ama şu havaya bak!" dedi öfkeyle, elini cama vurarak. "Senin evin turşu kavanozunun içinden daha iç karartıcı. Kendine çeki düzen vermen gerekecek, iyi bir süpürmeyle başlayarak. Bay Thorn malikanenizi toz içinde bulsa ne derdi?"

Annem küçük bir kahkaha attı ve ilk şaşırان kişi oldu. "İçeri girmeyi kesinlikle reddederdi."

Victoria yataktaki Öteki-Victoria olmaya geri döndü. Esnedi ve gözlerini kapattı, çok ağır olan vücudu onu yormuştu. Dışarıda yağmur durmuştu. Eğer Büyük Tanrıça gerçekten güneşi geri getirebiliyorsa, evde biraz daha kalmaya değerdı

ELDIVENLER

Şiddetli bir rüzgâr merdiveni sarstı. Ophelia az önce lambanın tepesinden söktüğü kullanılmış ampulü düşürdü. Basamaklara tutunarak fırtınanın dinmesini bekledi ve çantasından yeni bir tane çıkardı. Heliopolis'ten gelen ampuller ışığı saf halde içeriyordu. Ne gaz halkasına ne de elektrik enerjisine ihtiyaç duyuyorlardı ve kullanıldıklarında da . Sadece ilk rüzgârda kırılmalarını önlemek için vidalanmışlardı. Şehir bunları, Cyclope'tan gelen transcendium'lara gösterdiği aynı coşkuyla benimsemişti. Ophelia gözlerinin kamaşmasını önlemek için gözlerini sımsıkı kapatarak ampulleri kırmamak için dikkatle tuttu; Ėyi Aile'ye daha fazla borçlu kalmak istemiyordu. Fazladan iğlerle kaybettiği her saat çıraklık eğitimine ayrılamıyordu. Ve fazla zamanı kalmamıştı.

"Çırak Eulalia, artırın."

Ophelia dönüp gözetleme kulesinin tepesindeki megafona baktı. Periskop ağını kullanarak konservatuarın her köşesini gözlemleyen bir denetçi ekibi vardı ve acımasızlardı.

Kolunun altında merdiven, duvar boyunca bir sonraki lambaya doğru yürüdü ve son radyo dersini yüksek sesle okudu. Fenomenoloji, epistemoloji, bibliyotekonomi, eşzamanlılık, artzamanlılık ... amfityatroya her gidişinde ve kulaklıklarını her taktığında, sanki her kulağına içinden telaffuz edilemeyen kelimelerin aktığı bir huni yerleştiriyor gibiydi. Kendini giderek daha bilgili hissetmek bir yana, daha da cahil hissediyordu. Anima'nın müzesi onu buna hazırlamamıştı.

Yine de bu dersler Leydi Septima'nın verdiği derslerle kıyaslandığında çok basit kalıyordu. Ophelia becerilerini geliştirmek için laboratuvarında saatler boyunca bitmek bilmeyen okumalar yapmış, bazen midesini bulandıracak kadar çok çalışmış ama öğretmeni hiçbir zaman tatmin : "Ellerin hassas değil."

Göz kamaştırıcı ampulü enerjik bir şekilde lambasına taktı. Sör Henry'nin gruplarından birine katılmaya uygun olduğunu herkese kanıtlamak için üç günü kalmıştı. Gerekirse bütün gece çalışacaktı ama amacına ulaşacaktı!

Rüzgâr gongun uzaktan gelen sesini taşıyordu. Sonunda şafak söktü.

"Çırak Eulalia, göreviniz tamamlandı!" diye duyurdu megafondan gelen ses. "Lütfen bölümünüze dönün."

Ophelia merdivenden indi, bittiği için üzgün değildi. Ama duvarın üstündeki bulut denizine bir kez daha bakmaktan kendini alamadı. Küçük gemisinin kenarına tünemiş olan Anıt'ın yüce kulesi

Sabahın kristalimsi durgunluğunda zar zor görülebiliyordu.

On sekiz gün oldu. Matmazel Silence'ın orada ölümüyle karşılaşmasının üzerinden on sekiz gün geçmişti ve artık kimse bundan bahsetmiyordu bile. Şehrin *Resmi Gazetesi* bunun bir kaza olduğu sonucuna varmış, söylentiler kesilmiş ve okuma grupları yeniden başlamıştı. Konunun kapandığı düşünülüyordu.

Ama Ophelia için değil. Babil'e geldikten kısa bir süre sonra, arayışının merkezinde yer alan bir kadın Güpheli bir Gekilde ölmüştü; bu sadece bir tesadüf olamazdı. Ophelia iç kurallar gereği konservatuarda tutulmasaydı, çoktan oraya gitmiş olacaktı. Biraz daha sabır. Sonunda Anıt'ın Sekretaryasına ve aynı zamanda aradığı cevaplara ulaşacaktı.

Ophelia, sütunların arasında sis kalıntılarının durduğu üstü kapalı geçitler boyunca yürüdü ve ardından Konut Salonu'nun revakının altından geçti. Çıraklar çoktan avlunun duvarlarında ve tavanlarında tartışmaya başlamışlardı. Burada sürekli bir anlaşmazlık hüküm sürüyor, bazıları diğerlerinin fikirlerini çaldığından şüpheleniyordu. Öfkeler yükselir yükselmez, Salon'un megafonu sakın olunmasını ister ve herkes itaatkâr bir şekilde işine geri dönerdi. Bazen Ophelia'ya virtüözlerin konservatuarı eğitimden çok terbiye etmekle ilgiliymiş gibi geliyordu.

Tulumunu üniformasıyla değiştirmek için vestiyere gittiğinde, soyunmakta olan bir grup Totemciyle karşılaştı. Kız kardeşi Agatha,

*Arks'ta Moda Gazetesi'*ne abone olan Ophelia, bir keresinde arsız kıkırdamalar arasında ona Totem kadınlarının ve erkeklerinin dünyanın en güzel vücutlarına sahip olduğunu söylemişti. Konunun uzmanı olmamakla birlikte Ophelia da aynı fikirdeydi. Totemciler onu tenleri ne kadar koyu ise o kadar parlak gülümsemelerle karşıladılar; Ophelia da utanmış görünmeden onlara karşılık vermek için elinden geleni yaptı. İyi Aile, günlük yaşamın temellerine kadar karma eğitim veren bir kurumdu. Ya kişi alçakgönüllülüğünü bir kenara bırakır ya da yerini bir başkasına teslim ederdi.

Üzerinde adının yazılı olduğu dolabı açtı, ekranını açtı ve iş tulumunu çıkardı. Eldivenlerini tekrar giymek için nasıl da can atıyordu! Sadece bir çift eldiveni vardı, bu yüzden onları korumak için ev işlerini yaparken giymiyordu. Nesnelerle her türlü temas, ne kadar olursa olsun, algısını kaotik bir dizi imgeyle bulandırıyordu. Kişisel eşyaları söz konusu olduğunda bile, kaçınılmaz olarak kendi geçmişine, eski duygularına, eskimiş düşüncelerine geri dönüyordu.

Üniformasını giyerken şimdiki zamana odaklandı ve düğmelerini iliklemekte giderek daha zorlandığını fark etti. Geldiğinde midesini daraltan bu frak şimdi rahatça nefes almasını sağlıyordu: kilo vermişti ve bu sadece stadyumda attığı zorunlu turlardan ya da kantindeki vejetaryen yemeklerden kaynaklanmıyordu. Bu konservatuarda, bu geminin tamamında, vücudunun içini boşaltan ve onu kalıcı bir stres durumuna sokan başka bir şey daha vardı.

Ophelia hemen vestiyerde kendisinden başka kimsenin kalmadığını kontrol etti. Totemciler

Gitti. Dolabındaki tüm alıştırma kitaplarını boşalttı. -gerçek bir notlar karması- ve saklandığı yerin girişini koruyan sahte tabanı çıkardı. Eşyaları sürekli kaybolduğu için nihayet sert önlemler aldı.

Eldivenler artık orada değildi.

Daha derinleri karıştırdı ve bu sırada kendini yere vurdu. Sahte kimlik belgeleri ve Thorn'un arızalı saati oradaydı ama ayrılmadan önce buraya koyduğuna emin olduğu eldivenleri ortadan kaybolmuştu. "Her türlü işkence var," diye uyarılmıştı Mediana onu.

Ophelia dolabın kapısını kapattı. Bu sefer çok fazlaydı.

"Bizimle bir ilgisi yok."

Ophelia yatakhaneye girer girmez, daha sorusunu sormasına bile izin vermeden tüm Kahinler hep ağızdan bu sözleri söylemişti. Her zaman onun tepkilerini önceden tahmin ediyorlardı ve bu onların küçük alışkanlıklarının en az sinir bozucu olanı değildi. Hepsi her zamankinden daha büyük bir özenle hazırlanıyor, keçi sakallarını parlatıyor ve botlarının kanatlarını cilalıyorlardı. Ophelia bu oğlanların yanında geçirdiği iki hafta içinde kişisel bakım konusunda kadınlarla geçirdiği onca yıldan daha fazla şey öğrenmişti.

"Eldivenlerim nerede?" diye sordu yine de.

"Sesinizde bir suçlama mı seziyorum, *sinyorina*?"

Ophelia, Mediana'nın bitmek bilmeyen jimnastik hareketleri yaptığı tavana baktı. "Yatağım, üniformam, botlarım, defterlerim... Bütün bunları Güpheli bir mizah anlayışına bağlıyorum. Eldivenlerim, onlar hırsızlık. Eğer rekabetten korkuyorsanız, temiz dövüşün."

Mediana uzun ve esnek vücudunu uzatarak, "ol," dedi. "Zen'i erteleyeceksin."

Masasının üzerine eğilmiş, doğulu bir bebek kadar narin bir kadını gösterdi. Güzel, porselen elleri, gözle görülür bir şekilde küçülen ve melodisi gittikçe bir müzik kutusunun etrafına baskı uyguluyordu. Ancak müzik kutusu bir yüksük boyutuna geldiğinde ve bir böceğinkine benzer bir vızıltı çıkardığında durdu. Sonra süreci tersine çevirerek, görünmez bir elastik bandı dikkatlice geriyormuş gibi ellerini genişletti. Kutu mantarlaşmaya başladı.

Ophelia bir yana, Zen bölümdeki Mediana'nın ailesine mensup olmayan tek Öncü idi. Titan'dan gelen bir Colossus'tu ve bu nedenle nesnelerin kütlelerini ve boyutunu değiştirebiliyordu. Bilgi depolamak için çok kullanışlı bir beceri olan mikro belgeler yapma konusunda uzmanlaşmıştı ve giderek karmaşıklaşan nesneleri minyatürleştirmek için durmaksızın çalışıyordu. Zen aşırı kaygılı bir yapıya sahip olmasaydı kendi alanında en iyisi olabilirdi: en ufak bir rahatsızlık onu tamamen şaşırtıyordu.

"Eldivenlerime ihtiyacım var," diye ısrar etti Ophelia, sesi sertti. "Çok nadir, çok özel bir deriden yapılmışlardı, gücümü koruyabilecek tek tür."

Mediana kendini tavanın yerçekiminden

kurtarmak için bir yay gibi dışarı itti ve

Ophelia zarif bir takla attı. Tenini kaplayan sayısız ışıkla, gösteriye hazırlanan bir akrobat gibi görünüyordu. "Onları kaybetmiş olabilirsiniz. Geçmişine bakmamı ister misin?"

Mediana elini koymak istediğinde Ophelia geri çekildi. Kuzenleri tanık olmak üzere oldukları her şeyi kısa sürede öngörebiliyordu ama onun gücü daha da patavatsızdı. Omurgasına dokunduğu herkesin bilinçli ya da bastırılmış hafızasına girebiliyordu. O hiçbir sırrın güvende olmadığı mükemmel bir Öncü'ydü.

"Onları ben kaybetmedim," dedi Ophelia kesin bir ifadeyle. "Babil'de sahtekârlık yasalar tarafından ağır bir şekilde cezalandırılır. Konu suçlama yapmaya gelince, Çırak Eulalia, en iyisi iki kere düşünmek."

Ophelia çenesini sıktı. Mediana ona gerçekten ne söylemeye çalışıyordu? Onun sahte kimliğini anladığını mı? Erkek fatmanın boyu ve kasları ondan üstündü ama ses tonunda tehditkâr hiçbir şey yoktu. Her uyarıyı dostluk maskesi altında gizleme sanatına sahipti.

"Ben sadece eldivenlerimi geri istiyorum," diye ısrar etti Ophelia. "Eğer iyi niyet gösterirsen, ben de gösteririm."

Mediana omuzlarını silkerek arkasını döndü ve yatakhane herkes konuya olan ilgisini kaybetti.

Ophelia ellerinin titrediğini hissetti. Bir keresinde gelmişti, Anima eldiven yapımcısı yeni eldivenini yapana kadar bütün gün çıplak bir şekilde beklemek zorunda kalmıştı.

çift. Neredeyse çıldıracaktı. Sıradan eldivenler giymek işleri daha da kötüleştirmiş, kumaşa sızan kendi duygularını durmadan okumak zorunda bırakmıştı.

Babel'de kalamazdı.
hızlı bir çözüm bulmalıyız.

Salonun megafonlarını duyunca yerinden sıçradı: "Vicdan muhasebesi! Tüm şirketler spor salonuna çağrılıyor! Vicdan sınavı!"

Zen doğulu bebeğinin yüzünü ellerinin arasına gömdü ve inledi. Az önce orijinal boyutuna döndürdüğü müzik kutusunun akordu şimdi tamamen bozulmuştu. "Bu doğru olmalı," diye inledi, "dekompresyonu berbat ettim."

Yatakhanedeki Kahinler sakın bir şekilde üniformalarına çeki düzen verdiler, her zamankinden daha şıktılar. Elbette bu sürpriz çağrıyı bekliyorlardı.

Ophelia eldivenlerini kaybettiği için o kadar üzgündü ki, vicdan muhasebesinin nelere yol umursamadan bahçede çırakları takip etti. Etrafındaki herkes fraklarının doğru iliklenip iliklenmediğini, yakalarının açık olup olmadığını, Şirket amblemlerinin doğru yerde olup olmadığını kontrol ediyordu. Ophelia ikiz gemiye daha önce de birkaç kez gitmişti, Öncülerin diğer bölümüyle ortak dersler için, ama bu

ilk kez spor salonuna giriyordu. Burası cam ve çelikten devasa bir stadyumdu ve günlük turlarını attığı çamurlu stadyumla kıyaslanamazdı.

Bölükler, Pollux'un virtüözleri sağda, Helen'in virtüözleri solda, sıralı saflar halinde dizildiler.

neredeyse mükemmel bir simetri. Sadece Ophelia bu üniformalar labirentinde yolunu bulmaya çalışırken görsel uyumu bozdu.

"Buraya, ırak. geç."

Ona Öncülerin sırasındaki yeri gösteren Elizabeth'ti. Ophelia ellerini pantolonuna dayamaktan ve kontrol edemediğı başka bir okumaya yenik düşmekten kaçınarak kendini konumlandırdı.

"Seninle acilen konuşmalıyım, Elizabeth. Okuyucu eldivenlerimi aldılar. Onlar olmadan, artık doğru koşullarda çalışamam... . "

"Sana uyanık olmanı söylemiştim, ırak."

Ses tonu nal gibiydi. Ophelia sessizce Elizabeth'in uzun örten sarı saçları düşündü. Bu hevesli virtüöz Helen'in Öncüleri'nden sorumlu olabilirdi ama onların anlaşmazlıklarına asla karışmazdı. Ophelia da onda bir müttefik bulamazdı.

Spor salonunun bunaltıcı havası altında çaresizce sorununa bir çözüm arayarak hızlı hızlı düşünürken, gözlüğünün bir köşesinden gözlerin kırmızımsı parıltısını fark etti. Parıltı hemen sağındaki Pollux'un Öncüleri'nin sırasından geliyordu. Kim olduklarını anlamak için dönmesine gerek yoktu. Her zaman olduğu gibi bir kez Leydi Septima'nın oğlu Octavio'ydu. Laboratuvarı birlikte geçirdikleri onca saate rağmen Ophelia'yla bir kez bile konuşmamıştı ama ona küçümseyerek bakma fırsatını hiç kaçırmamıştı; kendisi de pek uzun boylu olmadığı için bu hiç de kolay bir iş değildi. Octavio'nun gözlem gücü annesininkinden daha üstündü ki bu da bir şey ifade ediyordu. Herhangi biriyle çıkabilirdi.

ve görünüşe göre, şimdiye kadar değerlendirme yaparken en ufak bir hata yapmamıştı.

Ophelia, Octavio'nun yinelediği ilgi iğaretleri olmasa da olurdu, özellikle de bu iğaretlerde rahatsız edici bir ęey olmadığı için. Octavio ona genç bir adamın genç bir kadına baktığı gibi bakmıyordu. Onu izliyordu. Eğer Pollux'un oğlu olması onu kendi yatakhanesinde yaşamak zorunda bırakmasaydı, Ophelia onun gecelerini yatağının bağıucunda geçireceğinden emindi.

Bazen, o gözlerle kendisini gözetleyenin bizzat Tanrı olduğu gibi nahoş bir hisse kapılıyordu.

Octavio'nun ısrarlı bakışlarından dikkatle kaçınan Ophelia etrafına bir göz attı. Cüssesi, etrafı görebilmek için botlarının ucunda durmasını . İyi Aile'nin tamamı toplanmıştı: tüm şirketlerin çırakları, birinci derece adayları, ikinci derece adayları, uzmanlık öğretmenleri, idari personel. Ayrıca LUX'un Lordları da oradaydı, altın süslemeleri camdan sızan ışıktaki gerçek birer canlı güneş gibi parlıyordu. Leydi Septima aralarında duruyordu, küçük, sessiz, sakin. Açıklanamayacak kadar heybetli.

Ophelia tüm bu yüzler arasında sadece bir tanesinin eksik olduğunu gördü. Kabul etmek istediğinden çok daha büyük bir hayal kırıklığıyla da olsa sonunda bunu kabullenmişti: Thorn ęyi Aile'den değildi.

Bu üniformalı kalabalığın ortasında kendini yalnız hissediyordu. Geçmişte zor zamanlar geçirdiğinde, her zaman sağlam bir dayanağı güvenebilmişti.

destek. Bugün artık yanında ne Rosaline Teyze, ne büyük amca, ne Berenilde, ne Fox, ne Gail, ne Archibald, ne de eşarp vardı. Çırakların ziyaretine izin veriliyordu ama kimi davet edebilirdi ki? Ambrose'u telgraf bombardımanına tutmuştu ve onun tek yanıtı şu olmuştu:

ÇANTANIZ HALA BENDE. SANA GÖNDEREYİM Mİ?

Birdenbire tüm çıraklar hazır ola geçerek göğüslerini havaya kaldırdılar. Topuklarının birbirine çarpması camlarda yankılanan bir ses patlaması yarattı. Ophelia bu kez kürsüye kimin çıktığını görmek için parmak uçlarında durmak zorunda kalmadı. Helen'in fil gibi heybeti topluluğun üzerinde yükseliyor, optik aygıtı her yüzü inceliyordu. Uzuvarı o kadar orantısızdı ki, insan dengesini nasıl koruduğunu merak ediyordu. Ophelia, spor salonunun kapısında tiz bir gıcırta duyduğunda nasıl olduğunu anladı: Helen'in devasa elbisesi tekerlekli bir kabarık eteğin etrafına gerilmişti.

Başka bir aile ruhu ona eşlik etti. Bu Pollux'un ta kendisiydi. Vücudunun ve yüzünün hatları ikizinininki kadar . Görme mesafesini düzeltmek için hiçbir aparata ihtiyaç ve gözleri koyu teninde birer fener gibi parlıyordu. Yine de Ophelia'yı en çok etkileyen gülümsemesi oldu: Helen, Artemis ya da Faruk'tan hiç görmediği nezaket dolu bir gülümseme.

"Sevgili çocuklarım, burada toplandığınız için hepinize teşekkür ederim." Pollux'un sesi derin, sıcak melodikti, tıpkı

Bir çellonun zengin tınısı. Bir babanın sesi. Gözleriyle, ten rengi ya da gücü ne olursa olsun, sanki hepsi kendi soyundanmış gibi tüm çıraklar topluluğunu kucakladı.

"Yirmi bir aile ruhu," diye düşündü Ophelia, "ama her biri benzersiz."

"Sizler hem kız kardeşimin hem de benim g zbebeğimizsiniz," diye devam etti Pollux. "Hepinizin kaderinde virtüöz olmak yok, ama konservatuardan ayrıldıktan sonra sizi hangi pozisyon bekliyor olursa olsun, her biriniz kendi şehrin geleceğini temsil ediyorsunuz."

Ophelia kaşlarını çattı. Leydi Septima kürsünün arkasında, LUX Lordlarının arasında duruyordu ve dudakları Pollux'unkilerle aynı anda hareket ediyordu. Göz ucuyla onu izliyordu, tıpkı bir öğretmenin kendisinden mükemmel bir ezber beklenen bir öğrencisine yaptığı gibi.

Genç Animist ırakların davranışlarını gözlemledi. Bu konuşmayı öylesine hararetli ifadelerle dinliyorlardı ki, her biri için dünyada sahip olunmaya değer tek pozisyonun virtüözlük olduğu açıktı. Ancak her bölümden sadece bir kişi bu onura erişebilecekti.

Kürsüde Pollux'un gülümsemesi genişledi. "Kalp atışlarınızı duyabiliyorum. Onlar de sevindiriyor. Ebeveynleriniz ve ebeveynlerinizin ebeveynleri sayesinde, eski dünyanın hiç bilmediği bir barış ve refah çağında yaşıyoruz. Bu barış ve refahı korumak için siz de kendinizi hazırlıyorsunuz."

Pollux, Ophelia'nın kalabalık bir odada nadiren duyduğu türden uzun bir sessizliğin çökmesine izin verdi. Bu öyle bir sessizlikti ki, her zaman içini dayanılmaz bir öksürme dürtüsü kaplardı. Elini kaldırıp ondan kendilerine bu eski dünya hakkında biraz daha bilgi vermesini istemek için daha da güçlü olan arzusuna direndi. Çeşitli teknolojilerin tarihini, jeolojik oluşumları, dilsel evrimleri ve hatta büyük interfamilial ağacın en küçük rami kasyonlarını ezbere öğrenmeleri sağlanmıştı ama insanlığın Kopuş'tan önceki durumuna hiç değinilmemişti.

"Ve şimdi, sevgili çocuklarım, sizinle konuşmak istiyorum. . . sizinle şu konuda konuşmak . . . " Pollux sözünü kesti. Konuşmasının geri kalanını unutmuştu. Karizmatik baba figürü bir saniyeden kısa bir süre içinde bir çocuk kadar kaybolmuş gibiydi. Yardımına gelmediğinden emin olduğu Helen'la bakıştı, kocaman dudakları kararlılıkla büzülmüş, teleskopik gözlükleri başka bir yere çevrilmişti.

Ophelia, Leydi Septima'nın kürsünün arkasından bir kez dudaklarını oynattığını ve Pollux'un içgüdüsel olarak ona doğru döndüğünü fark etti. Bu aile ruhu bir kuklaydı. Devasa, magni cent bir kukla.

"Ah, evet," dedi Pollux, en geniş gülümsemesini canlandırarak. "Kız kardeşim ve ben bu konservatuarı finanse eden LUX patronlarına şahsen teşekkür etmek istiyoruz. Her birinize vatandaşlığın özünü aşılama çalışıyorlar. Kendi rızasıyla en asil olmayan, en yıkıcı içgüdülerini dizginleyen bir vatandaşlık. Sevgili çocuklar, şimdi konuşma sırası sizde: İtiraf edin!"

Ophelia şaşırmişti. Kim neyi itiraf edecekti?

En ön sıranın sonunda bir çırak öne çıktı ve yüksek sesle şöyle dedi: "Yalan söylemediğime, hile yapmadığıma, çalmadığıma ya da herhangi bir şekilde şehrin kanunlarına karşı gelmediğime yemin ederim."

Pollux son derece nazik bir şekilde, "Güzel," diye karşılık verdi. "İtirazı olan varsa şimdi konuşsun."

Kimse itiraz etmedi. Çırak sırasına geri döndü ve sırayla komşusu da aynı beyanda bulunmak için öne çıktı. Ve bu, her bölüğün her bir üyesiyle böyle devam etti. Bazen biri ya da diğeri, tabağını bitirmeyerek yemeği ziyan eden çocuk ya da derste dikkatsiz olduğu için arkadaşının notlarını gizlice kopyalayan kız gibi bir hatayı açıkça kabul ederdi. Daha sonra bölük başkanı bir ceza önerir ve Pollux çenesini sallayarak onaylardı.

Ophelia hayretler içinde kalmıştı. Suçluları kendilerini ihbar etmeye iten şeyin ne olduğunu ilk meydan okumaya tanık olduğunda anlamıştı. Bir avukat çırağı yasalara saygı duyduğuna dair yemin etmişti ki kalabalıktan bir el anında havaya kalktı: "İtiraz ediyorum! İndeks tarafından yasaklanmış bir kelime söylediğini duydum."

Fısıltılar tüm spor salonuna yayıldı ve Pollux'un nazik gülümsemesi, sanki az önce kalbinden vurulmuş gibi durakladı.

"Çırak, bu itiraza cevabın nedir?" Toplantı sırasında ilk kez konuşan Helen'di, onun sepulchral sesi mırıltıları söndürdü. Sanığı net bir şekilde görebilmek için optik cihazının çıkarılabilir mercekleriyle oynadı. Bu onun vaftiz oğullarından biriydi.

"İtiraz ediyorum," dedi avukat çırağı. "Gerçekten ... değildi. "

"Ya öyledir ya da değildir," diye araya girdi Helen. "Yasak kelimenin söylendiğini duyan başka bir tanık var mı?"

Birkaç el havaya kalktı. Ophelia iki sıra önündeki avukat çırağının kulaklarının kıpkırmızı olduğunu görebiliyordu. Kendisi de oldukça rahatsız hissediyordu. Bu vicdan muhasebesi halka açık bir mahkemeye dönüştüyordu.

"En içten özürlerimi sunuyorum," diye kekeledi avukat çırağı. "Bir keresinde, retorik bir tartışma sırasında, dövüşmenin anlamsız olduğunu söylemiş olabilirim, ama açıkça gura-"

Leydi Septima hemen araya girerek, "Suçunuzu üçe katladınız," dedi. "Bir günah işleyerek, bunu kabul etmeyerek ve bir kez işleyerek. Ceza seçimi sizin, Leydi Helen, ama size önerebileceğim tek şey karantina."

"Buna amin derim," diye onayladı Helen kayıtsızca. "Çırak, şu andan itibaren karantinaya alındın. Kırk gün boyunca hiç kimseyle konuşmayacaksın ve hiç kimsenin seninle konuşmasına izin verilmeyecek. Geçici olarak tüm grup faaliyetlerinden dışlanacak ve tüm ayrıcalıklarınızdan mahrum bırakılacaksınız. İzin yok.

Ziyaret yok. Mektup yok. Derslerinizi sessizlik içinde takip edeceksiniz ve sadece bir üstünüz size doğrudan bir soru sorarsa konuşma hakkına sahip olacaksınız."

Ophelia avukat çırağının kulaklarının parlak kırmızıdan çok solgun bir renge döndüğünü gördü. Kendisi de arı kovarı gibi vızıldıyordu. Daha önce kendini yalnız hissetmişti; onun ne kadar yalnız hissedeceğini hayal etmeye bile cesaret edemiyordu. Birini "to ght" fiilini kullandığı için bu kadar sert cezalandırmak? Barış için çalışmanın anlamı bu muydu? Ophelia gözlüklerini her yöne çevirdi ama saflarda itiraz edecek kimse yoktu. Gözleri uzun, siyah saçaklarının arasından onu izleyen Octavio'nun gözleriyle karşılaştığında duygularını kontrol etmek için kendini zorladı.

Vicdan muhasebesi yeniden başladı ve olayı çoktan unutmuş olan Pollux tüm babacanlığını yeniden kazandı.

Ophelia'nın sırası nihayet geldiğinde kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, ne Helen'in ne de Pollux'un kürsüden bunu duyamayacağını umuyordu. Yatakhanedeki ondan önce gitmişlerdi ve hiçbir eldivenlerini çaldığını itiraf etmemişti. Konuyu şimdi herkesin önünde açarsa ne olacaktı? Dolabında sahte evraklar varken bir skandala yol açmaya hakkı olmadığını düşünüyordu.

"Yemin ederim ki ne yalan söyledim, ne hile yaptım, ne hırsızlık yaptım ne de şehrin kanunlarına herhangi bir şekilde karşı geldim." Ophelia'nın kısık sesi duyulmadı ama Pollux tekrar istemeden ona gülümseyince rahatladı.

"Güzel. İtirazı olan varsa şimdi konuşsun."

Ophelia sağına doğru bir elin uzandığını gördü. Damarlarındaki kan yeniden hızlandı. Bu Octavio'ydu. Kırmızı gözlerini önüne dikmiş, altın zincirin yanağında titremesine neden olmuştu.

O biliyordu.

Biliyordu ve onu ihbar edecekti.

"Bu bir itiraz değil, bir talep," diye açıkladı Octavio, ses tonu ölçülüydü. "Çırak Eulalia'nın yeni eldivenlere ihtiyacı var. Onlar birer alet ve çıraklığını sürdürebilmesi için vazgeçilmezler. Hâlâ deneme süresinde olduğu göz önüne alındığında, kasabaya gidebilmesi için onun adına istisnai izin istiyorum."

Leydi Septima kürsüden oğluna zamankinden daha da ateşli bir bakış fırlattı. Eğer Leydi Septima şaşırdıysa, Ophelia'nın kendisi de tamamen afallamıştı.

Helen basitçe, "İzin verildi," dedi. "Bir sonraki itiraf."

Ophelia dudaklarını çiğneyerek vicdan muhasebesinin bitmesini bekledi. Çırakların ayrılmasına izin verilir verilmez Octavio'ya doğru bir adım attı.

"Teşekkürler."

Bu kelime istemedenden de olsa kulağa güvensiz gelmişti. Ona yardım etmişti. Şimdi karşılığında ne istediğini bilmek istiyordu.

Octavio kaşlarını kaldırdı, siyah ve düzgündü ki, iki çemberi andırıyordı. Annesinin tıpatıp aynısıydı: En ufak bir ifade değışikliği onu etkiliyordu. Boy ya da kaslara ihtiyaçı yoktu. Karizması yeterliydi. "Benim savunduğum konservatuarın çıkarları, senin değil. Eğer bir virtüöz olmayı başaramayacaksan, bunun nedeni ekipman değil, yetkinlik eksikliği olmalı." Ve Ophelia'nın cevap vermesine fırsat vermeden sözlerine devam etti: "Kasabaya gittiğinizde Profesör Wolf'un evine gidin. O size yardımcı olabilir."

"Profesör Wolf?" Ophelia giderek artan bir endiğeyle tekrarladı. "Glover mı o?"

"Hayır, bir Animist. Doğma büyüme değil ama sizin gibi bir okuyucu. Onu bulmakta zorluk çekmezsiniz. Memorial'da araştırma yapmadığı zamanlarda kendini eve kapatır."

Ophelia bundan sonra bağka bir ęey duymadı. Göğsündeki gürültü dünyanın geri kalanını bastırmıştı.

OKUYUCU

Ophelia yakıcı güneşin çöktüğünü hissetmiyordu. Etrafındaki kuşların vızıltısını da duymuyordu. Ne de içinde oturduğu yelkenli gondolun yavaĞ yavaĞ yararlanarak geçtiğı bulut denizini görebiliyordu. Tüm dikkati tek bir düşünceye odaklanmıştı: Anima'da doğmamış başka bir okuyucuyla, Anıt'ta araştırma yapan bir okuyucuyla tanışacaktı.

"Bu Thorn olamaz," diye tekrarladı kendi kendine, defalarca. "Benim Animizm'im onu bir ayna gezgini yaptı, bir okuyucu değil. Yine de Ophelia kendini merak etmekten alıkoyamıyordu. Kendi pençeleri evlendikten haftalar sonra, geç de olsa kendini göstermemiş miydi?

Gondolu kullanan Zephyr, profesyonel bir hareketle esintiyi hafifçe dindirerek rıhtıma sorunsuzca yanaştı ve ardından mekanik iskeleyi indirdi. Ophelia diğer yolcularla birlikte geçiş için ödeme yapmak zorunda kalmadan gemiden indi. O gün için, İyi Aile ona herhangi bir kamu hizmetinin bilet makinesine takması gereken delikli kart vermişti. Bu hayali bir özgürlüktü: Kartın takılması konservatuarın öğrencilerin dışarıda olup olmadıklarını kontrol etmesini sağlıyordu.

izinleri vardı. Ophelia'ya gerekeni yapması için üç saat izin verilmişti. Ne daha fazla, ne daha az.

Gözlüklerini burnuna doğru itti. Az önce indiği ada, su kemerleri ve rotundaları öğleden sonra sıcağının bozduğu uzak silüetler olarak görülebilen Babil'i çevreleyen takımadaların kenarındaydı. Şehrin ihtişamı bu kadar uzağa yayılmamıştı. Evlerin hepsi tek bir granit blok gibi üst yığılmıştı ve genel etkiyi yumuşatacak ne bir bahçe ne de bir çeşme vardı. Yollarda, rüzgârın kaldırdığı kırmızı tozları kor gibi cızırdayan parke taşları da yoktu. Bununla birlikte, obez güvercinlerin yürüyüşüyle sokakta paytak paytak yürüyen bir dodo nüfusu vardı.

O zamana kadar Ophelia halka açık sinyalizasyon rehberlerine başvurmuştu ama burada uzaktan yakından heykele benzeyen bir otomat bile bulamamıştı.

"Profesör Wolf'un evi lütfen?" Ophelia yoldan geçen birine seslendi, üniformasını yukarıdan aşağıya süzdükten sonra tek kelime etmeden ona yönü işaret etti. Ophelia çok geçmeden yerlilerin o geçerken döndüklerini ve düşmanca baktıklarını fark etti. Etrafı saran toz onları kırmızıya boyamasaydı beyaz olacak olan toga ve sarıklar giymişlerdi. Onlar güçsüzlerdi. asık suratlı ve aylak, kapı eşiklerinde zar oynayan bu kadar çok genç görmek onu şaşırttı. Şehir merkezindeki hiperaktif otomatlarla şaşırtıcı bir tezat oluşturuyorlardı.

Ophelia'nın yolu sormaya devam etmesi gerekiyordu.

Sonunda sarmaşıklarla örtülü harap bir binaya ulaştı. Ön basamakların tırabzanına tünemiŞ bir tukan, Ophelia yaklaŞırken yüksek sesle çığlık attı ve uyuklayan yağlı bir kadın kapıyı açtı. Ophelia'nın üzerinde bir kova su etkisi yarattı.

"*Mademioselle?*" diye sordu, gözlerini dikmiş bakarken.

"Profesör Wolf'u arıyorum." Ophelia sesinin Octavio'yla konuşmasından beri dizginlemeye çalıştığı duygularına ihanet etmesine engel olamamıştı. Bu, kendisine izin vermemesi gereken bir umuttu.

"Ben onun ev sahibesiyim," diye cevap verdi yaşlı kadın, artık sıkılmış görünüyordu. "Arka tarafta kendi girişı var, ama sizi uyarmakta bir sakınca görmüyorum: o kiracı garip bir müşteridir."

Ophelia az önce midesine giren krampı elinden geldiğince görmezden geldi. "Evde mi?"

"Oh, evet, *matmazel*, öyle. Aslında biraz fazla bile. Geçirdiğı kazadan sonra artık hiç dışarı çıkmıyor. Ne yazık, bu kadar zeki bir adam!"

Ophelia'nın midesine bir kramp daha girdi. "Onun kazası mı?"

"Bunu size söylemek bana düşmez, *matmazel*. Sadece evin etrafında dolaşın ve kapısını çalın. Belki size kapıyı açar. Belki de açmaz."

Ophelia binanın arka tarafına gitti. Sarmaşıklar burada ön taraftakinden daha da boldu, öyle ki binayı tamamen kaplamışlardı.

zemin katın kapalı panjurları. Gerçek bir bitki hapishanesi.

"Bir saklanma yeri," diye düzeltmekten kendini alamadı Ophelia, kalan azıcık tükürüğünü de yutarak. Mekânın sahibinin kimliğini gösteren ne bir plaket ne de bir mektup kutusu vardı.

Sıçradı. Daha kapıya yaklaştı ki, kapı tokmağı onun gelişini haber vermek için vurdu. Kendini canlandırmıştı.

Kapının diğer tarafından gelen en küçük ses, birinin casus deliğinin kapağını kaldırdığını gösteriyordu. Ophelia görünebilmek için olabildiğince yükseğe uzandı. Uzun bir sessizlikten sonra kapı bir zincirle tutturulmuş olarak ancak bir aralık açıldı. Adam kendini göstermedi. Hiçbir şey söylemedi. Sadece nefes alıp veriş -gergin, derin- varlığını hissettiriyordu.

Bekliyordu.

Boğazı o kadar ki tek kelime bile edemeyen Ophelia, İyi Aile'nin idari referansını çatlıktan içeri soktu. Karanlığın içinde kaybolmadan önce uzun, eldivenli parmakların onu kaptığını gördü.

Bir kağıt hışırtısı. Bitmek bilmeyen bir sessizlik daha.

Adam kapıyı çarparak kapattı, güvenlik zincirini çözdü ve Ophelia'ya kapıyı açtı.

Daha koridora adımını atmamıştı ki kapı arkasından kapandı. Çok sayıdaki cıvata, yankılanan bir dizi klik sesiyle anında yerlerine oturdu. Hâlâ güneşten gözleri kamaşan Ophelia ve gözlüklerinin geceye alışması biraz zaman aldı.

içeride hüküm süren atmosfer. Adam şimdilik sadece isimsiz bir gölgeydi, şapka sehпасı gibi uzun ve sertti. Tahtalar onun temkinli adımları altında gıcırdıyordu. Gözleri, bir fırının içindeki iki küçük, sinirli kıvılcım gibi, elindeki kâğıttan ziyaretçisinin üniformasına doğru gidip geliyordu.

"Eldivenler, efendim? Alışılmadık bir istek."

Ophelia kendini kibarca gülümsemeye zorlayarak kabul etti.

Profesör Wolf yavaş yavaş ona kendini gösteriyordu. Saçları, kaşları ve keçi sakalı, teni ne kadar soluksa o kadar siyahtı. Alnındaki ve ağzının etrafındaki çizgiler ona kırk yaşından erken yaşlanmış bir insan görünümünü veriyordu.

Thorn değildi.

Bütün günü umut etmeyi kendine yasaklayarak geçirmişti. Öyleyse neden birdenbire kapıyı çarparak çıkmak istedi?

"Diğer her şey gibi siz de dilsiz misiniz?" Profesör Wolf'un aksanı ne tamamen Babil ne de tamamen Animist aksanıydı, ikisinin karışımından oluşuyordu. Belki de artık evinden çıkmadığı için şehrin kıyafet kurallarına uymuyordu: takım elbisesi ve yine siyah olan eldivenleri Anima'nın büyük gözlemesindeki bilim adamlarının giydiklerini andırıyordu.

"Hayır," diye mırıldandı Ophelia. Onun "diğer her Şey"inin ne anlama geldiğini ve umurunda da değildi. Bu adam Thorn değildi, onun hakkında düşünebileceği hiçbir Şey onu ilgilendirmiyordu.

Profesör Wolf dudaklarını bükerek, "Eğer belgenize inanacak olursam, siz de bir okuyucusunuz," diye devam etti.

son söz. "Üstelik çıplak elle dolaşan bir okur. Eldivenlerinizi ne yaptınız?"

Ophelia onu ne ilgilendirdiğini merak ediyordu ama ona karşı çıkamayacak kadar çok ihtiyacı vardı. "Ne yazık ki . Bana yeni bir çift temin etmenize yardım etmek için buradayım. İyi Aile tüm masrafları karşılayacaktır." Ve ben de bu borcu fazladan ev işleri yaparak ödeyeceğim, diye eklemekten kaçındı.

Profesör Wolf şüpheyile Ophelia'nın ellerine baktı. Boynunu çevreleyen tahta bir destekle aşırı sertliği vurgulanmış ve sivri çenesiyle birleşince kafası kazma gibi görünmüştü. Bunun nedeni ev sahibesinin bahsettiği kaza mıydı?

"Beni takip edin," diye havladı isteksizce.

Profesör Ophelia'yı salondan aynı alacakaranlığın hüküm sürdüğü oturma odasına götürdü. Gün ıığı panjurların aralıklarından zayıf bir Çekilde parıldıyordu. Hava nefes alınamaz haldeydi. Odanın vantilatörü ne bunaltıcı sıcaklığı ne de küf kokusunu dağıtıyordu. Üst üste yığılmış vitrinlerin tozlu camlarının arkasından kemikler ve fosiller seçilebiliyordu; bu da ona kendini hastalıklı bir meraklılar dolabına girmiş gibi hissettiriyordu. O geçerken sandalyeler, masalar ve sandıklar ürkek hayvanlar gibi geri çekilince şaşırdı; Profesör Wolf'un Animizm'i mobilyalarına bu derece nüfuz ettiğine göre gerçekten de temkinli bir doğası olmalıydı.

Ophelia'nın şaşkınlığı, arkeolojik kazılardan elde edilen nds arasında çok

etkileyici bir askeri silah koleksiyonu. "Araştırmanız eski dünya savaşları üzerine mi?" Yasak kelimeyi ağzından kaçırdığını çok geç fark etti. Bir çekmeceyi karıştırmakla meşgul olan Profesör Wolf ona karanlık bir bakış fırlattı.

"Peki sırada ne var? Belki de beni ihbar edeceksiniz? Yasalar silah bulundurmayı yasaklıyor, tarihi eser bulundurmayı değil." Profesör, rahatça eğilmesini engelleyen boyunluğ u yüzünden sinirlenerek çekmeceyi sandığından çıkardı ve içindekileri bir masanın üzerine boşalttı. "Savaş," diye devam etti sesini alçaltarak, "genellikle sınır kavramıyla ilişkilendirilir. Kopuş sınırları tamamen parçaladı, ama tüm için savaşlar sona erdi mi? Bilgin olsun diye söylüyorum, küçük hanım, barış tamamen teorik bir kavramdır. Her ne şekilde olursa çatışmalar vardır ve her zaman da olacaktır. Bunu kendi gözlerinizle görmek için kışkırtıcı üniformanızı giyip dışarı çıkmanız yeterli."

Ophelia kendisine küçümseme ve kıskançlık karışımı bir duyguyla bakan güçsüzleri düşündü.

Uzun zamandır ilk kez karşısında konuşabileceği mantıklı biri varmış gibi hissetti. Onunla tanıştığında hissettiği hayal kırıklığı yok olmuştu. "Sana katılıyorum."

Profesör Wolf masasının üzerindeki karışıklıktan bir mezura çıkarırken kalın, siyah kaşlarını çattı ve alaycı gülümsemelerin en hafifini üretti. "Ben asla. Ailemin uzak bir üyesi, dahası bir okuyucu, evime geliyor ve

benim dünya görüşüm. Görünüşe göre şanslı günümdeyim!"

"Bana inanmıyorsun," diye verdi Ophelia. "Eşiğinden geçtiğimden beri bana bir an bile inanmadın. Neden?"

Profesör, sanki bir kırbaçmış gibi ani bir hareketle ölçüm bandını açtı. "Sana söyledim küçük hanım, savaş var. Animist bir baba, güçsüz bir anne: Hiçbir topluluk tarafından kabul edilmedim. Tüm varlığım bir çatışma ağı, bu yüzden prensibim her insanı potansiyel bir düşman olarak görmek. Elini göz hizama koy," talimat verdi sertçe.

Ophelia ölçülerini almasına izin vermek için kolunu kaldırdı ama bu hiç de kolay bir işlem değildi: Sahibinin temkinliliğiyle kirlenmiş olan ölçüm bandı, tamamen yabancı birine dokunmamak için kıvranıyordu.

"Demek eski dünya çekiyor?" Profesör Wolf alaycı tonunu hiç düşürmeden sordu. "Belki de fosillerimden birkaçını okumak çeker?"

Ophelia dilini ısırdı. Bant elini o kadar sıkı tutuyordu ki derisi morarıyordu. "Fosiller okunamaz," diye cevap verdi, "hammaddeler ve canlı organizmalar okunabildiği gibi. Ben gerçekten olduğumu iddia kişiyim. Eğer beni gerçekten sınamak istiyorsanız, bana daha az belirgin bir tuzak kurun."

Profesörün yüzü alaycı bir gülümsemeye buruştu ve sonra ölçüleri telgraf kağıdına yazdı. Boyunluğ u başını eğmesini engellerken, basit bir yazma eylemi inanılmaz bir başarıydı.

Başını. Ophelia, belki de yanlış bir Gekilde, az önce bir puan kazandığı hissine kapıldı.

"Sir Henry'nin Memorial'daki okuma gruplarına katılmak istiyorum. Bana sizin de orada araştırma yaptığınızı söylendi?"

Profesörün kalemi kâğıdın üzerinde kaydı. Ophelia'yı Gağırtacak Gekilde eli titremeye bağlamıştı. "Biraz yapıyordum," diye düzeltti dişlerinin arasından.

"Neden durdun?"

"Sadece beni ilgilendiren bir nedenden dolayı." "Burayı hâlâ iyi biliyor olmalısınız."

"Bir daha asla oraya adım atmayacak kadar."

Profesör Wolf sanki çok şey söylemiş gibi kaşlarını çattı. Telgrafı bir silindirin içine yerleştirdi ve bir borunun bölmesine kaydırarak bir kolu çekti; telgraf anında borunun içine çekildi. "İşte. Eldivenlerinizin siparişini kişisel tedarikçime gönderdim. Birkaç gün içinde size teslim etmek üzere doğrudan İyi Aile ile temasa geçecek. Memnun oldunuz mu?"

Ophelia tereddüt etti. Sormak için can attığı sorular vardı, özellikle de Secretarium hakkında ama ısrar etmek bu adamı olduğundan daha da Güpheli hale getirecekti. "Bana artık kullanmadığınız eski bir çift ödünç verebilir misiniz? Sabahtan beri elime geçen her şeyi okuyorum, şekilde birkaç gün dayanamam."

Profesör Wolf, sanki kesin bir dille reddedecekmiş gibi dudaklarını büzdü, ama sonra bıkkın bir iç çekişle

fikrini değiştirdi. "Bana bir dakika ver. Sadece hiçbir şeye dokunma."

Kendisi gibi gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıktı ve Ophelia'yı koleksiyonların ortasında yalnız bıraktı. Askeri silahlar boyunca yürüdü ve vantilatörden gelen ılık esintinin önünde durdu. Duvara yapıştırılmış tozlu bir aynayla karşılaştığında hafif bir şok geçirdi. Konservatuara girdiğinden beri aynada kendine bakmamıştı. şeftali gibi yanakları ve soru işareti gibi bukleleri olan bu üniformalı küçük kadına alışması birkaç saniyesini aldı. İstilacı uzun saçları, ilkel elbisesi ve eski eşarblı olmadan -bu düşünceyle kalbi acıyla çarptı- kendini zar zor tanıyordu. Kendini dünyaya açıkça göstermek onun en iyi kılık değiştirmesiydi. Uzun zamandır Kutup'ta arkasına saklandığı Mime'ın kıyafetinden bile daha etkili bir kılık değiştirme.

Ophelia arkeolojik bir alanın eski bir fotoğrafına doğru ilerlerken, kendisinden kaçmak için kenara sıçrayan bir çöp sepetini korkuttu. Sepet uzun zamandır boğaltılmamış olmalıydı, çünkü kâğıt toplarıyla doluydu ve bazıları zemine dökülmüştü. Ophelia aceleyle onları topladı ama bir tanesi onu öyle bir Ğok etti ki nefesi .

Korku. Saf korku. Profesör Wolf'un korkusu.

Ophelia sıcak bir patates gibi yere düşürdüğü buruşuk mektuba baktı. Profesör Wolf korkusuyla bu kâğıdı kirletmişse, mektuba dokunurken eldiven giymiş olmalıydı; deneyimli hiçbir okuyucu mektuba

Gönderenin dürüstlüğünden emin olmak istemedikleri sürece, çıplak elleriyle.

Başka koşullar altında olsa daha ileri gitmesine asla izin vermezdi ama bu kez merakı vicdanından daha güçlüydü. Ne yaptığıнын farkına varmadan, panjurlardan gelen zayıf ışıktaki kâğıdı düzeltti.

Sevgili meslektaşım,

Kazanı duyduğuma üzüldüm. Merdivenlerden düşmeniz boynunuzu tamamen kırabilirdi! Hepimiz için olduğu gibi sizin için de kazadan yara almadan kurtulmuş olmanız büyük bir şans. Umarım sizi yakında Memorial'da akademik toplantılarda görme şerefine nail olurum: Araştırmanız herkesin onayını almayabilir, ancak disiplinimiz için daha az temel bir ilgi alanı değildir.

Bu konuda bana gönderdiğiniz örneği inceledim. Bileşimi büyüleyici! Onunla tanışmak bana sorun yarattı, ancak benim değerlendirmem de sizinkiyle aynı sonuca ulaştı. Örneğinizin hangi belgeden alındığını sorabilir miyim?

Lütfen kabul edin sevgili meslektaşım, en içten iyi

dileklerle, İmza: sadık dostunuz ve meslektaşınız

Ophelia'nın sınırları Profesör Wolf'un bu satırları okurken hissettiği dehşetle titriyordu. Nedenini anlamamıştı ve derinlemesine araştırarak zamanı da . Adamın adımları merdivenlerden duyuluyordu.

Kâğıdı buruşturup sepete attı ama sakarlığı yüzünden hedefini tamamen ıskaladı.

Profesör Wolf aşağıya indiğinde ona siyah eldivenler uzatarak, "İşte," dedi. "Onları bana geri vermenin bir anlamı yok, bir daha kullanmayacağım."

Ophelia onun gözlerinin içine bakmaktan kaçınarak ayakkabılarını çıkardı. Okudukları yüzünden kendini o kadar sarsılmış, meslek kurallarına ihanet ettiği için kadar suçlu hissediyordu ki sesinin titremesine engel olamadı: "Teşekkür ederim."

Profesör Wolf çenesini daha da uzatarak dığa doğru çıkıklağtırırken, gözleri bir kez daha ihtiyatla odanın dört bir yanını taradı. Ophelia, boynundaki korsenin onun sahanlıktaki kâğıt topunu görmesini engelleyeceğini ummuğtu ama gözleri nihayet kâğıda . Yüzü anında ĖaĖkınlık, dehĖet ve öfkenin bir bileğimine dönüğtü.

Ophelia düşüncesizce, "Özür dilerim," dedi. "Mektup düşmüştü. Sadece istemiştim. Bunu yapmamalıydım. " Cümlesinin sonunu getiremedi. Profesör Wolf kolundan tutarak onu duvardaki aynaya doğru itti ve ayna binlerce parçaya ayrıldı.

"Pis küçük casus!"

"Hayır!" diye bağırdı, neredeyse yıldızları görürken acı içinde doğruldu. "Ben senin düşmanın değilim, içtenlikle sana ne olduğunu anlamak istiyorum."

Profesör kendini tutamayarak onu frakının yakasından yakaladı ve ayağa kaldırdı. Boynu çıkık olan biri için hiç de güçsüz sayılmazdı.

"Tüm insanlık benim düşmanım," diye tısladı dişlerinin arasından. "Git ve Sör Henry'nin okuma gruplarına katıl, küçük ispiyoncu. Umarım hoşuna gider. Evimden defol!" diye emretti ve aniden onu bıraktı.

Ophelia hızla koridora girdi. Kapı kendi sürgülerini geri çekerek içeri girmesine izin verdi ve ardından arkasından çarparak kapandı ve bir mancınık gücüyle onu oradan fırlattı. Ophelia binanın avlusunda dizlerinin üzerine çöktü, kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Korkudan hâlâ mavi olan gözlüklerini kaldırdığında gözleri, omzunda tukanıyla güneği süpüren ev sahibesiyle karşılaştı.

"Size söylemiştim, *matmazel*. Şu kiracı garip bir müşteri."

ŞANSSIZ CAZIBE

Ophelia, Profesör Wolf'un göre çok uzun olan eldivenlerinin uçlarını teker çekti. Cevap aramak için o adamı ziyaret etmiş ve onu daha da fazla soruyla, bir çizik koleksiyonuyla bağı bağı bırakmıştı. Onu araştırmasını Memorial'da sürdürmemeye ne ikna etmiş olabilirdi? Değerlendirdiği örnek neydi? Meslektaşının tepkisi onu neden bu derece dehşete düşürmüştü? Bu korkunun, Matmazel Silence'ı ölümüyle yüzleşirken saran korkuyla bir ilgisi var mıydı?

Şiddetli bir sağanak kuş treninin tüm pencerelerini dövüyordu. Ophelia gözlerini kapadı ve onu boğan duyguları bastırdı. Babil sokaklarında terk edilmiş bir köpek gibi dolaşan eşarbın görüntüsü onu her gün takıntı haline getiriyordu.

Hayır. durma. .

Kuş treninin bir kemere doğru yöneldiğini hissettiğinde gözlerini yeniden açtı. Burası hizmet verdiği beşinci akademi; yakında konservatuar olacaktı. Bazı öğrenciler kapüşonlarını yukarı çekerek yağmurun altında indi; diğerleri yağmurluklarını sallayarak bindi. Her durakta olduğu gibi, Ophelia bir çocuk olup olmadığını kontrol etti.

tekerlekli sandalye. Ambrose'u özlüyordu. Onun dostluğunu, nezaketini, sohbetini özlüyordu. Neden aniden uzaklaştığını, telgraflarına zar zor cevap verdiğini, onu hiç ziyaret etmediğini anlamıyordu ama bu onu endişelendiriyordu.

Hayır. Bunun üzerinde de durma.

Yağmur damlalarının penceredeki kıvrımlı izleri arasından Ophelia uzaktaki Anıt kulesine baktı. Bu duvarların arasında bir yerde Secretarium vardı. Ve o Secretarium'un içinde de bir güçlü oda. Ve o güçlü odada, "nihai gerçek" vardı. Ya Matmazel Silence ve Profesör Wolf'un çok yaklaştığı gerçek buysa? Ya Thorn bunu ortaya çıkarmak için kendini tehlikeye attıysa? Yolculuğuna orada devam etmek yerine bir sonraki istasyonda inmek zorunda kalacağını bilmek sinir bozucuydu. Üç saatlik izni sona ermek üzereydi. Gondolların yavaşlığı ona değerli zamanını kaybettirmişti; gerçekten de neredeyse kuş trenini kaçıırıyordu. Deneme süresinin bitimine iki gün kala, kaçırdığı bir aktarma yüzünden İyi Aile'den kovulmak çok gülünç olurdu.

Ophelia parmaklarının ucundaki eldivenlerin opak kumaşını çekmeye devam etti. Ğçinin derinliklerinden bir iç çekiş yükseldi ama bunu onun yerine dığarı vuran banketteki komĖusuydu. Ona sorgulayıcı bir bakış attı. O da yağmurun sıçrattığı pencereye bakıyordu ama sanki kötü havadan bizzat sorumluymuş gibi suçlu bir ifadeyle. Biber ve tuz karışımı gür saçları ve uzun, sivri burnuyla bir köpek burnunu andırıyordu.

Kirpi. Ophelia'ya tanıdık geldi ve üniformasına iliştirilmiş "asistan" rozetini görünce nedenini anladı. "El arabalı adam," diye mırıldandı.

Bir anlık tereddüitten sonra asistan gözlerini pencereden ayırdı. "*Pardon, matmazel?* Benimle mi konuşuyorsunuz?"

Ophelia ona kibarca gülümsedi. Bu Profesör Wolf'ta pek işe yaramamıştı ama bu asistan onu gece vakti kuş treninden atmazdı, değil ? "Daha önce tanışmıştık efendim. Memorial'ın gençlik bölümünde. Arabanızdaki kitapları devirmiştim ve siz . .. şey, benim yüzümden kınama cezası almıştınız."

"Ah, o kitaplar!" diye kekeledi asistan. "Bana çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor." Başını omuzlarının arasına gömdü, dizlerinin üzerinde birbirine kenetlenmiş ellerine ani ve yoğun bir ilgi gösterdi ve başka bir şey söylemedi. Umutsuzca yalnız görünüyordu. Babasının otomatlarıyla çevrili Ambrose kadar yalnız. Dairesine üç kez kilitlenmiş Profesör Wolf kadar yalnızdı.

Ophelia da benim kadar yalnızdı, diye düşünmeden edemedi. "Eulalia," dedi kendini tanıtarak.

"*Quoi?*" diye sordu asistan şaşkınlıkla. "Oh, um ... ben, ben Blaise." Kibarlığa alışkın olmayan biri gibi huzursuzca ensesini ovuşturdu. "I . . . Üniformanız. Çırak virtüöz mü?"

Ophelia dudaklarında bir gülümseme hissetti, bu kez gerçek bir gülümseme. Her gün biriyle karşılaşmıyordu.

ondan bile daha garip. "Forerunner."

"Etkilendim."

Blaise samimi görünüyordu. Siyah, nemli, kirpiyi andıran gözbebekleriyle gözleri açılmıştı, sanki az önce kendisine bir LUX Lordu'nun yanında oturduğu söylenmişti.

Dışarıda, batıdan esen rüzgârın etkisiyle yağmur şiddetini ikiye katlayarak pencerelere vuruyordu. Sessizliği yırtan şimşek, öğrencilerin yüzlerine parlak bir ışık saçıyor, ancak hiç kimse burnunu ders kitabından kaldırmıyordu. Babel'in toplu taşıma araçları her zaman aşırı derecede sessizdi ve bunun iyi bir nedeni vardı: Kondüktör en ufak bir rahatsızlıkta dururdu.

Ophelia, fırtınada arabaları çeken kimeraları düşünerek endişeyle tavana bakmaktan kendini alamadı.

"Şartlı tahliyeyle," diye belirtmek zorunda hissetti. "Senin gibi Memorial'da çalışmayı çok isterdim."

"Benim gibi mi? Bunu senin için istemezdim," dedi Blaise, "asistan" rozetini göstererek. "Yıllardır bana söyleneni raflara götürüyorum; bunun prestijli bir yanı yok."

"Anıt'ın koleksiyonları gerçekten etkileyici. Müthiş bir çalışma gerektiriyor olmalılar, değil mi? Özellikle de buna Secretarium da dahilse," diye ekledi Ophelia, olabildiğince masum bir şekilde.

"Oraya hiç adımımı atmadım," diye iç geçirdi Blaise, onun hayal kırıklığına uğramasına neden olacak şekilde. "Benim gibiler için çok önemli ve çok tehlikeli bir bölüm."

"Okuma gruplarına da katılmıyor musunuz?"

Blaise inanılmaz bir kahkaha attı ve kondüktörün küçümseyen bakışını yakalayınca avucuyla . "Otoma ... *pardon*, Sör Henry'nin grupları mı?" diye sordu sessizce. "Beni kabul etmeleri için deli olmaları gerekir."

Ophelia bu sözün ardında ne yattığını anlamadı ama devam etmemeyi tercih etti. Nihayet makul bir insan bulmuştu; yolculuğun her dakikasını en iyi şekilde değerlendirmeliydi. "Matmazel Silence'a olanları duydum," diye fısıldadı, göz ucuyla Blaise'in tepkisini izliyordu. "Korkunç bir şok olmuş olmalı."

Tam da bu son kelimeyi söylediği anda, aniden oturduğu yerde sarsıldı. Diğerlerinden daha şiddetli bir rüzgâr tüm vagonu sarsmış, bu kez tüm banketlerde şaşkınlık çılgınlıklarına yol açmıştı.

"Sakin olun, vatandaşlar!" diye bağırdı kondüktör. "Sadece hafif bir türbülans. Totemistimiz ekibinin kontrolünü tamamen elinde tutuyor."

Ophelia sarsıntıyla burnunun ucuna fırlayan gözlüklerini yukarı itti; etrafındaki birkaç öğrencinin düşürdükleri ders kitaplarını topladıklarını gördü. Kendisine gelince, hiç de güvende değildi. İçgüdüsel olarak Blaise'in koluna yapışmıştı ve Blaise sanki ilk kez böyle olasılıksız bir yerde bir el görüyormuş gibi şaşkın bir ifadeyle onun eline bakıyordu. Sonunda beceriksizce parmak uçlarıyla eline dokundu, ağzının kenarında özür dileyen bir gülümseme vardı.

"Bu tür eyler benim bağıma sık sık gelir. Giydiğin eldivenler," diye aceleyle devam etti, Ophelia ne demek istediğini anlayamadan, "Wolf'un, değil mi?"

"Onların ... olduklarını nereden biliyorsunuz? Profesör Wolf'u tanıyor musun?" Ophelia giderek artan bir şaşkınlıkla kekeleydi.

Blaise büyük, sivri burnunu utançla ovuşturdu. "kokuyu tanıdım. Ben bir koku alma uzmanıyım, anlıyor musun? Wolf Anıt'ın müdavimlerindendir. Daha doğrusu öyleydi," diye ekledi boğazında bir yumruyla. "Kazadan önce."

Ophelia onun kendisine unvanı olmadan sadece Kurt diye hitap ettiğini fark etti. Kesinlikle sadece tanıdık olmaktan çok daha fazlasıydılar. O bunları düşünürken, Blaise gergin bir bakışla kondüktörün onlara dikkat etmediğini kontrol .

"Size bir itirafta bulunabilir miyim, *matmazel*?"

"Ee ... evet?"

Blaise utangaç bir tavırla eğildi ve yağmurun gürültüsü arasında alçak sesle fısıldadı: "Matmazel Silence'ı öldüren bendim."

Ophelia midesinin bulandığını hissetti ve bu artık arabanın sallanmasından kaynaklanmıyordu. En ufak bir ses bile çıkaramadan, "Neden?" diye mırıldandı. Blaise tekrar geri çekildi ve banketin üzerine yığıldı, çenesini zaten dağınık olan saçlarına daldırdı, yüz hatları suçluluk duygusuyla gerildi.

"Asıl soru bu değil, *matmazel*. Nasıl olduğunu kendinize sorun." Ophelia'ya endişeli bir bakış attı, sanki aniden pencereyi kırıp

ondan kaçmak için boşluğa atladı. "I . . . Kötü şans getiririm."

"Ah." Ophelia cevap olarak söyleyecek daha iyi bir Ğey bulamadı. Bu ona Ğimdiye kadar yapılan en beklenmedik itiraflardan biriydi.

"Ciddiyim," diye ısrar etti Blaise, geniş, acı dolu gözlerle bakarak. "Kitap arabası, Kurt'un kazası, Matmazel Silence'ın düşüşü, bu sağanak yağmur: hepsi gerçekten benim, anlıyor musun? Doğduğum günden beri böyleyim. Tüm istatistiklere meydan okuyorum. Çok yetkin insanlar benim durumumu inceledi."

Blaise'in sözleri doğruca Ophelia'nın kalbine gitti. İki buçuk yıl önce Thorn'un söylediklerinin yankısıydı: "Felaketlere karşı doğaüstü bir yatkınlığın var." Ağzını açtı ama bir kükreme onu kısa kesti:

"Yazıklar olsun size, kuzucuklar!"

Ophelia ve Blaise arkalarını döndüler. Öğrencilerin hepsi şaşkın bakışlar fırlatıyordu. Kondüktöre gelince, o çoktan ne defterini eline almış, banketten bankete, kuralları çiğnemeye cüret eden kişiyi arıyordu. Onu bulamadı.

Ses yine yükseldi, hiçbir yerden ve her yerden aynı anda, dışarıdaki gök gürültüsünden daha yüksek: "Evet, kesinlikle, kuzucuklar! Şu haline bir bak.

Ne üniforması! Şu güzelim ders kitaplarınıza bakın! Şu düzgün dilinize bir bakın! Ve Babil'in gençleri olduğunuzu iddia etmeye cüret ediyorsunuz?"

Ophelia sağır olmamak için kulaklarını tıkadı. Bu tenor sesi daha önce de duymuştu. Korkusuz-ve-Almost-Blameless, Anıt'ı ziyaret ettiği gün.

"Ben, size ne olduğunuzu söyleyeceğim," diye devam etti ses. "Suç ortakları! Sessizliğin komplocuları! Doğru düşüncenin diktatörleri! Eğer hala birazcık gururunuz varsa, yurttaşlar, benden sonra tekrar edin: Kahrolsun Dizin ve sansürcülere ölüm! Kahrolsun İndeks ve sansürcülere ölüm! İndeks ve d . . . "

Ses, Ophelia'nın kulak zarlarını delen çok tiz, çatırtılı bir gürültüye dönüştü. Sonunda, kondüktör bir koltuğun altında bir radyo seti bulmuş, sesini sonuna kadar açmış ve topuğuyla parçalamıştı. Yağmur, rüzgâr ve fırtınanın sessizlik bir kez daha çöktü.

Kondüktör kategorik olarak, "Olay sona ermiştir, vatandaşlar," dedi. "Sıradaki durak, İyi Aile!"

Kulakları hâlâ çınlayan Ophelia, oturduğu yerden kalkmasına izin vermek için banketten kalkmıŖ olan Blaise'e baktı. Kaderci bir tavırla omuzlarını silkti.

"Size söylediğim gibi, Matmazel Eulalia. Ben kötü şans getiririm."

Ophelia sallanan dengesini sağlamaya çalışarak kalktı. Kondüktörün vagonun diğer ucundan dinlemekte olduğu radyo setinden geriye kalanlara baktı. Ses hâlâ içinde yankılanıyordu: "Sansürcülere ölüm!"

"Matmazel Silence aslında kıdemli sansürcüydü, değil mi?"

Blaise kaşlarını kaldırdı, kaşları da saçları gibi biberli ve tuzluydu. "Eh? Evet, ama ... *eh bien* . . kesinlikle düşünmüyorsunuz ... "

"Ne düşündüğümü henüz bilmiyorum," diye fısıldadı Ophelia, olabildiğince sessiz ve hızlı bir Çekilde. "Neredeyse emin olduğum tek Çey, Bay Blaise, Matmazel Silence ve Profesör Wolf'un bağına gelenlerden sizin sorumlu olmadığınız. Hatta sizinle burada, bu kuş treninde karşılaşmanın benim için gerçekten büyük bir şans olduğunu düşünüyorum."

Blaise gözlerini kocaman açarak baktı. Ağzının kenarları titreyen mum gibi titriyordu. "Hayatımda ilk kez birinin bana bunu söylediğini duyuyorum."

"İyi Aile!" diye anons etti kondüktör.

Ophelia, Blaise'in kibarca uzattığı eli, büyük eldivenlerinin verdiği rahatsızlığa rağmen sıkı. "Okuma gruplarına katılmaya niyetim var," dedi ona. "Yakında Anıt'ta tekrar görüşeceğiz. Bu arada kendine iyi bak ve Matmazel Silence'ı gerçekten neyin öldürdüğünü kendine sor."

Ophelia'nın gözleri iniş sahnesinden gökyüzündeki yoluna devam eden kanatlı trenin silüetini takip etti. Gemiden ayrıldığı anda yağmur durmuştu. "Yapmamalıyım," diye düşündü kararlılıkla. "Bir Anıtçı'ya dostluğumu teklif etmek mantıksız olur. Hatta tehlikeli."

Birdenbire kendini daha az yalnız hissettiğini fark ederek, artık çok geç olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

KARŞILAMA

Mafsallı kollar, müdür koltuğunun etrafında dokunaçlar gibi hareket etmeye devam ediyordu. İyİ Aile'nin evraklarını durmaksızın tasnif ediyorlardı ve sürekli hareket halinde olmaları Helen'in heybetli mermer masanın arkasındaki hareketsizliğini daha da çarpıcı hale getiriyordu. Dev kadın uzun, rmcekli parmaklarıyla tuttuğu kâğıda bakıyordu.

Ophelia sanki sonsuza dek kararını bekliyormuş gibi hissetti. Dikkatini, cılız bir ışıık yayan masa lambasına verdi. Sabah ncesi içleri sırasında kadar çok ampulü vidalayıp skmğt ki, bunu değiğtirme isteğini kontrol etmek zorunda kaldı.

Helen'in kavernöz sesi onu . "Leydi Septima'nın raporuna bakılırsa, üç haftalık gözetim süreniz boyunca biraz çaba göstermeye tenezzül etmiğsiniz."

Ophelia ağzına gelen kelimeleri bastırdı. Ėki yüz saatlik radyo derslerini ve uygulamalı okumaları, ev iğlerini saymıyorum bile, "biraz çaba" olarak tanımlamazdı ama öyle olsun. "Elimden geleni yaptım, madam."

Helen fil gibi burnunu koltuğundan kaldırdı. Sandalyesinin mekanik balesinin ortasında

Babil'in en eski duvarlarında hala heykelleri bulunan, yarı kadın, yarı canavar, birkaç kollu o eski tanrıçalardan birini hatırlattı. "Elinden gelenin en iyisini yapmak yeterli mi? Leydi Septima da sizin değerlendirmelerinizden etkilenmiyor. Nesnelere nüfuz eden öznelliğin içinde kendinizi kaybediyorsunuz ama tarih titizlik isteyen bir bilimdir. Biz burada muğlaklık yapmayız, *bağlam* isteriz. İlerleme belirtileri gösteriyorsunuz, bunu le'nizde okuyorum. Ancak, virtüözler kendi iyi olmamalı; mükemmel olmalılar." Helen'in ağzı bir uğurumunki kadar geniş ve dişlek bir yüz ifadesiyle çatladı. "Sakin olun genç bayan, kalp atışlarınız kulaklarımı acıtıyor."

"Mükemmel olacağım," diye söz verdi Ophelia, bir türlü sakinleşemiyordu.

"Sana iki sorum var ırak. İki şu: Bu üç haftalık deneme süresi boyunca ne öğrendin?"

Ophelia biraz daha somut bir şey beklediğini itiraf etmek zorundaydı. Kafasının içinde, onu en çok memnun edecek cümleyi , Helen aniden sözünü kesti:

"Düşünmeyin. Bana şimdi, tüm samimiyetinle, mümkün olduğunca az kelimeyle cevap ver. Ne öğrendiniz?"

"Hiçbir şey bilmediğimi."

Bu ifade neredeyse Ophelia'nın ciğerlerinden fırlayacaktı. Tam olarak söylemek istediği şey bu değildi, ama Helen ona bunu genişletme fırsatı vermeyerek doğrudan ikinci sorusuna geçti:

"Neden bir Öncü olmak istiyorsun?" "I . . .

Aslında, düşündüm ki-"

"Neden?" Helen'in sesi şimdi her zamankinden daha kasvetliydi.

"Ellerimi gerçeğin hizmetine sunmak için."

"Gerçeğin hizmetinde," diye tekrarladı Helen. "'Şehrin hizmetinde' demek daha uygun olmaz mıydı?"

Ophelia bir an düğündü, sözlerinden dönmek için kendisine bir Çans verildiğini fark etti ve sonra içgüdülerini dinlemeye karar verdi. Helen Pollux değildi. Helen Leydi Septima'nın ve LUX Lordlarının kuklası değildi. Helen kendi adına düşünür ve kendi kararlarını verirdi.

"Samimi bir cevap istediniz."

Helen daha sonra optik cihazını kapının yanında hazır olda duran Elizabeth'e yöneltti, o kadar sessizdi ki Ophelia onun orada olduğunu unutmuştu.

"Bana kim olduğunu hatırlat."

"Ben . . . Forerunners'ın ikinci bölümünden sorumluyum, *madam*. Okuma gruplarını koordine ediyorum."

Ophelia Elizabeth'e şaşkın bir bakış atmaktan kendini alamadı. geçirdiği üç hafta boyunca sesinde ilk kez belirsizlik sezmişti. Ancak dışarıdan bakıldığında hâlâ aynı ifadesiz yüz ifadesi vardı, sağlıklı bir şekilde

Çillerinin ardında solgun, uyurgezerlerin ağır göz kapaklarıyla.

"Bunu zaten biliyorum," dedi Helen. "Yoksa neden bu görüşmeye katılasınız ki? Bilmek istediğim şey adınız."

"Elizabeth."

Sertçe söylenen bu dört hece Ophelia'nın izlenimini güçlendirdi. Neredeyse bir imdat çağrısıydı.

Helen bir klavyenin piston tuşlarına bastı. Mekanik bir kol anında teleskopik olarak uzayarak odanın arka tarafındaki yazı masasının açtı. Ophelia masanın üzerinde sayfaları deri kalınlığında dev bir kitap olduğunu görünce hayretler içinde kaldı.

Hayır, kitap değil. Bir *kitap*, büyük B ile. Helen'in kitabı.

Mekanik kol bunu görmezden gelerek yazı masasının çok sayıdaki çekmecelerinden birini açtı ve Helen'in masasına yerleştirdiği bir kasayı çıkardı.

"Kötü bir hafıza için iyi bir sistem," diye yorumladı Helen, ironi yapmadan değil, kayıtları . "Elizabeth, Elizabeth, Elizabeth ... Ah, evet, gücü olmayan sensin. Senin ustalığın veri tabanlarında. Öyle mi? Kişisel danışmanlık sistemimi sana mı borçluyum? Evet, şimdi hatırladım," dedi ve kasayı kapattı. "Sanırım kararlarınıza güvenebilirim. Buradaki çırağın okuma grupları için ilgi çekici olduğunu düşünüyor musunuz?"

Ortaya çıkan sessizlik Ophelia'yı rahatsız hissettirdi. Eğer onun İyî'ye kabul edilmesi

Aile Elizabeth'in görüşüne bağılıydı ve bu pek alamet değildi. Bölüm lideri, sorumlu olduğu çırakları tanıyacak kadar sık burnunu kaldırmıyordu. Şehre ve Anıt'a olan bağılılığı onu dünyanın geri karşı körleştirmişti.

En azından Ophelia onu böyle görüyordu, bu yüzden cevabını duyunca Gağırdı:

"Bence ilgiye değer biri, o , *madam*."

Helen düğünceli bir halde tırnağıyla masasının mermerine vurdu. Bir kez olsun, sadece bir kez olsun, Ophelia'yla göz göze gelmek isterdi ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu: Düzeltici cihazı olmadan bu aile ruhu insanları atomlardan oluşan bir galaksi gibi görüyordu. Tıpkı odanın basınçlı havalı kapısının, konservatuar öğrencilerinin mırıldanmalarını, hapğırmalarını ve homurdanmalarını duymasını engellediğı gibi.

Helen, derinin yankılanan gıcirtısıyla sandalyesinde öne doğru eğildi ve devasa göğsü de onu takip etti. Orantısız uzunluktaki parmakları Ophelia'nın önüne bir kutu koydu. "İyi Aile'ye hoş geldiniz. kapıyı kapattığınızdan emin olun, ikiniz de. Kalp atışlarınız kulakları sağır ediyor."

Bir an sonra Ophelia, Elizabeth'i yönetim bölümünün merdivenlerinden aşağıya kadar takip ediyor ve kutusuna sarılıyordu. Rahatlama ve güvensizliğin bir bileşimini hissetti.

"Leydi Helen'e söylediklerinizi gerçekten düşündünüz mü?"

Elizabeth merdivenlerin ortasında durdu, eli tirabzanın üzerinde gevşekçe duruyordu. "Tabii ki hayır. Artık bana borçlusun ve ben de bundan faydalanmak niyetindeyim."

Rahatsız edici bir sessizlik sırasında duyulabilen tek şey, idare bölümünün dikiş makineleri kadar hızlı ve gürültülü daktilolarıydı.

Elizabeth yarı kapalı gözlerini Ophelia'ya kaldırarak konuşmasını bitirdi. "Şaka yapıyorum. Tabii ki öyle düşündüm. Burada kimsenin sana bunu söylediğini duymayacaksın ama ellerinle oldukça yeteneklisin. En azından bir okuyucu olarak."

Gerçekten de Ophelia istemeden kutusunu düşürmüş ve kutu mermer basamaklardan aşağı yuvarlanmıştı. Elizabeth kutuyu , açtı ve içinden iki küçük gümüş kanat çıkardı. Tek kelime etmeden Ophelia'nın ayaklarının dibine diz çökerek onları çizmelerine taktı. Yüzü hiç değişmemişti ama hareketleri şefkatli bir hal almıştı. Neredeyse anaç.

"Sen de bizden birisin, Çıracak Eulalia."

Ophelia bu sözlerden beklediğinden daha fazla hissetti.

"Elizabeth . . . Leydi Helen seni incitmek istemedi. Onun anısı ... " Ophelia cümlesinin sonunu ancak getirebildi. *Hafızası, Kitabının bir sayfasıyla birlikte Tanrı tarafından koparılmıştı.* Böyle bir bilgiyi bir Öncü'ye açıklayamazdı. Bu her ikisi için de tehlikeli olurdu.

"Adını bilerek unutmadı," dedi onun yerine.

"Bunu biliyorum." Elizabeth bu sözleri iç çekerek söylemişti. Merdivenlerin ortasına oturup kollarını dizlerine doladı. Yüzünde hiçbir duygu yoktu, ama çökmüş vücudu, pencerelerden gelen ışıkla vurgulanan hatlarının eksikliği, ezici melankolisine ihanet ediyordu. "Bunu biliyorum," diye tekrarladı sessizce, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Aile ruhları böyledir. Gerçek şu ki, buraya gelmeden önce tamamen kaybolmuştum. Güçleri ve amacı olmayan bir kızdım. Leydi Helen bana bir ev, bir aile ve bir gelecek verdi. Ben onun için hiçbir şey ifade etmezken, o benim için çok şey ifade ediyor. Bu onun suçu değil, o her zaman her şeyi unutmaya mahkum. İşte bu nedenle Anıt bu kadar önemli."

Akşam gongu çaldı ve Elizabeth'in bacakları sanki saat yaylarına dönüşmüş gibi açılarak onu ayağa kaldırdı. "Hiç gecikmeden Anıt'taki Sekreterliğe gitmeliyim. Sör Henry beni orada bekliyor ve onun için bir dakika geç kalmak, bir dakika geç kalmak demektir."

"Onunla yakında tanışacak mıyım? Okuma gruplarının yeni bir üyesi olarak kendimi ona doğru dürüst tanıtmak istiyorum."

Ophelia'nın asıl istediği Secretarium'a girmek için bir bahaneydi ama Elizabeth yavaşça başını salladı.

"Kendini otomatla tanıştırır mısın? İnanın bana, o turistlerin ilgisini çekecek biri değil.

Onun için çalışan kişi. Ona duyduğum tüm saygıya rağmen, o sadece bir hesaplamalar, analizler ve çelik yığını. Ancak şunu da kabul etmek gerekir ki

Memorial'ın kataloğunu değiştirdi. Dünyaların en iyisinde yaşıyoruz," dedi aniden ve ciddiyetle esas duruşa geçti. Birlikte bunu daha da iyi hale getirelim,  ırak Eulalia."

Elizabeth Ophelia'nın elini hızlıca sıktı ve tepki vermesine fırsat bırakmadan oradan ayrıldı. Aslında bu o kadar da kötü bir şey değildi. Ophelia'nın fikrini takdir etmesi pek olası değildi.

Merdivenlerde yalnız kaldığında, Ophelia birden bağardığını etti. Bir virtüöz çırağı olmuştu.

Yönetim binasından çıktı ve sütunların arasındaki yürüyüş yolunda aceleyle ilerledi, yakıcı akşam rüzgârı tarafından itildi. O kadar kararlı yürüyordu ki, maymunlar o geçerken dağılıyordu. Botlarına takılı gümüş kanatlar, adımlarını noktalayan metalik bir halka oluşturuyordu. İleriye doğru attığı her adım Tanrı'ya doğru bir adımdı. Thorn'a doğru bir adım.

". "

Kibirli ses Ophelia'nın ve sonra geri dönmesine neden oldu. Octavio'nun yanından onu fark etmeden geçmişti. Sarmaşıkların ortasında bir sütuna yaslanmış, batmakta olan güneşin galeriye yaydığı gölgelerin arasına karışmıştı. Sadece parlayan kırmızı gözleri onun varlığını gösteriyordu.

Ophelia ihtiyatla, "Teşekkür ," dedi.

Onu yalnız görmek alışılmadık bir durumdu. Peşinde her zaman, her başarısını alkışlamaya hazır bir çıraklar sürüsü olurdu, sanki  ğrenci rekabeti için hiçbir şekilde geçerli değilmiş gibi; tabii ki Leydi Septima

onun aracılığıyla katılıyorlardı. Galerinin megafonları bile onun varlığında sustu. Başka biri olsaydı, bir amirin sesi çok geçmeden ondan Pollux'un Oğulları'nın odalarına dönmesini isterdi.

"Eldivenler seni tatmin etti mi?" diye sordu.

Ophelia ellerini birkaç kez açıp kapadı, onları kaplayan yeni deriyi yumuşatıyor. "Onlar bugün bana teslim edildi. Çıraklığımı iyi bir pozisyonda devam edebileceğim. Sana borçluyum." Kasıtlı olarak samimi davranmıştı. Resmîyet zamanı sona ermişti. Şu andan itibaren kendisini şirketindeki diğer çıraklarla eşit görüyordu; bu kişinin Leydi Septima'nın oğlu olması onun için bir fark yaratmıyordu.

Octavio kendini sütunun gölgesinden dışarı sürükledi. Galeride ilerlerken güneşin eğik ışınları teninin bronzunu, üniformasının gümüşünü ve kaş zincirinin altınını aydınlatıyordu. Yine de bu ışık, gözlerinin ışıltısıyla kıyaslandığında çok soluk kalıyordu.

"Düşündüğünden de fazla, Çırak Eulalia. Profesör Wolf'a yaptığınız ziyaret öğretici miydi?"

Bu soru Ophelia üzerinde zehirli bir ok etkisi yaratmıştı. Ne kadar da ! Octavio bu karşılaşmayı sadece birkaç eldiven uğruna başlatmamıştı. "İyi oynadın," diye mırıldandı. "Bana gerçekten de adil olma kaygısıyla yardım ettiğine inanmıştım."

"Oh, ama ben yaptım. Profesörün başına gelenler başkalarının da başına gelebilir. Ben senin adil olduğunu düşündüm."

bunu biliyorum."

Ophelia daha da gerildi. Bağından beri sis gibi biçimsiz ve sessiz, karşılıklı bir güvensizlik vardı. Octavio'nun ne ölçüde Tanrı'nın suç ortağı olmadığını şimdi her zamankinden daha çok merak .

"Ona ne oldu?" diye sordu şaşırılmış gibi yaparak. "Geçirdiği kazadan mı bahsediyorsun?"

Profesör Wolf'un yaralanmasında tesadüfi bir şey olmadığını biliyordu ama bunu kabul etmek onun özel hayatına burnunu soktuğunu itiraf etmek anlamına gelirdi ve bu da tam olarak düşmemesi gereken bir tuzaktı.

Octavio onu, laboratuvar örneklerini gözlerinin incelemesine sunduğu gibi, hem sürekli hem de mesafeli bir dikkatle inceledi.

"Göz bebeklerinin , göz temasının süresi, kirpiklerin sıklığı," diye fısıldadı. "Gözlerimiz bizim hakkımızda herhangi bir konuşmanın söyleyebileceğinden çok daha fazlasını söyler. Ve seninkiler, Çırak Eulalia, bana yalan söylediğini söylüyor. Her zaman ve herkese yalan söylüyorsun. Bu hareketin bile," diye ekledi Octavio, Ophelia'nın endişeyle gözlüklerini düzelttiğini görünce, "bana senin hakkında çok şey anlatıyor. Annem seni er ya da geç kalbini kaybedecek beceriksiz bir çaylak olarak görüyor. Ben kendi adıma hiçbir şeyin seni durduramayacağını biliyorum çünkü burada kesin bir sebep için bulunuyorsun. Şehrin çıkarlarıyla hiçbir bağlantısı olmayan kişisel bir neden."

Uzun bir sessizlik sırasında, galeri kuğların alacakaranlık gürültüsü tarafından istila edildi. Ophelia bir böcek hissetti

yanagına yerleşti, ama kendine daha fazla ihanet etmekten korktuğu için onu kovmak için en ufak bir hareket yapmadı. "Beni orada olmaya layık görmüyorsanız neden İyi Aile'de kalmama izin veriyorsunuz?"

Octavio'nun derisi ağzının kenarlarında çatallaştı. "Sana göz kulak olmak için daha iyi."

Topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı, Öncü kanatları ormanın ardına gömölürken güneşin son ışığını yakaladı. Gece aniden çöktü, karanlık ve bunaltıcıydı.

Hiçbir Ğey bilmiyor, diye tekrarladı Ophelia kendi kendine, çocuğun gölgesinin geçidin karanlığında kaybolmasını izlerken. Ne gerçek adımı ne de gerçek nedenlerimi biliyor. ğüpheleri var ama hiçbir Ğey bilmiyor.

Galeri megafonları "Çırak Eulalia, bölümünüze dönmeniz rica olunur!" diye emretti. Bahçeleri çevreleyen gözetleme kulelerinden birine doğru döndü. Dürbünler karanlıkta bir kedinin gözbebekleri gibi parlıyordu. Octavio gittiğine göre, nöbetçi amir mucizevi bir şekilde görme yetisini ve sesini yeniden kazanmıştı.

Ophelia kararlı adımlarla bir kez daha yola koyuldu. Kimsenin zaferini bozmasına izin vermeyecekti.

Salona döndüğünde boş bir yatakhane buldu. Meslektaşları henüz dönmemişti. Okuma grupları gün boyunca Pollux'un Öncüleri ve Helen'inki arasında değişiyordu; oturumların zamanı sabah saat altı ile akşam saat on bir arasında değişebildiğinden, kendi hava gemileri emrindeydi.

Ophelia mekanik yatağını açtı ve tamamen giyinik olarak üzerine uzandı. Yarın, diye düşündü, penceredeki sineklikten bir deniz feneri gibi parlayan Anıt' bakarak. Yarın, orada olan ben olacağım.

Farkında olmadan uykuya dalmış olmalıydı, çünkü gözlerini yeniden açtığında bölüm arkadaşları oradaydı. Yatağının etrafında. Lambaları yakmamışlardı ve sanki bir cenaze nöbetine katılıyormuş gibi düşünceli ve sessiz bir şekilde başucunda duruyorlardı.

Hemen ayağa kalkmak istedi ama düzinelerce el onu yatağa yatırdı ve ağzını tıkadı. Hiçbiri ona zarar vermedi. Hareketleri metodik ve amansızdı.

"Kuzenlerimin sizin için bir bilmecesi var *sinyorina*," diye fısıldadı Mediana'nın yumuşak sesi karanlığın içinde. "Kanatlarını alanlara burada ne oluyor?"

Gözlükleri eğri büğrü olan Ophelia onun yüzünü görmekten çok seçebiliyordu. Hareket edemediği ya da konuşamadığı için korkamayacak kadar şaşkındı.

"Mediana'ya bağlılık yemini edeceksiniz," diye tüm Kahinler tek bir ağzdan fısıldadı.

"Size bir şey göstermek istiyorum *sinyorina*." Mediana, derisine yerleştirilmiş tüm değerli taşları aydınlatan bir ışık yakmıştı. şimdiye kadar arka planda kalmış olan Zen'e bir işaret yaptı. Doğulu bebeğinin yüzü endişeyle buruşmuştu ama yine de sessiz emre itaat etti

hiç tereddüt etmeden. Komodinin çekmecesini açtı, ta ki içinden çıkana kadar.

"Bak, küçük okuyucu," diye nazikçe talimat verdi Mediana.

Kahinlerin elleri Ophelia'yı hemen yatağa oturttu ve hiç güç kullanmadan başını bir tarafa eğmesini sağladı. Kendini bir kukla gibi hissetti. Önce, hiç kullanmadığı bir çekmecenin dibinden başka bir şey görmedi. Birden onları fark etti: kül ışığının yakaladığı minik gölgeler.

"Yatağınız, üniformanız ve eldivenleriniz," diye belirtti Mediana hafifçe özür dileyen bir gülümsemeyle. "Gördüğünüz gibi bu bir hırsızlık değil. Onlar zaten oradaydı, çekmecende."

Ophelia başını kaldırıp Zen'e baktı, o da utanarak gözlerini kaçırdı.

"Evet," dedi Mediana, "onları minyatürleştiren oydu. Bunu yapmaktan hiç zevk almadı, inan bana. Kuzenlerimin şu anda seni hırpalamaktan aldıkları zevkten daha fazla değil. Yine de bunu neden yaptıklarını biliyor musun? Çünkü ben istedim. Burada bulunanların hepsi benden nefret ediyor ve bakın bana nasıl itaat ediyorlar!" Kül ışığının huzmesi, aydınlatılmış yüzünün yarı erkeksi, yarı kadınsı hatlarını vurgulayarak onu aynı anda hem kraliçe hem de kral yapıyordu. "İlk tanıştığımızda sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Birine en ufak bir fiziksel acı çektirmeden ona eziyet etmenin binlerce yolu vardır. Aramızda kalmayı seçtiniz *sinyorina*, bu yüzden size tam olarak ne olacağını açıklayacağım."

Mediana'nın melodik aksanı hipnotize edici bir hal almıştı. Ophelia onun tüm dikkatini topladığını itiraf etmek zorundaydı. Yatakhaneler gözetleme periskoplarından korunan birkaç yerden biriydi ve Elizabeth salonun diğerk ucunda, kendine ait bir odada uyuyordu. Herhangi bir yardıma güvenmemeliydi.

Mediana fısıltıyla, "Bu odada sadece bir ırak gelecek vadeden bir virtüöz olacak ve o da ben olacağım," diye devam etti. "Kelimeyi telaffuz edebilecek yaşa geldiğimden beri bir Öncü olmayı hayal ettim. Ayaklarımda kanatlarla öleceğim. Bu geceden itibaren, küçük ellerini arka plana atacaksın. Leydi Septima'yı etkilemek kesinlikle yasaktır. Göze batmayacaksın, içine kapanacaksın ve tek bir efendiyi memnun etmeye çalışacaksın: beni. İlk sırayı bana bırakırsan nankörlük etmem," dedi, cümlesindeki her "r" harfini duyusal bir şekilde yuvarlayarak. "Zamanı geldiğinde, zirveye ulaştığımda, seni asistanım yapacağım."

"Ama ben olduğumu sanıyordum," diye kekeledi Zen, çekmeceyi yerine yerleştirirken.

Mediana ona bakmadan gülümsedi, tüm dikkati Ophelia'ya odaklanmıştı. "Babel'de iltimas onaylanan bir şey değildir. Kuzenlerimin hepsine zaten görev sözü verdim, iki asistanı zor işe alırım."

Kahinlerden biri nihayet Ophelia'nın ağzındaki tıkaçı çıkararak ona cevap verme şansı tanıdı. İkna edilmeye ihtiyacı yoktu:

"Zen'i asistanın olarak tut. Ben ilgilenmiyorum."

Mediana kül ıGıgının ıGıgını doğrudan gözlüğüne tuttu. Ophelia onun yüz ifadesini göremeyecek kadar sersemlemişti ama üniformasından gelen bir hıGırtı ona hareket ettiğini gösterdi. Kanatlı bir çizme yatağın kenarındaki elinin üzerine indi. Baskı çok azdı ve tamamen acısızdı ama Ophelia kendini ondan kurtaramadı ve hareketsiz kalmaya zorlandı. Saf bir tahakküm eylemi.

"Kuzenlerimi dinlemediniz *mi sinyorina*? Bana bağlılık yemini edeceksin. Benden sonra tekrar et: 'Benden istediğin her şeyi yapacağım.'"

Ophelia hiçbir Gey söylemedi. Bu kadar gittiğine göre, bu Kahin gerçekten de Ophelia'nın kendisini gölgede bırakacak potansiyele sahip olduğunu düşünüyor olmalıydı. Bir bakıma oldukça şaşırtıcı bir durumdu. Ancak, artık gözleri kör olmadığına

Mediana'nın açgözlülükle parlayan gözlerini görünce gerçekten endişelendi.

"Onu ters çevirin."

Birlikte hareket eden Kahinler onu yüzüstü yatırdılar. Bu vahGıce, hakaret ve müstehcenlik içermeyen yapılmıştı ama yine de baGı zorla yastığa gömülmüş olan Ophelia nadiren bu kadar Gıddetli bir Gey yaGamıştı. Ne kadar çırpınırsa çırpınsın, kendisiyle istedikleri gibi oynayan bu kollara karGı koyamıyordu. Neden pençeleri onları püskürtmek için çıkmıyordu?

"Sakin ol," diye fısıldadı kulağına bir ses. "Uzun sürmeyecek."

Ophelia'nın midesindeki endişe paniğe dönüştü. Mediana sık sık ailesinin gücüyle alay etmişti ama bu hep kalmıştı. Tıpkı

Okuyucuların sahiplerinin izni olmadan nesnelere dokunmaya hakları yoktu, Kahinler de rızaları olmadan birinin geçmişini ve geleceğini araştıramazdı. Bu bir görgü kuralından çok daha fazlasıydı; bu bir aile tabusuydu, kimsenin kolay kolay çiğnemeyeceği türden.

Ophelia, bir elin yakasının altından kayarak ensesini okÇadığını hissettiğinde, bıkkınlık veren bir güçsüzlük duygusuna kapıldı. Buz gibi bir ürperti sırtından aşağı, omuriliğın dallandığı yere doğru indi. Bir zamanlar, geçmişte bir Vakanüvis onu hafıza taramasına tabi tutmuÇtu; Ophelia kendini sayfalarına göz gezdirilen sıkıcı bir kitap gibi hissetmiÇti.

Mediana'nın ona çektirdikleri bununla kıyaslanamazdı. Ophelia, en özel benliğini özümsemeye hevesli, merakla yanan, müdahaleci bir varlık tarafından içeriden istila edilmişti. Sanki kafasının içinde bir slayt projektörü çalışıyormuş gibi, hayatı bir anda kaleydoskopik görüntüler şeklinde geriye doğru kaymaya başladı. Octavio'nun kırmızı gözleri. Elizabeth'in kanatlarını botlarına tutturması. Ambrose'un tekerlekli sandalyesi kaldırım taşlarının arasına sıkışmış. Bahçedeki kulübede saçının kesilmesi. Archibald'ın ona sahte kimlik belgelerini vermesi. Umumi tuvaletlerden muhteşem kaçış.

Sadece görüntüler değildi. Sahip olduğu her düşünce, hissettiği her duyguydu. Ophelia yastığı ısırarak hafızasının bu istilasına tüm gücüyle direndi ama kaçınılmaz olana engel olamadı. Thorn nihayet bir anının akışında ortaya çıktı. Ophelia'nın karÇısına dün gibi net bir Çekilde çıkmıÇtı, hapisane hücresinin tam ortasında, dar-

kısa tişörtlü, kırık bacağı yüzünden dik durmaya çalışan bir adam.

Tanrı ile yüzleşmek.

Mediana ensesini bırakır bırakmaz Ophelia
Çimdiki ana döndü. Zorlukla da olsa yastığa
yaslanarak nefesini tutmaya çalıştı. Gözlükleri
tenine batıyordu. Gömleği terden sıırıslıklam
olmuştı.

"*Bene, bene, bene!* Gizemli bir küçük olduğunu
biliyordum, ama sonra bu! İşte bu!" Mediana'nın
sesi daha zayıftı, sanki zamanda yaptığı bu
yolculuk onu fiziksel olarak sınamış gibiydi ama
yine de coşkuluydu. "*Endişelenmeyin sinyorina.*
Sırrınız . . . İyi ve itaatkâr bir kız olduğunuz sürece
tüm sırlarınız benim olarak kalacak. Hiç kimse,
kuzenlerim bile seni Babil'e neyin getirdiğini ve
gerçekte kim olduğunu bilmeyecek. Sadece
söyleyecek birkaç kelimen var."

Ophelia yutkundu. Midesinin bulandığını hissetti.
Günlerinin geri kalanını bu yastığa gömülerek
geçirmek isterdi ama Kahinler çenelerini kapatır
kapatmaz Mediana'ya sırtını döndü.

"Dinliyorum."

Ophelia sanki başka birini dinliyormuş gibi
kısık bir sesle cevap verdiğini duydu: "Benden
istediğin her şeyi yapacağım."

Mediana ona gülümsedi ve alına bir öpücük
kondurdu.

"*Grazie.* İyi Aile'ye hoş geldiniz."

SÜRPRİZ

"Fırına bir turta atmak, ama, o kadar da önemli şey değil!"

"Şu ellere iyi bak canım. bunlar halktan birinin özellikleri mi?"

"Büyüklük taslama. Tepeden tırnağa, önden ve arkadan sıradan ölümlülerle aynı yapıda olduğunuzu bilecek kadar uzun süre sizinle yaşadım."

"Kızımın önünde kaba davranmamanızı rica ediyorum."

"Kızınız acıkmış."

"Bir saray hanımefendisinin eğitimini aldım. Citaceleste'deki en iyi çaylardan birini servis ediyorum."

"Eğer çay ile ihtiyaçlarını karşılayacağınızı düşünüyorsanız, yakında normal bir şekilde yürüyecek değil. Pepperpot adına, Berenilde! Ben senin arkadaşınım, hizmetçin değil. Bu malikaneyi tek başıma yönetmeyeceğim!"

Artık yaşına göre çok küçük olan bebek sandalyesine sıkışmış olan Victoria'nın gözleri, dumandan kurtulmak için pencereden pencereye koşan anne ve büyükanneyi takip ediyordu. Yemek odasında

masada, siyah bir kabukla kaplı bir tabak çok kötü bir koku yayıyordu.

Büyük Vaftiz Anne'nin gelişinden bu yana ev değişmişti. Sert bir ifadeyle, altında ne olduğunu incelemek için tabağın kabuğunu kesti. "Yanıp kül olmuş. Ve kilerimiz giderek boşalıyor. Bay Faruk'a yazmalısın."

Victoria öksürdü, dumandan rahatsız olmuştu. Annesi hemen yanına koşarak yelpazesini yüzüne

"Ona her gün yazıyorum Madam Rosaline, ama bunu ona destek olmak için yapıyorum, yalvarmak için değil. Asla yalvaracak kadar alçalmayacağım."

"Yemeğimiz için yalvaracağımızı kim söyledi?"

Büyük Anne kalçalarına koydu. Her zaman kızgın görünürdü Büyük-Tanrıanne, ama hiçbir zaman gerçekten öfkelenmezdi. Victoria artık onu hiç de korkutucu bulmuyordu. Öte yandan babası onu dehşete düşürüyordu ve konuşulanları pek anlamasa da, onu eve getirmenin söz konusu olmadığını umuyordu.

Babam onu sevmiyordu.

"Size bahsettiğim şey yemeğimizi *hak etmek*," diye devam etti Büyük Tanrıça. "Hadi buradan çıkalım, hizmetlerimizi sunalım, onlara neyden yapıldığımızı gösterelim!"

İki yelpaze arasında Victoria, annesinin porselen teninde, dudaklarının hemen köşesinde bir gamzenin belirdiğini gördü. Daha öncekilerden farklı bir gülümsemeydi bu. Bir gün ortaya çıkan bir gülümseme.

tıpkı Büyük Anne'nin yaptığı gibi. Victoria'nın da gülümsemek istemesine neden olan bir gülümseme.

Değişen ev değildi; annemdi.

"İşte parlak bir fikir Madam Rosaline! Eminim tüm soylular kağıt parçalarını onarmanız için sizi elmaslarla kaplamaya hazır olacaktır."

Büyük Anne kaşlarını çattı ama dişlerini sıkar sıkmaz evin içinde bir zil çaldı. "Bir ziyaret mi bekliyordun?"

"Hayır. Gidip kim olduğunu görelim."

Annesi onu o çok dar sandalyeden çekip kollarına aldığı anda Victoria hiç de hoşnutsuz değildi. Dudaklarının kenarlarındaki gamzeler hâlâ oradaydı ama küpesindeki inciler gibi titriyordu.

Müzik odasına gittiler ve Büyük Vaftiz Anne doğrudan Victoria'nın evin ön kapısı olduğunu bildiği bir dolaba yöneldi. Sahte bahçenin hemen arkasında bir tane daha vardı, ama onu Vaftiz Baba dışında kimse kullanmıyordu.

"Bu Madam Cunegond," dedi Büyük Anne, gözlerini dolaptaki gözetleme deliğinden ayırmadan. "Vay , gerçekten yaşlanmış!"

"Yalnız mı geldi?"

"Görebildiğim kadarıyla,
evet."

Victoria'yı öylesine sıkı tutuyordu ki onu sarmalayan anne, rahatlayarak ellerini gevşetti. Bundan sık sık söz etmese bile, olan biten her şey

Evin dışı onu endişelendiriyordu. Yine de Victoria dışarıda dolaşmayı çok isterdi! Vaftiz babasıyla yaşadığı macera çok uzun zaman . Günler ona uzun geliyordu ve burada yaptığı küçük *yolculukları* giderek daha az tatmin edici buluyordu. Keşfedilecek her şeyi keşfetmişti.

Annem sonunda, "Onu içeri alabilirsin," diye karar verdi. "Gerçekten mi?" Büyük-Tanrı Anne hayretle sordu. "O bir Baron Melhior'un gerçek kız kardeşi mi? Seni dönerken gördüm. Her ziyaretçiyi uzaklaştırın, her paketi reddedin ama kardeşi yeğeniniz tarafından öldürülen bir Mirage'a kapınızı açmak size de akılsızca gelmiyor mu?"

"O ve ben her zaman birlikte durduk. Zaman Seraplar için farklı bir kült haline geldi. İllzyonlar artık iyi algılanmıyor, ciddiyeysizlik dönemi sona erdi. ettiğinden beri, Dame Cunegond yalnız yaşıyor, nerede olduğunu bilmiyorum, ama her şeyden önce, onun önünde bu konuda tek bir kelime bile etmedi - görünüşü korumak elinde kalan tek şey. Ona kapıyı aın, Madam Rosaline."

Büyük Anne dolabın anahtarını çevirdi. Bir mücevher şingirtısı ve yanmış turtadan bile daha güçlü bir parfüm kokusu anında müzik odasına yayıldı.

"İyi günler, hanımlar!"

Victoria kalbinin heyecanla çarptığını hissetti. Altın Leydi! Eve her gelişinde gerçek bir parti olurdu. Victoria'ya "küçük güvercinim" diye seslenirdi ve onun için her zaman sürprizleri vardı: kiraz yağmurları, akrobatik ayı yavruları, dans eden bebekler ve daha birçok illüzyon. Bu yüzden Altın

Leydi ona bakmadığında Victoria büyük bir hayal kırıklığına uğradı. O sadece

Geniş, kırmızı ağız bir diğerine uzanırken, Büyük Tanrıça'nın gözleri vardı.

"Sen, buradaki! Yani söylenti doğru muydu?"

"Ne söylentisi?" diye mırıldandı Büyük Tanrıça.

"Küçük okuyucumuzun gidişini ya da şöyle diyeyim, dönüşünü duyuran kişi!" Altın Leydi sanki müzik odasında başka birini arıyormuş gibi, duvağındaki altın kolyeleri şingirdatarak her yöne döndü. Victoria, o olduğunu düşünerek, annesinin kollarında onu fark edeceğini, ona "küçük güvercinim" diyeceğini ve saçlarına konfeti üfleyeceğini umuyordu.

"Ophelia'yı arama, sevgili dostum," diye iç geçirdi annem. "Söylentiler yanlış, ben bile nerede olduğunu bilmiyorum."

"Ne utanç verici!" Altın Leydi gülümsüyordu ama Victoria onun uzun, kırmızı tırnaklarını sıkıldığını gördüğünü sandı.

"Size çay ikram edebilir miyim?" dedi annem en tatlı sesiyle. "Karşılığında, saraydan bana vermek istediğin tüm haberleri alacağım!"

"Ben kalmıyorum," dedi Altın Leydi. "Aslında eski büyükelçimizi benim evimde ağırlamayı umuyordum. Yani, sizinkinde."

Victoria başını kaldırıp annesine baktı ve kollarının gevşediğini hissetti. O da hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Gördüğünüz gibi Archibald, Ophelia'dan daha sık burada değil."

"Neden onu arıyorsunuz?" diye sordu Büyük Vaftiz Anne.

"Öyle görünüyor ki, yani öyle oluyor ki, benden bir illüzyon sipariş etti ve onu satın alma niyetini asla açıklamadı. En azından bana ona nerede ulaşabileceğimi gösterebilerseniz, o çok zor biri!"

Altın Leydi her zaman biraz tuhaftı ama bugün daha da tuhaftı ve bu Victoria'nın çok ilgisini çekmişti. Belki de bunun nedeni ağzıydı. Söylediği her cümle üzerinde tereddüt ediyordu, sanki annesinin "yetişkinler için illüzyonlar" dediği şeyden çok fazla içmiş gibiydi.

"Çok üzgünüm sevgili Cunegond, beni de senin kadar karanlıkta bıraktın," dedi annem. "Archibald hâlâ kim bilir hangi Pusula Gülü'nde takılıyor olmalı! Geri dönecektir. O her zaman geri gelir."

Altın Leydi annesini büyük bir dikkatle dinlemişti. Kalın, dövmeli göz kapakları gülümsemesiyle birlikte daha da açılmıştı. "O halde ben de döneceğim." Bu sözlerle, tıpkı geldiği gibi dolabın içinden çıktı.

Victoria hiç düşünmeden onu takip etti. Uzun zamandır beklediği sürpriz ona gelmemişti, bu yüzden o gelecekti. Ağır, aptal bedenini annesinin kollarında bırakıp, bir düşünce kadar hafif bir şekilde dışarı fırladı.

Sokaktaki kaldırım taşlarında ayak bileklerini bükmeye devam eden Altın Leydi'nin arkasından zıpladı, yanında biri olduğundan şüphelenmiyordu. Victoria daha önce birkaç kez sokağa çıkmıştı ama hiç *yolculuğa* çıkmamıştı Tamamen farklıydı. Çıkan sesler

Altın Leydi'nin topukları ve kolyeleri bulanıklaşmıştı. Lamba direkleri sanki lastiğe dönüşmüş gibi dalgalanıyor ve ışıkları karanlığa karşı büyük beyaz bir leke haline geliyordu. Victoria aynı arabanın saniyeler arayla yoldan geçtiğini ve tekrar geçtiğini gördü; *yolculuk ederken* bazen bir şeyleri iki kez görür ya da duyardı, bu yüzden bu onu şaşırtmadı.

Buradaki gökyüzü evdekinden daha gerçek değildi. Annesi Victoria'ya gökyüzünü görmek için birçok yoldan ve birçok merdivenden geçmek gerektiğini, ama gökyüzünün o kadar soğuk olduğunu söylemişti ki, onu anında Buza.

Victoria *yolculuk* yaparken hiçbir zaman gerçekten soğuk ya da gerçekten sıcak hissetmemişti ama gökyüzünü başka bir gün görecekti. Altın Leydi az önce yolun sonundaki asansöre binerek gözden kaybolmuştu ve Victoria'nın da asansöre binmek için acele etmesi gerekiyordu. Asansörün bir köşesine sinmiş, artan bir merakla onu izliyordu. Altın Leydi artık gülümsemedi, ama kendini tutma şekli çok komikti: bazen başını aşırı derecede bir tarafa eğiyor ya da kolunu arkasına doğru uzatarak kalçasını kaşıyordu.

Yere bakan Victoria birden gölgesini fark etti. Daha doğrusu gölgelerini. Altın Leydi'nin ayaklarının etrafında canlı yaratıklar gibi dolanan sürü gölgesi var gibiydi. Bunlar onun sürpriz illüzyonlarından biri miydi? Victoria diğer bedeninin gözleriyle bu gölgeleri daha önce fark etmemişti.

Asansörden çıkan Altın Leydi'yi takip etti ve bir süre onun arkasında yürümek zorunda kaldı - neyse ki Victoria yolculuklarda yorulmuyordu -

onunla birlikte küçük bir eve girmeden önce. Burası annemin nakış işlemek için günde birkaç saatliğine çekildiği küçük bir atölyeye benziyordu. Kuklaların büstleri, tebeşirle yazılmış notlarla kaplı büyük bir kara tahta ve Victoria'nın iki katı boyunda bir tezgah vardı.

Ama hiçbir yerde bir yanılsama yok.

Altın Leydi kapıyı arkasından kapattı ve tezgâhın üzerindeki telefonun ahizesini kaldırdı. Victoria yakında daha ilginç bir şeyler olacağını umuyordu; sıkılmaya başlamıştı.

"Plan değişti," dedi Altın Leydi ahizeye. "Küçük kaçağımız da burada değil. Ama ben biraz daha oyalanacağım. Biraz daha oyalan. Hayır çocuğum, ağzımı sıkı tutmayı tercih ederim. Bu Madam Cunegond henüz sehpa rahatlığında değil ama bana beklediğimden daha fazla kapı açabilir. Tüm sevgili çocuklarıma uyanık kalmalarını söyle. Her gün önemli."

Victoria, Altın Leydi'nin söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordu; sözleri ona suyun içinden geçiyormuş gibi ulaşıyordu ama yine de biraz huzursuz hissetmeye başlamıştı. Altın Leydi'nin ağzı artık hiç tereddüt etmiyordu. Victoria onu buraya kadar takip etmişti çünkü bu fevkalade eğlenceli bir macera gibi görünüyordu ama aslında o kadar da eğlenmiyordu. Öteki-Victoria'nın kulağında, annesinin "küçük sevgilim hayallerinde gittikçe kayboluyor" diye hayıflanıp minik sesini duyabiliyor ve en hafif dokunuş gibi, annesinin sıcak elinin saçlarını okşadığını hissedebiliyordu.

Tam annesinin sıcak tenini kendi tenine değdirmek üzereydi ki Altın Leydi tezgâhın arkasındaki bir örtüyü çekerek arka odaya geçti. Victoria'nın merakı yüzünden onu takip etmekten kendini alamadı. *Yolculuğun* çağrısı bir kez daha en güçlüsüydü.

Altın Leydi'nin İkinci Altın Leydi'nin üzerine eğildiğini gördüğünde dondu kaldı. Yoldaki arabada olduğu gibi çift görmüyordu. Bu İkinci Altın Leydi büyük, beyaz bir halının üzerine uzanmış, gözlerini kocaman açmış, dudaklarında saf bir sevinç gülümsemesi, peçesi ve kolyeleri güzel bir altın su birikintisi gibi etrafına yayılmıştı.

Burnundan ve kulaklarından kırmızı sular damlıyordu. Onları görüyormuş gibi görünmeden izliyordu,
nargile dumanı kadar şeffaf bedenler
Boru, tamamen çıplak, yarı kadın yarı erkek, dudaklarına sadece kendisinin duyabileceği sözler fısıldıyorlardı.

Victoria gözlerinin önünde olup hiçbir şey anlamamıştı.

Birinci Altın Leydi, İkinci Altın Leydi'nin etrafını saran çıplak bedenleri tek bir hareketle uzaklaştırdı. "Bu illüzyon belki de sizin için biraz fazla güçlüydü," dedi ona. "Siz, benim zavallı çocuklarım, çok kırılgan yaratıklarsınız!" Kırmızı taşlı eliyle İkinci Altın Leydi'nin dövmeli göz kapaklarını kapattı. "Huzur içinde yat canım, ölümün boşuna değildi. Senin yüzün sayesinde dalgayı döndürmeyi başarabilirim. Dünyayı kurtarabilirim."

Bu sözlerle birlikte Birinci Altın Leydi başını yavaşça Victoria'ya doğru kaldırdı. Onu görmüyor gibiydi ama sanki onun varlığını hissetmiş gibi gözlerini kısmış, onun bulunduğu odanın köşesine bakıyordu. Tüm gölgeleri, sanki kendilerini Victoria'ya fırlatmak istiyormuş gibi, hemen ayaklarının altında kıvranmaya ve kaymaya başladı.

"Ya sen, çocuğum? Sen de dünyayı kurtarmama yardım etmek ister misin?"

Bir sonraki an, her şey yok olmuştu: iki Altın , beyaz halı, arka oda. Victoria, evdeki Öteki-Victoria olmaya geri dönmüştü. Bir kez daha çok dar bebek sandalyesine bağlanmıştı. Annesi gülümseyerek ona bir kaşık reçel uzatıyordu.

Victoria çığlık atmak için ağzını açtı. Tek bir ses bile çıkmadı.

KÖLE

Ophelia gözlüklerini çıkardı ve acıyan gözlerini uzun uzun ovdu. Uzun süre yazılara baktıktan sonra, gözleri kapalıyken bile basılı kelimeleri görebiliyordu. Sandalyesinde gerinirken tavana baktı. Daha doğrusu yere. Ziyaretçiler orada baş aşağı yürüyor, kütüphane rafları arasında sessizce ilerliyorlardı. Yukarıda olanın kendisi, aşağıda olanın ise onlar olduğunu düşünmek ona hep garip gelmiştir.

Kitabını kapattı ve az önce yazdığı katalog girişini son bir kez kontrol etti. Basım tarihi yoktu, yayıncıdan söz edilmiyordu ve yazarın kim olduğu bilinmiyordu: bu monografi değerlendirmek gerçek bir baş ağrısıydı ve onu sürekli gözle okuma ile elle okuma arasında geçiş yapmaya zorluyordu. Fantogramın bölmesini açtı ve rahatlatarak yeni bir şey gelmediğini gördü. Bir kitabı daha eline alamazdı.

Okuma odasını komşularınıninkinden ayıran kafesli bölmelerden gizlice baktı. Kahinler, lambaların haleleri içinde kitaplarının üzerine eğilmişlerdi. Zen, kitap yığınlarının arkasına gizlenmişti.

bakanlık arşivlerinde tek görülebilen, terden boncuk boncuk olmuş porselen bir alındı.

Sadece Mediana odasında kollarını kavuḡturmuḡ oturuyordu. Eḡlenen bir merakla Ophelia'yı izliyordu. "Kotanızı doldurdunuz *mu sinyorina*? Ben de öyle. Hadi gidip deliklerimizi birlikte açalım."

Ophelia dizin kartlarını topladı. Sanki seçme şansı varmış gibi.

Kataloglanmış kitapları, aslında pek de ektoplazmik olmayan Fantomların tezgâhına bıraktılar. Etkileyici kolanlara ve tuḡla kırmızısı bir renge sahip olan Fantomlar, bu ismi herhangi bir nesneyi katı halden gaz haline ya da tam tersi bir hale dönüştürebilmelerini sağlayan aile güçlerine borçluydular. Bir kez "hayaletleştirildiklerinde", en hacimli belgeler pnömatik tüplerle , bu nedenle tüm bir ansiklopedi koleksiyonunu göz açıp kapayıncaya Anıt'ın bir ucundan diğetine göndermek mümkündü.

Ophelia tavandan duvara, duvardan da yere atladı ve avluya hizmet eden sekiz transandiyumdan birini aldı. Mediana'nın onu takip edip etmediğini kontrol etmedi; arkasından botlarının tıkırdadığını duyabiliyordu. Bu, nereye giderse gitsin ona sürekli eşlik eden, kâbuslarında bile peşini bırakmayan alaycı bir sestti. Bu Kahin ellerini onun üzerine koyduğundan beri, hayatı kendisine ait olmaktan çıkmıştı.

Rotunda'dan süzülen güneş ışığı, Ophelia Secretarium'un gölgesine girer girmez kayboldu. Devasa küre

Eski dünya salonun üzerinde ağırlıksız bir şekilde yükseliyordu, rüyalarında olduğu kadar yakın ve erişilmezdi. Bu kürenin altından bir ileri bir geri ne kadar geçerse geçsin, içinde bir açıklık göremiyordu. Olası tek bir erişim yolu vardı: kuzeydeki transandiyumdan, kürenin üzerindeki resimlerle o kadar iyi uyum sağlayan bir kapıya açılan bir geçit, yerden görünmüyordu. Geçit her üç saatte bir nöbetçi tarafından korunuyordu; Anıt'ta çok az kişinin bir kopyasına sahip olduğu özel bir anahtar yardımıyla açılıyordu. Leydi Septima kendininkini sadece oğluna ve daha nadir durumlarda, Sir Henry hizmetlerine ihtiyaç duyduğunda Mediana ve Elizabeth'e emanet etmişti.

Ophelia, Secretarium'undan hiç ayrılmadan okuma gruplarını yöneten bu otomatın gözüne girmek için ne yapılması gerektiğini bilmek isterdi. Onunla henüz karGılaGmamıGtı ama bir ya da iki kez, tamamı Secretarium'da saklanan delikli kartlardan oluşan veri tabanı , dünyanın alt mekanik adımlarının yankısını duyma Gansını yakalamıGtı. Sir Henry bibliyografik referansları açgözlü bir domuzun hamur işlerini yalayıp yuttuğu gibi yalayıp yutuyordu. Onlara dayattığı kataloglama hızı tahammül edilemezdi ve girişler asla onun hoşuna gidecek kadar ayrıntılı değildi. Ophelia, kendisine büyük kırmızı harflerle "tamamlanmadı" damgası vurularak iade edilen bir çalışmaya sıfırdan bağlamak zorunda kaldığı zamanları sayamıyordu.

Lazarus otomatlarını insanın insana kulluğuna son vermek için yaratmıştı. Ophelia'nın ona söyleyecek bir iki şeyi olabilirdi.

Gözlerini kısarak baktı. Yılan biçiminde bir bulut havada ilerliyor, uzun bir spiral çiziyor ve yerküreye tepeden giriyordu. Güneş ışığında sadece fantogramların cam tüpleri görülebiliyordu. Belgelerin doğrudan Secretarium'a gönderilmesini sağlıyorlardı. Ophelia çılgınca bir an için bunun kendisi için en iyi erişim yolu olup olmadığını düşündü. Ev kuralları insanların hayaletleştirilmesini kesinlikle yasaklıyordu - sadece en deneyimli Fantomlar hayatlarını riske atmadan kendilerini buhara dönüştürebilirlerdi- ama çaresizdi.

"Ben hayatta olduğum sürece oraya asla çıkmayacaksın," diye fısıldadı Mediana ona, gözlerini küreden çevirmek için çenesini sıkarak. "Hadi dolambaçlı bir yoldan gidelim, *vescica*'m patlamak üzere."

Ophelia onu peristilin altından takip etti ve itaatkâr bir köpek gibi tuvaletlerin kapısının önünde bekledi. Kendini hiç bu kadar küçük düşmüştü hissetmemişti. Ancak Mediana'ya duyduğu öfke kendisine duyduğu öfkeyle kıyaslanamazdı. Tuvalet kabinlerinin yarı açık kapısından görebildiği aynalardan birindeki sert bir bakış alışverişinde bulundu. Thorn'u tehlikeye atmıştı, ne eksik ne fazla.

"dolandırmayacağım. Üretken değilsiniz."

Ophelia, Leydi Septima'nın sesinin peristilin revaklarında çınladığını duyunca esas duruşa geçti. Aceleyle tüm dizin kartlarını ayaklarının dibine saçtı. Bir öğretmeni ya da daha da kötüsü bir LUX Lordunu selamlamamak anında cezalandırılmak demekti: bu dersi öğrenmişti

ev işleri ve cezalar aracılığıyla. Ancak az önce Leydi Septima'nın konuştuğu kişi kendisi değil, sahanlıktaki her taşın tozunu düzenli bir şekilde alan Anıt'ın yaşlı süpürgecisiydi.

"Bu binayı ayakta tutan LUX tarafından cömertçe verilen sübvansiyonlardır. Memorialistlerimiz tamamen otomatların emirlerine güveniyor. Kabul edin, onların üretkenliği sizinkinin yüz katıdır."

Ophelia düğürdüğü kartları toplarken kağıtlarını kaldırdı. Leydi Septima süpürgecinin burnunun dibinde bir le sallıyordu; süpürgeci ne kadar uzun ve zayıfsa o da o kadar kısa ve kaslıydı.

"Sadık ve vefalı hizmetlerin için minnettarız ihtiyar, ama artık geleceğe yol açma zamanı geldi. Bu imzalayın." Leydi Septima otoritenin vücut bulmuş haliydi, gözleri ve altın rengi saç örgüsü onu bir güneş gibi parlatıyordu. Yine de süpürgeci sadece başını salladı.

Ophelia ona karşı anında dayanılmaz bir hoşlanma hissetti. Üniformasının cebinde Thorn'un saati yankılanan bir tıkırtıyla açılıp kapandı. Bu küstah ses Leydi Septima'nın dönüp bakmasına neden oldu.

"Çırak Eulalia, yapacak işiniz yok mu?"

Ophelia'nın elleri zaten kartlarını toplamakla meşgul olmasaydı, yeniden harekete geçmesini engellemek için saati sıkıca kavrayacaktı. Giderek daha sık hareketleniyor, kapağını sağa sola çarpıyordu. Zavallı, bozuk bir mekanizmaya göre, hiç de az değildi.

"Evet, madam."

"Öyle görünmüyorsun. Deneme sürenizin sonunda gösterdiğiniz küçük ilerlemeden gurur duymuştum. O zamandan beri çok yavaşladın. Kanatlarına güvenme, her an senden geri çekilebilirler."

Ophelia gözlüklerinin koyu renkli dikdörtgenlerinin ardından Leydi Septima'nın delici bakışlarını üzerinde tuttu. Eğer bu kadın aile gücünün ona yüklediği kadar gözlemci olsaydı, Helen'in Öncüleri'nin bölümünde neler olup bittiğinden şüphelenirdi.

Belki de biliyordu.

"Sör Henry'nin okuma grubunuzun kontenjanını artırmasını sağlayacağım," dedi Leydi Septima ve askeri bir adımla uzaklaştı. "Meslektaşların sana çok minnettar olacak, Çıracak Eulalia."

Bir grup cezası -phelia'nın buna gerçekten ihtiyacı vardı. Yine de, titiz toz alma işlemini durdurmada koca sakalını neredeyse belli belirsiz kendisine doğru çeviren süpürgeciye hızlıca gülümsemekten kendini alamadı.

"Sonunda cezalandırılmaktan hoşlandığınızı düşüneceğim, *sinyorina*."

Ophelia'nın tüm kasları aynı anda gerildi. Tuvaletten yeni çıkmış olan Mediana tüm ağırlığıyla sırtına yaslanmıştı, böylece masanın üzerine dağılmış kartların ortasında diz çökmesini sağlamıştı.

oor. Ophelia onun gülümsediğini göremedi ama sesindeki kedi mırıltısından bunu hayal edebildi.

"Dikkat et," diye fısıldadı kulağına. "Jinx tam önümüzde."

Ophelia morti ed'le başını kaldırdı. Blaise iade arabasını avlunun tam ortasında bırakıp ona doğru koşmaya başlamıştı. Mediana o yaklaştıkça geri çekildi. Asistanın kötü ansı herkesçe biliniyordu: Nerede olursa olsun, ne yaparsa yapsın, o geçerken mutlaka bir kitaplık çöküyor ya da bir lamba patlıyordu.

Blaise, Ophelia'nın kartlarını toplamasına yardım etmek için eğildi; aceleyle alnını Ophelia'ninkine çarptı. "Matmazel Eulalia," diye tereddütlü bir gülümsemeyele selamladı onu. "Çok uğraştım. Siz hiç ... *Bon*, sonunda seninle konuşabildiğime sevindim."

Gerçekten de kuş trenindeki karşılaşmalarından bu yana ilk kez konuşuyorlardı. Ve bunun çok iyi bir nedeni vardı: Ophelia Memorial'da onunla karılaşımdan titizlikle kaçınmıştı. Okuma kabinlerinin yakınında onun ürkek adımlarını duyduğunda kendini kataloglamaya vermişti; ne zaman koridorun köşesinde onun el arabasıyla karılaşısa geri dönüyordu. Sohbet etmeye o kadar hevesli görünüyordu ki, herkesin arkadaşlık etmekten kaçındığı bu adamdan her kaçışında kendinden biraz daha nefret ediyordu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı, onun gözlerinin içine bakmaya cesaret edemeyerek. "Çıraklığım tüm zamanımı alıyor." Sessizce ona ısrar etmemesi, bu konuyu kapatması için yalvardı. Artık ona güvenmemesi gerektiğini anlamasını nasıl sağlayabilirdi? Hissederek, dışarıdan

Mediana'nın ikisine duyduğu heyecanlı ilgi dayanılmazdı.

Blaise daha da eğildi, nemli kirpi gözleri inatla onunkileri arıyordu. "Matmazel Eulalia, bana bir dakika bile olsa izin vermeyi kabul ederseniz . . . "

Ophelia elindeki kartları onun elinden öyle bir hoyratlıkla aldı ki, Blaise kalbini göğsünden söküp alsa bu kadar aırmazdı. "Özür dilerim," diye tekrarladı. Daha içten olamazdı.

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve sonra gözlerinden bir anlayış külü geçti. Acı veren bir anlayış. "Hayır," dedi, yavaşça geriye doğru hareket ederek. "Üzgün olan benim."

Sırtını kamburlaştırarak el arabasıyla tekrar yola koyuldu, ama arabayı kazara yanlış zamanda yanlış yerde bulunan bir ziyaretçinin ayağının üzerinden geçirmeden edemedi. Tam o sırada Ophelia eskiden uzun olan saçlarını geri almak istedi; kısa buklelerin dezavantajı saklanamamaktır.

"Aha, sayısız sırrın arasında geçici bir fanteziyi kaçırmış olabilir miyim?" Mediana omzuna yaslanarak ona fısıldadı. "kocanız, eğer bilseydi ... "

Ophelia hissettiğı derin nefreti daha fazla bastıramadı. Pençeleri bir düzine saldırgan karşısında güçsüz kalmıştı ama Mediana'yı hiç zorlanmadan püskürtmülerdi. Erkek fatma bir pirouette ile kendini dengeledi ve sanki az önce sadece ak dolu bir reddedilmeyle karılamı gibi kahkahayı bastı.

"Ah, evet, unutuluyordum. Birazcık Ejderha, Animistimiz."

"Bir kelime daha edersen," dedi Ophelia dişlerini sıkarak, "bu şantajı kendim son veririm."

Mediana'nın gülümsemesi içten bir üzüntüye dönüştü. Onunla hep böyle olurdu. Bir an erkeksi ve küstah, sonra tatlı ve kadınsı, sanki sırayla iki karnaval maskesi takmış gibi. "Sanırım biraz konuşmamızın zamanı geldi, *noi due*. Hadi gidip deliklerimizi açalım."

Memorialistlerin jargonunda "delik açmak", el yazısıyla yazılmış kayıtları Sir Henry'nin veri tabanı için delikli kartlara dönüştürmekten ibaretti. Kart deliciler daktilolardan daha gürültülü olduğundan, okuyucuların huzurunu bozmamak için bodrum katında onlara özel olarak ses geçirmez bir oda tahsis edilmişti. Kulak misafirlerinden uzakta konuşmak için ideal bir yer.

"Önce işinizi kontrol edelim." Mediana bu sözleri basınçlı hava kapısının çarkını çevirip kart delme odasında başka kimsenin olmadığından emin olur olmaz . Bir tabureye tüneyerek Ophelia'nın dizini kartlarını teker teker gözden geçirdi. "Glerleme kaydetmişsin," dedi takdir dolu bir ısıklıkla. "Bağlamsal değerlendirmelerin gittikçe daha da , *bravissima!*" Bir dolmakalemin kapağını açtı ve Ophelia'nın kataloglamak için saatlerini harcadığı her girdinin üzerini çizmeye bağladı. "Bu, sonuçlarınızı biraz daha az tatmin edici hale getirecektir."

"Sör Henry hepsini bir kez bana iade edecek."

Mediana'nın gözleri, tenine yerleştirilmiş değerli tağlarla aynı parlaklıkta parlamaya bağladı. Ophelia'nın gözlükleri karardıkça Mediana'nın yüzü daha da aydınlanıyordu. "Çok komik, ondan sanki kızdırmaktan korkuyormuğsun gibi bahsediyorsun."

Ophelia kısık bir sesle, "Bir otomatın sinirlenebileceğine inanmıyorum," diye karęılık verdi. "Ama benim durumum böyle değil. Secretarium'a sadece en iyiler kabul edilir; benim başarılı olmamı engelleyerek zamanımı boşa harcamama neden oluyorsunuz. Babil'e kadar senin kaprislerine köle olmak için gelmedim."

"Evet, durumu oldukça zor bulunduğunu hissediyorum," diye iç geçirdi Mediana. "Bu yüzden sana bir Öncü olmayı neden bu kadar önemsemiğimi açıklayacağım." Kartları Ophelia'ya geri verdi ve kendi kartlarını bir kart delme makinesinin sehпасına yerleştirdi. Bu makine, döner taburesi ve fildiği klavyesiyle gerçek bir piyanoyu andırıyordu. Öte yandan her dokunuşta çıkardığı ses pek de müzikal değildi. "Çünkü Öncü'ler herkes hakkında her şeyi bilir," diye seslendi Mediana, yumruklama gürültüsünün üzerinde. "Ve öyle oluyor ki sırlara karşı gerçek bir bağımlılık geliştirdim!"

Kendi makinesinin başında oturan Ophelia Mediana'nın el becerisini hayranlıkla izlemekten kendini alamadı.

en ufak bir tereddüt göstermeden tuşların üzerinde dans ediyordu. Ona gelince, Elizabeth'in icat ettiği kodun temelini öğrenmekten hâlâ çok uzaktı; sakarlığı da buna yardımcı olmuyordu, yanlış tuşa bastığı için sık sık her şeye baştan başlamak zorunda kalıyordu.

Ophelia isteksizce, "Senin üstün olmadığın çok az alan var," diye onayladı. "Zaten hepimizden çok öndesin, neden sonuçlarımızı değiştirelim ki?"

Mediana bir başka boş kartı delgisine yerleştirirken daha tatlı bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten de sadece yeteneğim sayesinde şu anda bulunduğum yerde olabileceğimi düşünüyor musun? Aile gücüm dokunduğum kişilerin sadece anılarını değil, bilgilerini de özümsememi sağlıyor. Secretarium'a girmeyi başarmamın nedenini biliyor musunuz? Çünkü Sör Henry ve Leydi Septima'nın acilen eski dilleri bilen bir çevirmene ihtiyaçları vardı. Peki neden birdenbire kadim dillerde mükemmelleştiğimi biliyor musunuz? Çünkü pek çok uzmana elimi uzattım. Ve karşılığında onların da bana ellerini sürmelerine izin verdim."

Mediana bu son cümleyi klavyesine neGeyle vururken öyle havalı eklemiŞti ki Ophelia bir an bile aldanmadı. Bu güzel erkek fatmanın bilgi açlığını gidermek için feda ettiği Geyle, ona söylemek istediğinden çok daha pahalıya mal olmuŞtu.

"Peki buna değdi mi?"

"Tüm sırlar buna değer. Bana kalsa, hayatımı Secretarium'un galerilerinde geçirir, her gizemini ortaya çıkarırdım. 'Nihai gerçek' hakkında konuşulduğunu zaten duydunuz, değil mi? Bir gün bunun ne olduğunu keşfetmeye niyetliyim. Bununla birlikte, sizin sırlarınız da hiç fena değil *sinyorina*." Mediana yumruklamaya ara verdi ve bu kez Ophelia'ya ölümcül bir ciddiyetle baktı. "olacağım; bazı anılarınız çok

yorumlamak zor. Şu kafa değiştirebilen adamdan hiçbir anlam çıkaramadım. En azından bir şeyi biliyorum: Kocanız ve siz, Babel'i çok zor bir duruma soktunuz. Şehir, Anima ve Kutup da dahil olmak üzere tüm gemilerle ticari anlaşmalar imzaladı. Sizin kaçaklar ve firariler için sığınılacak bir yer değil. LUX kim olduğunuzu ve kimi aradığınızı öğrenirse, sizin için risk büyük olur. Ve bu, yakalandığınızda kocanızın başına geleceklerle kıyaslanamaz bile. Babel şiddetsizliği savunuyor ama inanın bana, ıslah merkezlerinde neler olup bittiğini bilmek istemezsiniz."

Ophelia'nın parmakları klavyesinin üzerinde kaydı. Delmekte olduğu kartı atıp yerine boş bir kart koyması gerekecekti. "Peki ne olacak?" dedi. "Beni ihbar mı edeceksin?"

"Hayır, *sinyorina*, ama şikayet edecek durumda olmadığınızı anlamanızı isterim. Şantajım sizi rahatsız mı ediyor? Buna katlanın."

"Peki ya izniniz olmadan kişisel eşyalarınızı okusaydım? Kendi sırlarınız üzerinden size şantaj yaparsam?"

"Seninkinden daha garip olacak tek bir tane bile bulmana meydan okuyorum," dedi Mediana, gülümsemesi nezaketle renklenmişti. "Ciddi olalım: Leydi Septima kime, sana mı bana mı daha çok itibar ederdi?"

Ophelia sehpanın üzerindeki çarpı iğareti kartlara, gözlüklerini duman gibi kaplayan griliği dağıtmak için derin derin nefes alıp veriyordu. Kendini kapana kısılmış hissetti. Yani o mahkum muydu, hafta sonra hafta, ila yumruk

Eksik kartlar mı? Onu korumak için Thorn'u aramaktan vazgeçmeli mi?

Mediana bir konser piyanistinin zarafetiyle kartlarını yumruklamaya geri döndü. "Benden nefret ediyorsunuz. Hepiniz benden nefret ediyorsunuz. Ve en üzücü olan şey, hakkkeşfettiğim şey yüzünden benden nefret etmiyor olmanız. Benden nefret ediyorsunuz çünkü derinlerde bir yerde sizi dünyada en iyi anlayan kişinin ben olduğumu hissediyorsunuz. Son anılarınıza takılıp *kaldım sinyorina*, ama doğumunuza kadar geri gitseydim, sizi kendinizden daha iyi tanıyor olurdum."

"Beni tanıımıyorsun."

Ophelia bu sözleri söylerken sesinin bir uyarı gibi çıkmasına engel olamamıştı. Mediana', hayatının kontrolünü ele geçirme cüreti tüm sinirlerini geriyordu.

"Ah, ama evet, seni tanıyorum," diye nazikçe ısrar etti Mediana. "Sana musallat olan o kayıp ki, onu asla bulamayacağından ne kadar korktuğunu biliyorum. Ve," diye ekledi, anlamlı bir sessizlikten sonra, "bunu başarmaktan da aynı derecede korktuğunu biliyorum. Bir çocuk gibi davranılmaktan nefret ediyorsun, ama bir erkeğin önünde deneyimsiz *bir bambina* olarak kalıyorsun."

Ophelia'nın bilekleri öylesine titremeye başladı ki onları dizlerinin arasına sıkıştırmak zorunda kaldı. Mediana'nın kendi diline delikler açtığı görüntüsü aklından geçti. Kodlama seansının geri kalanı tek kelime etmeden geçti, ikisi de klavyelerine konsantre olmuşlardı.

Mediana çok geçmeden işini bitirmişti, Ophelia ise az önce olanlarla tamamen meşguldü.

kendininkiyle boğuşmaya devam

ettiğini söyledi. "Bir hediye."

Mediana'nın az önce sehpasının üzerine koyduğu iki kabare biletime anlamsızca baktı.

"Sandığınız kadar zalim değilim. Sana bir gün asistanım olmanı istediğimi söylediğimde samimiydim. Seninle ilgilenmek benim çıkarıma ve sen çok sinirlisin. Yarın pazar. İznini al, şehre in ve oraya git."

Mediana'nın pençesinden birkaç saatliğine kurtulma düğüncesi cazipti ama Ophelia onun programını kontrol etme takıntısından hiç hoşlanmıyordu. "Hayır, teşekkürler," reddetti.

"Bu bir öneri değildi. O adresi almak için kaç kişiye şantaj yapmak zorunda kaldığımı tahmin bile edemezsin. Oraya gidiyorsun, *punto e basta*."

"Neden?"

Mediana delikli kartlarını vince yerleştirdi. Aydınlatmalarının ardındaki ifadesi esrarengiz bir hal almıştı. Şu anda, her zamankinden daha fazla, bir karnaval maskesi takıyor gibiydi. "Basitleştirmek için saygın bir yer olmadığını söyleyelim. Şimdiye kadar yanlış bir adım atmadım, anlıyor musun? Orada teyze olmaya çok hevesli değilim ama orada bazı şeylerin döndüğünü söylüyor. Tehlikeli şeyler. Oraya üniformasız git, tercihen eşlik et, böylece daha az dikkat çekersin. Benim için bilgi topla, ben de nankörlük etmeyeyim."

"Beni bırakacak mısın?"

"Hayır, ama bilgi alışverişine devam edeceğiz."

"Bana verebileceğin bilgi ne olabilir ki?"
Mediana yavaĞça, duygusal bir Ğekilde üzerine eğilip neredeyse taburedeki dengesini kaybetmesine neden olunca Ophelia kaskatı kesildi.

"Kocan olarak hizmet eden şu uzun boylu tuhaf adam," diye fısıldadı kulağına. "Onunla çoktan karşılaştım. Burada, Anıt'ta."

Şehvetli bir sesle biletleri sehpadan aldı ve Ophelia'nın bardaklarına vurdu; bardaklar şeffaflaştı.

"Benim için oraya gidin, *sinyorina*, size daha fazlasını anlatacağım."

YASAKLAR

Büyük halk pazarının girişı cam ve çelikten bir tapınağın alınlığına benziyordu. Ophelia bir sfenks heykelinin gölgesinden kalabalığı izliyordu; insanlar, hayvanlar ve otomatlardan oluşın renkli, değışken bir mozaik. Yayılan zıt kokular kavurucu havayı daha da nefes alınmaz hale getiriyordu.

Bu tamamen boşunaydı ama Thorn'a göz kulak olmaktan kendini alamıyordu. Aylardır durmadan "eğer" ve "belki" ile yumuşattığı hipotezler kuruyordu. Ve eğer Mediana ona yalan söylemediyse, gerçekten de onun izinden gittiğı düşüncesi göğsünün çarpmasına neden oldu. İçindeki boşluğun neden olan, umut ve sabırsızlıkla şiddetlenen kaotik bir kalp atışıydı bu.

Yine de, itiraf etmesi zor olsa da Mediana haklıydı: o da korkuyordu. Sürekli Thorn'la yeniden bir araya gelmeyi düşünmesine rağmen, *sonrasında* neler olacağını hiç hayal etmemiştii.

Birden onu gördü. Elbette Thorn'u değıl, beklediğı diğeri adamı.

Blaise kalabalığın arasında tökezleyerek ilerliyor, sivil giysileri içinde zar zor tanınıyordu. Geniş baboları, pantolonu ve önlük kolları her adımda birbirine dolanmak için bir sürü bahaneydi. Eliyle yüzünü kapatmıştı; bir koku uzmanı olarak koku alma duyusu şüphesiz çarşının birbirine karışmış kokularını son derece rahatsız edici buluyordu. Gözlerini kısarak bakıyordu, güneş gözlerini kör etmişti ama sfenksin gölgesine girer girmez, Ophelia'nın planlandığı gibi orada olduğunu görünce rahatladı.

"Matmazel Eulalia!" diye haykırdı, hâlâ burnunu tutuyordu. "Mesajınızı aldıktan sonra bile buna inanamadım. Bu randevu hiç beklenmedik bir şeydi! Ben ... *en fait*, bana kızgın olduğunuzu düşünmüştüm."

"Daha ileri gitmeden önce seni uyarmalıyım," dedi Ophelia aceleyle. "Benimle konuşmak istediğini biliyorum ama lütfen bana özel hayatınla ilgili hiçbir şey anlatma. Benimki artık bana ait değil ve sizinkini koruyacağıma söz veremem. Ayrıca şunu da bilmeni istiyorum," diye ekledi ve ona kabare biletlerini gösterdi. "Eğer benimle gelersen, muhtemelen başını belaya sokarım."

Blaise bu açıklama karşısında o kadar şaşırılmıştı ki burnunu tutmayı bıraktı. Sanki kendisiyle güreşiyormuş gibi sarığını yeniden düzeltti ve sonra belli belirsiz, ürkek bir gülümseme verdi. "*Eh bien*, bu benim için hoş bir değişiklik oldu. Genelde başkalarının başını belaya sokan ben olurum. Nereye gidiyoruz?"

Ophelia minnettarlıktan öylesine etkilenmişti ki bunu ifade edecek kelimeleri bulmaya çalıştı. Yapamadı nd

Onlar. Ne zaman hareket etse, haince ondan kaçıyorlardı.

"Aslında ben de sizin bana bunu söyleyebileceğinizi umuyordum. Birkaç işaret rehberine sordum ama hiçbiri bu kabarenin adresini bilmiyor. Tek bildiğim bu bir yerde olduğu."

Ophelia biletleri Blaise'e uzattı, o da hemen kaşlarını çatı. "Belirtilen adresin bir hata olmadığından emin misin?"

"Neden?"

"Çünkü antik hamamlardan biri ve bin yıldır kapalı. Tüccarlar tezgahlarını harabelerin içine kurdular. Eğer ... *eh bien* . . . beni takip etmek isterseniz, size göstermekten memnuniyet duyarım."

Blaise'in teni normalden daha da esmerleşmişti ama Ophelia bunu fark edemeyecek kadar dalgındı. Ya bu kabare biletleri kötü bir Çakaysa?

Halk pazarına girmek, bir müzeye girmek gibiydi. tekstil ürünleri ve baharatlar sergileniyordu. Pazarın merkezi o kadar karışıktı ki neredeyse geçit vermiyordu. Blaise her çömlek kırıldığında, bir tezgâh çöktüğünde, bir otomat sıkıştığında, bir bisiklet savrulduğunda ya da bir zebu sürçtüğünde, sanki pazardaki her olaydan gerçekten sorumlumuş gibi kekeleyerek özür diliyordu.

"Dün bana söylemek istediğin şey neydi?" Ophelia ona sordu. "Eğer çok kişisel değilse, yani."

"*Quoi?* Evet, Matmazel Silence'ın ölümüyle ilgiliydi," diye fısıldadı Blaise ona doğru eğilerek. "Senin tavsiyene uydum ve kendi

soruşturma. Suçlu olup olmadığını, evet ya da hayır, doğrulamak istedim."

"Bir şey keşfetmişsiniz."

Blaise başını endişeyle salladı ve sarığının dengesini bir kez daha bozdu. "Adli tabibe göre ölüm nedeni merdivenden düşme değil. Görünüşe göre Matmazel Silence düşmeden önce ölmüş. . . . ağır bir kalp krizinden."

Ophelia kendi kalbinin kaburgalarını dövdüğünü hissetti. Baron Melchior'un elini öpüşünü, bedenine aşıladığı o hain yanılsamayı, göğsünü parçalayan o dayanılmaz acıyı hatırladı.

Hayır. O ölmüştü. Kayıp Clairdelune'ü öldüren şey ile Matmazel Silence'ı öldüren şey iki ayrı konuydu.

"Birçok kazaya neden oldum," diye devam etti Blaise, onun sıkıntısını fark etmeden, "ama insanları hiç hasta etmedim. I . . . Haklı olduğunu, belki de suçun bende olmadığını düşünmeye başladım. Başka bir şey daha keşfettiğimden beri."

Rahatlama ve endişe arasında kalmış gibiydi, zaten acı çeken yüz hatlarını bozan iki çelişkili duygu.

"Başka bir şey mi?" Ophelia şaşkınlıkla sordu.

"Matmazel Silence kıdemli sansürcüydü," dedi

Blaise.

ona hatırlattı. "Anıttaki tüm eserler arasında, kıdemli bir sansürcü, hangilerinin şehrin bakış açısına uygun olup olmadığına karar verir. Eğer içlerinden biri tartışmaya açıksa, o zaman sansür kuruluna göndermeye karar verebilir.

ayrılmış bölüm, ya da ... *eh bien* . . saf ve basit bir şekilde yok etmeye devam ."

Ophelia acı acı müzesini, Anima'yı düşündü. "Peki Matmazel Silence ne tür bir kıdemli sansürcüydü?"

"Radikal bir tür," diye fısıldadı Blaise aniden, çok sessizce, sanki amirinin müthiş kulakları onu mezarın ötesinden duyabilirmiş gibi. "Zararlı olduğunu düşündüğü tüm eserleri acımasızca avlardı. Herhangi bir muğlak kelimenin ilk işaretinde, kitap *doğrudan* yakma fırınına giderdi. Bu tasfiye nedeniyle bazı eşsiz baskıları kaybettik. LUX'un Lordları, tahmin edebileceğiniz gibi Matmazel Silence'a birkaç uyarıda bulundu: Memorial'a koleksiyonlarını geliştirmesi için sübvansiyon veriyorlar, onları çöpe atması için değil

ames. Hiçbir işe yaramadı, her zaman aşırı davranışlarına devam etti. En azından kataloğun revizyonuna kadar."

Blaise alışkın olduğu bir hareketle Ophelia'nın bir tarafa çekilmesini sağladı; böylece tam altından geçerken inanılmaz bir Çekilde kendini bir dükkânın tentesinden kurtarmış olan bir fenerden kurtulmuş .

"Sir Henry'nin okuma gruplarının devreye girmesi her şeyi değiştirdi," diye devam etti, sanki hiçbir şey olmamış gibi. "Matmazel Silence'ın başka eserleri yok etmesi kesinlikle yasaklandı. Bu durum onu son derece rahatsız ediyordu ve inanın bana, onun bu huysuzluğunun bedelini sık sık ben ödemek zorunda kalıyordum."

"Size inanıyorum. Onunla sadece bir kez karşılaştım ve anısı hala acı verici."

Blaise, "İşte ben de tam olarak o güne istiyordum," diye fısıldadı. "... senin ... bon yaptığın gün. . *bon*, kitap arabasının devrildiği gün."

"Evet mi?" Ophelia onu cesaretlendirdi.

"O ... o kitaplar, Matmazel onları yok etti. Yasağa rağmen. Ölmeden hemen önce. Onları ortadan kaldırmam için bana emir verdiğinde, yemin ederim onlar için nasıl bir kader hazırladığından haberim yoktu," diye kekeledi Blaise, sanki kınanmaktan korkuyormuş gibi. "Sadece onları incelemesi için bölümüne götürmem gerekiyordu."

Ophelia'ya sanki çarşının neşeli telaşı, egzotik kokuları, göz alıcı bibloları birdenbire uzaklaşmış gibi geldi. Bu tartışmaya devam etmenin izole ve tehlikeli bir yola girmek anlamına geleceğini kesinlikle biliyordu, namuslu vatandaşların girmedikleri bir yola. " et," dedi yine de. "O kitapları neden yok etti? Onları kadar farklı kılan neydi?"

Blaise iri, sivri burnunu ovuşturdu, az önce geçtikleri bir tütsü tezgâhından çıkan dumandan rahatsız olmuştu. "Onlar sadece çocuklar için masallardı! Kopuş'tan sonra yayımlandılar ve yeni dünyanın başlangıcını anlatıyorlardı. Çok yeni baskılardı ama tozlanmaya başlamışlardı. Genç okurlarımız onları hiç ödünç almadı."

"Söylediklerinize bakılırsa, masallar özellikle yıkıcı değildi."

"Ah, eski dünyanın 'hm-hm'lerine birkaç imada bulundular," dedi Blaise, "savaşlar" kelimesini söylememek için öksürerek, "ama mecazi ve pacc bir niyetle. Hatırladığım kadarıyla oldukça naiflerdi. Matmazel Silence'ı emirlere rağmen onları hedef almaya iten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Yazarları yüzünden olabilir mi?" Ophelia önerdi.

"Çoktan öldü ve çoktan unutuldu," dedi Blaise omuz silkerek. "Belli bir 'E. G.'"

"Erjay?"

"E. G.," diye tekrarladı Blaise, aksanını değiştirmeye çalışarak. "Sadece baş harfleri. Anonim de diyebiliriz. Hakkında biraz araştırma yaptım ama bu masallar dışında bilinen başka bir eseri yok. Çok azı basıldı ve belki de kalan son ciltler Anıt'ta elimizdeydi. Ne güzel kitaplar!" diye iç geçirdi. "Sonsuza dek kayıp!"

Ophelia, "Yani Matmazel Silence'ın ölmeden önce yaptığı son şey bilinmeyen bir yazarın masallarını yakmak olmuş," diye özetledi. "Bu oldukça tuhaf."

"*En* garip olanı sona sakladım. Matmazel Silence'ın cesedinin bulunduğu yer. kütüphane merdiveni..." Blaise birden elini burnuna götürdü, sanki geçmişten gelen, çarşıdakilerden bile daha güçlü bir koku midesini bulandırmıştı. "Ah, Matmazel Eulalia! Eğer kokusunu alsaydınız, o korkunç koku. Korkunun kokusu. Cesedi," dedi derin bir nefes aldıktan sonra, "tam da bizim gizemli E. G.'nin kitaplarının bulunduğu yerde bulundu."

rafa kaldırıldı. Yani, kaldırılmadan önce. Geriye sadece boş raflar kalmıştı ama yine de gecenin bir yarısı, sebepsiz yere gidip onları incelemek zorunda kalmıştı!"

"Bu kararlılık çok şey anlatıyor," diye onayladı Ophelia. "Ama ölüm anında onu saran dehşeti açıklamıyor. Sence Secretarium'la bir bağlantısı olabileceğine inanıyor musunuz?"

"Secretarium mu?" diye sordu Blaise şaşırarak. "Gerçekten bir bağlantı göremiyorum. Matmazel Silence'ın oraya benden daha fazla erişimi yoktu. Orası hakkında söylentiler dolaştığını biliyorum, ama başka bir şey değiller. İşte antik hamamlarınız, Matmazel Eulalia!"

Yan sokağa açılan bir kemerin altından henüz geçmişti. Çarşının çelik ve camları yerini taş ve suya bırakmıştı. Sütun kalıntıları, pek de temiz görünmeyen bir havuzun etrafında gökyüzüne açık dairesel bir galeri oluşturuyordu. Burada dükkân açan meyve satıcıları mekanik raketlerle eşek arılarını kovalayıp duruyordu.

Ophelia, Blaise'in biletleri görünce verdiği tepkiyi Ğimdi daha iyi anlıyordu. Burası bir kabareye hiç benzemiyordu. Mediana'nın kendisini aptal yerine koyduğu düĞüncesi onu nadiren hissettiği bir Ğekilde öfkelenirdi.

Ve sonra, onu gördü. Havuzun diğer tarafında. Rüzgârdan hırpalanmış yuvarlak bir tabela paslı, eski bir kapının üzerinde sallanıyordu. Ophelia kapiya vurmak zorunda kaldı.

ve ona ulaşmak için birçok çürük meyvenin üzerinde kaymak.

"Sizce bu olabilir mi, matmazel?" diye sordu şaşkın Blaise, kokuya daha fazla dayanamayarak tekrar burnunu tuttu

Cevap vermedi. Gözlemliyordu. Tabelanın boyası dökülmüştü, güneş ve yağmurla yıpranmıştı ama çekli hiç çüpheşiz bir portakala benziyordu. Elbette bu bir tesadüf olabilirdi ama Ophelia'nın içgüdüleri ona bunun tesadüf olmadığını fısıldıyordu. Kapının tokmağına vurdu ve bu sırada parmaklarını ezdi.

Neredeyse anında bir casus deliği açıldı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu küçük bir ses.

Ophelia biletlerini gösterdi ve kilit sesinden sonra kapı bir çocuğa açıldı. Üzerinde sadece çikolata rengi teninin hakkını veren basit bir peştamal vardı; güneşin kavurduğu kaldırımlarda yalınayak olmak onu rahatsız etmiyor gibiydi. Kibarca onları içeri aldı ve arkalarından anahtarı çevirdi. Kapının diğer tarafında, bir zamanlar antik hamamlar için soyunma odası olarak kullanılmış olabilecek, açık hava ve kötü döşenmiş küçük bir avlu vardı.

Çocuk tek kelime etmeden, girişin etrafında asılı duran gaz lambalarından birini yaktı. Lambayı Blaise'e uzattı, o da sanki az önce ona bir dinamit lokumu emanet etmiş gibi sarsılmış bir ifadeyle tuttu.

"Okları takip edin," dedi çocuk, avlunun diğer tarafındaki bir girişi göstererek. "Size mutlu bir saadet dilerim, *Messieur-Dames!*"

Ophelia ve Blaise yerin derinliklerine inen bir merdivenin karanlığına daldılar. Dış dünyanın tropik sıcaklığı düşmeye bağlamıştı. Yüz otuz adım sonra, geniş bir yeraltı koridorunun bağlangıcına vardıklarında hava dondurucu bir hal almıştı. Ophelia'nın her titriyordu. Üzerinde Ambrose'un Babil'e geldiği gün ona verdiği toga ve hafif sandaletler vardı; mahzenleri keğfetmek için pek de uygun bir kıyafet sayılmazdı.

"*Mon Dieu . . .* " diye mırıldandı Blaise. Lambasının ışığı, duvara tebeşirle çizilmiş grafitilerin arasında zar zor görülebilen bir oku ortaya çıkarmıştı. Ama bu bir duvar değildi; insan kemikleriydi. Düzinelerce, yüzlerce, binlerce kaval kemiği ve kafatası tuğla gibi üst üste dizilmişti.

Yeraltı mezarları.

"Ne yaparsan yap, bana yakın durma," diye uyardı Blaise. "Her an bir toprak kaymasına yol açabilirim."

Tünelin derinliklerine doğru ilerledikçe, adımları kemik mezarının sessizliğinde patlamalar gibi yankılanıyordu.

"Animistlerin aile gücü sadece nesneler üzerinde işe yarar," diye fısıldadı Ophelia. "Bu temel prensip, mantiken organik materyalleri okuyamamam gerektiği anlamına geliyor. Ergenlik çağındayken elime tarih öncesinden kalma bir kolye alma şansım oldu. İnsan dışından yapılmıştı Bay Blaise, ama yine de onu başka herhangi bir kolyeyi okuduğum gibi okudum. O zamanlar bunu çok fazla sorgulamamıştım."

Sesinin tonu mekânın yankıları yüzünden bozulmuştu; sesi sanki bir

Yabancı. Donmuş kollarını ovuşturdu ve beceriksizce önden yürüyen Blaise'e baktı. "Hangi anda?" diye sordu ona. "Hangi anda insan olmaktan çıkıp nesne haline geliyoruz?"

Blaise sessizce ilerlemeye devam etti, ışığını mümkün olduğunca uzağa yaymak için lambayı kol uzunluğunda taşıyordu. Sonunda cevap verdiğinde, her zamankinden farklı bir sestti, daha derin, daha sakın ve en ufak bir kekeleme olmadan: "Bazı insanlar hayattayken nesnedir, Matmazel Eulalia."

Ophelia bu fikirden çok etkilendi ama Blaise'in bunu detaylandırmaya fırsatı olmadı. Kemik sandukası az önce büyük, tonozlu bir odaya açılmıştı.

İnsanlarla doluydu.

Erkekler ve kadınlar portakal şeklindeki fenerlerin altında kendinden geçmiş bir şekilde kalçalarını sallıyordu. Dans etmeyenler ise barları ve ayaklı masaları ele geçirmiş, karşılıklı oturuyorlardı. Bazı durumlarda üst oturuyorlardı. Kadeh tokuşturuyor, sigara içiyor, el kol hareketleri yapıyor, sohbet ediyor, kucaklaşıyorlardı,

En ufak bir ses bile çıkarmadan. Ophelia kendini bir pandomim sanatçısı topluluğunu izliyormuş gibi hissetti.

Blaise etkilenmiş bir ifadeyle, "Böyle bir ses üretimi ancak mükemmel bir akustiğin işi olabilir," dedi. Lambayı söndürdü ve tıpkı canlanan bir tabloyu analiz etmeye çalışır gibi, beliren sessiz manzarayı inceledi. Sonra sarığını çıkardı. Tuhaf bir Gekilde Ophelia'nın kıvrıcık bağına yerleştirdi ve yüzünün yarısını örtecek Gekilde kumağı çözdü. "Ne olduğunu bilmiyorum

Sizi buraya getirdim, *matmazel*," diye fısıldadı ona, "ama burası bir virtüöz çırağına göre bir yer değil. Eğer Leydi Helen bugün nerede olduğunuzu duyarsa, sizi konservatuardan kovmaktan başka çaresi kalmaz."

"Ama ... peki ya sen?" Ophelia bir yandan gözlüklerini düzeltmeye çalışırken bir yandan da kumaşın altından kekeledi.

Blaise neşesiz gülümsemeye büründü ve burnunun ince ucunu bastırdı. "Beni bir pro le ile peçe takarken düşünebiliyor musun? *Ne t'inquiète pas!* Ben sadece bir asistanım, korumam gereken bir itibarım yok."

Yeraltındaki odaya girdiklerinde sessizlik daha yeni bozulmuştu. Ophelia dansçılar, müzisyenler, sigara içenler, güreççiler, artistler ve kumarbazlardan oluşan bir kasırga tarafından itilip kakılıyor, onu fark etmiyordu.

Blaise mucizevi bir Çekilde onlara ezilmeyecekleri bir masa buldu. Ophelia'ya uzattığı sandalye ağırlığına dayanamayıp kırılınca Blaise büyük bir içtenlikle özür diledi ve ardından Ophelia'ya, etrafındaki şamata dan dolayı duyamadığı bir soru sordu.

"Özel bir şey mi arıyorsunuz?" diye tekrarladı sesini yükselterek.

Başı sarığıyla sarılı Ophelia etrafına bakındı. Gözleri hareketle, burun delikleri , kulakları cazla doluydu. Mediana onu tehlikeli bilgiler toplaması için göndermişti. Seçim yapmakta zorlanıyordu. Alkol, tütün, düello: Ophelia Babil'de yeterince uzun süre kalmıştı.

Bu kabarede tüketilen her şey yasa dışıydı. Dart oyunu tek başına, oyuna katılan herkes için hapis anlamına gelebilirdi. Sanki şehrin yer üstünde birikmiş tüm gerilimi

-Doğru düşünme, tabu konular, sayısız iyi davranış kuralları mahzenlerde serbest bırakıldı. Ophelia kendini nadiren bu kadar müdahaleci hissetmişti: Onları gözetlemek için buradaydı ama aslında onlardan biri olmayı tercih ederdi.

Bir de portakallar vardı. Her yerdeydiler, her ferforje masanın üzerinde dövülmüş, her abajurun üzerine basılmışlardı. Ophelia bir kez daha bunun bir tesadüf eseri olmadığını düşünmekten kendini alamadı.

Bir adam ona yaklaşıp ceketinin bir tarafını açtığında yerinden sıçradı. Her cebinden etkileyici bir kitap koleksiyonu çıktı: dedektif romanları, erotik dergiler, devrimci manifestolar. Sadece yasaklı kitaplar. Reddetmek için mümkün olduğunca saygılı bir şekilde başını salladı. Her halükarda ona ödeme yapmakta zorlanacaktı. Bir virtüöz çırağı olarak, haftalık olarak bir delikli kart şeklinde cüzi bir miktar alıyordu, ancak bu ona yalnızca kamu hizmetlerinin kesin bir listesine erişim sağlıyordu. Karaborsa kesinlikle bunlardan biri değildi.

Gözleri Blaise'inkilerle buluştu. Gkisi de sandalyelerinde, tüm bu yasak zevklerin ortasında öyle kaskatı kesilmişlerdi ki sonunda kahkahayı patlattılar. Ophelia uzun zamandır böyle gülmemişti ama Blaise'in dikkatle kendisine baktığını fark edince yeniden ciddileşti. Ellerini masanın üzerinde kavuşturmuş oturuyor, tereddüt ediyormuş gibi gergin bir şekilde başparmaklarını oynatıyordu. O olmadan

Türbanlıydı, biber ve tuz karışımı saçları her yöne dağılmıştı. Siyah gözleri ürkek, hafif endişeli bir parlaklıkla parlıyordu.

Sonunda, müzik tarafından boğulsa da dudaklarından kolayca okunabilen iki hece söylemeye karar verdi: "Teşekkür ."

Ophelia o anda korkunç bir endişe duygusuna kapıldı. Bir bekârla randevulaşarak, niyetleri konusunda onu yanıltmış olmuyor muydu? Blaise'e kendini hızla yakın hissetmişti ve bu duygunun karşılıklı olduğunu biliyordu, ama bu yakınlığın niteliği konusunda bir yanlış anlaşılma olabileceğini hiçbir zaman düşünmemiştir.

"Size itiraf etmem gereken bir şey var."

Blaise, Ophelia'ya onu duyamadığını anlatmak için elini kulağına götürdü. Odanın zeminini kaplayan birçok iskambil kâğıdından birini aldı ve kenarına, üzerinde hiçbir şey yazmayan bir yere, gözlüklerini kıpkırmızı yapan bir mesaj yazdı. Mediana'nın ne kadar haklı olduğunu fark etmek sinir bozucuydu.

HAYATIMDA BİR ADAM VAR.

Blaise masa lambasının turuncu ışığında örümcekli karalamayı seçmeye çalıştı. Dağınık kağıtları alnını bir akordeon haline getirecek kadar havaya kalktı. Bir süre öyle kaldı, elinde oyun kâğıdı, gözlerini ondan ayıramıyor, Ophelia'ya içkence ediyordu.

Sonra karşı kenara cevap yazdı.

BENİMKİNE DE.

Ophelia yanılmadığından emin için bu üç kelimeyi birkaç kez okumak zorunda kaldı. Gözlüğünü tekrar Blaise'e evirdiğinde, Blaise yüzünün lastik gibi derisini yoğuruyor, sanki hayatının geri kalanı buna bağlıymığ gibi onun tepkisini endiğeyle bekliyordu. Ophelia büyük gösteri patlamalarına yatkın değildi ama elinin Blaise'in eline doğru sıçramasına engel olamadı. Blaise'in acı çeken yüz hatları ilk kez gevşedi. Onu yakışıklı buldu. Onların Parmaklar kenetlendi. Bir dostluk mühürlendi.

"Sauciness sizinle olsun, vatandaşlar!"

Dansçılar dondu kaldı, kahkahalar kesildi ve müzisyenler enstrümanlarını susturdu. Herkes bir aslanın kükremesi gibi patlayan sesin geldiği sahneye döndü. Ophelia'nın bir an bile tereddüt etmeden tanıdığı bir sestir bu: Korkusuz ve Neredeyse Suçsuz'un sesi. Onu, bu ele avuca sığmaz asiyi ilk kez esh'te görüyordu ve gözlüklerine inanamıyordu. Sahne ışıklarının arkasında duran kişi o kadar cılız, o kadar kel, o kadar sıradandı ki, onu hiç fark etmeden yanından yüzlerce kez geçebilirdi İnsan bu gürültülü sesi nereden aldığını merak etmeden edemiyordu.

Yüksek, tonozlu tavanı işaret etti. "Başımızın üstünde kuzular yaşıyor!" diye haykırdı. "LUX'un ikiyzlleri ne isterse onu büyük, uysal bir sürü. Her yeni yasayla, her yeni kanunla özgürlüğü kısıtlanan ama yine de meleyen bir sürü!"

Salonda anarşik alkışlar ve ısıklar yükseldi, Korkusuz ve Neredeyse Suçsuz tekrar konuşur konuşmaz durdu:

"Burada, vatandaşlar, yeniden özgür sesler haline geliyoruz. Düşündüğümüz her şeyi düşündüğümüz gibi . Bizler örnek küçük öğrenciler değil, Babil'in küçük veletleriyiz!"

Bir sevinç patlaması odayı ateşe verdi.

"Kahrolsun İndeks!" Fearless sözlerini tamamladı. "Sansürcülere ölüm!"

Ophelia sandalyesine büzölüp duruyordu. Bu kabare, şehrin halk düşmanı ve onun tüm destekçilerinin uğrak yeri idi. En nefret ettikleri kurumun iki temsilcisinin aralarındaki bir masada oturduğunu fark ederlerse ne yaparlardı?

"Gidelim," dedi Blaise'e doğru, sandalyesinden gizlice kalkarak.

İlk başta onun neden bir heykel gibi kaskatı kesilmiş bir halde oturmakta ısrar anlamadı. Onlara kapıyı açan çocuğun şimdi masalarına katıldığını fark etmesi bir anını aldı. Ve çocuğun onlara bir tabanca doğrulttuğunu.

"Bize biraz daha kalma şerefini *bahşedin*, *Bay-Bayanlar*," dedi son derece kibar bir şekilde. "Eğer beni takip etmek isterseniz, babam sizi soyunma odasında kabul edecek."

VAHŞİ CANAVAR

Ophelia daha önce Pole'daki Aile Opera Binası'nda bir divanın soyunma odasını ziyaret etme fırsatı bulmuştu. Blaise'le birlikte zorla götürüldükleri odanın bununla hiçbir benzerliği yoktu. Burada ne kadife, ne halı, ne ayna, ne de gardırop vardı. Öte yandan, etkileyici radyo-iletişim ekipmanları ve duvarlara asılmış, Babil şehrini oluşturan her bir küçük geminin ayrıntılı haritaları vardı.

Çocuk elindeki tabancayla sakince, Blaise ve Ophelia'nın oturmak için can attıkları bir bankı gösterdi. Ayakları kirli, küçük bir çocuğa göre ikna edici tavırları vardı.

"Babam konuşmasını bitirdiğinde sizinle birlikte olacak. Bu zaman alabilir, bir kere ısındı mı zorlanır. Zaman kazanmanız için radyoyu açayım." Çocuk radyonun düğmesini çevirdi ve radyo hemen senfonik bir marşın ağırbaşlı müziğini yayınlamaya başladı. Islıkla eşlik etti ve tabancasını bir orkestra şefinin batonu gibi salladı.

Gerçekten çok üzgünüm," diye fısıldadı Blaise, gözlerini ilk kez gören biri gibi yeniden silahlanır. "Kötü şansım yine yüzüme güldü."

"Aslında," dedi Ophelia, "bence şanssızlıktan çok aptallık ettik. Sizi bu işe bulaştırdığım için sizden özür dilerim."

Derin derin düşünmeye başladı. Bu tuzaktan sağ salım nasıl çıkabilirlerdi? Şu anda labirent gibi mahzenlerin içinde bir yerdeydiler ve bir çocuk onlara silah doğrultmuştu. Kaçma girişimi sorunlu görünüyordu.

Ophelia soyunma odasına daha yakından baktı. Radyo-iletişim cihazları ve duvarlardaki haritalar buraya aceleyle yerleştirilmiş gibi görünüyordu; burası uzun süredir kullanılan bir yer değildi. Telsiz iletişim cihazının paneline yaslanmış birkaç sepya fotoğrafı fark etti. En eski ve en soluk olanında bir çift genç kadın birbirlerine sarılmış, ağızlarında puro, ellerinde kadeh vardı. Ophelia net görebildiğinden emin olmak için türbanının atkısını itti. Gençlerinden biri tamamen kötü bir zevke sahip, puantiyeli bir elbise giymişti.

Rahibe Hildegarde!

Onu burada, Babel'de, olağanüstü genç ve güzel bir versiyonda bulmak olağanüstü bir Şeydi. Ve bu, Ophelia'nın kabarenin portakal şeklindeki tabelasını gördüğünde aklına gelen sezgiyle örtüşüyordu.

"Ah," dedi çocuk birden ıslık çalmayı bırakarak. "İşte babam ve koruması."

Soyunma odasının kapısı gerçekten de az önce Korkusuz ve Neredeyse Suçsuz'a açılmıştı. Sanki sahnede geçirdiği süre onu çok yormuş gibi akan yüzünü siliyordu. Ona eşlik eden kılıç dişli kaplanın devasa boyutları bir Canavarınkilere benziyordu. Bir

Böyle bir yaratığın hangi mucizeyle kapının çerçevesinden geçmeyi başardığını merak etti. Böyle bir korumaya sahip olan bu adam gerçekten de hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmayabilirdi.

Fearless vahşi hayvanına oturmasını, oğluna da gitmesini işaret etti. Sonra hâlâ senfonik marşını yayınlamakta olan radyonun üzerine eğildi. Ophelia onun radyoyu kapatacağını ve böylece konuşabileceklerini düşündü ama onun yerine sesi yükseltti ve sanki bir koltukmuş gibi radyo setinin üzerine oturdu. Herkese sessiz olmalarını ve müziğe konsantre olmalarını belirtmek için ağzının üzerine bir ön parmak koydu.

Ophelia hayatında bazı olağandışı durumlarla karşılaşmıştı. Kılıç dişli bir kaplanla aynı odada radyo dinlemek şimdi bunların arasında yer alıyordu.

Uzun bir süre bu ürkütücü şekilde geçti ve aniden radyo arızalanarak aynı müzik parçasını iki kez tekrarlardı. Fearless sesi kesmek için hemen düğmeyi çevirdi, sanki başından beri beklediği şey buydu.

"Yankılar çok büyüleyici bir fenomendir," dedi çok güçlü bir Babil aksanıyla. "Bilim adamlarımız şehirleri aydınlatabiliyor ve gökyüzüne adam gönderebiliyorlar.

-Doğanın bu özel cilvesini açıklayabilen tek bir kişi bile çıkmadı, beni duyuyor musunuz? Radyo korsanlığının incelikli sanatına başladığımdan beri, az önce duyduğunuza benzer çok sayıda çoğaltıcı dalga boyu duydum. İlk başta bunu çok yorucu buldum,

Ama sonra bu konu beni büyülemeye başladı."

Korkusuz'un sesi o kadar gür çıkıyordu ki, sesini yükseltmeden bile her cümlesini kükreyerek söylüyor gibiydi. Ophelia onun ne demek istediğini merak etti.

"üzerine bir sürü deney yaptım," diye devam etti, umursamaz bir tavırla. "Hiç bir fotoğrafta yinelenen görüntüler gördünüz mü? Hiç kendi sözlerinizin bir telefon ahizesinden sürekli olarak size geri döndüğünü duydunuz mu? Ben duydum. Sayısız kez. Yine de yankının ne olduğunu ve hangi koşulların onu tetiklediğini hiçbir zaman anlayamadım. Ancak çok ilginç bir keşifte bulundum."

İkna edici bir ton benimsemişti ama fısıldamaya uygun olmayan sesi kesinlikle her yere taşınyordu.

"Birkaç yıldır bu fenomenlerin sıklığı katlanarak arttı. Giderek daha fazla yerde, daha sık ve daha fazla yankı var. Bu konuda vardığım sonucu bilmek ilginizi çeker mi?"

Ophelia başını sertçe salladı. Aslında Korkusuz'un söylediklerini anlamakta güçlük : Sıra, gözlerini kılıç dişli kaplandan ayıramayan Blaise'in titremesi yüzünden sallanıyordu. Eğer o korkuyorsa, Blaise de korkuyordu.

Fearless, "Bunun tüm evrenin bize bir mesaj gönderme çabası olduğu sonucuna vardım," dedi,

bomba gibi. "Hayati bir mesaj. Acil bir mesaj." Ardından teatral bir şekilde şakağına vurdu ve korkutucu bir ses tonuyla: "'Duyduklarını aptalca tekrarlamak yerine kendi adına düşün seni aptal küçük adam!'"

Ardından boğazından, çevresindeki yeraltı mezarlarında yankılanan bir kahkaha çıktı. Ophelia hayrete düşmüştü. Bu kadar cılız bir beden nasıl böyle bir ses patlaması üretebilirdi?

Bir sonraki an Korkusuz ciddiyetine geri dönmüş ve iki misafirini en ufak bir yakınlık duymadan incelemeye başlamıştı. "Eulalia, sekizinci derece Animist, kısa süre önce İyi Aile'nin konservatuarına Öncü çırağı olarak kabul edildi," diye okudu gönülsüzce. "Blaise, üçüncü sınıf Koku Uzmanı, Babil Anıtı'nda asistan," diye devam etti. "Bunu nereden bildiğimi sormayın. Burada ve şimdi sorulması gereken tek soru şu: Sizin gibi iki kuzunun vahşi hayvanların ininde ne işi var?"

Sözleriyle jestlerini eşleştiren Korkusuz, elini kaplanın devasa kafasına koydu. Ortaya çıkan güçlü mırıltı Blaise'in yanaklarının saçlarıyla aynı griye dönmesine neden oldu.

Ophelia'nın kalbi de çizmelerinin içindeydi. VahÇi hayvanın büyüklüğü soyunma odasının büyüklüğüyle o kadar orantısızdı ki, kuyruğuna basmamak için ayaklarını bankın altına sokmak zorunda kaldı. gelen tüm olası cevapları gözden geçirdi ama hiçbiri akıllıca görünmüyordu.

"Hildegarde Ana'yı da tanıyordum."

Fearless gözünü bile kırpmadı. "Vrrraiment? Bu ismin bana bir şey ifade etmesi mi gerekiyor?"

Ophelia telsiz konsolunun üzerine dizilmiş fotoğraflara baktı. Yanlış iz üzerinde miydi? Portakallar ve puantiyeli elbise sadece tesadüf müydü?

Göz açıp kapayıncaya kadar hatasını anladı. "Belki o isim değil ama onunla tanıştığım yerde kendine böyle diyordu. Meredith Hildegarde. Gerçek adı daha Arkadian bir sahip olmalı. Üç tutkusu vardı: mimari, puro ve portakal."

"Doña Mercedes Imelda. Olağanüstü bir kadın." Fearless bu sözleri hiç duraksamadan ama tereddüt de etmeden söylemişti. Konsola doğru uzandı ve çerçevelerden birini aldı. "Doña Imelda'nın yanındaki bu genç *matmazel*," dedi ve elindeki

"O benim büyük büyükannem. Onu istediğimden daha az tanıyordum ama çocukluğuma damgasını vurdu. O da Doña Imelda gibi artık pek rastlanmayan özgür bir ruha sahipti. Kabul etmek gerekir ki, o günlerde hala nasıl gülüneceğini biliyorlardı! Düzgün konuşmayı ve düzgün yürümeyi öğreten oyunbozanlar vardı ama bugünkü gibi değil. Bugünkü gibi değil." Çerçeveyi yerine koydu ve delici bakışlarını Ophelia'nın gözlüklerine dikti. "Büyük büyükannem bizi yarım yüzyıl önce terk etti. Hem de çok büyük bir yaşta. Bu yüzden Doña Imelda'yı şahsen tanıdığına dair şüphelerim var kuzucuğum."

Ophelia sıktı. "Küçük olduğumu kabul ediyorum ama kesinlikle kuzu değilim. Dinle," diye ısrar etti, Fearless'ın alaycı bir gülümsemeye büründüğünü görünce. "Hildegarde Ana şüphesiz çok yaşlı bir kadındı, ama demir gibi bir bünyesi ve

Çelik. Hatta eğer ... eğer ... olmasaydı hala hayatta olacaktı. "

Ophelia söyleyemedi. Cebine doğru çekilen o beden, uzuvların yerinden çıkması, omurların çatırdaması . . . Kendini o anıyı hatırlaması imkânsızdı. Fearless'ın şüpheciliğini yutmaya karar vermesini sağlayan şey, sözlerinden çok duygularıydı.

"Portakalın neden *çok* önemli bir meyve olduğunu biliyor musunuz?"

Bu özel soruyu beklemiyordu. "İskorbüt hastalığını iyileştiriyor mu?"

"Bu çok eski bir efsane," dedi Korkusuz, telsiz vericisinin üzerinde bacak bacak üstüne atarak. "Bunu büyük büyükannemden duydum, o da uzak atalarından duymuş. Hikayeye göre melekler Bilgi bahçelerinde yaşarken, insanlar Cehalet'in karanlık mağaralarında sürünüyormuş. Ve binlerce yıl böyle devam etmiş. Ancak bir gün bir adam -ya da hikayenin versiyonuna bağlı olarak bir kadın- tesadüfen Bilgi bahçelerine girmiş. Zavallı bir köylü, kaybolmuş ve açlıktan ölüyormuş. Altın elmalar görmüş. Bir tane koparmış. Daha bir ısırık almıştı ki zihni açıldı. Birdenbire kendi cehaletinin ve diğer tüm insanların içinde bulunduğu cehaletin farkına varmış. Diğer altın elmaları çaldı, onları erkeklere ve kadınlara dağıttı ve birlikte dünyayı keşfetmek için Cehalet mağaralarından çıktılar. 'Altın elmalar'," diye devam etti Korkusuz, uzun ve dramatik bir duraklamanın ardından, "atalarımızın

Portakal. İşte bu yüzden *çok* önemli bir meyve. Bu yüzden Doña Imelda ve benim gibi insanlar onu toplanma işaretimiz haline getirdik. Zorla içinde tutulduğumuz cehaletten kurtulmak isteyen herkesin sembolüdür. Aramızda kalsın *matmazel*, efsanedeki melekler ile LUX'un Lordları arasında hiçbir fark göremiyorum."

Son kelimeyi öyle bir nefretle söylemişti ki, kaplanı hırladı ve Blaise'in banktan düşmesine neden olan bir hırıltı çıkardı.

Ophelia, Hildegarde Ana gibi Korkusuz'un da Tanrı'nın varlığından ne ölçüde haberdar merak ediyordu. Birden neden orada olduğunu hatırladığında soru neredeyse ağzından kaçacaktı. O anda, o soyunma odasında konuŞulanlar arasında Mediana hafızasını yoklamaya karar verirse ondan saklayabileceği hiçbir Şey, kesinlikle hiçbir Şey yoktu.

Kararlılıkla yüzünü gizleyen türbanı çözdü ve Korkusuz'un gözlerinin içine baktı. "Kabarenizde bulunmamızın nedenini öğrenmek istediniz. Gerçek ki, benden etrafı iyice görmem ve dinlemem istendi. Bay Blaise'in bunlarla hiçbir ilgisi olmadığına dair size söz veriyorum. Bu nedenle size bu görüşmeyi hemen kesmemizi ve her birimizin kendi yoluna gitmesini öneriyorum. Aslında," diye ekledi Ophelia, "kabareniz için yeni bir adres aramalısınız."

Radyo setinin başında oturan Fearless, uzun bir süre sessizce onu düşündü ve sonra başını geriye attı

ve bir kahkaha ılığı attı. erevelerdeki tüm camlar oldu.

"Kaplanımı senin üzerine salmanın daha kolay olacağı hiç aklına gelmedi mi? Ben Korkusuz ve Neredeyse Korkusuzum! Sizce 'Neredeyse' nereden geliyor?"

"Ama düşündüm ki . . . Hildegarde Ana. . . Doña Imelda," diye kekeledi Ophelia.

"Ama cidden, ne bekliyordun ki? Sana kollarımı açıp 'arkadaşlarımın arkadaşları benim ' diye ağlamamı mı? Biraz by, küçük kız."

Korkusuz tüm neşesini kaybetmişti. Ophelia'ya gizlemeye çalışmadığı bir küçümsemeyle baktı. şu anda artık tenor sesli o büyük gürültücü değildi. Ne de kel görünümlü, ufak tefek bir adamdı. O nc bir kişi ydi, tamamen farklı bir kişi.

Korkuyu müttefik edinmiş vahşi bir canavar.

Tuniğinin i cebinden kabare için birkaç bilet çıkardı. "Bana geldin çünkü bunu yapmanı kabul ettim. Doğrusunu söylemek gerekirse ben başka birini umuyordum. Örneğin büyüleyici meslektaşınız. Mademoiselle Mediana. Kendi işine bakmaktan aciz bir kız, değil mi? Yırtıcı olmak onun kanında var! Eğer bir gün LUX saflarına katılırsa, benim için zorlu bir rakip olur."

Korkusuz, Ophelia'nın kendisinin ve Blaise'in kalp atışlarını duymak için bolca zamanı olduğu bir sessizlik gözlemledi.

"Bir saat içinde," diye devam , "her şey yok olacak: tabela, masalar, sahne, soyunma odamdaki ekipman. Bunu yapmamı tavsiye ettiğin için değil, küçük kız, ama bu benim yaşam tarzım olduğu için. Babel'in mahzenleri gece boyunca olanaklar sunuyor ve nereye gideceğime ve kimin beni görmeye geleceğine ben, sadece ben karar veriyorum."

Fearless ayağa kalktı ve kaplanı da kürkünü kaslı bir şekilde kıpırdatarak onu taklit etti.

"Seni öldürmeyeceğim. Kuzulara saldırmam, sadece vahşi hayvanlar ilgimi çeker. Sadece aşağıdaki mesajı Matmazel Mediana'ya iletin." Sesini, uzaktaki gök gürültüsünün sesine indirgeyene kadar alçalttı. "Rüzgâr eken fırtına biçer."

PUSULA

"Sen . . . bu tür şeylere alışkın mısın?"

Blaise'in yer seviyesine geri döndüğünde söylemeyi başardığı ilk kelimeler bunlardı. Eski hamamın yıkık sütunlarından birine yaslanmış, meyve satıcılarının küçümseyen bakışları altında burnundan derin derin nefes alıyordu. Terden sıırıslıklam olmuş pantolonu tüm dolgunluğunu kaybetmişti.

Ophelia içmesi için biraz su almak üzere en yakın çeşmeye gitti. Çarşının insanlarla dolu kavurucu sıcaklığı, yeraltı mezarlarıyla tam bir tezat oluştıuruyordu.

"Özür dilerim," dedi Blaise'e bir beher uzatarak. "Gerçekten üzgünüm." Tekrar tekrar söyleyebildiği tek şey buydu. Kutup'ta yaşadığı her şey - Clairdelune zindanları, Şövalye ve av köpekleri, Faruk'un öfke nöbetleri, sayısız suikast girişimi, Tanrı'yla karşılaşmasından bahsetmiyorum bile - onu korkutmaya karşı sertleştirmişti. Ama bu kendi hayatının bir parçasıydı, Eulalia'nın değil.

Blaise gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ona baktı. "Biraz daha olsaydı kalbim yerinden . *Mon Dieu!* o, değil mi? Matmazel Silence'ı öldüren o, değil mi?"

"Bilmiyorum." Ophelia'yı öfkeliendiren de buydu. Onunla başka koçullarda karşılaştırmış olsaydı, Korkusuz ona çok şey öğretebilirdi. "İyi olacak mısın?" diye sordu endişeyle.

Blaise başını salladı ama sadece bu baş hareketi bile az önce yuttuğu bütün suyu kusmasına neden oldu. "Siz . . . beni çok duygulandırmış olmalısınız, Matmazel Eulalia," dedi utanç içinde ağzını silerek. "Gerçek şu ki, benim bir kedi fobim var. Bu seferki özellikle büyüktü."

"Gerçekten çok üzgünüm," diye Ophelia, çarşı gongları çalarken. "İznim sona ermek üzere. İyi aileye dönmeli ve mesajımı iletmeliyim ve ... ve ... "

"Ve tazminatımı talep edeceğim," diye düşündü kendi kendine. Her ne kadar Blaise'le kalmak istese de, Mediana'nın Thorn hakkında ona söyleyeceklerini öğrenmesi gerekiyordu, bu acildi.

"Bunu tekrar yapmamız gerekecek," diye şaka yapmaya çalıştı. "Kılıç dişli kaplan olmadan."

Şimdi çözülmüş bir yün yumağı gibi olan türbanını geri verirken, Blaise dudaklarını muhtemelen gülümseme olması gereken bir yüz buruşturdu. "*Eh bien*, başka bir zaman, belki?"

"Çok üzgünüm, tekrar."

Ophelia daha zekice bir şeyler eklemek isterdi ama bir kez daha kelimeler ağzından kaçtı. Çarşırı koşarak geçti, halılara takıldı ve yoldan geçenlere çarptı. Bu buluşmadan emindi.

Blaise'le ilk ve son olacaktı. Bunun en iyisi da aynı derecede emindi.

Peki neden bu düşünceye katlanamıyordu?

Her adımında öfke kanını kaynatıyordu. Mediana onu kasten tehlikeye atmıştı. Kendi merakını tatmin etmek için onun en mahrem sırrını kullanmaktan, en kırılgan umuduyla oynamaktan çekinmemişti. Ophelia anlaŖmanın kendisine düŖgen kısmını yerine getirdiğine göre, içinde uğursuz bir his vardı.

Rüzgâr eken fırtına biçer.

"Eğer Mediana bana yalan söylediye," diye düşündü, çenesini sıkarak, "eğer Thorn hakkında her şeyi uydurduysa, o fırtınanın kendim olmasını sağlayacağım."

Sanki onun içsel durumunu yansıtıyormuş gibi, gökyüzü giderek daha baskıcı bir hal aldı. Babil'in üzerinde bir bulut kümesi alçalmıŖtı ama bu ne ĞimĖeđi, ne rüzgârı, ne de yağmuru olan bir fırtınaydı. Ophelia Ėemsiye çamlarıyla çevrili yamaçtan yukarı çıkarken nefesini tutmaya çalıŖtı; stadyumda her gün attığı turlar onu henüz bir atlet yapmamıŖtı.

Tam zamanında geldiğini görünce rahat bir nefes aldı. Kuş treni vagonları, kimeraların güçlü kanat çırpışları eşliğinde platform raylarına inmek üzereydi. Çok geçmeden yolcular içlerinden dökülmeye başladı. Ophelia bir tanesine bindi, kartını bilet makinesine taktı ve oturacak bir yer aradı. Bu kolay değildi: tüm akademilerin öğrencileri Pazar günlerini Ėehirde geçiriyor ve kaldıkları yere dönmek için her zaman son kuş trenini bekliyorlardı.

Ophelia yerine oturmamıştı ki, pencerenin diğer tarafından gelen mekanik bir tıkırtı onu yerinden sıçrattı. Koyu tenli ve beyaz giysili bir genç tarafından idare edilen bir tekerlekli sandalye, az önce inen yolcuların ortasında peron boyunca ilerliyordu. Ophelia en yakındaki kapıya koştu ve üzerine eğildi.

"Ambrose?"

Onu duymuştu. Ophelia bunu, adının söylenmesi üzerine omuzlarının titremesinden anlamıştı. Onu duymuştu ama arkasını dönmeden yoluna devam etti.

Ophelia asla bağırmasdı. Ama ciğerlerinden kopan yalvaran çığlığa engel olamadı: "Ambrose!"

Ters dönmüş ellerin tekerlekli sandalyenin kollarını gördü, sanki onu durdurmak istiyor ama bu kararı veremiyordu. Ophelia ona doğru koşmak, gözlerinin içine bakmak, kızdıracak ne yaptığını sormak, hâlâ yüzleşmesi gereken onca Geyle onu yalnız bırakmaması yalvarmak istedi.

O bir saniyelik tereddüt ona bir şansa mal oldu. Kondüktör vagonun kapısını kapattı. Ophelia'nın togasına ve sandaletlerine küçümseyerek baktı, beyazlıkları yeraltı mezarlarının tozunda kaybolmuştu.

"Kimse kendini kamuya açık otoyolda göstermez, güçsüz olan. Dikkatleri bir kez daha üzerine çekersen seni tutuklarım."

Kuş treni raylar boyunca hızla ilerleyip zahmetli bir Gekilde tekrar hareket ettiğinde, Ophelia koltuğuna geri oturdu. Yorgun bir ifadeyle gözlüklerini çıkardı ve

alnını pencereye dayadı ve boşlukta dönüp duran puslu bulutlara baktı.

Kalbi kırık hissediyordu.

İçindeki uğursuz his artık kesinleşmişti. Mediana ona hiçbir şey söylemeyecekti. Blaise artık onunla hiçbir şey yapmak istemeyecekti. Tıpkı Ambrose'un ondan önce yaptığı gibi dostluğunu geri çekecekti. Ophelia Sırça Köşk'e giremeyecek, Tanrı'nın geçmişi hakkında daha fazla şey öğrenemeyecek ve

ve Thorn. Sonsuza dek şantajın kölesi olacak ve günlerinin geri kalanını kartlara küçük delikler açarak geçirecekti.

Kuş treninin hoparlörlerinden gelen kondüktörün sesi onu uyuşukluktan uyandırdı: "Öncülerin ikinci bölümünün üyesi olan Çırak Virtüöz Eulalia'nın trenin ön tarafında hazır bulunması rica olunur."

Ophelia gözlüklerini tekrar taktı ve öğrencilerin meraklı bakışları altında ayağa kalktı. O da en az onlar kadar şaşırmıştı. Art arda sıralanan vagonların arasından dirsekleyerek müfettişlerin kompartımanına ulaştı. Kondüktör, hoparlörden yaptığı anonsu tekrarlariken onun geldiğini görünce durdu.

"Ne istiyorsun, güçsüz adam?"

"Beni çağırmışsın. Ben Eulalia."

"Sen bir virtüöz çırağı mısın? Sen bir virtüöz çırağısın," diye tekrarladı, bu kez bir açıklama olarak, Ophelia'nın ona uzattığı İyi Aile damgalı kartı fark etmişti. "Senin bir virtüöz olduğunu hayal etmiştim.

... daha fazla ... daha az ... her neyse, sonunda sizi bulmuş olmak güzel bir haber, Matmazel Eulalia. İki saattir bu duyuruyu tekrar tekrar yapıyorum."

"İki saat mi? Neden? oluyor?"

Kondüktör şapkasını çıkardı ve Kiklop usulü tıraş edilmiş pembe, yumurta biçimli başına bir mendil sildi. Trenin içindeki hava dışarıdakinden daha da sertti. "Tek talimatım sizi Anıt'a götürmek. Leydi Septima -LUX'a şükürler olsun!- sizi çok acil olarak oraya çağırırdı. Ne yaptığınızı bilmiyorum ama ciddi bir mesele gibi görünüyor."

Ophelia birdenbire apaçık ortada olan bir Geyle sarsıldı ve bacaklarının güçsüzleştiğini hissetti. Mediana onu kabareye kendisinden faydalanmak için değil, kurtulmak için göndermişti. Onu Leydi Septima'ya ihbar etmişti, o !

Ophelia okuldan atılma riskiyle karşı karşıyaydı. Ya da daha kötüsü, hapse girme.

İçinde kabaran panik ve öfkeyi bastırdı ve hızlıca düşündü. Leydi Septima onu konservatuarda değil de Memorial'da görmek istiyorsa, Helen'i bu işe bulaştırmamak içindi. Belki de Ophelia'nın müdürle konuşarak bir Şansı olabilirdi.

"İlk önce İyi Aile'ye gitmeliyim," dedi, toplayabildiği tüm güvenle. "Sivil giysilerim var, Leydi Septima'nın karşısına üniformasız çıkamam."

Kondüktör konuyu tekrar gözden geçirir gibi oldu, ardından hoparlörünü yakaladı: "Lütfen dikkat.

İstisnai olarak, bu tren Anma Törenine kadar durmayacaktır. Bize tahammül etmenizi rica ediyoruz; dönüş yolculuğunda her akademide duracağız. Birdtrain Şirketi, talep eden herkese gecikme hakkında bilgi verecektir. Siz, Matmazel Eulalia, iyi bir kız gibi burada kalın," diye talimat verdi kondüktör, hoparlörünü kapattıktan sonra. "Eğer vicdanınız rahatsa, tüm namuslu vatandaşlar gibi, korkacak bir şeyiniz yok."

Ophelia kendisine tahsis edilen katlanabilir koltuğa oturdu. Kapan . Titremelerini gizlemek için ellerini uyluklarının üzerinde birbirine kenetledi.

Bir kaçış yolu bulmak için etrafına bakındı, çok iyi biliyordu. Trenin tüm kapıları boşluğa açılıyordu. Trende hiç ayna yoktu ve olsa bile, yine de onların içinden geçebilir miydi? Babil'e geldiğinden beri, kimliği ya da niyetleri hakkında birine yalan söylemediği tek bir gün bile olmamıştı. Bu aldatmaca, geçmişte yapmış olabileceği tüm oyunlardan daha büyüktü. Mime'ın kıyafeti gibi sadece bir kılık değiştirme değildi; geçtikçe ikinci doğası haline gelen ikinci bir deriydi. Kendisini sürekli Eulalia olarak düşündükten sonra, hâlâ Ophelia olduğunu iddia edebilir miydi?

Anıt'a olan yolculuk ona hem korkunç derecede uzun hem de iğrenç derecede kısa gelmişti. En kötü korkuları, iniş sahnesinde onu bekleyen bir grup kanunsuzu gördüğünde yatıştı. Silahlı değillerdi -sözcüğün kendisi bile bir suçtu- ama silahlı olmalarına da gerek yoktu. Hepsi Necromancer'dı, sıcaklık ustasıydılar, felç etme yeteneğine sahiplerdi.

Sadece bir bakışta soğuk. Aynı zamanda birinci sınıf dondurucu üreticileriydiler.

Ophelia'ya tek kelime etmeden ona eşlik ettiler. Başsız asker heykelinin önünden geçerlerken, kendini askeri mahkemeye götürülen bir suçlu gibi hissetti. Anıtın büyük cam kapılarından geçtikten sonra, içeride hüküm süren sessizlik onu şaşkına çevirdi. Bu sessizlik, okuyucuların olağan fısıldaşmalarına hiç benzemiyordu; tam bir ses yokluğuydu. Her kattaki büyük dairesel galerilerin hepsi terk edilmişti ve tüm mekâna terk edilmiş bir tapınak hissi veriyordu. Rotunda'nın üzerine bulutların pelerini, gölgesini her köşe ve bucağın üzerine düşürüyordu. Secretarium'un asılı küresi, genellikle güneşte parlayan metali, bugün daha çok ölü bir gezegen gibi görünüyordu.

Ölü Çağırılar Ophelia'nın kuzey transandiyumunu almasını sağladı. Devasa dikey koridorun ortasında, kırmızı parlayan gözleri olan küçük bir cisim görünce gerildi. Ophelia yeterince yaklaştığında, bunun ilk başta sandığı gibi Leydi Septima değil, oğlu Octavio olduğunu görünce şaşırdı. Saçının uzun, siyah tellerinin ve kaş zincirinin arasından onu izliyordu. Öyle bir Çüphe yayıyordu ki, Ophelia daha yargılanmadan mahkûm edilmiş gibi hissetti.

"Herkesi bekletiyorsun, Çırac Eulalia."

Cevap vermedi. Şu andan itibaren her sözünün kendisine karşı kullanılabileceğini . O yapardı

Tam olarak neyle suçlandığını bilmediği sürece hiçbir şey söylemedi.

Octavio'nun onu Leydi Septima ve LUX Lordlarının karargâhlarının bulunduğu, Anıt'ın üst katındaki özel odaya götüreceğini sanıyordu ama onun yerine üniformasının içinden bir anahtar çıkardı. Anahtarı bir direğin üzerindeki kilide soktuğunda Ophelia gözlüklerine inanamadı ve ardından Secretarium'a giden metal bir geçit açıldı. Örnek öğrenciyi oynarken girmekten men edildiği o bilinmeyen dünyaya, Şimdi gözden düştüğü için mi davet ediliyordu? Bu inanılmaz derecede ironikti. Octavio'yu, transandiyumun yatay konumundan iskelenin dikey konumuna geçmeyi sağlayan spiral merdivene kadar takip etti. Ophelia ikincisinden aŞağı inmeye baŞlamadan önce elleriyle iki tırabzanı da kavradı. BaŞ dönmesinden muzdarip değildi ama yerden yüz fitten fazla yüksekteydiler ve sadece bir anahtarın çevrilmesiyle kaldırılacak bir geçitte yürüme düŞüncesi ona pek güven vermedi. Transcendium'da kalmış olan ve şimdi kendisine dik duran Ölü Çağıranlara baktı.

Ophelia ağırlıksız yerküreye yaklaştıkça onun devasa boyutlarını daha iyi ölçüyordu. Yer kabuğunun kırmızı-altın kaplaması okyanusların olduğu her yerde alçalıyor ve kıtaların dış hatlarını kabartıyordu. Octavio'nun güneydeki bir denizin içinde bir yerde açtığı güçlendirilmiş kapı son derece hatırı sayılır bir büyüklükteydi ama yine de küçük bir anahtar deliği izlenimi veriyordu.

Ophelia geçip diğ er tarafa gitti.

Bu erişilmez mabetle ilgili hayalinde canlandırdığı her şey bir anda paramparça oldu. Secretarium'un ii Anıt'ın iinin birebir kopyasıydı. Transandiyumların hizmet verdiği galeriler, doğ al ışık alan bir kuyunun etrafında halkalar halinde sıralanmıştı. Hatta avlusu ile kubbesi arasında, bulunduğu kürenin birebir kopyası olan bir yerküre asılı duruyordu. Mimarlar tüm mek anı bir oyuncak bebek yuvası gibi tasarlamışlardı!

Sağ taraftaki galerilerde, Heliopolis'in soğ uk ampulleriyle aydınlatılan cam cepheli dolaplar boyunca binlerce eski eser parıldıyordu. Sol taraftaki galerilerde ise sıra sıra dizilmiş silindirler dingilleri üzerinde dönerek sürekli uğ ulduyordu. Ophelia her silindirin etrafında bir delikli kartın döndüğ ünü ve her delikli kartın bir belgeyi kopyaladığını biliyordu. arkların ve dişlilerin karmaşık birleşimi bir hurdy-gurdy'nin işleyişini andırıyordu.

"Buraya ilk kez geldiğiniz doğ ru," diye yorumladı Octavio, onun her tepkisini yakından izliyordu. "Secretarium, tıpkı Anıt gibi ikiye bölünmüş durumda: Nadir koleksiyonlar doğ u yarımkürede, veri tabanı ise batı yarımkürede saklanıyor."

"Peki ya bu?" diye sordu, dünyayı göstererek üzerlerinde yükseliyor. "İkinci bir Secretarium mu?"

Ophelia kendine rağmen, kendi kendine dayattığı sessizliğini bozmuştu.

"Sadece dekoratif bir küre," diye yanıtladı Octavio. "Ah, işte bölümünüzün başı geliyor."

Elizabeth'in gerçekten de avluyu geçip onlara doğru geldiğini görünce bir umut dalgası hissetti. Elizabeth ona her zamankinden daha ciddi göründü. Kumral saçları her adımında bir pelerin gibi yükseliyordu ve yüzü her zamankinden daha az ifadesizdi.

"Yeni bir şey var mı?" Elizabeth bu soruyu sadece Octavio'ya yöneltmişti.

"Rapor edilecek bir şey yok. Çırak Eulalia dışında Anıt'a giren ya da çıkan olmadı."

"Çok iyi. Hadi gidelim."

Ophelia onları takip etti ve kendisini saran baş dönmesiyle mücadele etti. Belki de kubbelerin üzerindeki bulutların baskıcılığından kaynaklanıyordu ama havasız kaldığını hissetmeye başlamıştı. Bu çağrının ardında yeraltı mezarlarına inişi yoktu. Daha da ciddi olan başka bir şeydi.

Thorn'un gerginliğinden etkilenen saati, togasının cebinden kapağını çıkardı. Artık soru Mediana'nın ona ihanet edip etmediği değil, ne ölçüde ihanet .

Basınçlı havayla çalışan bir kapının önünde durdular. Elizabeth kapıyı açtıktan sonra, "Sizinle birlikte içeri girme yetkimiz yok," diye açıkladı. "İçeride olan biten her şey son derece . İyi şanslar."

Octavio soğuk bir ifadeyle, "Şans diye bir şey yoktur," diye araya girdi. "Kaderimizi yalnızca biz yazarız. Ama bu,"

"Çırak Eulalia zaten biliyor," diye ekledi kısık bir sesle.

Ophelia hiçbir ey bilmiyordu ve sorun da tam olarak buydu. Dikkatli adımlarla, görünüşe bakılırsa belgeleri incelemek için ayrılmış olan sade bir odaya girdi. Odanın tek mobilyası, Leydi Septima'nın üzerine eğildiğı, değerli ahşaptan yapılmış büyük bir kürsüydü.

"Kapı," diye emretti.

Ophelia direksiyon şeklindeki kolu kilit klik sesi çıkarana kadar çevirdi. çerisi o kadar soğuktu ki, kendini bir buz deposuna kilitlenmiş gibi hissetti. Sandaletlerinin içindeki çıplak ayakları karıncalanmaya bağıladı, her yeri acıyordu.

"Öne çıkın." Leydi Septima bu emri hiç tereddüt etmeden vermişti. Her zamanki gibi sakin ve mesafeliydi. Yavaça, loş odada iki fener gibi parlayan gözlerini Ophelia'ya çevirdi. "sever misin?"

Ophelia gözlerini kırptırdı. Kendini hazırladığı sorgulama bu değildi. Dikkatle, Leydi Septima'nın kendisine gösterdiği kürsüdeki elyazmasına yaklaştı. Çürüme durumuna bakılırsa eskiydi. Sayfa boyunca uzanan soluk harfler, okunabilen birkaç kısımda, bilinmeyen bir dile aitti.

Kürsünün diğer duran not sayfaları özellikle dikkatini çekmişti. "Mediana'nın çevirisi," diye onayladı. "Bunu neden ona değil de bana soruyorsun?"

Leydi Septima cevap vermedi. Ophelia o anda, ku treni yolculuğundan beri sıkmakta olduğu vücudundaki tüm kasların gevediğini ve kendisini dengesiz hale getirdiğini hissetti. Mediana'ya karşı biriktirdiğı öfke bir anda buharlaştı.

"Ona ne oldu?"

Leydi Septima ağızını geren sırtıtmayı bıraktı ve yüzündeki her türlü kişisel duygu izini sildi. "Neredeyse tamamı Kahinlerden oluşan bir tümen ve aralarında kendi kuzenlerinin geleceğini görme yeteneğine sahip tek bir kişi bile yok. Tüm Öncülere utanç getiriyorlar. Kısacası," dedi ve çenesini kaldırarak kendini toparladı, "Sör Henry bir an önce yerine birini bulmayı talep ediyor. Senin hakkında ciddi çekincelerim olsa bile, bu iş için en uygun adayın sen olduğunu kabul etmek gerekir. En azından en yeteneksizi. LUX'un sana bahşettiğı bu onura layık olduğunu kanıtlaman gerekecek, Çırac Eulalia. Sör Henry'yi gelişinizden haberdar edeceğim," diye ekledi yürüdü. "El yazmasına bir göz atabilirsiniz, ancak hiçbir nedenle ona dokunmayın. Bu kadar değerli bir belgeye dokunmak, henüz uzmanlaşmadığınız bir protokole göre yapılır."

Leydi Septima odanın arka tarafındaki asansöre bindi; kola basar basmaz asansör dişli çarkların gıcırtısıyla yükseldi.

Ophelia yalnız kaldığında iki eliyle kürsüye yaslandı ve yazmasını görmeden uzun uzun baktı. Birbiriyle çelişen duygu dalgaları

gözlüğünü mümkün olan her tona dönüştürerek içine çöktü.

Rahatlama. İnanılmazlık. Coşku. Sıkıntı.

Sıkıntı mı? Mediana'nın ona yaşattığı onca şeyden sonra, Ophelia'nın kaderi hakkında endişe duyması gerçekten mümkün müydü? Şu anda tam olarak nerede durduğunu öğrenmek için bir Öncü ; gerçek araştırması nihayet bağlayabilirdi. Çok sevinmesi gerekirdi, öyleyse neden dehşete ?

Toga'sının içinden gelen buyurgan bir tıkırtı onu çalkantılı düğüncelerinden uzaklaştırdı. Ophelia incelemek için saatinin zincirini çekiştirdi. Saatin kapağı sanki epileptik bir tının pençesindeymiş gibi durmadan açılıp kapanıyordu. Klik-klik! Klik-klik!

"Pekâlâ, sakın ol," diye mırıldandı Ophelia, saate olduğu kadar kendine de. Bağıparmağıyla kapağı kapattı ama ibreler hemen kontrolü ele alarak çılgınca bir valsle dönmeye başladılar. Düzenli aralıklarla hepsi birden durdu ve aynı tekrar tekrar iğaret ettiler.

Altıyı otuz dakika otuz saniye geçiyor.

Ophelia çarkları yeniden çalışmaya başlayan asansöre döndü. Sör Henry bir otomat olabilirdi ama onun önünde bozuk bir köstekli saatle boğuşmak iyi bir izlenim bırakmazdı.

Gözlerini kırıştırdı. Akrep ve yelkovan aniden zaman değiştirmiş, şimdi inatla tam gün ortasını gösteriyordu.

Hayır. Akrep ve yelkovan zamanı göstermiyordu. Bir yönü gösteriyorlardı.

Thorn'un saati bozulmamıştı, hiç bozulmamıştı. Kendini basitçe bir pusulaya dönüştürmüştü. Tam o anda üç iğnesi de gelen asansörü gösteren bir pusulaya.

Asansörün kapısı Leydi Septima ve Sör Henry'nin üzerine açıldı.

Sör Henry'nin bir otomat olmaması dışında.

Sör Henry Thorn'du.

KORKULUK

KEŞİF

Thorn asansörün bir köşesinde duruyordu, o kadar uzun boyluydu ki başı tavana değiyordu. Yüzündeki uzun yara izinin keskinleştirdiği çelik gibi gözleri yoğun bir şekilde bir belgeye odaklanmıştı. Kendisine Ophelia'yı gösteren Leydi Septima'ya en ufak bir dikkat bile göstermemiş, soğuk odanın ortasında yere çakılıp kalmıştı.

"Son , mösyö. Bu duruma uygun olduğunu kanıtlamasını bizzat sağlayacağım."

Kurallar Ophelia'nın hazırolda durmasını, geleneksel selamlamayı yapmasını - "Bilgi barışa hizmet eder!"- ve özelliklerini belirtmesini gerektiriyordu, yoksa ağır cezayı göze alıyordu. Bunu yapmayı imkânsız buldu.

Thorn ortaya çıktığı andan itibaren tüm düşünceler onu terk etmişti. Köstekli saatini iki eliyle kavradı: sağlamdı, elle tutulurdu, gerçektir.

Leydi Septima onun sessizliğini zamansız bir utangaçlık krizi olarak yorumlayarak dudaklarını büzdü. "Çırac Eulalia kırk gün önce Öncülerin ikinci bölümüne katıldı. Kafasında pek bir şey yok ama ellerinde potansiyel var."

Ophelia onu dinlemiyordu. Leydi Septima artık yoktu. Sadece Thorn vardı, hâlâ asansörün arka tarafında, kaşlarını çatmış, bir çizelgeye derin derin dalmıştı. Gümüş sarısı saçları titizlikle geriye taranmıştı; uzun ve köşeli yüzü mükemmel bir şekilde tıraş edilmişti. Kusursuz beyazlıkta bir gömlek giymişti ve bu gömlek her iki kolunun üzerinde iş eldivenine dönüşmüştü; üzerinde kadrantlar, göstergeler ve çeşitli diğer ölçüm cihazları vardı. Tüm dikkatini göğsüne, kalbinin üzerine ilâştirilmiş ambleme vermişti. Bir güneş.

Bunca zamandır bir kaçağı arıyordu.
Az önce bir LUX Lordu bulmuştu.

Ophelia adımlarını birbiri ardına atarak soğuk odanın en loş köşesine çekildi. Kaynayan kanı düşünmesini engellese bile, bir şey onun için son derece açıktı. Thorn'un gözleri nihayet onunkilerle buluştuğunda her ne , bunun geri dönüşü olmayan sonuçları olacaktı.

"Öngörülen programın çok üzerinde zaman alıyoruz. Soybilimciler sonunda açıklama talep edecekler." Thorn bu sözleri Babil aksanıyla, Kuzeyli bir tınıdan yoksun, tıpkı şehrin yerlisi gibi söylemişti. Yine de Ophelia onun sesini bin kişi arasından tanıyabilirdi. İçindeki boşlukta yankılanan, onu sarsan, boğazına kadar yükselen, boğan, ciddi ve asık suratlı bir kontrbasın tınısı.

Yaklaşık üç yıllık sessizliğin ardından Thorn'un sesi.

Ophelia, adam belgesini keskin bir sesle sıçradı.

"Ayrıca, burada acilen Ölü Çağıranlara ihtiyacım var. Secretarium'un doğu yarımküresinde sıcaklık ve nem seviyesi çok yükseliyor. Personel kaybediyoruz, koleksiyonları da kaybetmekten kaçınalım."

Thorn'un dikkati doğrudan elindeki çizelgelerden danışmanlık kürsüsündeki eski el yazmasına kaydı. Soğuk odadan geçerken her adımına uğursuz bir gıcırtı eşlik etti. Ophelia o ana kadar bunu fark etmemişti ama şimdi gözlerinin bakıyordu: Bir iskelet gibi eklemelenmiş demir bir çerçeve, botlarından birini ayak bileğinden dizine kadar kafeslemişti. Hapisteyken kırılmış olan bacağı.

Otomat.

Ophelia kendini nadiren bu kadar aptal hissetmişti. Sadece zevksiz bir lakap olan Geyi gerçek anlamıyla almıştı. Zevksiz ama yine de tamamen uygun. Thorn kürsüye doğru eğildi ve eldivenin metalik arasında elyazmasının bir sayfasını metodik bir şekilde çevirdi.

"Aceminiz eski dilleri biliyor mu?" Leydi Septima'ya sanki söz konusu kişi odada yokmuş gibi hitap etmişti. Niçanlandıklarında Ophelia'yı öylesine öfkelendiren bu korkunç alışkanlık bugün ona hoş gelmekten çok daha fazlasını hissettiriyordu.

"Onları tanımıyor, mösyö. Ancak yine de Çırak Mediana'dan görevi devralabilecek kapasitede olduğunu düşünüyorum. O bir Animist. Bir okuyucu."

Gözlükleri gözlerinin önünde mavileşen Ophelia, "Gözte bağlıyoruz," diye düğündü. "Bana doğru dönecek. Beni tanıyacak."

Thorn böyle bir şey yapmadı. Sadece parmak uçlarıyla tuttuğu, zamanın eski bir dantel gibi kemirdiği sayfayı inceledi. "Kayıp metni nasıl geri getireceğini biliyor mu?"

"Hayır, *mösyö*," dedi Leydi Septima, öğrencisini, öğrencisinin kendisini tanıdığından daha iyi tanıyan bir öğretmenin güvencesiyle. "Öte yandan, okuyanların düşüncelerine nüfuz ederek kitabın içeriğini yeniden oluşturabilir. İdeal olarak, onu yazan kişinin."

Ophelia onun erimiş gözlerinin sanki metali eritmeye çalışıyormuş gibi Thorn'un dikilmiş olmasından etkilendi. Görünüşe göre Leydi Septima ona bir LUX üyesinin bir akranına borçlu olduğu saygıyla davranıyordu ama onu kendisiyle eşit görmüyordu. Bu da Ophelia için pek hayra alamet değildi.

Eğer Leydi Septima, Sör Henry ile kendisi arasında en ufak bir tepki, ne kadar küçük olursa olsun bir Çığkılık hareketi fark , içgüdüsel olarak Güphelenir ve sahte kimlikleri ortaya çıkar, diye düğündü Ophelia.

Kendini yavaşça nefes almaya zorladı. Kalbindeki kargaşayı yatıştırmak için. Gözlüklerini şeffaflığa döndürmek için. Yüzündeki kasları gevşetin. Omuzlarını dikleştirmek. Vücudunun titremesine engel olamıyordu ama olsun. Soğuk bir odada, bir toga ve sandaletler içindeydi; titremek normal bir fiziksel tepkiydi.

Geriye kalan tek şey Thorn'un onu görünce boğulmamasını ummaktı.

"Çırak Mediana şimdi nerede?" Bunu çeviri notlarını karıştırırken gönülsüzce sormuştu. Kürsünün lambası soğuk bir ışık saçıyor, burnunun dik yamacını, uzun yara izinin çukurunu ve göz kapağının dar yarım açıklığı arasında odaklanmış gözünü parlatıyordu.

"Transfer edildi, *mösyö*."

"Bir gün burada çalışmaya devam edecek mi?"

"Bu konuda bir görüş bildirmek için erken olacaktır."

"Mediana yaşıyor," Ophelia'nın konuşmanın bu noktasında toplayabildiği tek tutarlı düşünceydi.

"Peki şimdi Matmazel Silence davası hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Sorunuzu anlamıyorum, *mösyö*."

Thorn danışmanlık kürsüsünden döndü. "Saflarımızdaki bir apoplektik saldırı benim üzücü bir olay olarak adlandırdığım şeydir. nasıl tanımlarsınız?"

"Üzücü bir tesadüf, *mösyö*."

Ökisinin de yüzüne bakılmıyordu ama Ophelia giderek artan bir gerginlik sezdi. Thorn'un ifadesi esrarengizliğini korurken, Leydi Septima'nıniki tiksintiyi ele veriyordu. Hiçbir an ona bakmaya tenezzül etmemiş, sakat bacağına bakmakta ısrar etmişti. Karşısındaki adamın olağanüstü bir hafızaya ve vahşi pençelere sahip olduğunu biliyor muydu acaba? Adam ondan iki kafa daha uzundu, ama o onu sonsuza dek bir acemi olarak gördü.

Ondan daha ağağıdaydı ve bu sadece aralarındaki yağ farkından kaynaklanmıyordu. Ophelia eski süpürgeciye, Helen'in Öncüleri'ne ve hatta Mediana'ya da aynı Ėekilde davrandığını fark etti. Pollux'un soyundan gelmeyen herkes Leydi Septima için bir makinenin düzgün çalığması için gerekli parçalardı ve yeterli hale geldiklerinde değiğtirilmeleri tavsiye edilirdi.

"Okuma gruplarının hızını artırmamız gerekecek," Thorn son olarak. "Soybilimciler sabırsızlanmaya başladı ve ne siz ne de ben onlar tarafından sürpriz bir teftiş görmek istemiyoruz. Özellikle de şu anda, bu tür tesadüflerle..."

Soybilimciler ikinci kez gündeme geliyordu; Ophelia onların kim olduğunu bilmese de en azından LUX hiyerarşisinin zirvesinde olduklarını anlamıştı. Ve Thorn'un onlarla iş yapmak istemediğini de.

Leydi Septima topuklarını birbirine vurarak, "Bir sonraki duyuruya kadar tüm izinler askıya alınacak," dedi. "Okumalar daha erken başlayacak ve daha geç bitecek."

"Detaylara zarar vermediğı sürece sorun yok. Öğrencileriniz hala çok fazla yanlış üretiyor ve ben kodlama hatalarından bahsetmiyorum."

Leydi Septima onayladı ama yüzü sertleğmişti. Ophelia acılar içinde kıvranıyordu. Thorn, Tanrı'nın bu temsilcisini burada ve şimdi gücendirmenin, bulundukları konumda yapmaları gereken en son şey olduğunu farkında değildi.

Bekleneceğı üzere, Leydi Septima sinirini çıkaracak birini arıyordu. O da

çok uzağa bakmasına gerek yoktu. "Çıracak Eulalia, sonsuza kadar parmaklarını oynatarak mı kalacaksın? Bana sorun çıkarmayı bırak ve Sör Henry'ye onun beklentilerini karşılayacağını kanıtla."

Ophelia sanki kanı aniden vücudunda dolaşmayı bırakmış gibi hissetti.

Thorn nihayet ona doğru döndü.

Ona doğru dönmüştü ve gözleri hiçbir şey ifade etmiyordu. Ne şaşkınlık ne de . Bir yabancıнын başka herhangi bir yabancıya yönelteceği nötr bir bakış.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye ilan etti.

Ophelia sesinin çatlamadığını duyunca rahatladı. Sanki artık gerçekten kendisi değilmiş gibi üzerine odaklanan ilgiyi çok fazla sarsılmadan idare ederek kendini bile Gağırttı. Çünkü artık gerçekten kendisi değildi.

"Ben Eulalia'yım," diye tekrarladı kendi kendine, "ve karşımdaki adam da Sör Henry."

Bu basitti.

Thorn'un uzun kolu Mediana'nın notlarını kürsüden kaptı ve Ophelia'ya vermek için uzandı, ona bir adım bile atmaya gerek kalmadan aralarındaki mesafeyi kat etti.

Otomat.

"Bu çeviriyi ezbere öğrenmek ve eski belgeleri kullanma konusunda eğitim almak için üç gününüz var. Ondan sonra buraya geleceksin,

her akşam, okuma gruplarından sonra. Üç gün-kendimi yeterince açık ifade edebildim mi, çırak?"

Thorn'un sözleri üzerine dolu taneleri gibi düştü. Hiç tanışmamış olsalardı bile bu kadar ikna edici olamazdı. Hatta o ki, elindeki not sayfalarını kavrarken, içini ezici bir şüphe kapladı.

Onu tanımış mıydı?

ŞÜPHE

"Size söyleyecek bir şeyim yok."

"O bizim iş arkadaşımızdı. Bilmeye hakkım var."

"Beni erteliyorsun."

Ophelia stadyumun tozunda biraz zorlanarak koşuyordu. Saat sabahın altısıydı, günün en az sıcak ve en az bunaltıcı zamanıydı, ama ciğerleri çoktan harekete geçmişti. Elizabeth'in günlük koşulara alışkın olmasına rağmen bir ayağını diğerinin önüne atmak için büyük bir mücadele verdiğini görmek onu biraz olsun rahatlatıyordu. Hevesli virtüözün kafasında, bilimsel bir programın tekrarını püskürten olağanüstü bir radyo şapkası vardı; ritmini korumasına yardımcı olması gerekiyordu ama şapkanın ağırlığı onu her şeyden çok yavaşlatıyordu.

"Mediana nerede?" Ophelia ısrar etti. "Onu nereye götürdüler?"

"Bu gizli bir bilgi. Bu bilgiyi bir çırağa veremem."

Devam edemeyen Elizabeth yolun ortasında durdu. İki büklüm olmuş, nefes nefese kalmış, bir eliyle radyo şapkasının düşmesini engellemeye çalışıyordu.

Diğer eliyle de böğründeki bir dikiş bastırıyordu. Genelde solgun olan teni o kadar kızarmıştı ki çilleriyle birleşmişti. Günlerini bir sandalyede oturarak, burnunu koduna gömerek geçirdiği için yaşlı bir kadının fiziksel yapısına sahip olmuştu.

Ophelia bazı cevaplar almak için onu stadyuma kadar takip etmişti. Üç gündür yatakhaneinde bir sessizlik duvarıyla karşı karşıyaydı, üç gündür uzaktan garip bakışlar alıyor ve hiçbir açıklama yapmıyordu. Sabrı tükenmeye başlamıştı ve Elizabeth, tüm Öncülerin arasında onu başından savamayacak tek kişiydi.

"En azından bana ne söyleyebilir misin?"

Elizabeth vücudunu sanki garip bir ütö masasıymış gibi açtı. Ağzı bir karış açık, başını yukarı kaldırarak soluk almaya çalıştı ama başını aşağı indirmeyi başaramadı. "Sana söyledim. . ve sana tekrar ediyorum. Çırak Mediana . .. sağlık nedenleriyle bizi terk etti."

"Bu hiç mantıklı değil. İçimizde en sağlıklı olan oydu."

"Dinle, çırak."

Ophelia can kulağıyla dinliyordu ama Elizabeth'in kendini boğmadan konuşabilmesini beklemek zorundaydı.

"Onu bulan bendim ve sizi temin ederim sağlık durumu hiç de iyi değildi. Anıt'a servis kapısından girdim, her Pazar olduğu gibi .

Katalog kartları geliştirilecek. Bütün sabah delikler açtım. Banyoya gittiğimde onu fayansların üzerinde yatarken buldum. Ne kadar süredir orada olduğunu bilmiyorum ama hiç hoş bir manzara değildi." Elizabeth ter çenesinin altındaki kolunu sildi. "Kasları kasılmış, çırpınıyor, gözleri yukarı doğru kaymış," diye belirtti. "Güvenliği alarma geçirdim. Leydi Septima sizi acilen çağırdı, sonrasında ne olduğunu benden daha iyi biliyorsunuz."

Ophelia sabahın solgun ışığında Elizabeth'e baktı. Az önce çizdiği resim görkemli, yılmaz Mediana'ya o kadar az benziyordu ki, onun vurdumduymazlığı Ophelia'nın gözüne uyumsuzluk olarak çarptı. Elizabeth hiçbir Gey olmamış gibi radyo yayınının tıslamasını azaltmak için Çapkasındaki anteni oynatıyordu.

"Korkmamayı nasıl başarıyorsunuz?"

"Hmm? Neden korkayım ki? Bizim yaşımızda felç nadir görülür. İstatistiklere aynı şeyin bana ya da size olma ihtimali çok düşük. *Of cial Journal*'ı okusaydın bunu bilirdin. Biz Öncüler için bilgi edindiğimiz tek kaynak bu olmalıdır," Elizabeth, iyi öğrenilmiş bir ders gibi.

"İstatistikten pek anlamam," diye itiraf etti Ophelia, "ama Matmazel Silence'ı unutmayın. Kırk gün arayla aynı yerde kalp krizi ve felç geçirmesi bana pek mümkün görünmüyor."

Yarı kapalı göz kapaklarının gölgesinden ona şaşkınlıkla bakma sırası Elizabeth'teydi. "olduğunuzu ya da ne iş yaptığınızı bilmiyorum.

Ama burada, Babil'de, ölümlerin tek nedeni hastalıklar ve kazalardır. Eğer Leydi Septima bize bunun bir tesadüf olduğunu söylüyorsa, o zaman bu bir tesadüftür."

Ophelia, el üstünde tuttuğu bu kadının kendisi gibi güçsüz insanlara pek değer vermediğini söyleyerek karşılık vermek istedi. Ve muhtemelen onlara tüm gerçeği söylemiyordu. LUX'un Lordları Anıt'taki güvenlik personelinin iki katına çıkarmıştı; artık kontrol edilmeden giriş ya da çıkış yapmak mümkün değildi.

Bir de Profesör Wolf vardı; gizemli bir kaza geçirmiş, araştırmaları bir günden diğerine durmuştu. O da Memorial'ın müdavimlerinden biriydi ve o da büyük bir travmatik şok geçirmişti.

Hayır, kesinlikle bir tesadüf değildi. Bu bir suçtu. Üç suç. Ve bu kelimenin Dizin tarafından yasaklanmıŖ olması hiçbir değiştirmiyordu. Bu hipotezi kabul eden Ophelia, Korkusuz'un Mediana'ya verdiği mesajı artık göz ardı edemezdi. "Rüzgâr eken fırtına biçer." Profesör Wolf ve Matmazel Silence ile birlikte onun da canını almaya çalışın o muydu? Eğer öyleyse, ne şekilde ve en önemlisi neden? Bir savaş uzmanı, kıdemli bir sansürcü ve bir Önsezici çırağının, üçünün de Anıt'ta çalışıyor olması dışında, ortak noktaları neydi?

"Gelecek Virtuoso Elizabeth, Çırac Eulalia, lütfen zorunlu devrelerinizi tamamlayın!"

Ophelia gözlüklerini, emrin geldiği stadyumun gözetleme kulesine doğru çevirdi,

Sonra da hâlâ nefesini tutamamış olan Elizabeth'e döndü.

"Tüm olası dünyaların en iyisi, dememiş miydin?"

Yan yana koşmaya devam ettiler. Vücutları mükemmel bir uyumsuzluk içindeydi; Elizabeth'inki ne kadar uzun ve iriyse, Ophelia'nınki de o kadar kısa ve dolgundu.

"Biliyorsun . . . senden hoşlanmamıştım. . ilk karşılaşmamızda." Elizabeth bu sözleri iki adım arasında, uzun, sarı saç örgüsü sırtına çarparak, gelişigüzel bir şekilde söylemişti.

Ophelia da aynı fikirdeydi. "Ben de senin hakkında pek bir şey düşündüğümü sanmıyorum."

"Peki ya şimdi?"

Karşılıklı soru dolu bakışlar attılar ve Ophelia stadyumdaki pistte Elizabeth'i geride bıraktı. Gerçek şu ki, Eulalia gerçekten var olsaydı arkadaş olabilirlerdi. Ama Ophelia'nın bir yanılsaması yoktu: Hevesli virtüöz onun kimliği hakkında yalan söylediğini anlarsa, en ufak bir tereddüt göstermeden onu Helen ve Leydi Septima'ya ihbar edecekti.

Zorunlu turlarını tamamladıktan sonra Ophelia soyunma odasına gitti. Kamelya yağı kokusu içinde tam çıkmakta olan Zen'le karşılaştı. Kekeleyerek özür dilediler. Aynı yatakhane paylaşıyor ve aynı derslere giriyor olabilirlerdi ama hiçbir zaman bir cümleden fazla konuşmamışlardı. Zen grubun en yaşlısıydı ama bir kadından çok bir oyuncak bebek gibiydi, badem şeklindeki gözlerini kalın, siyah gözlerinin arkasına saklamaya her zaman hazırды.

saçak. Ancak Ophelia'ya öyle geliyordu ki, Zen'in ondan kaçınma alışkanlığı utangaçlıktan başka bir şeyden kaynaklanıyordu.

Korkmak mı?

Ophelia yalnız kaldığında, önceki gün çamaGırhaneye bıraktığı üniformasını ve botlarını topladı. Daha sonra ortak duşlara gitti ve orada giysilerini, eldivenlerini ve gözlüklerini bir sandalyeye yerleştirdikten sonra uzun bir süre hareketsiz durdu. Koşu nedeniyle yorulan kalp atışlarının normale dönmesini bekledi. Ama bu gerçekleşmedi. Tüm esh'i tek bir kaotik ritimle atıyor gibiydi.

Bu akşam Thorn'u tekrar görecekti.

Son haftalarını bunu düşünmesine izin vermeyerek, onun dışındaki her şeye odaklanarak geçirmişti. Neredeyse ne uyumuş ne de yemek yemişti. Duyguları o kadar karışık ki, onları çözmesi imkânsızdı. Hemen şimdi, orada Thorn'la birlikte olmak istiyordu. Neredeyse üç yıl boyunca her saatin her dakikasının her saniyesinde bunu istemişti. Ve o, bulabildiği en iyi şey ona üç gün daha dayatmaktı! Mediana'nın çevirisini ezbere öğrenmek mi? Bu, Thorn'un gizli amaçları hakkında ona hiçbir fikir vermeyen, kopuk, eksik ve anlaşılmaz bir metinden başka bir şey değildi. Nasıl Sör Henry olmuştu? Neden LUX'a katılmıştı? Okuma grupları aracılığıyla ne arıyordu? Bunca zamandır onu bir yaGam iGareti vermekten alıkoyan neydi? Ophelia notları sadece gözleriyle okumanın cazibesine kapılmamıGtı -ne de olsa onların

Ama Thorn'un onları tutarken taktığı metalik eldivenler, kâğıt üzerinde herhangi bir iz bırakmasını engellemiştir.

Notları elleriyle okumak da ona Mediana hakkında hiçbir şey öğretmemiştir, şüphesiz iş eldivenleri giymiş olmasından da kaynaklanıyordu. Kahin onu kesinlikle kandırmıştır. Bunca zamandır Sör Henry'nin Ophelia'nın aradığı adam olduğunu biliyordu. Sonunda bunu ona açıklayacak mıydı?

Ophelia duş perdesini açtı, koşu takımını üzerine attı ve su çekme zincirini çekti. Kaynar sıcak suyun fışkırmasına rağmen gözlerini açık tuttu. Göz kapaklarını birazcık da olsa kapattığı anda Thorn'un gözbebeklerine kazınmış ifadesini tekrar gördü. Aslında onun ifadesizliğini. Sanki gerçekten de, tüm rol yapmalar bir yana, Ophelia onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Saçlarını yıkarken buklelerini çekiştiriyordu. Kendisi de saçlarını kısa tutuyor, makası dikkatli bir şekilde kesiyor ama asla bir aynanın yardımına başvurmuyordu. O kadar da değişmemiştir, değil mi? Gözlerini kısarak güneşin bronzlaştırdığı tenine baktı. Birdenbire, daha önce hayatı boyunca hiç hissetmediği bir şekilde çıplak hissetti. Bu ani farkındalık, ne kadar saçma da, ona gerçekten anlayamadığı bir endişe hissettirdi.

"Çocuk muamelesi görmekten nefret ediyorsun," diye alay etti Mediana'nın sesi hafızasında, "ama bir erkeğin önünde deneyimsiz *bir bambina* olarak kalıyorsun."

Tanıdık tıklama sesleri duşun kesiyordu. Ophelia çekme zincirini bıraktı ve

damlayan kirpiklerini sildi. Her ne kadar miyop olsa da, perdenin altında, üzerinde gümüş parıltıları olan gölgeleri seçebiliyordu. Öncülerin kanatlı çizimleri.

"Bizi dinleyeceksin."

"Bağırmayacaksın."

"Hiçbir şey söylemeyeceksin."

Kahinler gelecek zaman kipinde konuŖtuklarında, ardından gelen olaylar genellikle onları haklı çıkarırdı. Bu yüzden Ophelia sessizce durdu ve kendisine ne söyleyeceklerini duymak için bekledi.

Cevap bir kova Ŗeklinde geldi ve ekranın üstünden kristal bir sel akıttı. Ophelia'nın kollarıyla yüzünü koruyacak zamanı bile olmamıştı. Bir anda tüm vücudu yüzlerce çizikle sıyrıldı. Kendine geldiğinde, nemli vücuduna dağılan cam parçalarını ve birkaç saniye sonra da vücudunda geniş bir kollar ağının izini süren kanı düşündü.

"Bu, *sinyorina*, kuzenimiz için."

Bu cümle Ophelia'yı acıdan bile daha fazla sarsmıştı. Zen'in korku dolu tavrı ve Octavio'nun imaları birdenbire gözünün önüne yıkıcı yeni bir ışık altında geldi. Öğrenci arkadaşları da tesadüf teorisine katılmıyordu; suçlunun *kendisi* düşünüyordı.

Ophelia ağzını açtı ama Kahinlerin tıslayan sesleri ona kendini savunması için bir saniye bile vermedi:

"Önce Sinyora Silence, Ŗimdi de Mediana mı?"

"Kesinlikle hareket ediyor, *presto*, yeni kız!"

"İyi Aile'de artık *benvenuta* değilsin."

Bir sessizlik oldu ve Ophelia bu süre zarfında duğ bağlığının damlamasından ve kanlı ayaklarının altındaki camın çatırdamasından bağka bir Ėey duymadı. Titriyordu. Kanatlı botlar hâlâ oradaydı, paravanın altındaki panelin altında.

"Bu akşam, *sinyorina*, Secretarium'a gideceksiniz."

"Bu akşam, *sinyorina*, otomatla tekrar karşılaşacaksınız."

"Bu akşam, *sinyorina*, kanatlarınızı ona teslim edeceksiniz."

Bu bir kehanet değildi. Kahinlerin gücü üç saatten sonrasını görmelerine izin vermiyordu. Ophelia yine de uyarıyı çok ciddiye aldı. Botlar gümüş bir şingirtıyla ayrıldıktan sonra, kanı düşün suyuna karışarak camın ortasında durmaya devam etti.

OTOMAT

Ophelia geçit boyunca sert adımlarla ilerledi. Üniformasının altındaki bandajların kanın yeniden ortaya çıkmasını engelumuyordu, en azından kendisini bekleyen şeyi atlatana kadar. Her hareket derisindeki kesikleri çekiyordu. Derin değillerdi ama ilk fırsatta yeniden aılıyorlardı.

Aslında hiç acı hissetmiyordu. Şu anda tek bir şeyin farkındaydı: Önündeki Secretarium küresi, o ilerledikçe büyümeye devam ediyordu. Ayaklarının altında uzanan boşluk bile ona soyut görünüyordu.

Thorn'u tekrar görecekti.

Kürenin güçlendirilmiğ kapısına ulağtığında Ophelia omzunun üzerinden, Leydi Septima'nın giriğine izin vermek için anahtarını girdiği iskelenin diğer ucundaki transcendium'a baktı.

Thorn'u tekrar görecekti, özel olarak.

Ophelia Secretarium'a girdi. İlk ziyaretinde olduğu gibi, Anıt'ın minyatür bir kopyasının içinde hareket etmenin aynı tuhaf hissi vardı. Aynı atriyum, aynı kubbe, aynı galeriler ve havada ağırlıksız bir şekilde süzülen bir

Her açıdan, içinde bulunduğu kürenin aynısı olan bir yerküre. Ophelia bu kürenin tamamen dekoratif olduğunu gayet iyi biliyordu ama *içinde* bir başka küre daha olduğunu, onun *da* başka bir küre içerdiğini ve bu şekilde devam ettiğini hayal etmekten kendini *alamıyordu*.

Ampullerin soğuk ışığında yürümeye devam etti. Kırılgan belgeleri incelemek için ayrılmış dondurucu soğukluktaki oda tam karışında duruyordu. Ophelia'nın el yazmasını incelemek için doğruca oraya mı gitmesi gerekiyordu? Sonunda Thorn'la doğru dürüst bir konuğma yapana kadar hiçbir Geye konsantre olamayacaktı.

Gözlerini avluyu çevreleyen kat kat galeriler boyunca gezdirdi. Doğu yarımkürede, eski koleksiyonların cam dolapları sütunların arasında parıldıyordu. Secretarium'un batı yarımküresinden bir tıkırtı korusu yükseliyordu: aksları üzerinde dönen veri tabanının binlerce silindiri, tüm o bibliyografik not kartlarını işliyordu.

Ophelia, Thorn'u ararken hemen arkasında onun sesini duyunca sıçradı: "Koordinatör Odası. Soldaki son galeri." Talimat akustik bir borudan gelmişti.

Ophelia bir transcendium'un dikey duvarını takip ederek yukarı çıktı. Botlarındaki kanatlar her adımında mahmuz gibi takırdıyordu; bölümünün misillemesine maruz kalmak istemiyorsa istifasıyla birlikte Sör Henry'ye teslim etmesi gerekiyordu ama şu anda bu, endişelerinin en önemsiziydi.

Thorn'u tekrar görecekti, bu sefer düzgün bir  ekilde.

Buranın sıcaklığının kesinlikle eksi sekiz derecede tutulduğunu bilmesine rağmen, Ophelia sanki on beğ derece daha sıcakmığ gibi hissetti. Hayatında hiçbir zaman dığ g r n ğ e önem vermemiğti ama yine de saçlarını toplamak için gergin bir elini saçlarında gezdirdi. Birkaç cam parçasına rastladı ve hemen onlardan kurtuldu.

Üst kata çıktığında, uzun silindir sıralarının yanından geçti; çıkardıkları mekanik gürültü kulaklarını tırmalıyordu. Sonunda bir denizaltı kabininin giriği gibi sürgülü ve kapalı çerçeveli bir kapı gördü. Ophelia bir kabin yerine, tamamen ah ap ve bakırdan yapılmığ geniğ bir tavan ve bu tavanın en ucunda da bir arka kısım buldu.

Thorn geri döndü.

Döner bir taburede oturuyordu, kulaklarında radyo kulaklıkları vardı ve deliklerle dolu devasa bir konsola bakıyordu. Bu, dünyada veri tabanında arama yapabilen tek makine olan Koordinatör'd . Thorn sürekli olarak bir kablo karma asını söküp yeniden bağlıyor, en karmaşık notalarla uğraşan bir enstr manist gibi bir düğmeyi oraya indiriyor, diğerini buraya kaldırıyordu.

Ophelia geldiğini haber vermek için kapıyı çaldı ama Thorn duymamış gibi . Onun dikkatini dağıtmaktan korkuyordu. Korkuyordu, nokta. Nihayet ikisi de gerçek duygularını özgürce ifade edebilecekleri zaman burada olacaklardan korkuyordu.

Korkuyordu, evet, ama başka bir yerde olmak istemezdi.

Dikkatini tekrar çevresine yönelten Ophelia, Koordinatör Odası'nın Secretarium'un endüstriyel galerilerinden ancak daha davetkâr olduğunu gözlemledi. Makinenin bağındaki tabure dışında oturacak bir sandalye yoktu; belgelerle, delikli kâğıtlarla ve bir dizi zaman kadraniyla dolu raflar dışında bakılacak hoş bir şey yoktu. Sade ve düzenli olmanın bu mükemmel birleşimi, inkar edilemez bir şekilde Kutup'taki Hazine'yi anımsatıyordu.

Thorn aniden taburesini döndürdü, bir mekanografik makinenin az önce deldiği sarı bandı kontrol etti ve bir mikrofonun düğmesine bastı.

"İstenen referans 'not No. 8.174, inşaat mühendisliği koleksiyonu, 1S067'. Tamam."

Küçük bir ses kulaklığından cevap verirken, Ophelia'nın varlığını fark etti ve ona mühürlü kapıyı gösterdi, o da hemen sürgüyü çekmeye gitti. Kolu her çevirişinde, dışarıdaki veritabanının sağır edici uğultusu giderek uzaklaştı ve sonunda duyulamaz hale geldi. Kısa süre sonra odada tam bir sessizlik oldu.

"Çırak virtüöz az önce geldi," diye duyurdu Thorn. "Ona vermem gereken talimatlar var. Bu iş biter bitmez bibliyografik talepleri işleme koymaya döneceğim. ."

Mikrofonu kapattı, kulaklıkları çıkardı ve nihayet taburesini . Hareketsizliği o kadar ani ve o kadar uzundu ki, Ophelia

Ondan bir girişim bekleyip beklemediğini merak etti, ama sonra onu tepeden tırnağa ayrıntılı olarak incelediğini fark etti. Üniformasının örgüsüne ve botlarına ilâştirilmiş kanatlara takılıp kalmıştı. Bu delici bakışlar, adam onu incelerken bandajların altındaki kesiklerinin birbiri ardına yeniden açıldığını hissetmesine neden oldu.

"Neden Babil'desin?"

Bir "r" buz gibi çatırdıyor, sessiz harfler taş gibi sertleşiyordu: Thorn Kuzeyli aksanını yeniden kazanmıştı. Sorusunu yavaş ve metodik bir şekilde ifade etmişti.

Ophelia, adamın Eulalia'yla değil de aslında kendisiyle konuştüğünü fark ettiğinde, bu onu tamamen Gağırttı.

"Ailemde daha fazla kalmaya dayanamadım." O kadar aptalca cevaplar varken.

Thorn taburesinde tağ gibi bir suratla oturmuş, daha fazlasını duymayı bekliyordu. Ophelia'nın boğazı öyle sert zonkluyordu ki, sanki kalbi orada sıkışmış gibiydi. bir huni gibi hissediyordu; içinde kaynayan duygular ne kadar yoğun olursa olsun, konu onları ifade etmeye geldiğinde, ortaya çıkan tek Ğey acınası bir damla-damlaydı.

"Çırak Mediana'nın yerine geçtiğini öğrendiğimde çok şaşırdım," diye devam etti Thorn. "Hatta bundan çok daha fazlası."

Ophelia buna inanmakta gerçekten zorlandı. Adamın esrarengiz yüzü hiçbir Ğey vermiyordu. "O zaman ikimiz varız. Eğer sizin ünlü Sör Henry olduğunuzu bilseydim, ... "

"Tanrı olabilirdin," sözünü kesti Thorn.

Bu söz onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Gevşeyen elleri, yanında getirdiği Mediana'nın yazdığı notları düşürdü ve kâğıtlar bir çığ gibi ayaklarının dibine dağıldı. "Sence ben ... ben ... "

"Olabilirdin. Ben de olabilirdim. Tanrı yüzümüzü biliyor."

O kadar basitti ki, Ophelia bunu kendisi düğünmediği için utandı. "Haklısın. Neyse ki Tanrı çok kötü bir taklitçi. Beni gülümseyerek karıştırmış olsaydınız, sizi temin ederim ki Güphelenirdim."

Thorn hiçbir yorum yapmadı. Ophelia yaptığı şakayla gergin ortamı yumuşatmayı ummuştu ama tam bir başarısızlık olmuştu. Bu buluşma tam bir fiyaskoydu. Hiç de böyle gitmemesi gerekiyordu, gerçekten daha akıllıca bir şeyler söylemeliydi. Sonunda doğru kelimeleri bulmuştu. *Şimdi*.

"Tık-tık!"

Köstekli saatti. Ophelia onu cebinden çıkarmaya çalışırken parmaklarını sıkıktırdı. "İşte benim Tanrı olmadığımı sizi ikna edecek, her türlü şüphenin üstünde bir tanık."

Ophelia titrek sesinden utandığını hissetti. Bu odaya girdiği andan itibaren korkmuş küçük bir kız gibi davranmıştı. Thorn'u tanımadığı ve ondan korkmak için her türlü nedene sahip olduğu zamanlarda, şimdi onu düğüm düğüm eden kaygının yarısını bile hissetmemişti. Bu adam içinde onu dayanılmaz derecede savunmasız kılan bir şeyi kırmıştı.

Ve onu rahatlatmak için hiçbir şey yapmıyordu.

kalktı. Kemiklerin bu hareketi sonsuz omurgasının bükülmesini önledi ve bacağından gelen çelik gıcırtısını tetikledi. Ophelia onun oturmasını tercih etti. Böyle yeterince korkutulduğunu hissediyordu; onun cüssesi altında ezilmeye hiç ihtiyacı yoktu.

Thorn ona doğru tek bir adım bile atmadan saatini geri aldı - uzaktan ve ipuçları.

"Doğru zamanı söylemiyor," diye özür diledi Ophelia. "Bütün zamanını seni aramakla geçirdi. Saat psikolojisi konusunda uzman değilim ama seni bulduğuna göre akli başına gelecektir."

Saat tekrar tekrar kapağını şaklattı. Thorn ona şüpheyile baktı, sanki daha önce böyle gürültülü bir nesneye sahip olduğundan şüpheliydi.

Ophelia bununla onu harekete geçirmeyi umduysa da başarısız olmuştu.

"Teyzem ?"

"Aslında Doyenneler beni Anima'ya dönmeye zorladığından beri Berenilde'yi görmedim. Ama bazı haberler aldım. Güçlü duracağına güvenebilirsiniz. Ve senin dönüşünü bekleyeceğine." Garip bir gülümsemeyele bunu belirtmenin en iyisi olduğunu düşündü.

Ophelia Pusula Gülü olayını ima etmekten kaçındı. Bunu yapmak Archibald'dan bahsetmek anlamına gelecekti ve Thorn'u kötü bir ruh haline sokmak isteyeceği son . Şu anda pek de hevesli olduğu söylenemezdi.

"Dönüş mü?" diye tekrarladı.

"Kutup'ta işler değişti. Farouk değişti. Eminim bir gün başın dik bir şekilde evine dönebilecek ve nihayet davanı savunabileceksin." Ophelia bunu inanarak söylemişti ve bu sözlerin en azından Thorn'un kalbine ulaşmasını umuyordu. Thorn, durmak bilmeyen tıkırtıyı durdurmak için elini saatine götürmekle yetindi.

"Babil'e yalnız mı geldin?"

"Şey... evet." Ophelia o anda atkıyı için elinden geleni yaptı.

"Doyennes'lerin burada olduğunuzu keşfetme riski yok mu?"

". "

"'Çırak Eulalia' kapağı su geçirmez mi?"

"Belgelerim var." Cevabı korkunç bir çelik gıcırtısıyla bastırıldı. Thorn pozisyonunu değiştirmek istemişti ama bacağına dış iskelet görevi gören mekanizma hareketinin ortasında sıkışmıştı. Dengesini kaybetmemek için Koordinatörün konsolunu tam zamanında kavradı.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi Ophelia'nın bir hamle yaptığını fark ederek. Ses tonu nal gibiydi. Dizinin arkasındaki mekanizmayı açmak için eğildiğinde, Ophelia ona daha yakından bakma fırsatını yakaladı. Birdenbire, kendi gerginliğine bu kadar takılmamış olsaydı daha önce fark edeceği bir sürü ayrıntıyı fark etti. Thorn da değişmişti. Kaşlarının arasındaki derin çatlak daha da derinleşmişti. Saçları azalmış, yüzünü

Alını eskisinden daha da genişti. Yüzü o kadar solgundu ki yara izleri zar zor görünüyordu. Ve sanki her santim derisini, giysisini ve metalini dini bir şekilde dezenfekte ediyormuş gibi yaydığı o güçlü cerrahi ruh kokusu vardı.

Yine tüm vücudu güçlü bir enerjiyle elektrikleniyor gibiydi, öyle güçlü bir kararlılık ki neredeyse elle tutulabilirdi.

Thorn korkunç bir gıcırdama sesiyle kumpasının mekanizmasını açtı ve boyuna göre ayağa kalktı. "Sorunuz varsa sıra sizde. Tercihen bacağım ile ilgili olmasın."

Ophelia gerildi. Tabii ki vardı! Aslında o kadar çok vardı ki nereden bağlayacağını bilemiyordu. Thorn'un gömleğine iliştirilmiş güneş amblemine bakmaktan kendini alamadı.

"LUX'un benden faydalandığı kadar ben de LUX'tan faydalanıyorum," diyerek onun önüne geçti. "Ona dışarıdan saldırarak Tanrı ile boy ölçüşemezdim. Sonuç olarak, tüm stratejimi yeniden gözden geçirdim."

"Kendiniz bir Lord haline gelerek mi? O zaman hepsi Tanrı'nın suç ortağı mı?"

"Tıpkı Anima'daki Doyenneleriniz ve annemin Kutup'taki klanı gibi. Hatta bundan biraz daha fazlası. LUX hatırı sayılır bir nüfuza ve imkâna sahip. Bu Lordlar *mükemmel* Muhafızlardır: aile ruhlarını sıkı bir şekilde dizginlerler ve Babil şehrini Tanrı'nın her gemide uygulamak istediği model haline getirdiler."

Ophelia sertçe yutkundu. Ğnsanın ne söylediğine ve ne yaptığına her zaman dikkat etmesi gereken bir dünya, onun gibi sakarlara göre bir yer değildi.

"Onların saflarına katılmak büyük bir başarı olmalı," diye mırıldandı. "Kaçışından bu yana başardığın her şey gibi aslında."

Thorn saatine baktı ve akrep ve yelkovan kendisine dönük olduğu için, sanki ne kadar konuştuklarını ölçmek istermiş gibi odadaki sayısız saate döndü. "Bu uzun bir hikâye. En azından bunu bilmeniz gerekir: Hapishanedeyken bana verdiğiniz işaretler sayesinde Babil'e geldim ve Soybilimciler sayesinde Sör Henry oldum."

"Soybilimciler mi?" Ophelia şaşırarak sordu. "Geçen sefer Leydi Septima'yla onlardan bahsetmiştiniz ve onlarla iş yapmak istemediğinizi söylemiştiniz."

Thorn'un çenesinde bir titreme belirdi. Bu, konuşmalarının başından beri gösterdiği ilk duygu belirtisiydi. Ophelia'nın nasıl yorumlayacağını bildiği bir işaretti. Geçmişte Thorn ne zaman onu kendi sırlarından korumaya çalışsa bunu o kadar sık fark etmişti ki, bir kez daha görünce rahatlamıştı. Bu adam tanıdığı huysuz ayı olmaya geri dönecekti. Ona Anima'ya dönmesini, işlerine burnunu sokmamasını ve onu tehlikeyle tek başına yüzleşmeye bırakmasını emredecekti.

Ona gelince, kendini ona zorla kabul ettirmeye niyetliydi. "Thorn, istesen de istemesen de Babel'de kalacağım. Leydi Septima ne derse desin, burada bazı şeyler oluyor . . . gerçekten rahatsız edici şeyler. Ne yapmaya çalıştığını henüz anlamıyorum.

Ama kararına karşı çıkmadan önce şunu bilin ki, ben ... "

"Buna karşı çıkmayacağım."

Tepki o kadar hızlı olmuştu , Ophelia yanlıĞ yutkunmuş ve konuĞması öksürüğe dönüĞmüĞtü.

"Sana katılıyorum," diye etti Thorn. "Burada bir şeyler dönüyor. Benim Secretarium'un dışında bazı gözlere ihtiyacım var, sizin de içeride bazı gözlere ihtiyacınız var. İşbirliğinden ikimiz de kazançlı çıkacağız. Bu sana uyar mı?"

Ophelia baĞını sertçe salladı. Sevinmesi ama Thorn'un mesafeli durması, konuĞmalarını tüm duygusallıktan arındırması giderek boĞaldığını hissetmesine neden oldu.

Koordinatör konsolundaki telsiz kulaklıklarından birinin iletişimi yeniden kurmaya çalıştığını gösteren bir mırıltı yayıldı. Ses Leydi Septima'ya aitti.

Ophelia'nın geri çekildiğini gören Thorn, "Mikrofon kapalı," dedi. "Bizi duyamaz."

"Senin gerçekte kim olduğunu biliyor mu?"

"Soybilimciler dışında kimse bunu bilmiyor. Leydi Septima'nın Tanrı'nın gerçek varlığından haberi var mı bilmiyorum ama kendisi asil ve değerli bir amaca hizmet ettiğine inanıyor. Sadece Soybilimciler tüm gerçeğin farkındalar. Onlar Lux'ın en güçlü Lordlarıdır. Gerçekten de o kadar güçlüler ki, artık kendilerini Tanrı'ya açıklamak zorunda kalma düşüncesine katlanamıyorlar. Onlarla paylaştığım tek ortak payda bu," diye ekledi.

"Ama bu sayede onların saflarına katılabildim. Benim için sıfırdan yeni bir kimlik yarattılar, beni Babil'in saygın bir vatandaşı yaptılar ve sonra beni Secretarium'un başına getirdiler. Tanrı elbette buradaki varlığımdan habersiz. Sen ve ben uyanık olmalıyız ve diğerlerinin önünde geçmişimize asla ihanet etmemeliyiz. Soybilimciler de dahil. Onlar benim müttefiklerim çünkü onlara faydalı olabilirim. Senin onların küçük işlerine karışmanı hoş karşılamazlar."

"Ama Secretarium'u neden sana emanet ettiler?" Ophelia ısrar etti. "Katalog veri tabanının ve okuma gruplarının onların 'küçük işleriyle' ne ilgisi var?"

"Onlarla ilgili her şey var. Soybilimciler benden çok özel bir belgeyi bulmamı istediler."

"Mediana'nın çevirdiği el yazması mı?"

"Bunu bana siz söyleyeceksiniz. Kararlarınızı çarpıtmamak için size daha fazla bir şey söylemeyeceğim. Yeni bir yaklaşıma ihtiyacım var."

Leydi Septima'nın sesi kulaklıktan daha da yükseliyor, ısrarla "merhaba!" diye tekrarlıyordu. Thorn mekanik bir sertlikle taburesine döndü ama mikrofonu henüz açmadı. Bir çekmeceyi açtı ve içinden delikli çıktı, bunlar aşağıya doğru akmaya başladı. "Daha fazla zaman kaybetmeyelim," dedi ve enerjik bir şekilde Ophelia'ya uzattı. "İşte bibliyografik referansların bir listesi. Hepsine başvurmanızı öneririm."

bu kitapları, istisnasız, mümkün olan en kısa sürede alın. Değerlendirmeniz için faydalı olacaklardır."

Sonra Ophelia'nın yüzünün nasıl düştüğünü görmezden gelen Thorn, Koordinatör'ün kablo karmaşasını saplantılı bir dikkatle çözmeye geri döndü. Bacaklarının üzerinde huzursuz görünüyor olabilirdi ama elleri ok gibi keskindi.

"Daha fazla gecikmeden soğuk odaya gitmelisiniz," diye tavsiyede bulundu. "El yazması sizi bekliyor ve Leydi Septima eğer işinize başlamamış olsaydınız bunu kabul edilemez bulacaktı. olmasına hazırlıklı olun. Uyanıklığı azaldığında yalnız buluşmayı düşüneceğiz. O zaman, ancak o zaman, size daha fazla bilgi vereceğim."

Thorn bir daktilo hızıyla konuşmuş, sözlerinin Ophelia üzerindeki etkisini fark etmemişti. Özellikle de gözlüklerinde. Tamamen sarıya dönmüşlerdi.

"Mesele şu ki. İyi Aile'den ayrılmayı düşünüyordum."

Thorn taburesini yavaĞça ona doğru çevirdi. Yüzünde onaylamadığını gösteren hiçbir ifade yoktu ama yine de Ophelia birden iliklerine kadar ürperdiğini hissetti.

"Bu şekilde size yardımcı olmam daha kolay olacak," diye güvence verdi, delikli bandı çevirerek. "Konservatuar çok kısıtlayıcı ve bana çok az hareket özgürlüğü tanıyor. Bu aslında Secretarium'a girmek için bir bahaneydi ama madem buradasınız, beni gizlice içeri sokabilirsiniz. Olmaz mı?"

Thorn'un bir kartalinki gibi sabit ve delici gözleri Ophelia'nın kalan tüm soğukkanlılığını kaybetmesine neden oldu.

"Hayır. Öncülerin şirketindeki konumunuzdan kazanacağınız çok daha fazla şey var. Ve bu, gelecek vadeden bir virtüöz olduğunuzda daha da geçerli olacak."

Ophelia çok şaşırmıştı. Sanki sadece bir formaliteymiş gibi konuşuyordu! Bir an için tehditlerden, Çantajdan ve cam kırıklarından bahsetmek istedi ama bu fikirden vazgeçti. Thorn'un önünde zayıf görünmek istemiyordu. Henüz anlamadığı bir nedenden ötürü aralarında bir uçurum açılmıştı ve bunun genişlemesine izin vermeyecekti.

Kaseti üniformasının cebine koyarken, "," dedi. "Konservatuardaki stajıma devam edeceğim ve o el yazmasını değerlendireceğim."

Ophelia'nın kızgınlığına rağmen Thorn hiçbir memnuniyet belirtisi göstermedi. "Tıpkı senden önce Çırak Mediana'nın yaptığı gibi, bana ilerlemenle ilgili yazılı bir rapor sunacaksın. Gitmeden önce tüm bunları almayı unutma."

Sahanlıkta dağınık halde duran çeviri notlarını işaret etti ve sanki konuşma bitmiş gibi kabloları takip çıkarmaya geri döndü.

"Bu mı?" Ophelia mırıldandı. "Bana söyleyecek başka bir şeyin yok mu?"

"Aslında öyle," diye mırıldandı Thorn, tüm bağlantılarını kesmeden. "Şu andan itibaren, Matmazel Silence ve Çırac Medianana'ya gerçekten ne olduğunu bulana kadar, kendinizi soyutlamaktan kaçının. Her zaman öğrenci arkadaşlarınıza yakın durun; onların arkadaşlığı sizin en iyi korumanız olacaktır."

Ophelia gergin bir kahkaha attı. Diz çöktü ve bandajlarının altında, her hareketinde yeniden ortaya çıkan acıyı görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Sayfaları toplamayı bitirdiğinde Thorn'un artık hareket etmediğini fark etti. Taburesinde kamburlaşmış, telsiz kulaklıklarını tutuyor ve takip takmamakta kararsızdı. Metal eldivenleri Koordinatör'ün ampullerinden gelen ıııkta parlıyordu.

"Ya sen?" diye sordu sonunda. "Bana söyleyecek başka bir şeyin yok mu?"

Ophelia'nın ona söyleyebileceğı binlerce Ğey vardı. Hiçbiri dudaklarından geçmedi. Thorn'un arkasından konuşmak, yüzüne karşı konuşmaktan bile daha zordu.

Kadın cevap vermeyince, adam kulaklıklarını kulaklarına taktı. "Kapıyı kapatacaksın."

Koordinatör odasından çıktıktan sonra Ophelia silindirlerin gürültüsünün ortasında kıpırdamadan durdu. Eldivenini tüm gücüyle ısırđı ve kaburgalarının arasında patlamak üzere olan hiçkırığını bastırdı.

"Bu arada, seni seviyorum." Nereye gitmişlerdi, Thorn'un hayatından çıkmadan hemen önce kulağına fısıldadığı o altı garip kelime? Yokluk onları tebeşir gibi silmeye yetmiş miydi?

Ophelia kararlılıkla gözlerini sildi. Hayır. En önemli ey onu bulmuş olmaktı. Gerisi zaman meselesiydi, kendisi için olduğu gibi onun için de.

"İe!" diye mırıldanarak soğuk odaya doğru yöneldi.

BEKÇI

Boğucu sağanaklar yerini tozlu rüzgârlara bıraktı. Babil yazı neredeyse sona ermişti, ama hava daha az sıcak değildi.

Ophelia mevsimin değiştiğini fark etmemişti. Bunu yapmak için gözlüklerini gökyüzüne doğru eğecek zamana ihtiyacı vardı. Sabah işleri için şafaktan önce uyanıyor, stadyumda zorunlu turlarını atıyor, amfi tiyatrodan laboratuvara koşuyor, yan taraftaki notlarını gözden geçirirken bir kase pilavı mideye indiriyor ve akşam tamamlamadan yatmasına izin verilmiyordu. En ufak bir gecikmenin tüm hafta boyunca yansımaları oluyordu. Tüm bunların ötesinde, Leydi Septima Anma Günü okuma gruplarının çalışma saatlerini neredeyse iki katına çıkarmıştı. Bireysel üretkenliğe dayalı acımasız bir notlandırma sistemi başlatmıştı; çırağın notu ne kadar yüksekse, gelecek vaat eden virtüöz rütbesini elde etme şansı da o kadar artıyordu.

Not verme töreni çok yakındı.

Böylesine hızlı bir tempoda çalışırken her dakika önemliydi ve Kahinler de bunun farkındaydı. Ophelia yarışmadan çekilmeyi reddettiği için, en değerli dakikaları hedef aldılar.

Konservatuarda sahip olduğu şey. Onun zamanı. Başucundaki su sürahisine uyku hapları atıldılar; temizlik sırası ondayken tuvaletleri tıkadılar; pantolonunun bir paçasını diğerine diktiler; yatağının mekanizmasını tıkadılar - onu için hiçbir şeyden çekinmediler.

Ophelia ilk başta sıralama sistemindeki yerinin düştüğünü gördü. Mediana'nın yerine geçmek zehirli bir kadehti ve bunun tek nedeni sınıf arkadaşlarını kızdırmış olması değildi. Ophelia'nın Secretarium'un soğuk odasında geçirdiği fazladan saatler, tıka basa dolu olan ders programının üzerine eklenmişti.

Ve şunu da söylemek gerekirdi: Thorn için değerlendirmesi gereken el yazması hiç de değildi. Kopuş'tan önceki son on yıl boyunca tutulmuş kalın bir bekçilik kaydıydı. Babil'in eski bir bölgesel lehçesinde, yüzyıllardır kullanılmayan bir alfabeyle yazılmıştı: Ophelia için tamamen anlamsızdı. Mediana'nın çevirmeye başlaması sadece ticari hesapları, ekipman listelerini, demirbaş envanterlerini, sağlık ve güvenlik talimatlarını gün ışığına çıkarmıştı. İlgiye değer hiçbir şey görünmüyordu.

Ophelia, Thorn'un kendisine tavsiye ettiği kitapları ele geçirmişti ama o kadar bilgindi ki, onlardan yararlanamamıştı.

Sadece ellerine güvenebilirdi.

Ne yazık ki, defterdeki sayfaların kenarları zamanla yıpranmıştı ve en çok ihtimali olan kısımlar da bunlardı. Başka bir deyişle, elle okumaya en elverişli kısımdan mahrum bırakıldı. Dahası, bilimsel metotları takip etmek zorundaydı.

Leydi Septima tarafından dayatılan prosedür. Bu yöntem, küçük müzesinde yapmak zorunda kaldığı her Şeyden daha yorucuydu: Bir sayfadan diğerine geçmek çok uzun zaman alıyordu. Ophelia her bir kâğıt parçasını titizlikle inceledi ve nihayet aklına bir imge geldiğinde bunu raporuna kaydetmek için acele etti.

Yavaş yavaş, yazarın temel bir profilini oluşturdu. Bekçi bir adamdı. Ciddi bir sinir hastalığından muzdaripti ama buna rağmen soğukkanlılığını kaybetmiyordu. Kayıtlara sinmiş olan güvensizliğine rağmen, işini özenle yapmaya hevesliydi. Büyük bir titizlik, keskin bir disiplin duygusu, travmatik etkiler: sivil hayata dönen bir asker. Ophelia ne zaman bir iz ile karşılaşsa çenesinde büyük bir rahatsızlık hissediyordu. Bekçi muhtemelen ağır engelli eski bir askardı.

Bütün bunları yazılı hale getirmek için azami dikkat gerekiyordu. Dizin "asker" ve "savaş" kelimelerinin kullanılmasını yasakladığından, Ophelia "ulusun korunması için büyük bir birlik içinde görev yapan birey" veya "aşırı derecede zararlı ekipman kullanan birkaç ülke arasındaki çatışma durumu" gibi sonsuz dolambaçlı ifadelere başvurmak zorunda kaldı.

Ophelia, raporunu vermek üzere Thorn'la tekrar buluşacağı anı hem umutla hem de korkuyla bekliyordu. Tahmin ettiği gibi, artık özel olarak görüşmek için tek bir fırsatları bile yoktu: Leydi Septima, öğrencisinin performansını kendi gözleriyle değerlendirebilmek için her toplantıda hazır bulunmaya özen gösterirdi. Elizabeth de sık sık orada oluyordu,

Okuma kabinleri ve Sekreterlik arasında gidip geliyor, kodlamayı gözden geçiriyor veya Koordinatöre sonsuz iyileştirmeler getiriyor.

Bu yüzden Ophelia sürekli olmak, Thorn'a *mösyö* demek ve gözlerini zorundaydı. Onun bu kadar yakınında ama bir o kadar da ulaşılmaz olduğunu bilmek her gün acı veriyordu. Ophelia sanki onu yeniden bulamamış gibi hissediyordu. Onun beklentilerini karşılayamamaktan o kadar korkuyordu ki, kendisine verdiği görevi çok ciddiye aldı; aralarındaki mesafeyi artırmaktan o kadar korkuyordu ki, onun kendisinden talep ettiği ihtiyatı sıkı sıkıya korudu. Ne zaman ona gizlice bakmaya cesaret , onu harekete geçiren soğuk kararlılıktan etkileniyordu. Thorn, Faruk'un Kitabı'nı okumaya başladığında Tanrı'yı engellemeyi kendine hedef olarak belirlemişti ama bağından beri başarısız olma ihtimalini de kabul etmişti. Ophelia onun giderek kendini tüketmesini, haftalar geçtikçe kamburlaşmasını, kendisine fazla gelen bir yükün ağırlığı altında ezilmesini izlemişti.

Artık değil. Yorulmak bilmezliği, başarmaya kararlı bir adaminkiydi. Ya da daha doğrusu bir otomat gibiydi. Thorn zaman sabırsızlık göstermedi, hiçbir zaman memnuniyet belirtisi göstermedi, hiçbir zaman mizah yapmaya çalışmadı, sanki tüm insani duygular onun üretkenliğini engelliyormuş gibi. Metodik olarak, Ophelia'nın değerlendirmesiyle gün ışığına çıkardığı her yeni ayrıntıdan, ne kadar olursa olsun, yararlandı. İşte bu yüzden Koordinatör odasının tam karşısında akşamdan akşama biriken belge yığınlarını görüyordu. İnsan Thorn'un tüm bu belgeleri okuyacak enerjiyi nereden bulduğunu merak ediyordu.

Hem de veritabanındaki işinin üstüne! Ophelia onun neden Secretarium'dan hiç ayrılmadığını daha iyi anladı.

Bu arada haftalar geçti ve hâlâ adamın bu bekçilik kaydında tam olarak ne aradığını ya da Soybilimcilerle olan ittifakının gerçekte neyi bilmiyordu.

"Onları hâlâ görmedin mi?" diye sordu Blaise hayretle, Ophelia ona onları sorarken. "Onlar Babel'de gerçek birer ünlü. Halkın karşısına çıktıkları her an bir olay oluyor."

Anıt'taki bazı rafları düzenlemek için bir merdivene tünemişti. Ğki metre ağağıda Ophelia sözlüğe bakıyormuğ gibi yapıyordu; okuma odasından bir ayrılmak için sözcük arağtırmasını bahane etmiğti. Neredeyse dudaklarını kıpırdatmadan ya da birbirlerine bakmadan, kısık seslerle konuşuyorlardı ve her biri işlerine konsantre olmuş görüntüsü veriyordu.

"Dışarı çıkma fırsatını nadiren buluyorum," dedi sözlüğün bir sayfasını çevirirken. "İnsanların söylediği kadar güçleri var mı bu Soybilimcilerin?"

"*Mon Dieu*, evet. Geminin her sakini hakkında kişisel bilgi toplamalarını sağlayan prestijli bir kulüp işletiyorlar. Genel menfaatler için, bunu garanti ediyorlar. Neredeyse herkes hakkında her şeyi biliyorlar. Er ya da geç, onları Anıt'ta görme fırsatınız olacak. Dikkatlerini çekmekten kaçının, *matmazel*," diye fısıldadı Blaise, büyük burnunu her yöne çevirerek. "Onlar ... Onlar göründükleri kadar ilgisiz insanlar değiller."

Adamın sesindeki endişe kalbine dokundu. Blaise'in yeraltı maceralarını ona karşı kullanmadığını görmek onu çok rahatlatmıştı. Bundan bir daha hiç bahsetmemiŞ olsalar bile, bu sır dostluklarının çekirdeği haline gelmiŞti. Ophelia'nın asistanla konuŞmak için pek vakti olmuyordu ama koridorda karŞılıklı atılan her gülümseme onu ayakta tutuyordu.

Ancak bu kez Blaise gülümsemiyordu. Merdivenden indi, gözleri korkuyla irileşmişti. "Size dostça bir tavsiyede bulunabilir miyim, *matmazel*? Sizin gibi Öncülerin kanında bilgi toplama olduğunu biliyorum, ama ... belki de merakınızı dizginlemelisiniz. Sınıf arkadaşınızın başına gelenlerden sonra ... *eh bien* . . . Orada ona katıldığını görmek istemem."

Ophelia sözlüğü rafına geri koyarken sinirlerini tuttu. "mı? Mediana'yı nereye götürdüklerini biliyor musun?"

Blaise sanki çok fazla Ğey söylediğine piŞman olmuĞ gibi elini huzursuzca kirpi saçlarında gezdirdi. Ophelia'nın gördüğü son şey buydu. Gece, inanılmaz bir sıçrama sesi eşliğinde üzerine çöktü. Mürekkeple kaplı olduğunu fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Koyu, kalın sıvı saçlarından yüzüne ve boynuna doğru akıyordu.

"*Sacrebleu!*" Blaise haykırdı. "Buna inanamıyorum, kötü şansım yine yüzüme güldü!"

Ophelia sıçrayan gözlüklerini çıkardı ve yukarı baktı. üzerinde, baş aşağı duran puslu şekiller hızla ilerliyordu.

gizlice uzaklaştı. Bu kötü şans değildi. Bu, tavanın yerçekimine meydan okuyacak ve hedefe tam isabet edecek kadar büyük bir güçle fırlatılmış bir balondur.

"Dokunma bana," diye uyardı, asistan hızla ona bir mendil uzatırken. "Senin de mürekkeplenmen muhtemel. Kitapların iyi olup olmadığını kontrol et, ben kendimi temizleyeceğim."

Ophelia Memorial'ın tuvaletlerinde hatırı sayılır bir zaman geçirdi. Yüzünü, gözlüklerini ve saçlarını birkaç kez yıkamak zorunda kaldı ve leğende ıslanması için bıraktı. Bu Kahinler grubu cidden canını sıkmaya başlamıştı. Yeni bir üniforma talep etmek fazladan ev işi yapmak anlamına geliyordu ve buna gerçekten ihtiyacı yoktu. Malzeme mürekkebini salarken Ophelia aynadaki görüntüsünü düşündü. Kısa saçları koyu sarmallar halinde yanaklarına yapışmıştı. İyi Aile'de ayna olmadığı için kendisine hiç bakamamıştı.

Farklı görünüyordu.

Bunu gözlerinin derinliklerinde, ağzının kenarlarında ve hatta yeleğinin altındaki vücudunun titremesinde bile görebiliyordu; daha önce olmayan bir gerginlik.

"Ben Eulalia'yım," diye

mırıldandı. "Ben

Ophelia'yım," diye düşündü.

Ama Thorn için o gerçekte kimdi?

Kaçamak bir bakışla banyoda başka kimsenin olup olmadığını kontrol etti. Kendini için derin bir nefes aldı ve avucunu aynanın üzerine koydu. Bir süre sonra aynanın yüzeyi nihayet yumuşadı ve eli içine girdi, ancak yeniden ortaya çıktı

Komşu leğenin aynasından. Sonra, yavaşça ve tersten, Ophelia onu dışarı çekti.

Titriyordu.

Ayna çamur kıvamına gelmişti, sanki bu izinsiz girişe direnmeye çalışıyordu. Ophelia'nın Babil'de sürdürdüğü çifte yaşam, gücünü kaybetmesine neden olacak mıydı? Yoksa bu daha derin bir kimlik krizi olabilir miydi?

Kapının gıcırdadığını ve fayansların üzerinde bir adımın çınladığını duyunca kendini toparladı.

"Annem seni arıyor, Çırak Eulalia."

Ophelia Octavio'nun sesini tanıdı. Aynadan Octavio'ya baktığı sürece, Octavio da saçaklarının siyah telleri arasından onu izledi. Okuma gruplarının saatleri artırıldığı için iki bölümün seansları artık birleştirilmişti. Bunun bir olmamıştı. Octavio da en az kızın ona duyduğu kadar güvensizdi.

"Sözcük araştırmanızı biraz uzun buluyor," diye ekledi, biraz da alaycı bir tavırla.

Ophelia onu dışarı atmak isterdi ama orada olmaya hakkı vardı. Babil'de tuvaletler de dahil olmak üzere tüm ortak kullanım alanları karışık. Leğenin tıpasını çekti ve su gürültüyle akıp giderken frakını kuruladı. Neyse ki kumaşın gece mavisi rengi mürekkep lekesinin çok belirgin olmasını engellemişti.

"Benimle yalnız kalmaktan korkmuyor musun?" diye alay etti. "Mediana burada şok halinde bulundu."

Octavio'nun eski kaşları yukarı kalktı. Bu hafif kalkış, kaşını burun deliğine bağlayan altın zinciri de götürdü. "Ona saldırdığını hiç iddia etmedim."

"Hayır, sadece onun yerini almakta acele ettiğim için." "Seni bu kadar iğneleyici görmek ender rastlanan bir şey."

Tepki vermemeyi tercih etti. Arkasında, bir sfenks gibi kayıtsız duran Octavio neredeyse bilimsel bir ilgiyle onu inceliyordu.

"Üniformana ne oldu? Ve kollarına?"

Ophelia hâlâ sırlıslık olmasına rağmen hızla giydi. Kesiklerinin çoğu iyileşmişti ama birkaç tanesi (özellikle de bir Vizyoner için) yeni olduğu oldukça açık olan izler bırakmıştı.

"Onlara ne olduysa konservatuarda arkamı kollayacak bir annemin olmamasından oldu."

Octavio'nun gözleri büyüdü ve anında geri döndü. Hassas bir noktaya dokunmuştu. Bu genç adam görünmek istediği gibi sönmüş bir yanardağ değildi. Onu kızdırtmak belki de iyi bir fikir değildi.

"Ben odama dönüyorum," diye açıkladı Ophelia. "Leydi Septima'yı daha fazla bekletmek istemem."

Octavio tam gitmek üzereyken onu bileğinden tuttu. "Bilgin olsun diye söylüyorum, annemden hiçbir olumlu muamele görmedim. Elde ettiğim iyi sonuçlar tamamen kendi liyakatime bağlı. Ben sadece

aynı şeyin gelecekteki tüm virtüözler için de geçerli olmasını sağlamak. Siz de dahil."

Bu sözlerle Ophelia'yı bıraktı ve sanki aniden yaptığı hareketten utanmış gibi yüzünü başka yöne çevirdi. Babil'deki her şey gibi kadınlarla erkekler arasındaki ilişkiler de son derece düzenliydi. Daha yüksek bir makamın onayı olmadan yakın temas kurulamazdı. İyi Aile Konservatuvarı'nda bu, oldukça basit bir şekilde, yasaktı.

Octavio'nun gözleri ilk kez onunkilerden kaçtı. "Ben iyi bir insanım," diye geveledi isteksizce. "Bunu sana kanıtlayacağım."

Ophelia mürekkep balonunun patladığı raflara döndüğünde Blaise artık orada değildi. Onun yerine bir otomat durmadan tekrarlayarak ortalığı temizliyordu: "KÜÇÜK BİR HEDİYE ARKADAŞLAR ARASINDA UZUN YOL KAT EDER."

Düşünceli bir halde Octavio'nun ona söyledikleriyle ne demek istediğini merak etti.

O akşam, Secretarium'un soğuk odasında, Ophelia el yazmasına konsantre olmak için ciddi bir mücadele verdi. Göz kapakları yanıyordu. Günleri ona hiç soluk aldırmiyordu ve mahremiyetini

On beş düşman adam iyi bir gece uykusu çekmesine yardımcı olmuyordu. Kâğıtların zar zor bir arada durduğu eski kasanın üzerinde parmaklarını kaydırmaya devam edebiliyordu ama bekçi artık onunla konuşmuyordu. Thorn'un karşısına eli boş çıkması düşünülemezdi ama bu da bir işe yaramıyordu -sadece sonsuz sayıda yırtık pırtık metin vardı ve çeviriyi tamamlayacak Mediana kalmamıştı.

Uzun bir süre ısrar ettikten sonra Ophelia ellerini iki yanına bıraktı. Orada, danışma kürsüsünde dururken farkına bile varmadan uyuyakaldı. Bu sadece bir saniyenin çok küçük bir kısmı sürdü, kendini eski dünyanın üzerinde ağırlıksız bir  ekilde süzülürken gördüğü bir toplantı anı, o kadar yüksekteydi ki ufkun gezegenin kıvrımlarını aldığını görebiliyordu.

Sonra, göz açıp kapayıncaya kadar okumaya başladı: "Yakında o lanet yağmur mevsimi ve o lanet

kubbe yine elek gibi sızdırıyor ve o lanet olası Orman tüm yatak odalarımı işgal ediyor ve o lanet veletler geri dönmüyor. Onları o lanet şehre göndermenin ne anlamı var? Orada bizim lanet dünyamızın   r m şl ğ nden başka ne öğrenecekler? Ya o lanet güçlerine rağmen orada linç edilirlerse? Kahretsin, bu lanet okul onlar olmadan ne kadar da boş geliyor."

Ophelia o anda hiç şaşırmamıştı. Değiğik bir ruh haline girdiğinde, birdenbire defterde yazılanları anlamının tamamen doğal olduğunu fark etti. Sayfaları önce bir yöne, sonra diğer yöne çevirmeye bağladı, artık prosedürü değil, sadece içgüdüsünü takip ediyordu. Orada, envanterlerin kenarlarında, hesap sütunlarının yanında, bekçinin yorumları vardı. Bunlar elyazmasının asıl özünü oluşturuyordu.

"L. gecenin bir yarısı ışıklarını yakarak beni rahatsız ediyor. Sokağa  ıkma yasağı sokağa çıkma yasağı demektir!"

"O lanet veletler bütün gün kavga edip durdular. Savaş, şu ankiyle karşılaştırıldığında

Bana bıraktıkları darmadağınalık. Barış okulu, ha? Gelecekteki çocuklarına bol şans dilerim."

"Kahretsin, J. ortadan kayboldu. Bu sefer gerçekten. O lanet gücüyle, bunun olması kaçınılmazdı. Kahretsin."

"Yanlış alarm, J'yi başka bir adada buldular. Sağlığı mükemmel. O lanet veletler yok edilemezler."

"Küçük A. bugün benimle sohbet etti. Bana söylediği tek kelimeyi bile anlamadım. Bana bir çizim yaptı. Sanırım bir teleskop peşinde. Bu çocuklar bir gün dünyayı yönetecek mi bilmiyorum ama yerel dili öğrenmek iyi bir başlangıç olur."

"Kahretsin. J.'yi yine kaybettim."

Ophelia sayfaları çevirdi, duramıyordu. Trans halindeydi. Kulağında homurdanan bekçinin sesini duyar gibi oluyor, yıpratıcı sözlerin ardında muazzam bir sevgi hissediyordu. Onları, o "lanet veletleri" sevmişti. Gerçekten sevmişti onları.

Kayıt, son bir yorumla aniden sona erdi: "Beni yakından izliyor. O lanet yolu bana bakmak beni korkutuyor. Sanki ben bir lanet olası okullarında lanet olası davetsiz misafir. O lanet olası veletler gibi değil. Bu konuda müdürle konuşmalıyım."

Ophelia bu kez tamamen uyanık bir halde gözlüklerinin arkasından gözlerini dört açarak baktı. Metin bir anda içinden çıkılmaz bir hal aldı. Bir kez daha anlamsız harfler dizisinden başka bir şey değildi. Ona tamamen yabancı bir dil.

Leydi Septima'nın sesi akustik borudan, "Çırak Eulalia, seansınız sona erdi," diye duyurdu.

Ophelia kürsünün bir köşesine yerleştirilmiş, hâlâ boğ olan rapor sayfasına döndü. En ufak bir tereddüt hissetmedi. Thorn'la özel olarak konuşmanın bir yolunu bulmalıydı.

SÖYLENMEYENLER

Ophelia soğuk odanın asansöründen çıktığında Leydi Septima onu bekliyordu.

"Zamanını aldın. Hadi gidelim, çırak."

Her zamanki gibi Secretarium'un dairesel galerilerini birlikte geçtiler. Ophelia, Thorn'a kadar koğmak istemesine neden olan heyecanını belli etmemek için elinden geleni yaptı. Avlunun ortasında ağırlıksız bir Çekilde duran dekoratif küreye bakmaktan kendini alamadı. Bu akşam, eski dünya ona sırlarının küçük bir kısmını açıklamıştı.

Leydi Septima Koordinatör odasına girdi ve değerlendirmeyi Thorn'a uzattı; Thorn'un fişi takıp çıkarma işleminin ortasında onu rahatsız etmekten çekinmiyordu. Normalde Ophelia sadece gözlerini indirirdi. Bu sefer öyle olmadı. Thorn zarfı açıp raporu açarken ve içindekileri sistematik bir vurdumduymazlıkla incelerken dikkatle ona baktı. Adamın gözleri Ophelia'ninkilerle buluştu ve sonra Leydi Septima'ya döndü.

"Bizi yalnız bırakın."

"*Neden?* Eğer öğrencim bir hata yaptıysa, bunu bilmem ve gerekli önlemleri almam gerekir."

Ciddi bir tavırla değerlendirme raporunu almak için elini uzattı ama Thorn onu Koordinatörün ekmecelerinden birine koydu. Ne kadar gl olsunlar meraklı gözlerden uzakta.

Leydi Septima, "Sakıncası *yoksa mösyö*, ona bir göz atmak istiyorum," diye ısrar etti. "Ben de "Siz bir çevirmen değilsiniz; benim sorumluluğum ... "

" ... söz konusu değil," diye araya girdi Thorn, "nk ortada bir hata yok. Gerçek şu ki, bu raporun içeriğini bilmenize gerek yok."

"Pardon?"

Ophelia ayak parmaklarını botlarının içinde sıktı. Dört kelimenin nasıl söylendiğine bağlı olarak nasıl zıt anlamlara gelebildiğini fark etmek ilginçti. Leydi Septima fena halde gcenmişti. Octavio'nun ii de annesi gibi kıpkırmızıydı: Kendilerine hâkim olmalarının ardında gururları vardı.

Thorn'a gelince, o bir buzdağıydı. Taburesinde kıpırdamadan oturuyor, soğuk bir kayıtsızlıktan başka bir şey göstermiyordu. Nacaklarının metal uçları Koordinatör'n ahşap konsoluna vuruyordu. Ophelia'nın onun her zaman taktığı eldivenlerin elektrik çarpmasını önleyen simyasal bir alaşımdan yapıldığını anlaması biraz zaman almıştı. Bütün gün kabloları takıp çıkarmak risksiz bir iş değildi.

"Bu el yazmasının değerlendirilmesi Soybilimciler tarafından görevlendirildi," dedi Thorn. "Talimatlar aldım; sen de yle. Bir tercüman bulmanız gerekiyordu ve siz de bu görevi fazlasıyla yerine getirdiniz.

göreviniz. Bugün bu odada konuşulacak her şey son derece kalacaktır."

Leydi Septima Ophelia'nın omzundaki şeridi işaret etti. "Asla bir Öncü bile olamayacak bu deneyimsiz çırak benden daha mı bilgili olacak?"

Thorn ayağa kalktı. Genellikle insanlara tepeden bakan Leydi Septima aniden küçücük göründü.

"Buna bir itirazınız varsa, doğrudan Soybilimcilerle konuşmanızı tavsiye ederim."

Bu ihtimal Leydi Septima'yı gururunu bir kenara bırakmaya ikna etmeyi başarmıyordu. Topuklarını şaklatarak çıkışa yöneldi ve son bir kez Ophelia'ya döndü. Teni solgunlaşmış, buna karşılık erimiş gözleri akkor haline gelmişti. Aileden gelen gücünü, kendisinin bilmediği bir şeyi bilmeye cüret eden bu çırağın içine işlemek için kullanıyor gibiydi. Ophelia bu müdahaleci bakışlara dayanmak için elinden geleni yaptı ama Leydi Septima nihayet kapıyı arkasından kapatarak gittiğinde rahatladı.

Thorn, Koordinatör odası tamamen ses geçirmez hale gelene kadar krankı çevirdi.

"Boş bir kağıt mı?"

Ophelia yanağının içini ısırdı. Sesinde sitem yoktu ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Aksanının Babil ya da Kuzeyli olması fark etmezdi ve koşullar ne olursa olsun, Thorn'un ses tonu o kadar

O kadar monotondu ki ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

"Çok özür dilerim. Benden Leydi Septima'nın dikkatini üzerimize çekmememi istemiştiniz ama ben tam tersini yaptım."

Thorn cevap vermedi. Ayakta kaldı ve onu uzaktan izledi. Onun açıklamasını bekliyordu.

" yazmanızın yazarı," diye başladı Ophelia. "Tam burada, Memorial'da, burası hâlâ bir okulken yaşıyordu. O . . . Ailenin ruhunu tanıdığından eminim. Yani onlar çocukken. Ve bir yudum aldıktan sonra, "Tanrı'yı da tanıdığını düşünmek için her türlü nedenim var," diye ekledi. Thorn'un tavrında bir değişiklik olup olmadığına baktı. Adam gözünü bile kırpmadı.

"Başka ne öğrendin?"

Ophelia kesinlikle onun kendisini havada sallamasını beklemiyordu, ama küçük de olsa bir onay iğareti takdir ederdi.

Üzerinde sıra sıra les ve kadrınların bulunduğu camekânlı raflara doğru ilerlerken tahtalar ayaklarının altında gıcırdadı. Onlara bakmadı bile. Sadece kendi puslu görüntüsünü ve çok çok arkasında Thorn'un korkuluk silüetini gördü.

"Artık gerçekten kendim değilim. Ne zaman başladı bilmiyorum. Farouk'un kitabını okuduğumdan mı? Ailenizin gücünün bir kısmını özömsediğiniz için mi? Öteki'ni serbest bıraktığım için mi?"

ilk kez bir aynanın içinden geçtiğimi hatırlıyor musun? Bazen ikinci bir anının peşimi bırakmadığını hissediyorum."

Eski bir alışkanlığa dönerek eldivenlerinin dikişini kemirdi ve o anda dolapların camında gördüğü şey onu memnun etmedi. Derinlerde bir yerde korkan küçük bir kadın. Yarım bir kadın. "Bir *bambina*," diye fısıldadı Mediana'nın alaycı sesi ona.

Ophelia başını çevirdi ve doğruca Thorn'a baktı. "El yazmasını okudum. Sadece ellerimle değil, gözlerimle de. Kısa bir an için bekçinin ne yazdığını anladım. Sanki bir parçam aniden nasıl hatırlamıştı."

Okuduklarından aklında kalan her şeyi Thorn'a anlatmaya başladı. Barış okulu; eğitim seansları; şehre gidiş; L.'nin ışığı; A.'nın teleskopu; J.'nin kayboluşu; ve özellikle, en çok da bekçinin son sözleri: "O lanet olası veletler gibi değil. Bu konuda müdürle konuşmalıyım."

"Yani?" diye sordu. "Soybilimcilerin senden istediği şey bu ?"

"Kayıtlarda gözden kaçırmış olabileceğin başka bir şey var mı?" Thorn karakterine sadık kalarak sorusunu metodik bir tonda sormuştu. Her kelimesinin, beklentilerini karşılayamadığı yönündeki hoş olmayan izlenimini pekiştirdiğini fark etmemiş gibiydi.

"Transım uzun sürmedi ama sanırım temel konuları ele aldım."

"Prosedürü tekrarlayabilir misiniz?"

"Hiç sanmıyorum. Bu tür imgelemler üzerinde kontrolüm yok; onları tetikleyen bir şey olmalı. I . . . Bir kez daha deneyeceğim," demekten kendini alamadı ama Thorn'un yoğun bakışları karşısında söz verdi.

Birden, eğer sorsaydı onu reddedebileceği pek bir şey olmadığını fark etti. Rollerin ne kadar tersine döndüğünü görmek ironikti. Acaba o da geçmişte bu sürekli istikrarsızlık halini yaşamış mıydı?

Thorn aniden hareketsizliğine son verdiğinde çelikten bir gıcırtı duyuldu. "Buna gerek kalmayacak," dedi.

Odanın arka tarafına gitti ve bir kapı açtı; ahÇap panelli duvarın içinde o kadar iyi gizlenmişti ki Ophelia bunu hiç fark etmemişti. Thorn ondan kendisini takip etmesini istememişti ama dönmesi uzun sürdüğü için sonunda ona katıldı.

Kapı, Koordinatör odasıyla aynı ahşap ve bakırla döşenmiş, işle birlikte gelen konaklama birimine açılıyordu. Mobilyalar da aynı derecede sade görünüyordu: bir gardırop, bir masa, bir lamba ve bir yatak. Ophelia iki fantogram olanağı fark etti. Biri atıkların Secretarium'un dışına atılmasını sağlayan bir çöp oluydu. Diğerinde ise bir çanak vardı ve bu çanağın içinde de sıradan bir yulaf ezmesi bulunuyordu. Thorn'un yemeğinin hayaletini mi yapıyorlardı?

Ne çarşaplarda bir kırıksıklık, ne mobilyalarda bir toz zerresi, ne de yatak odasında unutulmuş bir çorap vardı.

oor. Bununla birlikte, ilaç şişeleri vardı.

Bir eczacının dispanserinde olduğu gibi her rafta sıra sıra dizilmişlerdi.

Thorn vücudunu bir sandalyenin üzerine katlamış, yüzünü kapakları ardına kadar açık olan gardıroba dönmüştü. Her iki dizine birer dirsek dayamış, çenesini birbirine bağılı ellerinin üzerine koymuş olan Thorn'un dikkati tamamen gardırobun içine odaklanmış gibiydi. Adamın askılardaki gömlekleri iki yana ittiğini görünce Ophelia'nın kağıları kalktı. Kağıları, tereyağı koleksiyonu gibi iğnelenmiş, inanılmaz miktarda zımbalanmış kaseti fark ettiğinde daha da kalktı. Bunlar Koordinatör tarafından oluşturulan kitap referanslarıydı. Her biri siyah bir çarpıyla işaretlenmişti.

"Peki, bu gizli bibliyografya da neyin nesi?" Ophelia sordu.

Kız yaklaşırken Thorn aniden ayağı kalktı, öyle ki neredeyse aleti bacağına sıkıştıracaktı. Belki de iyice bakmasına izin vermek içindi ama Thorn daha çok aralarındaki mesafeyi korumak istediğini düşündü.

"Soybilimciler benden bulmamı istedikleri eserin ne adını ne de yazarını biliyorlar," diye cevap verdi. "Buraya vardığımda, eski kataloğu kullanarak eseri bulmamın istatistiksel olarak imkansız olduğunu anladım. Adına yakışır bir veri tabanına ihtiyacım vardı. Okuma grupları yeni kataloğa ne kadar çok şey eklerse, Koordinatör'ün aramaları o kadar kesinlik kazanır ve görevimi yerine getirme olasılığım artar. Şu anda benim seçkiye bakıyorsunuz. Gördüğünüz gibi," dedi ve üzerinde haç mürekkebi bulunmayan bir bandı gösterdi.

henüz kuru, "bekçilik kaydı benim son yarışmacımdı."

Ophelia deliklerinden geçirdi. Artık bu deliklerin dilini ezbere biliyordu ve temsil ettikleri referansları neredeyse hiç çözebiliyordu. Hepsi de oldukça eski olan basım tarihleri dışında, buradaki eserler oldukça farklıydı: anılar, denemeler, el kitapları, sertifikalar, vb.

"Bu mümkün değil," diye mırıldandı. "Tek bir kılavuz olmadan yüz binlerce kitap arasından tanesini bile seçemezsiniz."

"Aslında, bir tane var."

Ophelia Çağkınılıkla bir bibliyografik bandı piminden çekerek delikler dizisine zarar verdi. Hemen yerine takmaya çalıştı ama Thorn hiçbir şey fark etmemişti. Eldivenlerinin tokalarını teker teker açıyordu.

"Soybilimcilerin peşinde olduğu bu belge herhangi bir konuyla ilgili değil. Çok özel bazı bilgiler içeriyor. Bilgi," dedi ve son tokayı serbest bıraktı, "onu bilen kişinin Tanrı'nın olmasını sağlayacak."

Ophelia uzun bir süre gözlerini kırpmadan, konuğmadan, nefes almadan Thorn'u düğündü.

"Söylemeye gerek yok," diye devam etti, "bunu kimseye tekrarlamamalısın. Özellikle de Leydi Septima'ya. Araştırmamın sadece katalog için olduğunu düşünüyor ve öyle de kalmalı."

Başının döndüğünü hisseden Ophelia yatağın üzerine oturdu. "'Tanrı'nın olmak' derken ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. En azından şimdilik."

"Ve böyle bir bilginin burada, Anıtta, herkesin gözü önünde ve herkesin erişebileceği bir yerde, kimsenin farkına varmadan var olabileceğini mi söylüyorsunuz?"

Thorn eldivenlerini yere bıraktı ve bir şişe cerrahi ispirtonun tıpasını çıkardı. Mide bulandırıcı koku anında odayı kapladı.

"Neredeyse hiç kimse. Eğer Soybilimciler bu belgenin varlığından haberdarsa, birileri onlara bundan bahsetmiş olmalı."

Ophelia kaşlarını çatı. Ambrose'un onu ilk kez Anıt'a getirdiği gün bahsettiği "nihai gerçek" bu olabilir ? Secretarium'da hiçbir güçlü oda bulamamıştı ve aramak istemediğinden değil, bu yüzden hepsinin bir söylenti olması gerektiğini kabul etmişti.

"Soybilimciler bana başka bir şey söylemedi," diye sözlerini tamamladı Thorn. "Bu konuda daha fazla bilgi edinmek istiyorsam, önce kendimi kanıtlamam gerekecek."

"Ve sen de böyle bir sırrın bekçilik kayıtlarında bulunabileceğini düğündün." Ophelia, Geyi ona söylediğinde neden sevinçten havalara uçmadığını Şimdi daha iyi anlıyordu. Sonunda ona zaten az çok bildiği bir Geyi söylemişti.

"Buna ikna olmuşum. Benim için ikna . Soybilimcileri bu konuda bilgilendirmeliyim."

Bununla birlikte Thorn ellerini bir kâsenin üzerinde titizlikle dezenfekte etmeye bağıladı.

Ophelia her bir elin

Ne zaman Soybilimcilerden ya da bahsetmek üzere olsa kaşlarını daha da çatıyor, yüzünün ortasında gölgeler birikiyordu. Onlardan gerçekten hoşlanmıyordu.

"Kim Tanrı'nın olmak ister?" diye sordu ona. "Onlar mı ... yoksa sen mi?"

"Bir tanrı için başka bir tanrıyı tahttan indirmeyeceğim. Kaçtığımdan beri tek bir amacım var: Gerçek yüzünü dünyadan gizleyen bu korkağın zayıf noktasını bulmak." Thorn'un kaşlarının arasındaki gölgeler daha da ağırlaşmıştı.

"Soybilimcilerin sizin görüşünüzü paylaştığından şüpheliyim."

Ophelia hangi olasılığın daha korkunç olduğunu bilmiyordu. Tanrı tarafından yönetilen bir dünya mı, yoksa kendilerini Tanrı sanan insanlar tarafından yönetilen bir dünya mı?

"Gerçekten de," dedi Thorn dişlerini sıkarak. "Bunu paylaşıyorlar."

Sessizlik çöktü ve bu sırada Ophelia sormak için can attığı soruya direndi. Bütün bunların içinde ona ne olmuştu? Thorn'un kendine biçtiğı bu görev ona nasıl bir yer bırakmıştı?

"Bekçinin bahsettiğı pansiyoner," dedi, "aile ruhlarından farklı olduğunu düşündüğü kişi. Ya bu oysa, Öteki. Belki de çok tehlikeli hale gelmişti. Belki de bu yüzden Tanrı onu bir aynaya hapsetti? Burada hiç aynanız yok," diye aniden fark etti, gözlerini odanın içinde gezdirerek.

Thorn başını salladı. Gömleğinin kollarını sıvamış, sanki tüm yara izlerini silmek istermiş gibi kollarına ameliyat ruhu sürmüştü.

"Ama sen bir olmadın mı?"

"Bir ne?" diye mırıldandı.

"Bir ayna ziyaretçisi."

"Gücün hapishaneden ka mamı sağlamış olsa da onu kullanmayı alışkanlık haline getirmedim. Aslında sen de aynalardan uzak durmalısın," diye ekledi Thorn ruh şişesini yere bırakarak.

"Neden? Sence hala kazara serbest bırakabileceğim bir 'öteki' var mı?"

"Hayır. O ' teki'nin varlığına ancak karşılaştığımda inanacağım. Bu arada benim için Tanrı, dünyamızın çürüme halinin tek olacak. Gerçek şu ki, sizin g r n m n ze büründü; muhtemelen ailenizin gücünü emdi ve bunu ne amaçla kullanacağını bilmiyoruz. Bana kalırsa, banyomda ortaya çıkmamasını tercih ederdim."

Ophelia bunu düşünmek için çaba sarf etti. Aynalardan geçmek büyük bir entelektüel dürüstlük gerektiriyordu ve onun hakkında gördüklerine bakılırsa, bu Tanrı'ya atfedebileceği bir nitelik değildi. Bu düşünce bağka bir düşünceye yol açtı:

"Bizi hapishanede ziyaret ettiği o gece tuhaf bir şey fark ettim. Tanrı'nın bir yok. Binlerce farklı yüzü var, ama bir aynanın önünde, o " Ophelia tereddüt etti, doğru kelimeyi arıyordu.

kelimeler. "Bilmiyorum. Sanki gerçekten var olmamış gibi. Tanrı'nın dengi olmanın bir bedeli olabilir."

Thorn'un hareketleri kâsenin üzerinde durdu. "Bu gerçekten de tuhaf."

Bununla birlikte, Giddetli ovalama iğine geri döndü. Ophelia sessizliği ne kadar takdir etse de, her duraklamada aralarına giren sessizlik iğkence gibi geliyordu. Anlamıyordu. Neden şimdi kendini son üç yıldır hiç hissetmediği kadar yalnız hissediyordu? Neden içinde hissettiği boşluk Thorn'un varlığında daha da derinleşiyordu?

"Peki ya nesneleri okumak?" diye sordu. "Bu hiç başına geldi mi? Çünkü herhangi bir tavsiyeye ihtiyacınız olursa ... "

"Gerek yok. Benim başıma hiç gelmedi."

"Belki de bu hafızanızdan kaynaklanıyordur. Amcam bana her zaman iyi bir okurun kendini unutması gerektiğini tekrarlardı."

"İşte bu kadar," diye açıkladı Thorn. "Ben hiçbir şeyi unutmam. Her halükarda Sör Henry'nin bir Animist olmaması gerekiyor."

Yine sessizlik çöktü. Ophelia bununla yüzleşmek zorundaydı: sohbet etme konusunda hiç yeteneği yoktu. Thorn araştırmasıyla ilgili tüm bilgileri onunla paylaştı, ama konu kişiselleştirmeye bağlayınca içine kapandı.

Ameliyat ispiertosu şişesini eline aldığı anda, sonunda tıpasını yerine takıp düşündü. Bunun yerine, sanki gerçekten iğrençlermiş gibi ellerini ikinci kez dezenfekte etti.

Ophelia'nın gözlerinde değillerdi. Uzaktan, derinin altındaki damar ağını, uzun, kıvrımlı parmakları, her bilekte yükselen kemiği gördü ve birden midesinin çukurunda acıya benzer bir şey hissetti. Kendisine ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu ama o ellere bakmak çığlık atma isteği uyandırdı.

O ana kadar dezenfekte işine dalmış olan Thorn doğrudan ona bakınca arkasını döndü.

"Bildiğim her şeyi size anlattım. Artık şirketinize dönmelisiniz. Burada benimle geçirdiğin her dakika dedikodu için yakıt olacak. Bu zamanı yeni ipuçlarını keşfetmek için kullanmayı tercih ederim."

Sesinde bir sertlik vardı. Ophelia onun varlığının her şeyden çok kendisi için bir sorun olduğu hissine kapıldı. Ayağa kalktı, bunu yaparken komodine ve lambayı devirdi. Büyük şaşkınlıkla lamba kendini düzeltti, komodin kendini düzeltti ve çarşaf tek bir kırııklık kalmayana kadar kendini düzeltti. Belki Sör Henry'nin bir Animist olmaması gerekiyordu, ama bu onun kişisel eğyalarının ve aksesuarlarının alışkanlıklarını yeniden üretmesine engel olmuyordu. Ophelia'nın, ayrı olmalarına rağmen en azından küçük bir yönünün Thorn'a geçtiğini düşünmesi garipti. Köstekli saati düşündü. Ona geri verdiğinden beri onu hiç kullanırken görmemişti. Çalışmadığı için mi ondan kurtulmuştu? Ophelia öyle olmamasını umuyordu. Atkıyı kaybetmek yeterince acı vermişti.

"Benden şimdi ne bekliyorsunuz?" diye sordu, masanın arkasına iliştirilmiş delikli bantları göstererek.

gardırop. "Tanrı'nın sırrını barındıran belgeyi bulana kadar yeni belgeleri değerlendirmek zorunda ? de artık fazla zamanım yok. Birkaç gün içinde ya hevesli bir virtüöz olacağım ya da kanatlarımı geri vereceğim. Başarılı olacağıma gerçekten güvendiğimizi biliyorum, ama ... geleceğin belirsiz olduğunu söyleyelim."

Thorn metal eldivenlerini tekrar taktı. "Seni yarın bilgilendireceğim, hâlâ düşünmem gerekiyor. Bu arada Leydi Septima'nın etrafında fazla dolaşmayın. Bugün sana açıkladığım şey seni tehlikeye maruz bırakıyor. Kendinizi soyutlamayın, arkanızı kollayın ve en ufak bir olağandışı şey fark ederseniz, acil olarak bana bildirin."

Ophelia bir an için ona bölümünün diğer üyeleriyle yaşadığı sorunları anlatmak istedi. Sessiz kalmaya karar verdi. Thorn artık ona gölgelerde saklanması gereken kırılgan küçük bir çocuk gibi davranmıyordu. Ona sorumluluklar verdi. Onunla eşitmiş gibi konuşuyordu. Diğer her şeyi kaybetmişti; bundan da vazgeçmeyi reddetti.

"Olur." Ophelia'nın ayrılmak gibi bir arzusu yoktu. Eğer Thorn'la kalmak sürekli bir hayal kırıklığı kaynağıysa, ayrılmak daha da kötüydü. Onunla özel olarak görüşmek ve sonra da her zamanını ayarlamak için hileler bulmak zorunda kalmayı çok sinir bozucu buluyordu.

Elini kapının koluna koyduğu bir kelime onu durdurdu.

"Ophelia."

Aylarca başkasının adını kullandıktan sonra kendisine gerçek adıyla seslenildiğini duymak o kadar şaşırtıcıydı ki midesinin bulandığını hissetti. Thorn

Duymaya çok ihtiyacı olduğu o sözleri nihayet söyleyecek miydi?

İki elini masaya dayayarak en yoğun bakışlarını kadına yöneltti. "Bana söyleyecek bir şeyin olmadığından gerçekten emin misin?"

Hazırlıksız yakalanan Ophelia kapı koluna devam etti.

Sonra Thorn'un gözlerinin derinliklerinde bir kıvılcım parladı. "Beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi ve ona gitmesini işaret etti.

ANIMSAMA

Ophelia geceyi yatakhaneinin horultusu ve sivrisineklerin vızıltısıyla çevrili yatağında dönüp durarak geçirdi. Thorn'u artık anlamıyordu. Ona sorduğu soru ne anlama geliyordu? Ondan bilgi sakladığını mı düşünüyordu? Onu aramak için evden kaçmıştı; yalanın suç olduğu bir gemide kimliğini değiştirmişti; ona ihanet etmektense Mediana'nın şantajına katlanmayı seçmişti; İyi Aile'de kalmıştı çünkü o istemişti; ve hiçbir zaman, hiçbir zaman şikâyet etmemişti.

Tam olarak ne şekilde hayal kırıklığı yarattığını söylemek Thorn'a düşmez miydi?

Sıcaktan bunalan Ophelia çarşaflarını itti. Ona kızgın olması gerekirdi ama en çok kendisine kızgındı. Üç yıl önce, Thorn'un ona gerçekten ihtiyacı olduğunda ona yardım edememişti. Ve geçmiş tekerrür ediyordu: şimdi kendini her zamankinden daha işe yaramaz hissediyordu.

Belki ondan beklediği tek şey özür dilemesiydi.

Ophelia sonunda uyuyakaldı. Eski dünyanın üzerinde süzölüyor, geçmişle gelecek, hayalle gerçek arasında bir yerlerde kayboluyordu. Bulutların altında, bombardıman nedeniyle harabeye dönmüş bir kasaba gördü ve sonra göz alabildiğine uzanan bir deniz vardı. Hayır, bir denizden çok daha fazlasıydı: bir okyanus. Bir gün tüm bu suyun boşluk tarafından tamamen yutulacağını düşünmek garipti. Ophelia odaklanarak bir mercan resifinin su altındaki kıvrımlarını ve bir lagünün ortasında bir yerde küçük bir yeşillik parçasını ayırt etmeyi başardı.

Kıydan oldukça uzakta bir ada.

"İşte benim evim."

O sırada Ophelia hemen yanında, bir bulutun kenarında oturan bir adamı fark etti. Onu hemen tanıdı. Bu, kaydını okuduğu bekçiydi. Türbanının tülbenti bozuk yüzünü zar zor gizliyordu. Ağzı kötü iyileşmiş bir yarayı andırıyordu. Yine de, küçük, yuvarlak gözlüklerini ona doğru kaldırıp daha önce hiç duymadığı bir dilde konuştuğunda Ophelia onu çok iyi anladı:

"Diğerine dikkat et. O lanet olası veletler gibi değil."

"Başka ne var?" Ophelia sordu.

Bekçinin tek tepkisi adasını düşünmeye geri dönmek ve ağzında kalanları bükme oldu. "Eğer E.G.'yi ararsan, diğeri seni bulacaktır."

Ophelia bir uyandı. Henüz şafak sökmemişti ama artık kendini hiç yorgun hissetmiyordu. Komşu yatakta, çarşafına sarınmış olan Zen, yarı aydınlıkta, üzerine atlamaya hazırlanan bir deliye yapacağı gibi endişeyle izliyordu.

Gözlüklerini bulduktan sonra Ophelia üniformasını ve botlarını paravanın arkasından giydi ve ardından transandiyuma doğru koştı. Kanatlarının takırtısı Rezidans Salonu'nun sessizliğini bozdu. Çırak kartını telgraf kulübesinin turnikesine yerleştirdi. Basit bir mesaj göndermek için zor kazanılan puanları boşa harcamak utanç vericiydi ama sabrı yoktu.

" Bay Blaise'e, Babel Memorial, Departman . . . um . . . koleksiyonların sınıflandırılması için," Ophelia alıcıya dikte etti. "Bazı tavsiyeler için sizi daha sonra görmem gerekiyor. Bana pazarda bahsettiğiniz kitaplar hakkında. Eulalia'dan. ... um ... Öncülerin ikinci bölümünden."

Birkaç saniye sonra sayacın mekanik kolu sehпасının üzerinde döndü. Bakır ucu bir telgraf makinesinde olduğu gibi kimi kısa, kimi uzun darbeler çıkarıyordu. Ophelia onun bütün "um "larını iletmeyeceğini umuyordu.

E. G.'nin kitaplarını nasıl unutabilirdi? Matmazel Silence onları kalp krizinden ölmeden hemen önce izinsiz olarak yok etmişti ve Ophelia'nın aklından bunu Thorn'a söylemek bir an bile geçmemiştir. Bu hatayı mümkün olduğunca çabuk düzeltmeliydi.

Günün geri kalanını dakikaları sayarak geçirdi. İyi Aile'deki atmosfer iyice sertleşmişti. Sert rüzgârlar tüm binaların pencere camlarını takırdatıyor ve avlulara kum fırlatıyordu. Ophelia ne zaman bir pencerenin yanına gitse, toz girdapları arasında, uzaktaki küçük gemisinin üzerinde duran Anıt'ı arıyordu. Keşke sefer bugün iptal edilmeseydi! Öğleden sonra diğer öğrencilerle birlikte değerlendirme laboratuvarına kapandı ve etrafı kaynayan bir sessizlikle çevrildi. Kahinler onu tüm grup etkinliklerinin dışında bırakmış, Zen de onun yanında oturmasın diye yer değiştirmişti. Genellikle gözlerini ondan ayırmayan Octavio, tuvaletteki konuşmalarından beri onunkilerle karşılaşmaktan kaçınıyordu. Leydi Septima'ya gelince, pratikler sırasında Ophelia'yı tek bir yorumla bile onurlandırmamıştı; onun dışında herkesi değerlendirmiş, tavsiyelerde bulunmuş ve eleştirmişti.

Tamamen dışlanma. Kendiliğinden ve oybirliğiyle. Not verme töreninden sadece birkaç gün sonra.

Ophelia güneş batarken rüzgârın azaldığını görünce çok rahatladı. Öncülere tahsis edilen hava gemisi alacakaranlıkta kavurucu, kükürtlü bir gökyüzüne doğru havalandı. Ophelia onaylamayan bir öksürüğe maruz kalmayacağı bir koltuk aradı. Ne kadar tuhaf görünse de, Mediana'yı neredeyse özlediği zamanlar olmuştu. Kahin ortadan kaybolurken, Ophelia'nın etrafında gittikçe genişleyen büyük bir boşluk bırakmıştı.

Kendini zeplinin arka tarafında, defterine sakince notlar yazan Elizabeth'in yanında buldu, görünüşe göre hem gemideki yaygın düşmanlıktan hem de komşusunun sıkıntısından habersizdi.

"Hevesli bir virtüöz olmayı nasıl başardınız?"

"Hmm? Bir sürü kahve sayesinde."

"Lütfen," diye iç geçirdi Ophelia. "Çıraklığa diğerlerinden sonra başladım ve Leydi Septima'yı kendime düşman ettim. İyi bir izlenim bırakmak için çok az zamanım kaldı. Biraz tavsiye iyi olurdu."

Elizabeth kalemini kâğıdın üzerinde hızla gezdirmeye devam etti ve kendisine anlamlı gelen sayıları, harfleri ve sembolleri bir araya getirdi. "Tarafsız kalın," dedi sonunda sakın bir sesle. "Yargılamadan gözlemleyin. Tartışmadan itaat edin. Bir tavır almadan öğrenin. Bağlanmadan ilgi göster. Karşılığında hiçbir şey beklemeden görevinizi yerine getirin. Acı çekmemenin tek yolu budur," diyerek bir dizi talimatın üzerini çizdi. "İnsan ne kadar az acı çekerse, o kadar verimli olur. Kişi ne kadar verimli olursa, şehre o kadar iyi hizmet eder."

Ophelia, Elizabeth'in çillerle dolu ellerine baktı. Hiç üşenmeden yazıyor, üstünü çiziyor, sıfırdan başlıyorlardı.

"Kendinizi hiç yalnız hissetmiyor musunuz?"

"Biz her zaman yalnızız."

Hava gemisi Anıt'a indiğinde, Ophelia gemiye bindiğinden daha fazla hayal kırıklığına bir halde karaya çıktı.

Katalografi seansı ona bitmek bilmezmiş gibi geliyordu. Kotasını mümkün olduğunca çabuk doldurması gerekiyordu, eğer daha önce kendine yeterli zaman kazanmak istiyorsa

Thorn'la Secretarium'daki buluşması. Kafası o kadar çok soruyla doluydu ki, bu arada konsantre olmakta zorlanıyordu. Matmazel Silence, E. G.'nin tüm eserlerini neden gizlice yok etmişti? Thorn'un araştırmasıyla bir bağlantısı var mıydı? Çocuklar için eski kitaplar yazan bir yazar, neden bir insanın "Tanrı'nın " olmasını sağlayacak bir bilgiye sahip olsun ki? Mediana ve Profesör Wolf'un başına gelenlerin bu sırla bir bağlantısı var mıydı?

Eğer E.G.'yi ararsanız, diğeri sizi bulacaktır.

Elbette bu sadece bir rüyaydı ama Ophelia bilinçaltında yüzeye çıkan her şeyi ciddiye alma eğilimindeydi. Tanrı'yla paylaştığı bu anı, ondan çok daha fazlasını biliyor gibiydi.

Peki bekçinin o kadar korktuğu *diğeri* kişi kimdi? Ophelia'nın aynadan serbest bıraktığı kişiyle aynı kişi miydi? Ve yine, E.G. ile bağlantısı neydi?

Kesinlikle biriyle konuşması gerekiyordu. Blaise'i görme umuduyla odasının kafesi bölmesine baktı ama gözleri sadece komşu odalardaki Görücülerle buluştu. Pırıl pırıl parlayan bıyıklarının altında, dudaklarında onu huzursuz eden gülümsemeler vardı. Katalografisini bitirip sandalyesinden kalktığında, sesleri hep bir ağızdan mırıldanıyordu: "Akşam hava durumu: sıcak hava dalgası alarmı."

Ophelia onları görmezden geldi. Aceleyle kitaplarını Hayaletler'in gişesine bıraktı ve ardından bodrumda kartlarını okuttu. Kartlara baktığında

Salondaki mekanik heykeli, ziyaretçileri alçak sesle selamlayan heykeli seyrederken bir iç çekti. Blaise'i bulması için yeterli zamanı vardı.

Beklendiği kadar kolay olmadı. Anıt, genellikle geçici sergiler için Cumartesi günleri kapılarını daha geç kapatırdı, ancak bu akşam her zamankinden daha fazla ziyaretçi vardı. Büyük avluda otomatlar, anıtsal boyutlarda bir gongu yerleştirmek için bir vinci manevra ettiriyorlardı. Bu hazırlıklar, yeni kataloğun açılış töreni içindi ve aynı gün verilmesiyle birlikte gerçekleştirilecekti. Ophelia, transandiyumlar ve topsy-turviyumlar arasında bir aşağı bir yukarı dolaşırken ayak parmağına bastı. Ne zaman bir Memorialist üniformasına rastlasa arkasını döndü ama bu asla Blaise olmadı. Kendi katalografı hız rekorunu bir hiç uğruna kırmış olmayı son derece sinir bozucu bulurdu.

Kütüphanenin bir köşesinde, son kişiye rastladı. Uzun, gümüşü saçları olan bir adam deri bir koltukta oturuyordu. Beyaz bir frak ceket ve pembe gözlükleri vardı.

Otomat hizmetkarların mucidi. Ünlü gemi gezgini. Ambrose'un babası. Lazarus!

Ophelia ulaşabileceği en büyük kitabı kaptı ve ona dalmış gibi yaptı. Bu adam Kutup'ta onun elini sıkmişti: kim olduğunu ve kim olmadığını biliyordu. Neyse ki Lazarus onu görmemişti. Anıt'ın yaşlı süpürgecisiyle derin bir sohbeta dalmış, elindeki tüy silgisini kitap raflarının üzerinde santim santim gezdiriyordu.

" ... işte bu yüzden geleceğe hazırlanmak gerekir, *dostum!*" Lazarus coşkuyla haykırdı. "Size yakışmayan süpürgelerinizi bir kenara bırakmalı ve hak ettiğiniz emekliliği en iyi şekilde değerlendirmelisiniz! Neden büyük bir yolculuğa çıkmıyorsunuz? Bu duvarların ötesindeki dünya *kesinlikle muhteşem* ve inanın bana, neden biliyorum!"

Ayrılmaz mekanik uşağı Walter, efendisinin uzun saçlarını taramak için kanepenin üzerine eğilmişti. Lazarus'un söylediği kelimeyi yüz­süz başını sallayarak işaretliyordu.

Yağlı süpürgeci omuz silkerek cevap verdi ve toz alma işine geri döndü. Ophelia onun üç kat sakalının, kakülünün ve kağlarının ardındaki ifadesini seçemiyordu ama onun adına öfkelen­diğini hissetti. Onu memnun edecekse, burada çalışmaya bırakılamaz mıydı? Lazarus'u kanepede, bacak bacak üstüne atmış, silindir şapkasını bir hokkabaz gibi sallayarak, geleceğe ve moderniteye övgüler yağdıran vurgulu ifadelerle izledi. İlk karşılaşmalarında onu dayanılmaz derecede çekici bulmuştu. Ama şimdi ona karşı temkinli olduğunu fark etmişti ve bunun tek nedeni onun maskesini düşürebilecek olması değildi. Tanrı'yla neredeyse aynı zamanda Kutup'a gelmişti ve Tanrı gibi Hildegarde Ana'nın aile gücüne ısrarlı bir ilgi göstermişti.

"Psst! Mademoiselle Eulalia! tarafa!"

Bu, her zamanki kötü zamanlamasıyla galerinin diğer ucundaki kitaplık sıralarının arasında beliren Blaise'di. Muhtemelen ihtiyatlı olduğunu düşündüğü bir şekilde Ophelia'ya el kol hareketleri yapıyordu.

katılmaktan başka çaresi yoktu, yüzü hâlâ kitabına gömülüydü ve yaşlı kaşifin meraklı bakışlarını üzerinde hissediyordu.

"Mösyö Lazarus değil miydi?" Blaise ona fısıldadı. "Aylardır Babil'e ama ben hâlâ ona rastlamamıştım."

Ophelia kaşlarını çattı. Aylardır mı? Ambrose babasının dönüşü yüzünden mi ondan uzak durmaya başlamıştı?

"Onu burada gördüğüne pek sevinmiş benzemiyorsun," diye gözlemledi, onlar uzaklaşırken.

Blaise el arabasını ağır adımlarla itmeye bağlamıştı, omuzları kamburlaşmıştı, sanki birdenbire bir cof n taşıyormuş gibi. "Yanıyorsunuz," diye içini çekti. "Mösyö Lazarus'a karşı büyük bir hayranlık duyuyorum. Minnettarlık da duyuyorum. Eskiden derslerimi aldığım kolejde öğretmendi ve bana diğer yetişkinlerden çok daha nazik davranırdı. Kötü şansım, sakarlığım, ... *eh bien* . . eğilimlerim, bunların hiçbiri onu rahatsız etmiyordu. Beni ilginç buluyordu. Onunla konuşurken kendimi neredeyse özel biri gibi hissederdim," diye mırıldandı Blaise, hafif bir gülümsemeye. "Aramızda kalsın ama benim hoşlanmadığım şey onun otomatları. Neredeyse tüm bakım personelinin yerini aldılar; Mösyö Lazarus bugün buradaysa, belki de Anıt'a önereceği yeni modelleri olduğu içindir. Sadece temizlik yapabilen değil, aynı zamanda kitapları sınıflandırabilen ve ziyaretçilere danışmanlık yapabilen modeller."

Blaise üniformasına iliştirilmiş "asistan" rozetini öyle endişeyle ovuşturuyordu ki, Ophelia çenesini

sıktı. Hayır, artık Lazarus'tan kesinlikle hoşlanmıyordu.

"Telgrafımı aldın mı?" diye sordu nazikçe. Blaise iri, sulu gözlerini birkaç kez kırptırdı.
"Quoi? Oh, evet, evet, aldım. Yalan söylemiş olurum. isteğiniz beni şaşırtmadı. Ve beni de endişelendirdi. Matmazel Silence'a olanlardan sonra . . . Her neyse, umarım başınızı daha fazla belaya sokmazsınız. Ne öğrenmek ?"

Ophelia bir göz atarak kimseyi dinleme mesafesinde olup olmadıklarını kontrol etti. Kitaplıklara sütun görevi gören görkemli heykeller dışında bu galeride kimse yoktu. Ne yerde ne de tavanda.

"E. G.'nin kitaplarının kaldırılmadan önce tam olarak nerede bulunduğunu bana gösterebilir misiniz?"

"*Bien s ur!* Beni takip edin."

Yolda arabanın bir tekeri ve Blaise onu yerine koymak için eğildiğinde pantolonunun diki i açıldı. Ophelia onun gerçekten  anssız olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Genç okurlar bölümünde, ilk kez kar ıla tıkları yeri hatırladı. Kendisini bir kez daha E.'nin kitaplarını alırken gördü. G.'nin d  şmesine sebep olmuştu. O gün, yok olmalarından sadece birkaç saat önce onları ellerinde tuttuğunu düşünmek

"Matmazel Silence beni resmen hırsızlıkla suçladı," diye hatırladı kısık bir sesle. " antamı bile aramak istedi."

Pantolonundaki yırtı ı gizlemek için ceketinin arkasını  eki tiren Blaise, çenesiyle üst rafı i aret etti,

üzerinde birçok renkte ciltlenmiş sıra sıra kitaplar vardı. "E. G.'nin tüm eserleri oradaydı. Ve Matmazel Silence'ın düştüğü yer de orasıydı," diye ekledi, burnunu kırıştırıp yüzünü buruşturarak. "Onun korkusunun kokusunu hâlâ alabiliyorum."

Ophelia parmaklığın üzerinde zarif bir merdiven fark etti. Bir tabelada şöyle yazıyordu: "Çocukların üst raflardan kitap almasına izin verilmez."

"Bu Matmazel Silence'ın kullandığı merdiven mi?" "Hayır, bu yeni," diye Blaise. "Ondan kurtulduk.

kazadan sonra eskisini. Bu yapı ses, ama şüphe duyduğunuzda ... "

Bu Ophelia için iyi değildi. Vahşi bir ölümle ilişkilendirilen bir nesneyi okumak üzücüydü ama nesne olayın tek tanığı olabilirdi. "Ve bana Matmazel Silence'ın kitapları yok ettikten sonra buraya döndüğünü söylemiştiniz?"

Blaise şaşkınlıkla diken diken olmuş saçlarını karıştırdı. "*En effet*, gecenin tam ortasında. Nedenini hâlâ anlayamıyorum. Sabah onu burada bulduğumuzda hiçbir şey yerinde değildi."

Ophelia merdiveni rayı boyunca kaydırıp ve en yüksek raflara ulaşmak için basamakları tırmandı. Yukarıda alfabe kitaplarının son baskılarından baĞka bir Ğey yoktu.

"Artık hiçbir şey yerinde değildi," diye düzeltti. "Belki de Matmazel Silence'ın aramaya geldiği Ğey baĞkası tarafından çoktan alınmıĞtı." Ophelia bu cümleyi söylediği anda bir sezgiye kapıldı. "Anıt'ta

sansür memurları tarafından imha edilen kitapların yazılı bir kaydı var mı?"

Blaise, Ophelia'ya aĞağı inmesi için yardım eli uzattı ama sonra ayağı düz olmayan bir tahtaya takıldı ve neredeyse dengesini kaybediyordu. "Oh, *désolé!* Sorunuza cevap vereyim: Evet, sansür departmanının arşivlerinde. Matmazel Silence orada her şeyi kaydetmiş olmalı. Kuşkusuz çok fazla inisiyatif kullandı ama prosedüre her zaman saygı duydu."

"Beni oraya götürebilir misin?"

Blaise galerinin saatini kontrol etti. "Sizin için açabilirim ama fazla oyalanmayacağım. Vardiyamı bitirdim ve alışılmadık bir şekilde ailem beni akşam yemeğine davet etti. Onları bekletmemeliyim," dedi pantolonunun arkasındaki yırtığı gizleyerek. "Benden o kadar utanıyorlar ki, beni evlatlıktan reddetmek için ilk bahaneyi bekliyorlar."

İHANET

Ophelia henüz sansür bölümüne gitmemişti. Burası Anıt'ın diğer yarımküresinde, yani Kopma'dan sonra tamamen yeniden inşa edilmiş olan yarımkürede yer alıyordu; orada yürürken tonlarca taşın altındaki boşluğu düşünmeden edemezsiniz. Bölüm terk edilmişti ve bir ce idaresinden çok bir sanayi sitesine benziyordu. Çıplak ampuller karton kutu yığınlarının üzerine tavana kadar uzanan sert bir ışık saçıyordu. İçerideki sıcaklık bunaltıcıydı.

Blaise basınçlı bir kapının üzerindeki dumanlı lombozu , "Burası yakma fırını," diye açıkladı. "Ben ... Ona yaklaşmam kesinlikle yasak."

"Şu anda çalışıyor mu?" Ophelia şaşkınlıkla sordu. "Yeni katalog tamamlanmadığı sürece hiçbir ürünün imha edilmeyeceğini sanıyordum."

"Kitaplar, evet, ama çöpler değil. Anıt her gün yüzlerce ziyaretçiyi ağırlıyor, tüm personelinden bahsetmiyorum bile. Her akşam oraya attığımız çöp kutularının sayısına şaşırırsınız. Arşivler bu tarafta, *matmaze*!"

Blaise kapı daha açtı, kolu elinde kaldı. ArĖiv odası da bölümün geri kalanından farklı değildi: her yerde kutulardan başka bir Ėey yoktu. Eğer eski katalog bu düzenin bir yansımasıysa, Ophelia Thorn'un onu neden sıfırdan derlemeye bağladığını daha iyi anladı.

"Senden ayrılacağım," dedi Blaise. "Kuş trenimi kaçırmamalıyım. Işıkları kapatıp kapıyı kapatacağın konusunda sana güveniyorum arkada olduğunda tamamlandı."

"Buna güvenebilirsiniz."

Ophelia da geç kalmığtı; artık kaybedecek zamanı yoktu. Frakının kollarını yukarı itti, kutuların üzerindeki etiketleri taradı ve birden Blaise'in hâlâ kapıda durduğunu fark etti. Yüzünde acı çeken bir ifade vardı.

"Tüm bunların arkasında Korkusuz'un olabileceğini hiç düşündünüz mü?"

"Bunu düşündüm, evet." Fearless sansürcülerden nefret ederdi; Matmazel Silence tam da bu işi yaparken ölmüştü. Fearless Mediana'yı bir düşman olarak görmüştü; bir günden diğerine bir Öncü olmaktan çıkmıştı. Göründüğünden çok daha az zararsız, son derece bilgili ve korkunç derecede hırslı bir adamdı. Ophelia onun da Tanrı'ya eğit olmayı sağlayan bu kitabı arıyor olmasına Ėaęırmamıętı.

"Kendine iyi bak, tamam mı? Sonun meslektaşın gibi olmasın. *S'il te plaît.*"

Blaise'in sesi o kadar yalvaran bir hal almıştı ki Ophelia gerçekten duygulandı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Böyle zamanlarda ne söyleyeceğini asla bilemezdi.

Blaise ciddiyle, "Sapmalar Gözlemevi," dedi. "Oraya nakledildi. *Au revoir, mademoiselle.*"

"I . . . Teşekkür ."

Kelimeler ağzımdan çok geç çıkmıştı; Blaise gitmişti.

Ophelia kendini tutmaya zorladı. Her seferinde şey: nce kutular. zerinde Matmazel Silence'ın ölüm tarihiyle aynı tarihin yazılı olduğu bir kutu buldu ve içindeki kayıtları gözden geçirdi.

"İşte buradayız," diye fısıldadı. Kayıtlardan birinde "yazar" başlığı altında bir sütün dolusu "E.G." vardı. Ophelia bağlıkları taradı: *Yeni Dünya'da Yolculuk; Küçük Dahilerin Maceraları; Ėyi ve Harika Bir Aile* ve benzerleri. Bu kitaplar doğruluk kokuyordu, bu da onların yok edilmesini daha da anlaşılmaz kılıyordu.

"Sansürleme gerekçeleri" başlığı altında Matmazel Silence basitçe şöyle yazmıştı: "İndeks tarafından kınanan kelime dağarcığı ve eğitici içerik eksikliği."

E. G.'nin kitapları, eski baskılarda yaygın olduğu üzere, yayın tarihi taşımıyordu, ancak kayıtlara göre, basım tarihleri Kopuş'tan sonraki ilk yüzyıl olarak tahmin ediliyordu. İnsanlığın hala kendini yeniden inşa ettiği bir dönemdi ve tam olarak

rejenerasyon; iyimser literatür denilen şey zamanlar yaygın olarak mevcuttu.

Ophelia giderek daha da tedirgin bir halde gözlüklerini burnuna geri itti. Burada gerçekten de garip bir Geç yoktu. Belki de sonuçta E. G.'nin eserleri yanlış bir izdi. Ya aradığı kitap aslında büyük B harfli bir Kitap'sa? Ya Tanrı da tıpkı aile ruhlarını yarattığı gibi yaratılmışsa? Ya tüm güçleri yeniden üretme gücü veren bir Kitap varsa?

Ophelia kayıtları elleriyle okuyarak ve Matmazel Silence'ın ruh halini keşfederek aydınlanabilirdi ama bunun için sansür departmanının onayına ihtiyacı vardı. Gücünü son kez izinsiz kullandığında Profesör Wolf'un mahremiyetini ihlal etmişti

-Bu yanlış davranış hâlâ vicdanını sızlatıyordu.

Ophelia birden kayıtlardaki bir anormalliği fark etti. E. G.'nin kitapları listesindeki tüm başlıklar "yok edildi" damgasını taşıyordu. Biri hariç hepsi: *Mucizeler Çağı*.

Bir kitap yakılmaktan kurtulmuş muydu? Demek Matmazel Silence'ın gece yarısı döndüğü ! Ve onun yerine bulduğu şey ölümdü. Ama kitabın kendisine ne olmuştu?

"Yarın bir gün, çok geçmeden, barış içinde yaşayan bir dünya olacak."

Ophelia bu cümleyi tamamlamadan önce neden söylediğini merak ediyordu. Ophelia'nın aklından geçenler tam da bu kelimelerdi.

başsız asker heykelini okudu. Onları daha önce bir yerlerde görmüş olduğu hissine kapıldı. Onları ezberlemiş ve sonra da unutmuştu.

Ophelia aniden plaktan başını kaldırdı. Etrafında arşiv kutularından başka bir şey göremiyordu ama yine de kısa bir an için göz ucuyla bir hareket görmüştü. Omzuna doğru eğilen bir gölge gibi. Terden sıırılsıklam olduğunun farkına vardı ve bunun nedeni ortamın sıcaklığı değildi. Kalbi hızla çarpıyordu. Gözlükleri aniden maviye dönmüştü.

Ophelia kendini hatırlayamadığı bir kâbustan uyanmış gibi hissediyordu.

saatini gördüğünde ayağa fırladı. Düşündüğünden çok daha geç olmuştu! Başta Thorn olmak üzere herkes onun nereye gittiğini merak ediyor olmalıydı. Kutusunu hızla yerine koydu ve ışıkları kapattı ama tam binayı kapatırken tereddütle yakma fırınının kapısına baktı. Lomboz sıcak bir tabak gibi kırmızı kırmızı parlıyordu. Matmazel Silence, E. G.'nin kitaplarını orada yok etmişti, sadece bir tanesi hariç. Ama ya *Mucizeler Çağı* yanlışlıkla içeride kaldıysa?

Ophelia basınçlı kapıyı yarı açar açmaz güçlü bir ısı dalgasıyla karşılaştı. Bir fırın neredeyse tüm odayı kaplıyordu. O kadar yüksek bir sıcaklık yayıyordu ki, sadece önünde durmak bile kül olacakmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Koruyucu giysiler giymeliydi.

Ama artık kitap arayacak vakti . Odanın her köşesine, çöp konteynerlerinin altına, kömürlüğün arkasına, bir kitabın kayarak fark edilmeden kalabileceği her yere hızlıca baktı.

Hiçbir şey.

Bir saniye daha kalmak için çok sıcak olduğuna karar verdiğinde bulduğu tek şey kapalı bir kapıydı. Lombozun diğer tarafında Görenler kaçıyordu.

Ophelia eldivenlerine rağmen parmaklarını yakacak kadar sıcak olan kapı kolu üzerinde çalıyordu. yaramadı. Güvenlik kilidini tetiklemişlerdi.

"Akşam tahmini: sıcak hava dalgası alarmı."

Biliyorlardı! Kahinler bu anı en başından beri tahmin etmişlerdi. Ve her zaman olduğu gibi, kendilerini kendi kehanetlerinin gerçek uygulayıcıları haline getirmişlerdi. Ophelia her ne kadar kapıya vurup yardım istese de kimse gelmedi. Ve belli ki kilidi açmak için Animizm'ine güvenemiyordu.

Fırının sıcaklığı dayanılmazdı. Ophelia başka bir çıkış yolu aradı ama gerçekten de kapana kısılmıştı. Çenesinden ter damlıyordu. Ayakları botlarının içinde yanıyordu. Yüzünü duvardaki havalandırma ızgarasına bastırdı. Bu şekilde kaçamazdı -bir kolunu bile zor geçirirdi- ama odanın en az ısınan yeri idi. Zaman akıp gitti ve onunla birlikte tüm

Vücudundaki sıvı.

Buna inanamıyordu. Kahinler onu tehlikeye attıklarının farkında mıydılar? Onlar dışında sadece Blaise onun nerede olduğunu biliyordu ve kuş treni uzun zaman önce kalkmıştı.

Ophelia yakasını çekiştirdi. Panik, hatta sıcaktan daha fazla, onu boğuyordu. Gözlerini yakan teri sildi; kapıdaki lombozda bir gölge belirdi. Bir tıkırtı. Kol kendiliğinden döndü; odaya hava doldu.

Ophelia hemen dışarı fırladı. Ciğerleri acıyana kadar öksürdü. Bağı o kadar hızlı dönüyordu ki bir duvara yaslanmak zorunda kaldı. Vücudunda hâlâ bunu yapabilecek kadar sıvı olsaydı rahatlayarak ağlayabilirdi.

Ona kapıyı kim açmıştı? Kahinler mi? Ophelia nereye bakarsa baksın, sansür bölümünde ondan başka kimse yoktu.

Tökezleyerek en yakın tuvalete gitti. Musluktan su içmemek için kendini zor tuttu -içilecek bir şey değildi- ama sırlıslıkla bir mendille yüzünün ve boynunun derisini sildi. Sanki güneş yanığı olmuş gibi kıpkırmızıydı.

Thorn'u bulmalı, hem de hemen. E.'nin tek kitabının kayboluşu hakkında acilen bilgilendirilmelidir.

G.'nin Matmazel Silence tarafından yok edilmemiş olması. Araştırmasının merkezinde yer alan bir parçayı kaçırıyor olabilirdi.

Ophelia banyodan daha yeni çıkmıştı ki hemen geri dönüp midesindekileri kustu. Tuvaletin üzerine eğilip şiddetli bir şekilde titreyerek, ciddi bir şekilde

Görenler. Bir an bile tereddüt etmeden bunu yapardı, eğer bunu yapmak sansürleme departmanında kendisinin ne yaptığını açıklamak zorunda kalacağı anlamına . Araştırmalarını sürdürürken ne Leydi Septima'nın ne de LUX Lordlarından herhangi birinin dikkatini çekmemeliydi.

Ophelia galerilerde, dolap pencerelerini temizleyen birkaç otomat dışında kimseyle karşılaşmadı. Anıt kapılarını kapatmıştı; ziyaretçiler ve çalışanların çoğu ayrılmıştı. Leydi Septima'yı bulmak için okuma kabinlerine yöneldi. Geç kalmış olmasına rağmen Leydi Septima'nın kendisine Sekretaryum'a giriş izni vereceğini umuyordu.

Kahinler masalarında oturmuş, sanki hiç ayrılmamışlar gibi sessizce kitaplarına eğilmişlerdi. Onun öfkeli bakışlarına ironik yarım gülümsemelerle karşılık verdiler. Ancak içlerinden biri başını öne eğme nezaketini göstermiş, gözle görülür bir şekilde rahatsız olmuştu. Ophelia, vicdan azabı duyarak kendisine kapıyı açanın o olup olmadığını merak etti.

Octavio'nun Pollux'un Oğulları masasındaki odasının boş olduğunu fark edince kaşlarını çattı.

"*Tiens, tiens, tiens!*" dedi Leydi Septima onu gördüğünde. "İşte kayıp insanımız. Neredeyse bir saattir seni arıyoruz, çırak. Sınıf arkadaşlarından hiçbiri bize nereye gittiğini söyleyemedi. Açıklamanız nedir?"

"Kendimi iyi hissetmiyordum." Bu yalan değildi. Ophelia'nın boğuk sesi, kızarmış yanakları ve terden olmuş saçları onu destekliyordu.

"Şey, ben asla. Ve bize haber vermenin iyi bir fikir olabileceğini düşünmedin mi? Sör Henry'nin yeni bir değerlendirme için ellerinize ihtiyacı vardı. Herkesi geç bıraktın."

Leydi Septima konuşurken dilini şaklatmıştı ama bu onaylamama sadece bir gösterişten ibaretti. Gözleri memnuniyetle parlıyordu. Bir öğretmen olarak önceki gün uğradığı aÇağılanmayı öğrencisine geri verebilirdi. Ophelia, Kahinlerin az önce ona ne yaptıklarının tamamen farkında olduğundan hemen emindi. Belki de azmettirici bile kendisiydi.

"Bunu telafi edeceğim," diye söz verdi. "Benim için Secretarium'a girişi açabilir misin?"

"Bunun bir anlamı yok, çırak. Sör Henry senin yerine geçecek birini buldu."

Bu sözlerin Ophelia üzerinde bıraktığı etki yakma fırınının ısısından daha acımasızdı. Demek Octavio'nun odasının boş olmasının nedeni buydu!

"Eğer bunu gerçekten telafi etmek istiyorsan, sınıf arkadaşlarını örnek al," diye tavsiye etti Leydi Septima, Helenin masasındaki vaftiz çocuklarını göstererek. "Belki de fazladan yaptığınız katalografî saatleri, başka yerlerde yapmadıklarınızın yarattığı kötü izlenimi hafifletir? Ne yazık ki, notların verilmesine sadece birkaç gün kaldı ... "

Ophelia odasında oturdu ama ne okuyacak ne de yazacak bir Çey aldı. Ophelia sadece, gezegen halkaları gibi saran galerilerin lambalarını yansıtan kırmızı-altın renkli yerkabuğuyla Secretarium'un küresine baktı. Kabinler tavanda olduğu için, Ophelia onu görüyordu

baş aşağı duruyordu ama güçlendirilmiş kapıyı doğrudan görebiliyordu.

Thorn onun yerini almıştı.

"*Sinyorina* ağlayacak mı?" diye fısıldadı Görenlerden biri karşıdaki kafesli bölmeden. "*Hanımefendi* mendil ister mi?"

Ophelia tek bir bakışla onu susturdu. Öfkeyle kaynıyordu.

Thorn onlar yüzünden onun yerine geçmişti.

Sekretaryanın kapısına giden geçidin görür görmez odasından çıktı. Leydi Septima telgraf bankosunda oturuyordu; onun rızası olmadan görev yerini terk ettiğini öğrenirse, bu kesin olarak kovulması anlamına geliyordu. "Tuvalete gitmek için izin istiyorum."

"Yine mi?" Leydi Septima not almakla meşgul olduğu defterinden başını kaldırıp bakmamıştı bile.

"Gerçekten iyi değilim. Memorial ekipmanının üzerine kusmamayı tercih ederim." Ophelia'nın numara yapmasına gerek yoktu. Gerçekten de midesi bulanıyordu.

Leydi Septima hâlâ yazmaya devam ederek, "İki dakikanız var," dedi. "Ve bu sizin le'nizde rapor edilecek. Bir virtüöz vücudunun kontrolünü *tamamen* elinde tutmalıdır."

Bu Ophelia'nın en son endişelendiği şeydi. Tuvaletlere doğru gitti ve gözden kaybolur kaybolmaz yönünü değiştirdi. Bir dizi koridor boyunca ilerledi ve tam Octavio direğin anahtarını çevirerek geçidi geri getirmek üzereyken kuzeydeki transcendium'a vardı.

"Secretarium'a gitmeliyim," dedi ona nefes nefese. "Sadece bir dakikalığına, lütfen."

Octavio kalın, siyah kaşlarını çattı. O anda annesine olan benzerliği her zamankinden daha dikkat çekiciydi. "Neden?"

Ophelia sabırsızlığın kendisini ele geçirdiğini hissetti. "Çünkü Sör Henry'yle konuşmalıyım. Bu çok önemli."

"Onu artık Secretarium'da göremezsiniz. Az önce ayrıldı. Şehre gidiyor, bir zeplin onu bekliyor."

Ophelia bu akşamın kesinlikle onun akşamı olmadığını düşündü. Hiçbir Gey plana uygun gitmiyordu. Fiziksel olarak yapabildiği kadar hızlı bir Gekilde transandiyumdan aĞağı indi. Thorn avlunun kapısından içeri adım atıyordu; engelli biri için hızı etkileyiciydi. Anıt'ın serinliğiyle dıĞarıdaki gece arasındaki sıcaklık farkı Ophelia'ya sıcak suya giriyormuĞ gibi hissettirdi.

Thorn başsız askerin önünden geçerken ona ancak yetişebildi. Siluet halindeki bir hava gemisi yaklaşmaya hazırlanıyordu, gövdesi ay ışığında parlıyordu.

"Bekle. . . "

Thorn, Ophelia'nın sesini duyunca döndü. Ophelia'ydı.

onu ilk kez LUX Lordlarının özel üniforması içinde görüyordu. Altın süslemeleri sokak lambalarının haleleri altında gümüşü bir parlaklık kazanıyordu.

"Acelem var. Soybilimciler beni çağırdı."

"Kısa keseceğim. Bunu bana neden yaptın?"

"Kime hitap ettiğınızı unutmayın."

Uyarı daha açık olamazdı. Şu anda Thorn, Sör Henry'ydi ve etraflarında sadece mimoza olsa bile halka açık bir yerdeydiler. Ophelia'nın umurunda değildi. Gçini kemiren duyguları artık zapt edemiyordu.

"Neden?" diye ısrar etti, sesi boğuk çıkıyordu.
"Beni cezalandırıyor musun?"

"Müsait değildiniz. Sizi beklemek beni araştırmamda yavaşlatacaktı."

Thorn kendini tam boyuna çekmişti ve dosdoğru karşıya bakıyordu. Ulaşamayacağı bir yere. Mantiğindeki kopukluk Ophelia'nın öfkesini on kat artırdı.

"Seni yavaşlattı mı? Bilgin olsun diye söylüyorum, ben de kendi araştırmamı yapıyordum. Öğrenmek çekebilir ... "

"Senin sorunun da tam olarak bu zaten," diye sözünü kesti. "Sana bölümünden asla ayrılmamanı tavsiye etmiştim ve yeni bir şey keşfettiğinde beni uyarman gerekiyordu. Hiçbir şey değişmedi, kararlarını hâlâ tek başına veriyorsun."

Ophelia dişlerini sıkarak, "Sana yardım etmek istedim," diye tısladı.

Thorn zepline baktı, şimdi gemiye o kadar yaklaşmıştı ki pervaneleri çevredeki tüm mimozaları titretiyordu.

"Senin inek duygularını istemiyorum. Etkinliğe ihtiyacım var. Sakıncası yoksa, şimdi almam gereken bir izin var."

Ophelia'nın kanı tüm damarlarında alevlendi. "Sen bir egoistsin." Thorn'u kızdırmak istemişti ve onun olduğu yerde donup kalmasından bunu başardığını anladı. Gecenin bütün gölgeleri birdenbire yüzünün ortasına çekilmiş gibiydi. Ophelia'ya öyle sert bir bakış fırlattı ki Ophelia bu bakışın etkisiyle sarsıldı.

"Ben talepkârım, oyunbozanım, takıntılıyım, antisosyalim ve sakatım," diye mırıldandı yasaklayıcı bir sesle. "Dünyadaki tüm kusurları bana yükleyebilirsiniz ama bana egoist demenize izin vermeyeceğim. İşleri kendi bildiğin gibi yapmayı tercih ediyorsan, devam et," diye bitirdi sözlerini, eliyle havayı yararak, "ama artık vaktimi harcama." Thorn hava gemisine katılmak için ona sırtını döndü. "İşbirliğimiz sona erdi."

Ophelia gelecek bir hareketin işleri daha da kötüleştireceğini biliyordu. Yine de elinin Thorn'u yakalamak, onu geri dönmeye zorlamak ve daha ileri gitmesini engellemek için fırlamasına engel olamıyordu.

Ona asla ulaşamadı. Koluna elektrik Çoku gibi Çiddetli bir acı saplandı. Nefes nefese kalan Ophelia, düğmemek için askerin heykeline tutunmakla yetindi. Thorn uğursuz bir çelik gıcırtısıyla ve arkasına bile bakmadan gecenin içinde kaybolurken, çarpık gözlüklerinin arkasından gözlerini dört açarak baktı.

Pençelerini ona karşı kullanmıştı.

GÖLGELER

Kalem boş kâğıdın üzerinde gezindi. Büyük, koyu renkli girdaplar çiziyor, sayfanın diğer ucuna gidiyor, bazen kurşun kalemiyle sayfayı yırtıyor ve sonra tekrar girdaplar çiziyordu. Victoria kalemi bırakıp uzun, solgun saçlarının arasından sonuca

Çizimlerinde giderek daha fazla siyah ve giderek daha az beyaz vardı.

"Renkli kalemlerini kullanmak istemez misin, sevgilim?"

Victoria başını kaldırıp baktı. Annesi oturma odasındaki masanın altında çizim yaparken onu izlemek için dantel masa örtüsünü kaldırmıştı. Gülümseyerek, haftalardır kullanmaktan kaçındığı tüm kalemleri ona uzattı.

Victoria yeni bir boş kâğıt sayfası seçti. tezgâhın üzerine koydu ve diğerleri gibi onu da büyük, siyah girdaplarla kaplamaya başladı.

Annem onu . Annesi onu hiç azarlamadı. Sadece diğer kalemleri Victoria'nın yanına, üzerine koydu. Sonra nazik bir eliyle yanağını okşayarak saçlarını omzunun üzerinden topladı ve dantel masa örtüsünü tekrar yerine koydu.

Victoria'nın şu anda annesinden görebildiği tek şey yeşil saten botlarıydı. Çizimlerine annesinin çizmelerinin yeşilini koymak isterdi. Gözlerinin mavisini, teninin pembesini ve saçlarının sarısını da resimlerine koymak isterdi.

O yapamazdı. Altın Leydi'nin gölgeleri annenin tüm renklerinden daha güçlüydü.

Victoria gördüklerini gördüğünden beri, tam olarak ne gördüğünü anlamamış olsa da, artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Sadece bir başlangıçla uyanmak için uyudu. İştahını kaybetmişti. Günlerce yatağa bağlı kalmasına neden olan ateşleri vardı ve iyileştiğinde minderlerin üzerinde oynamak yerine mobilyaların altında oynamayı tercih ediyordu.

Artık yolculuk yapmıyordu.

Kendini güvende hissetmeye başlar başlamaz Altın Leydi eve geri döndü. Annesi ona kapısını açtı, çay ikram etti, onunla konuştu ve güldü. Altın Leydi hiçbir zaman çok uzun süre kalmadı ve artık Victoria ile ilgilenmiyordu ama her ziyareti çizimlere yeni gölgeler eklemeye yetiyordu.

Annemin çizimleri parke zeminde, masa örtüsünün diğer tarafında çınladı. Yola çıktılar, masaya doğru geri geldiler, bir an tereddüt ettiler ve sonra tekrar yola koyuldular.

"Topuklar canlı, sakın !" dedi oturma odasının diğer ucundaki Büyük Anne'nin öfkeli sesi.

Annemin çizimleri, bir kütüğün uğuldayıp durduğu önünde durdu. "Ben kötü bir anneyim."

Victoria annesinin mırıltısını ames'in çıtırtısı arasında zar zor duymuştu. Kaleminin siyah ucu kâğıdı santim santim yutuyordu.

"Siz aşırı endişeli bir annesiniz, hepsi bu."

"Kesinlikle, Madam Rosaline. Her şey beni korkutuyor, her zaman. Merdiven basamakları, masaların köşeleri, nakış iğneleri, çok sıkı tasmalar, her ağız dolusu yemek: nereye baksam tehlike görüyorum. Eğer ona şey olursa ... Ben de onu kaybetmekten çok korkuyorum."

Annenin zayıf sesi boğazında düğümlendi. Victoria bir an için çizdiği resimden başını kaldırıp Büyük Anne'nin rugan ayakkabılarını izledi. Yeşil saten çizimlerin yanına.

"O ne, Berenilde."

"Hayır, o ne değil. Artık hiç gülümsemiyor, zar zor yemek yiyor, korkunç rüyalar görüyor. Benim yüzümden, anlıyor musun? Orada, mahkemede ne dediklerini biliyorum. Ondan geri zekalı diye bahsediyorlar." Annemin sesi daha da zayıflamıştı. "Gerçek şu ki, tam tersine, o son derece hassas. Benim hissettiklerimi o da hissediyor ve ben kendi kaygılarımla onu kirletmeye devam ediyorum. Ben kötü bir anneyim, Madam Rosaline."

"Bana bak."

Oturma odasında uzun bir sessizlik oldu ve sonra annenin botları birbiri ardına döndü,

Büyük Anne'nin ayakkabılarına doğru.

"Kendinizi kızınıza adamak için eski hayatınızın tüm yaramazlıklarından vazgeçtiniz. Sen iyi bir annesin ama tek başına bir aile kuramazsın. Onun da oynaması gereken bir rol var."

"Her zaman içinde bir yerlerde, derinlerde bir yerde, onun Şey, kızı için bunu umuyordum ... "

"O gelecek. Gelecektir çünkü siz ve çünkü onun yeri bugün burada, sizin yanınızdır, tüm o bakanların değil. Ve eğer , bizzat ben gidip onu getireceğim!"

Victoria elindeki kalemi daha sıkı sıktı. *Gelecek mi?* Godfather'dan mı bahsediyorlardı? Eğer dünyada tüm gölgeleri yok edebilecek gerçekten bir kişi varsa, o da oydu!

Evin çanı Victoria'nın kalbiyle uyum içinde şarkı söylüyordu.

"Ah, gördün mü?" Büyük Tanrıça dedi ki.

Victoria, dantel masa örtüsünün altından iki çift ayakkabının oturma odasından aceleyle çıktığını gördü. Birkaç dakika sonra, müzik odasından gelen konuşma sesleri ona ulaştı:

" Lordumuzun son derece yoğun bir programı var . . kırk yedinci katta bir genel kurul toplantısı düzenliyor ... hatırlatmak isterim ki, bu toplantı hala onaylanmayı bekliyor ... "

Annemin yumuşak sesini bastıran bu ses vaftiz babamın sesi değildi.

Victoria, oturma odasındaki saatin tik takları arasında, neler olup bittiğini kendi gözleriyle görmek için *yola* çıkmak istedi. Ama bunu yapmadı. *Yolculuk*, görülmemesi gereken şeyleri görmek demektir.

Müzik odasındaki konuşmalar aniden kesildi. Victoria kulaklarını dikti, siyah kalem çiziminin ortasında donup kalmıştı. Üzerinde oturduğu parke şeridi aniden bir su dalgası gibi sallandı. Yüksek bir tahta gıcirtısı duyuldu ve hemen ardından ikinci bir gıcirtı geldi. Odada biri yürüyordu.

Victoria, dantel masa örtüsünün ötesinde, oturma odasında yavaşça, çok yavaşça hareket eden iki büyük, beyaz botu görmeden önce bile kim olduğunu biliyordu.

Babamdı.

Victoria elinden geldiğince masanın altındaki varlığını fark etmemesini umdu, ama sonra annesi onu saklandığı yerden çıkardı. Onu kapıya yakın bir koltuğa oturttu, saçlarını taradı, elbisesini düzeltti, ona sevgi dolu gülümseme verdi ve sonra bir adamın tekrarladığı koridora geri döndü: "Efendimizin son derece yoğun bir programı var." Victoria konuşabilseydi, kendisini babasıyla yalnız bırakmamaları için onlara bağıırırdı.

Yavaşça, çok yavaşça oturma odasının diğer ucuna, Victoria'nın koltuğundan mümkün olduğunca uzağa doğru ilerledi. O kadar uzundu ki kristal avizeye çarptı ama komik bir şey yoktu. Pencereye doğru gitti.

Işık yüzünü ifadesizleştirmiş, omuzlarının üzerinden sarkan saç örgüsünü ve kürk mantosunu olduğundan daha da beyaz göstermişti.

Babam şu anda bahçedeki sevimli heykellere benziyordu. Aynı boş gözlere sahipti. Victoria'ya yokmuş gibi görünen gözler.

"Şimdi kaç yaşındasın?"

Bir keresinde Victoria iki elini de evdeki klavsenin en alt tuşlarına indirmişti. Babamın ağzından daha da derin bir ses çıktı.

"Kaç ?" diye tekrarladı.

Victoria soruyu anlamıştı ama cevaplamak başka bir meseleydi. Babası ondan hoşlanmıyordu ve sonunda onu daha da az sevecekti. Annesi Bay Program'a sormak için koridorda beklemişti.

Peder nihayet büyük, beyaz ceketinin içinden bir defter çıkardı. Sayfaları teker karıştırdı. Bitmek bilmeyen bir sessizlikten sonra şöyle dedi: "Ah, evet. Konuşmuyorsun."

Oturma odasındaki saatin tik takları arasında defterini incelemeye geri döndü. Victoria'yı tamamen unutmuş muydu?

"Annen bana bunu yazdı," dedi birden, elindeki kâğıdı bir sayfanın üzerine koyarak, "sağlığın onu endişelendiriyor. Bana o kadar da hasta görünmüyorsun."

Babasının heybetli duruşu hiç , hâlâ pencereye bakıyordu ama yüzü bir vida gibi dönüyordu, sanki boynu tamamen kendi etrafında dönebilirmiş gibi. İfadesiz gözlerini ona diktiği anda Victoria'nın korkunç bir baş ağrısı tuttu.

"Tabii ki konuşmaktan ve yürümekten aciz olduğunuz gerçeği hariç tutulursa."

Babası ona baktıkça Victoria'nın başı daha çok ağrıyordu. Onu cezalandırıyordu ve eğer onu cezalandırıyorsa, hatalı olan kendisi olmalıydı. Korkuyordu. Babasının onu asla sevmeyeceğinden korkuyordu.

Bir damla gözyaşının yanağından aşağı yuvarlandığını hissetti ama silmeye cesaret edemedi. Babası gözlerini tekrar pencereye çevirmeden önce şaşkınlıkla baktı. Acı hemen kesildi.

"Kasıtlı değildi. Gücüm . . . Muhtemelen buna katlanmaya henüz hazır değilsiniz. Bu buluşma için erken."

Victoria babasının ona ne anlatmaya çalıştığını bilmiyordu. Onunla gerçekten konuşup konuşmadığını bile bilmiyordu. Her zaman çok karmaşık kelimeler kullanıyordu.

"Varlığımı size daha fazla dayatmayacağım." Tam bu cümleyi söylediği anda evin zili tekrar çaldı. Ayak sesleri ve gizli fısıltılar duyuldu. Koltuğuna mahkûm olan Victoria, babasıyla birlikte bekliyordu. Terden elbisesi vücuduna yapışmıştı.

Burnuna güçlü bir parfüm kokusu geldiğinde dondu kaldı.

"Lordum! Sevgili dostlarıma küçük bir nezaket ziyaretinde bulunuyordum ama burada olduğunuzdan haberim yoktu. Sadece size saygılarımı sunmak istedim."

Victoria şiddetle titriyordu. Altın Leydi oradaydı, arkasındaydı. Duvağındaki kolyeler

oturma odasında ilerledikçe daha yüksek sesle cınlıyordu.

"Ve sen?"

Babam sorusunu Altın Hanım'a bakmadan sormuştu. Pencere kenarındaki şeker kavanozu ilgisini daha çok çekiyor gibiydi.

"Bu Madam Cunegond, Lordum. Sizden biri yuva illüzyonistleri." Annenin oturma odasına gelişi Victoria'yı sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı. Korkunçtu. Altın Leydi az önce elini koltuğuna koymuştu, tırnakları kadifeye uzun, kırmızı bıçaklar gibi batıyordu.

"Üzgünsün. . . daha doğrusu, üzgün olması gereken benim. Küçük aile toplantınızı rahatsız etmek istememiştim." Altın Leydi Victoria'nın beyaz saçlarını okşadı. Tam da bu eliyle İkinci Altın Leydi'nin göz kapaklarını kapatmıştı. O kadar yakındı ki Victoria'yı tamamen gölgesine hapsetmişti.

Onun gölgesinde.

Victoria koşarak masanın altına saklandı. Panik içinde, Öteki-Victoria'yı koltuğunda ve terden sıırılsıklam olmuş elbisesinde bırakarak *yola* çıkmıştı. Altın Leydi'nin ışıltılı duvağı, masa örtüsünün altından, annesinin yeşil saten çizimleri ve Büyük Anne'nin rugan ayakkabılarının yanında hâlâ görülebiliyordu. Öteki-Victoria'nın kalbinin çarpıntısı, konuşmaları kadar uzaklaşmıştı ama korku, sessizliğinin tüm gücüyle içinde çığlık atmaya devam ediyordu.

Yeni bir çift ayakkabı kendilerini oturma odasına davet etti. *Yolculuk* onu sarsmış olsa da Victoria Bay Schedule'ın sesini tanıdı:

"Sizi bu şekilde acele ettirdiğim için ne kadar özür dileysem azdır, Lordum. Toplantıya bekleniyorsunuz. Sadece, Lordumun son derece yoğun bir programı var!"

Victoria parkenin yanan bir kütük gibi çatırdadığını duydu. Babasının büyük, beyaz çizimleri yavaşça, çok yavaşça masaya doğru ilerledi. Victoria'yı dehşete düşüren şey, babasının öne doğru eğilmesiyle parkenin daha da yüksek sesle gıcırdamasıydı. Parmaklarının ucuyla -dev dantel masa örtüsünü kaldırdı.

"Oh, onlar sadece çizim," dedi annem. "Ufaklık sık sık oyun oynamak için oraya yerleşiyor. Değil mi hayatım?"

Babasının porselen gibi solgun gözleri, ne koltuğundaki Öteki-Victoria'yla ne de odadaki çizimlerle ilgileniyordu. Sadece masanın altında saklanan gerçek Victoria'ya odaklanmışlardı.

Babam onu görebilir mi?

Bay Schedule sabırsız bir öksürükle, "Lordum," diye mırıldandı. "Toplantınız ... "

"Git."

Babam dudaklarını bile kıpırdatmamıştı. Hâlâ öne doğru eğilmişti, masa örtüsü parmaklarının arasına sıkışmış, uzun saç örgüsü süt gibi yere dökülmüştü.

"Derhal."

"Benim Tanrım?" Anne sorgulandı
endişeyle. "sıkan bir şey mi var?"

Masanın altına sinmiş olan Victoria şaşkınlık içinde babasına bakıyordu. Her zaman babasının ondan hoşlanmadığına inanmıştı ama hiçbir zaman ona şu anda Altın Leydi'ye baktığı gibi bakmamıştı.

Yolculuk yapan gözleri sayesinde Victoria babasının gölgesini görebiliyordu. Annesinin kızgın olduğu zamanki gölgesinden bile daha büyük ve daha pençeli bir gölge. Sivri uçları Altın Leydi'ye doğru uzanan bir gölge.

"Kim olduğunuzu bilmiyorum," dedi Peder, her kelimeyi vurgulayarak, "ama bir daha asla bu eve girmeyin."

Hâlâ masa örtüsünü tuttuğu için Victoria, Altın Leydi'ye doğru dönen Anne, Büyük Anne ve Bay Program'ın şaşkın yüzlerini görebiliyordu. O kırmızı dudaklarıyla gülümsüyordu ama Öteki-Victoria'nın saçlarını okşamayı bırakmıştı. Kendi gölgeleri, öfkeli bir kalabalık gibi ayaklarının etrafına doluşmuştu. O kadar çoktular ki! Babama saldıracaklar mıydı?

"Nasıl . Ya da şöyle diyeyim, siz nasıl isterseniz."

Bir mücevher korusu eşliğinde Altın Leydi oturma odasını terk etti ve tüm gölgeler de onunla birlikte gitti.

Victoria, onun ayrılışından sonra odada patlak veren haykırıışları dinlemedi. Öteki-Victoria'nın koltuktaki yerini geri almıştı ve şimdi gözleri sadece babasını görüyordu. Yavaş, çok yavaş hareketlerle, masanın altındaki çizimleri ve kalemleri topladı ve sonra, annesinin, Büyük Anne'nin ve Bay Program'ın ona sorduğu tüm sorulara aldırmadan, bunları ona uzattı.

Victoria biraz önce karaladığı gölgelere baktı.
Sayfayı ters çevirdi. Bu tarafta kâğıt bembeyazdı.

Babam kadar beyaz.

Toz

Ophelia hayatı boyunca birçok bekleme odasına rastlamıştı ama hiçbirini buna benzemiyordu. Halının ortasında bir okalıptüs ağacı duruyordu ve bankların arkasında cıvılcıvılcı muhabbet vardı. Sapmalar Gözlemevi kesinlikle çok şaşırtıcı bir yerdi.

Blaise ona bundan söz ettiğinde Ophelia uğursuz bir hastane hayal etmişti. Şimdi ise ormanın tasarımının ayrılmaz bir parçası olduğu, renklerle dolu bir bina olduğunu gördü. Pagodaları, köprüleri, kış bahçeleri ve terasları öylesine geniş bir kompleks oluşturuyordu ki, gözlemevi kendi başına küçük bir gemi kaplıyordu. Burada gözlemlenen "sapmaların" tam olarak ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu, ancak buradan sorumlu olanların hatırı sayılır imkânlarla sahip olduğu açıktı.

Ophelia uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Daha yeni bir banka oturmuştu ki bir genç onu karşılamaya geldi. Sarı ipek bir sari, koyu renk lensli bir pince-nez ve uzun deri eldivenler giymiş olan bu gencin omzunda mekanik bir maymun vardı. Ophelia, onu takip etmesi gerektiğini belirtmeseydi, onun bir personel olduğunu asla düşünmeyecekti.

"Kurumumuza hoş geldiniz, Matmazel Eulalia! Hasta ziyaretçi odasına götürüldü; sizi oraya götürmeme izin verin. Siz

Zavallı Matmazel Mediana'yı ziyaret eden ilk kişi," diye fısıldadı genç kız, bekleme odasından çıktıklarında.

"Pazar günkü iznimi sınıf arkadaşımı ziyaret etmek için kullanıyorum." "Ne yazık ki adresinden daha fazlasına izin veremiyoruz. Onunla birkaç dakika. Eminim onu görmek ona iyi gelecektir. bir arkadaşın yüzü."

Ophelia onu hayal kırıklığına uğratmaktan kaçındı. "Onu size eden Leydi Septima mıydı?"

"Ve tüm tedavi masraflarını üstlenen kişi. Leydi Septima gerçek bir aziz! LUX'un Lordlarına şükürler olsun!"

Genç Babilli gerçek bir dini coşkuyla konuşuyordu. Her gülümseyişi gece karanlığındaki teninde bir ışık huzmesi gibiydi. Ophelia onu bir koridor boyunca takip ederken, kendini ona imrenirken buldu. Kendi adına, sanki bir daha asla gülümseyemeyecekmiş gibi hissediyordu.

İşbirliğimiz sona erdi.

Thorn'un sözlerini zihninden kovdu. Her şeyden önce, düşünmek yok. Harekete geç.

"Mediana tam olarak muzdarip? Bana felç geçirdiğine dair bir şeyler söylendi ama tam olarak net değildi."

Genç kızın gülümsemesi genişledi ve gözleri pince-nez'inin koyu camlarının üzerinden parıldadı. "Désolée, *mademoiselle*, bu soruya cevap vermeye yetkili değilim."

"Ama bu sizin gözlemevinizin uzmanlık alanı değil mi, onunki gibi vakalar?"

"Désolée, *matmazel*, bu soruya cevap verme yetkim yok." Genç kızın omzundaki mekanik maymun aniden bir hamle yaparak ona bir not defteri uzattı.

"Aha, görüyorum ki zaten sizin adınıza bir le var, Matmazel Eulalia."

"Benim adıma mı?" Ophelia şaşkınlıkla sordu. "Bir yanlışlık olmalı."

Genç kız not defterini karıştırırken bir kahkaha . "Biz asla hata yapmayız Matmazel Eulalia, çok iyi bilgileniriz. Konservatuarda kendi Öncü'lerimiz var," diye ekledi Ophelia'nın botlarındaki kanatlara bilmiş bir bakış atarak. "Konunuza dönecek olursak, İyi Aile Konservatuarı'na girdiğinizde bir sağlık kontrolünden geçmişsiniz. Test sonuçlarınız bize iletildi ve burada okuduklarıma göre ilginç görünüyorlar. Birkaç dakikanız var," diye hatırlattı ergen, cam bir kapı açarak. "Bana ihtiyacınız olursa koridorda olacağım."

Ophelia orada öylece durdu. Kabul edildiği gün tıbbi testler mi yapılmıştı? Tek hatırladığı birtakım anlamsız hareketler yaptığı ve kendisini neredeyse öldürecek olan pistte on beş tur attığıydı. Bunun herhangi birinin ilgisini nasıl çekebileceğini gerçekten anlayamıyordu.

Ziyaretçi kış bahçesine girdiğinde onu bir kenara bıraktı. Büyük vitray pencereler güneş ışığını bir gökkuşağına dönüştürüyordu. Renkler fayanslardan yansıyor, palmiye ağaçlarının dallarına karışıyordu,

ve havuzların sularını sıyrıp geçti. Mekânın dinginliği neredeyse dışarıda, çerçevesindeki her bir camı tıkırdatan rüzgârı unutturuyordu.

Mediana bir bankta oturuyordu. Kambur duruyordu, bacaklarını yukarı çekmişti ve gözleri faltaşı gibi açıktı. Ophelia yanına yaklaşıp otururken, Öncü kanatlarının tanıdık tepki vermedi.

"Merhaba."

Mediana cevap vermedi. Ophelia ilk anda onun bankın karşısındaki vitray pencereye baktığını düşündü ama gözleri yuvalarından fırlamıştı. Mediana'nın baktığı Gey kendi içindeydi. Bol pijamalarının içinde zar zor tanınabiliyordu. Kasları eriyip , geriye sadece bir deri bir kemik kalmıştı. Gücü nereye gitmişti? Zarafeti ve gururu nereye gitmişti? Vitray pencerenin ışığı yüzüne gömülü değerli taşları parlatıyordu; bu ruhsuz bedende o kadar çok renk vardı ki, neredeyse uygunsuzdu.

Kendini garip hisseden Ophelia doğru kelimeleri bulmakta zorlandı. "Muhtemelen beni buraya neyin getirdiğini merak ediyorsunuzdur. İyi Aile'den ayrılışınız çok ani oldu. Ardında pek çok soru bıraktın."

Mediana hâlâ cevap vermiyordu. Kollarını bacaklarına sıkıca sarmış, taştan bir çirkin heykel gibi boşluğa bakmaya devam etti.

"Hâlâ bana sorun yarattığını biliyor musun?" Ophelia mırıldandı. "Kuzenlerin bana zor anlar yaşıyor. Her zaman senden nefret ettiklerini söyledin ama inan bana, senin yerini aldığım için bana büyük bir bedel ödetiyorlar."

Hala cevap yok.

Ophelia bankta döndü. Konservatuarın içinde onlardan başka kimse yoktu ama yine de sürekli arkasından izlendiği hissine kapılıyordu.

"Memorial tuvaletlerinde ne oldu?" diye sordu kısık bir sesle. "Bunu sana kim yaptı?"

Hala sessizlik.

"Gerçekten bilmem gerek," diye ısrar etti Ophelia. "Bir kitapla ilgili bir Çey mi buldun? E. G.'nin bir kitabı olabilir mi?" diye sordu Mediana'nın ifadesiz yüzüne. "*Mucizeler Çağı* mı?"

Hâlâ bir şey yok. Ophelia nefes aldı; masaya koyması gereken son bir kart vardı. "Rüzgâr eken fırtına biçer. Sana bu mesajı vermemi isteyen Korkusuz'du. Seni bu duruma sokan o muydu?"

Uzun süre bir tepki bekledi, en azından bu ismin bir etkisi olacağını umuyordu ama Mediana gözünü bile kırpmadı. Sanki artık bir cesetten başka bir Çey değilmiş gibi alt dudağına bir y yerleştirdi. Ophelia onun için asla üzölmeyeceğine dair kendine söz vermişti, yaptığı Çantaj ve manipölasyonlardan sonra asla. Yine de onu bu halde görmek onu üzüyordu.

"Yani, bu kadar mı?" diye sessizce onu azarladı. "Hayatının geri kalanını bir bankta pijamalarla mı geçireceksin? Bir Öncü olmayı hayal ediyordun, her şeyi bilmek istiyordun. Benim tanıdığım Mediana çoktan yeni bir sır arıyor olurdu."

"Mademoiselle Eulalia?"

Konservatuvarın diğerk ucundaki genç kapıyı açmış ve kocaman bir gülümsemeyele ona gitmesini işaret ediyordu. "*Désolée, mademoiselle*, dakikalarınız oldu."

Ophelia isteksizce banktan kalktı. Daha doğrusu kalkmaya çalıştı. Mediana'nın eli onu durdurmak için ceketini kavradı. Tavrında hiçbir değışiklik olmamıştı. Boşluğa bakan aynı açık gözler, aynı katı vücut, ama dudaklarından iki kelime döküldü: "Bir başkası."

"Pardon?" Ophelia sonunda Mediana'nın gözlerinin içine bakmak için ona doğru eğildi. Orada gördüğü tek Şey, kendi midesini de sıkıştıracak kadar yoğun bir dehşetti.

"Başka bir ... başka bir tane daha var." "Başka bir ne?"

Mediana'nın tek tepkisi onu bırakmak ve sessizliğine gömülmek oldu.

"Mademoiselle Eulalia!" diye seslendi genç kız neşeyle. "Ziyaret erdi!"

Ophelia Deviations Gözlemevi'ne cevap almak için gelmişti. Oradan ek bir soruyla ayrıldı: Peki bu yeni "öteki" neydi? Kuş treni durağına giden büyük mermer merdivenden inerken en azından bir Şey ona açık görünüyordu. Mediana, Matmazel Silence ve Profesör Wolf'un ortak bir noktası vardı: dehşet.

Rüzgar, boşluğun yakınlığı nedeniyle platformun çan kulesi çevresinde özellikle . O kadar yoğun toz girdapları oluşturuyordu ki, insan görebiliyor ve neredeyse hiçbir şey duyamıyordu.

Sapmalar Gözlemevi sık sık gidilen bir yer değildi; bir kuş treni ile diğeri arasında sabırlı olmak gerekiyordu. Ve sabır Ophelia'nın hissettiği bir şeydi. Bir şeyler yapmayı bırakır bırakmaz, düşünceler intikam duygusuyla geri dönüyordu.

İşbirliğimiz sona erdi.

Thorn onu uzaklaştırmıştı. Sözleriyle ve pençeleriyle. Ophelia gözlerini yakan tozdan daha kuru hissetti. Onu özlemişti. Onun yanındayken bile onu özlemekten asla vazgeçmemişti. Gğbirlikçi konumunu korumayı bağaramamıştı; onun kendisinden gerçekten ne beklediğini hiç anlamamıştı. Onun artık kendisine veremediği şeyi ondan almayı ummuştı. Şimdi bile sorgulamasına tutunuyor ve Babel'in gizli köşelerine dalıyordu, oysa aslında hâlâ Thorn'du.

Ophelia kaskatı kesildi. Gözlüğüne çarpan tozların arasından platformdaki bir figürü fark etti. Başka bir gezgin de olabilirdi ama onu dikkatle izliyor gibiydi. Birdenbire

hızlı adımlarla ona doğru ilerledi. Ophelia aniden boşluğun yakınlığının farkına vardı. Bir külün içinde, sırlarını çözmek istediği herkesin başına gelen talihsizliği düşündü. Mediana'nın korkusu, Matmazel Silence'ın korkusu ve Profesör Wolf'un korkusu kendi korkusu haline geldi.

"Burada ne yapıyorsun?"

Ophelia rüzgârın gürültüsü arasında güvensizlik dolu sesi tanıdı. Önündeki figür Octavio'ydu. Kendini korumak için ceketini başının üzerine kaldırmıştı, bu da onu olduğundan daha büyük gösteriyordu.

gerçekten . Bir Vizyoner olarak sahip olduğu yetenek, kemerin zayıf görüş açısına rağmen Ophelia'yı tanımasını sağlamıştı.

"Beni takip mi ettin?" diye sordu ısrarla. "Benden ne istiyorsun?"

"Sakin ol. Mediana'yı ziyarete geldim. Ya sen?"

Uzun, gergin bir sessizlik oldu ve sonra:

"Anneme beni burada gördüğünü söyleme."

Bu bir emir gibi görünebilirdi ama Octavio'nun sesi düşmanca olmaktan çıkıp endişeli bir hal almıştı.

"Sen, benden yalan söylememi mi istiyorsun? Babil'de dürüstlüğün bir vatandaşlık görevi olduğunu sanıyordum." Ophelia konuşmaktan çok kekeliyordu; her nefes alışında toz yutuyordu. Peronun yanındaki raylara inen kuş treninin tekerleklerinin çıkardığı gıcırtyla sıçradı. Vagonların çatılarına tünemiş olan dev kuşlar, fırtınaya rağmen kahramanca uysallıklarını koruyorlardı.

Ophelia ve Octavio içeri daldılar. Ėkisi de kartlarını okutup bir banka oturdular ve tek kelime etmeden, birbirlerine bakmadan birkaç dakika boyunca giysilerinin tozunu aldılar. Vagonlarında sadece bir yolcu daha vardı ve o da öyle derin bir uykudaydı ki sarığı ayaklarının dibine devrilmişti.

Kuş treni havalandıktan sonra Octavio, "Yalan söylemek günahdır," dedi. "Bu yüzden gözlemevindeki personele sorduğum şeyi sana da soracağım. Eğer annem seni sorgularsa, ona doğruyu söyle. Böyle bir durumda sağduyulu davranırsanız memnun olurum."

Ona gizlice birkaç kez baktı. Genellikle arkasına saklandığı uzun, siyah saçakları darmadağınktı. Yüzü imparatorluk dinginliğini kaybetmişti. Kararlılıkla pencereye çevrilmiş bile daha az gururlu bir parıltı vardı. Octavio sanki birden kendini aşağılık bir konumda hissetmiş gibi ellerini kalçalarında kenetlemişti. Aşağılanmış.

Ophelia onu her zaman Leydi Septima'nın bir kopyası olarak görmüştü. Annesine, dahası bir LUX Lorduna itaatsizlik edebileceğini bilmek, onun gözünde daha az nahoş görünmesini sağlamıştı. Yine de ona güvenmeye hazır değildi.

"Bir şeyi saklamanıza yardım etmem gerekiyorsa, en azından ne hakkında olduğunu bilmek isterim. Benimle aynı anda Sapmalar Gözlemevi'nde ne yapıyordunuz?"

Octavio kibirli bir tavırla, "Benimle aynı zamanda orada olan sizsiniz," dedi. "Ben oraya her pazar giderim." Sanki daha fazlasını açıklamaktan çekiniyormuş gibi dudağını ısırdı. "Kız kardeşimi ziyaret ediyordum."

Ophelia her türlü ifÇaya hazırdu ama kesinlikle buna değil. "Bir kız kardeşin mi var?"

"Ona İkinci deniyor. O farklı biri. Her zaman öyleydi."

Octavio pencereden aniden dönerek doğruca Ophelia'ya baktı ve onunla alay etmesine meydan okudu.

Bunu yapmak gibi bir arzusu yoktu. "Benim de farklı olan küçük bir kız kardeşim var. Çok az konuşuyor ama yine de kendini nasıl anlatacağını çok iyi biliyor. Bunda utanılacak bir şey yok."

Tam bunu düşünürken, artık Eulalia olarak değil, Ophelia olarak konuştuğunu fark etti. En azından içtenliği, bacakları kalçalarında gevşemiş olan Octavio'yu sakinleştirmeye yetmişti.

"Peki ya baban?" diye sordu ihtiyatla. "O da mı kız kardeşini görmeni yasaklıyor?"

"*En fait*, onunla yıllardır konuşmadım. Second doğduktan kısa bir süre sonra annemi terk etti. Annemle babama göre, kusurlu bir çocuk doğurmak Pollux'un tüm torunlarının şerefini lekeliyordu. Annem

Sonunda Second için en iyi yerin, onun vakasını inceleyebilecekleri bu gözlemevi olduğuna karar verdiler. Böylece kız kardeşim şehre kendi hizmet ediyor."

"Onaylamıyorsun."

Ophelia sadece basit bir gözlemde bulunmuştu, ama bu Octavio'nun suratında bir tokat gibi patlamıştı; Octavio, altın zinciri kağlarının arasından sallanırken ona yeni bir baktı.

"Onaylamak ya da onaylamamak bana düşmez. Annem kendini her zaman aile çıkarlarının hizmetine sunmuştur."

Ophelia gözlüklerini üniformasının aynı derecede tozlu koluna sildi. Octavio bu "aile çıkarının" ardında saklanan güçlerin ne kadar farkındaydı? Ona olağanüstü bir gözlem gücü bahşedilmişti ama Leydi Septima işin içine girer girmez kör olmuştu.

"Her neyse, senin fikrini sormuyordum," diye ekledi, kürsüde dimdik durarak. "Gerçek şu ki, annem benim için

Second ve ben hayatlarımızı ayrı yaşıyoruz. Sizden tek isteğim, size soru sormadığı sürece, ziyaretlerim hakkında ona hiçbir şey söylememenizdir."

"Ona hiçbir Ğey söylemeyeceğim," diye söz verdi Ophelia. Bana bir şey sorsa bile."

İkisi de sessizliğe gömüldü. Bu garip sessizlik sırasında duyulabilen tek Ğey kuğların kanat çırpığları, kumların camlara vurarak çıkardığı gıcırtilar ve üçüncü yolcunun horlamasıydı. Ophelia arkasında bir varlık olduğu hissinden kurtulamıyordu ama ne kadar sık arkasını dönse de bankta kimse yoktu.

Octavio aniden, "Konservatuar öğrencilerinin hepsi son izin günlerini son çaba göstermek için kullanıyorlar," diye devam etti. "Ve sen, Mediana'yı ziyaret ediyorsun. Onunla aranızın bu kadar iyi olduğu hissine hiç kapılmamıştım."

Ophelia omuz silkti. "Virtüöz olmak için gerçek bir sınav olmadığı için tekrar yapmanın bir anlamı olduğunu . Leydi Helen ve Sör Pollux bizi genel performansımıza göre değerlendiriyor."

"Bana Mediana'nın artık iletişim kuramadığı söylendi. Ondan ne istediniz?"

Ophelia Octavio'nun ısrarlı bakışlarını üzerinde hissetti. Onu öylece başından savamazdı. "Bunu ona kimin ve neden yaptığını bulmaya çalışıyorum. Sanırım annen gibi sen de bana bir şey olmadığını söyleyeceksin."

"Yanlış tahmin ediyorsunuz. Ben hepimizin tehlikede olduğuna inanıyorum. Annem de dahil."

Ophelia gözlüklerini ovuşturmayı bırakıp her zamankinden daha kirli bir şekilde burnuna geri taktı. Octavio'nun kaşları eski aksanlarından ciddi kaşlara dönüşmüştü. Çok ciddi görünüyordu.

"Profesör Wolf," diye hatırladı. "Onun tehdit edildiğini biliyordunuz. Bunun benim de başıma gelebileceği konusunda beni uyarmıştınız."

"Bilmiyordum ama tahmin . Matmazel Silence ve Mediana'nın başına gelenler şüphelerimi daha da arttırdı. Anıt'la fazla içli dışlı olanlara kötü davranmaktan kötü niyetli bir zevk alan biri var."

"Korkusuz ve Neredeyse Alevsiz?"

"*Bien s ur*, başka kim olabilir? Bu kışkırtıcı, kışkırtmalarıyla en kutsal yasalarımızı çiğniyor. LUX Lordlarının onlarca yıldır temizlemeye çalıştığı şeyleri insanların zihnine yerleştiriyor: sağlıksız, saldırgan ve aşağılayıcı fikirler. Kendisini Sapmalar Gözlemevi'ne kapatması gereken kişi işte bu kişidir."

Octavio son derece soğukkanlı konuşmuştu ama Ophelia buna kanmamıştı. Gözleri sanki arabanın kenarlarından ve kilometrelerce uzanan bulutların arasından Korkusuz'u bizzat takip ediyormuş gibi kıpkırmızı parlıyordu. İçten içe, patlamayı bekleyen korlar tarafından tüketiliyordu.

Ophelia onun bunun farkında olup olmadığını merak etti ama dudaklarına gelen soru tamamen farklıydı:

"E. G.'nin kitaplarını hiç okudun mu?"

Düşüncesizliğinden anında pişmanlık duydu. Çoğu zaman merakı onu yanlış insanlara doğru soruları sormaya itiyordu.

"Şu eski çocuk masalları mı?" Octavio hayretle sordu. "Çocukken onlara göz gezdirmiştım. Anıt'taki koleksiyonun tamamını bulabilirsin."

Ya çok iyi bir oyuncuydu ya da Matmazel Silence'ın bu kitaplara biçtiği kaderin farkında değildi.

"Peki *Mucizeler Çağı* hakkında ne düşünüyorsun?" "Koleksiyondaki en iyi kitap değil. Bu bir hikaye

Yeni dünyanın başlangıcını anlatan bir kitap. Bu 'E. G.' büyük bir özgünlüğü olmayan bir yazardı. Bu kitaplarla neden ilgileniyorsunuz? Sör Henry sizden onları değerlendirmenizi istememiştir, değil mi?"

Thorn'dan bahsedilince Ophelia kaburgalarının arasında ani bir çatlak hissetti. Acının geçmesini sağlamak için kuş treninin metalik gürültüsüne odaklandı.

"Peki ya Profesör Wolf'u ziyaret etsek?" diye önerdi birden. "Ona, evet ya da hayır, Korkusuz'un onu korkutma taktikleri kullanıp kullanmadığını sorabiliriz."

"Birlikte mi?"

Octavio tamamen şaşırılmış görünüyordu. Ophelia da daha az şaşkın değildi. O ana kadar bir LUX Lordu'nun oğluyla ilişki kurmayı hiç düşünmemişti ama tekrar düşününce bunun o kadar da çılgınca bir fikir olmadığını anladı. Octavio'nun ondan daha fazla etkisi vardı; belki de ona kapalı kalacak kapıları o açabilirdi. Profesör Wolf'unkinden başlayarak.

"Evet, birlikte."

KIRMIZI

Halka açık bir gondola binmek için bir sonraki istasyonda indiler. Gondolu kullanan Zephyr rüzgârı yönlendirecek ve onları bulut denizinden türbülansa girmeden geçirecek kadar deneyimliydi ama Ophelia yine de döndüğü için rahatlamıştı. Profesör Wolf'un mahallesi asfaltsızdı ve rüzgârla kum öylesine birbirine karışmıştı ki yanan fümeroller oluşmuştu. Güneş artık gökyüzünün ortasında soluk bir aydan başka bir şey değildi. Atmosfer o kadar boğucuydu ki, sokaklarda ne yoldan geçenler ne de dodolar vardı.

Ophelia binanın avlusundan geçerken toz solumamak için kolunu burnuna bastırdı. Gözlüklerine volkanik is bulaşmış gibiydi. Önündeki yeşilliklerle örtülü cepheyi ancak seçebiliyordu. Zemin kattaki kapının tokmağı, ilk ziyaretinde olduğu gibi yaklaştığında kendiliğinden vurmadı. Böylesine paranoyak bir kapı için bu beklenmedik bir şeydi.

Octavio'ya gözetleme deliğini görebileceği bir yerde durmasını işaret ederek temkinli bir şekilde üç küçük vuruş yaptı.

"Profesör Wolf?"

Onu bir kez ziyaret etmekten gurur duymuyordu. Bu Animist, ne kadar huysuz olursa olsun, ona bazı okuyucu eldivenleri temin etmesinde yardımcı olmuştu. O da çöp sepetini karıştırarak ona teşekkür etmişti. Bu yüzden kapının kapalı kaldığını görmek hiç de şaşırtıcı değildi.

"Profesör Wolf?" diye ısrar etti. "Sizinle konuşmamız gerekiyor, bu çok önemli."

Ophelia kulağını kapıya dayadı. Dairenin içinden tek bir ses bile duymadı.

"Ev sahibi bana onun evinden hiç ayrılmadığını söyledi," dedi. "Şansını dene, senin hakkında daha iyi düşünebilir."

Octavio öyle bir şey yapmadı. Birkaç adım geri çekildi. Tozdan kızarmış saçları ve frak ceketiyile Rüzgârı arkasına almış, gözlerinin kırmızı ışıltısı yoğunlaşırken büyük bir konsantrasyonla binanın cephesini .

"Anlamsız," dedi sonunda. "O evde değil."

"Duvarların arkasını görebiliyor musun?"

"Görüşümü adapte edersem, sıcakkanlı yaratıkların radyasyonunu tespit edebilirim. Burada o türden bir şey yok."

"Yani sıkıştık," diye iç geçirdi.

Octavio yavaşça etrafında dönerken kaşlarını çattı ve bu kez toz bulutunu taradı. "Ve etrafı sarılmış," diye mırıldandı.

Ophelia'nın onları kendi gözleriyle görmesi biraz zaman aldı.

avlude. Her biri silah taşıyordu.

"Yasaklı eşyalar," dedi Octavio küçümseyerek. "Güçsüzler oldukça alçalmış."

Bu açıklamayı bir kahkaha tufanı karşıladı. Sanki her yönden aynı anda geliyormuş gibi eski binaların duvarlarında yankılandı. Ophelia tepeden tırnağa gerildi. Bildiği kadarıyla sadece bir adam bu kadar güçlü ses tellerine sahipti. Korkusuz'un formu kırmızı kar fırtınasından sıyrılarak sakince onlara doğru ilerledi. Silahlı değildi. Olmasına da gerek yoktu. Kılıç dişli dev kaplan ona eşlik ediyordu.

"Bir Lord'un oğlunu nasıl tanırırsınız?" Fearless toplanan bağırdı. "*Vrrrraiment* kolay! Etrafta kibirli kibirli dolaşır, güzel çizmelerini yüksek sesle ve net bir şekilde şingırdatır ve yine de küçümseyici oynamayı başarır!"

Sesi o kadar yüksekti ki fırtınanın üzerinde yükseliyordu, ama Octavio'nun önünde durduğunda, Octavio hiç etkilenmediğini açıkça belli . Sanki kendisine doğrultulmuş birkaç silah yokmuş gibi, gözünü bile kırpmadan, sırtı dik ve çenesi yukarıda ona baktı.

"Demek kendine Korkusuz ve Neredeyse Suçsuz diyen adam sensin? Hayal kırıklığına uğradım. Radyoda sık sık övündüğünüzü duydum; sizi daha az sıradan biri olarak hayal etmişim."

Etobur bir gülümseme Korkusuz'un dişlerini ortaya çıkardı. Cılız, kel bir adam gibi görünebilirdi ama içinde vahşi bir canavar çömelmişti ve

şimdi yanı başında hırlayan Canavar'dan daha az korkutucu değildi.

Ophelia'nın gözleri her yöne kaydı. Binanın avlusu çıkmaz sokaktı; köşeye sıkışmışlardı. Kabaran toz, silahlı adamların siluetlerinin orada burada kısa bakışlara izin veriyordu. Ophelia onları saydı. Dört, altı, sekiz... en az on. Artı dev bir kaplan. Gözlüklerini onları çevreleyen duvarlara doğru eğdi; seçebildiği birkaç panjur kapalıydı. Kuşkusuz gözleri çıtaların arasına sıkışmış, onları izleyen insanlar vardı ama hiçbirisi, hatta ev sahibesi bile olaya karışmaya niyetli görünmüyordu.

Ophelia Octavio'yu buraya sürüklediği için pişmanlık duymaya başlamıştı. Thorn haklıydı, gerçekten de felaketlere karşı doğaüstü bir yatkınlığı vardı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

Fearless'ın gözleri onu sanki önemsiz biriymiş gibi zar zor fark etti. Sadece Octavio onun ilgisini çekiyordu.

"Benim sorum da bu. Benimle sohbet etmeye çok hevesli görünüyorsunuz. Tabii," diye ekledi alaycı bir surat ifadesiyle, "sizi 'zararlı, saldırgan ve aşağılayıcı fikirlerimle' kirleteceğimden korkmuyorsanız?"

Octavio'nun gözleri da parladı. "Bunlar tam olarak benim . Bizi mi gözetledin?"

"Sana bir şey söyleyeceğim, *garçon*. İnsan benim gibi eski bir yayın korsanı olunca küçük alışkanlıklar ediniyor. Mikrofonlarımı oraya buraya dağıtma eğilimim var. Beni çok güldürüyorsunuz, siz Öncüleri! Siz bildiğinizi iddia ediyorsunuz

her şeyi biliyorsunuz ama hiçbir şey bilmiyorsunuz. Sansürcüler sadece beyninizi hortumluyor!"

Korkusuz Octavio'ya o kadar yakın duruyordu ki, son kelimeyi yüzüne doğru tükürdü. Onda uyandırdığı tiksintiden zevk alıyordu.

"Profesör Wolf, Matmazel Silence ve Çırak Mediana'nın hayatlarını tehdit ettiniz mi?"

Ophelia Octavio'ya hem hayranlık hem de öfkeyle baktı. Sorusunu doğrudan, sanki kuralları o koyuyormuş gibi kibirli bir tonda sormuştu. Korkusuz, Leydi Septima'ya bağlılığını simgeleyen altın zinciri işaret ettiğinde kılını bile .

"Kendini zaten bir Lord olarak görüyorsun, ama sen bir erkek bile değilsin. Sopanı birinin yüzüne sokmadığın sürece asla bir erkek olamayacaksın. Annen sana bunu hiç öğretmedi mi? Senin için çok mu sağlıksız, agresif ve aşağılayıcı? *İtiraf* , şu anda bunu yapmak için can atıyorsun!"

Korkusuz'un sesi öylesine güçlü titreşimler yaratıyordu ki, Ophelia bunları midesinde bile hissedebiliyordu. Halka açık bir yerde, Pollux'un Oğlu'na bu şekilde hakaret edecek kadar kimseden korkmuyordu.

Octavio frakından bir mendil çıkardı ve tükürüğünü sildi. "Böyle bir provokasyona cevap verecek kadar alçalmayacağım. Size, size ve bu beylere adaletle yüzleşmenizi ve gelecekte 'düzgün vatandaşlar' gibi davranmanızı emrediyorum."

Korkusuz'un kahkaha patlaması gerçek bir barut fıçısının patlaması gibiydi. Bir dakika sonra

ölümcül ciddiyetine geri döndü. Adamlarına kollarını indirmeleri için bir işaret ve sonra bir külle Octavio'nun yüzündeki zinciri kopardı. Ophelia kanın görünce irkildi.

Korkusuz tiksinti dolu bir ifadeyle, "Çok sinirlisin," diye homurdandı. "Üniformanın içinde kasıla kasıla dolaşarak bu insanlara nasıl hakarete bulunduğu dair en ufak bir fikrin var mı? Senin geleceğin planlandı. Onların bir geleceği yok ve neden biliyor musun? Çünkü şehri sizin gibi şımarık veletler yönetiyor. Ve 'düzgün vatandaşlar' yerine makinelere iş vermeyi seçenler de yine onlar."

Octavio, Ophelia'nın kendisine uzattığı eli reddetti. Gururla doğruldu ve acıyla haykırmamak için çenesini sıktı. Alnında bir esh parçası eksikti ve burun deliği ikiye ayrılmıştı. Kanı yerdeki toza karışmıştı ama gözlerindeki parıltının yanında bu kırmızılık hiçbir şeydi.

"Bunu görebiliyorum," diye onu kışkırttı Korkusuz, altın zinciri parmaklarının etrafında döndürerek. "O çok küçümsediğin şiddet, içinde gürleyip duruyor. İstediyin kadar davranışlarınla örtbas et, o hep orada olacak. Sen de benim gibisin, . Vahşi bir canavar."

Octavio kanlı yüzünü tıpkı kısa bir süre önce tükürüğünü temizlediği gibi sildi: üstünlük dolu bir tavırla. "Beni kendinle kıyaslama."

"Bu kadar yeter," diye fısıldadı Ophelia ona. "Biz gidiyoruz."

Korkusuz tek kelime etmeden ona bir aşığı bir yukarı baktı. Bu kısa sessizlik sırasında rüzgârın uğultusu, tozun tırmalaması ve kaplanın hırıltısı devreye girdi.

"Bu kadar yeter," diye karar verdi sonunda. "Gitmene izin vereceğim. Ama bir şartla."

Eli bir ok kadar hızlı fırladı. Ophelia'yı saçlarından yakaladı ve dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Kafa derisinin yırtılmak üzere olduğunu hissetti.

"Üniformanı çıkar, kuzucuğum."

Artık net göremiyordu. Gözlükleri yüzünde sallanıyordu. Tekrar ayağa kalkmak istedi ama Korkusuz onu dizlerinin üzerinde kalmaya zorladı. Bu kadar zayıf biri için şaşırtıcı derecede güçlü bir tutuşla saçlarını çekiyordu.

"Üniformanı çıkar," diye tekrarlardı. "Ceket, gömlek, pantolon, çizme, *tout*! Eğer iyi bir kızsan, sana okuyucu eldivenlerini bırakacağım."

Ophelia pek mütevazı değildi. Her gün İyi Aile'nin soyunma odalarında giyinip soyunurdu. Yine de burada, böyle bir pozisyonda ve tüm bu erkeklerin önünde bunu yapmaya zorlanma düşüncesi onu hasta hissettirdi. Octavio'nun bile nutku tutulmuştu.

"Üniformanı çıkar," diye kükredi Fearless, onu sarsarak, "yoksa arkadaşlarımdan bunu yapmalarını isteyeceğim."

Ophelia'nın görüşü bulanıklaştı ve bu sadece miyopluktan kaynaklanmıyordu. Neden pençeleri ona zarar veren bu eli geri püskürtmüyordu? Onlara en çok ihtiyaç duyduğu anda neden hiç etkinleştirilmediler? Cevap

tam karnına vurdu. Çünkü korkmuştu. Pençeler sinir sistemine bağlıydı. Öfke onları harekete geçirdi; korku ise felç etti.

Fearless doğru anlamıştı. O sadece bir kuzuydu. Kutup'ta çektiği tüm çileler onu sertleştirmek bir yana, daha da kırılgan hale getirmişti.

Ophelia hâlâ sahip olduğu asaletle gözlüklerini düzeltti ve düğmelerini açtı. Tedavi edilemez sakarlığı sayesinde bu basit günlük aktivite her zaman büyük bir azim gerektiriyordu. Titremenin faydası olmuyordu; Ophelia her düğme için mücadele etmek zorundaydı. Korkusuz'un bunu fark etmemesini umuyordu; ona bu zevki tattırmaya hiç niyeti yoktu.

Gömleğinin düşmesine izin verdiğinde ve üzerinde sadece bir yelek kaldığında rüzgâr çıplak kollarını tırmaladı.

"Pantolonunuz."

Ophelia, Korkusuz'un emrinin omurgasını boydan boya titrettiğini hissederken mide bulantısıyla savaştı. Bu ses, saçını çeken sopadan bile daha fazla canını yakmıştı. Sinir uçları tam kemerinin tokasına takılacakken, Korkusuz'un bıkkınlıkla çıkardığı iç çekişle savruldu.

"Umarım bu gösteri beklediğime değerlidir. . . "

Fearless cümlesini bitirmedi. Octavio az önce çenesinin tam ortasına vurmuştu. Kemiklerin o kadar yüksekti ki, hem sinirlerden hem de dişlerden geliyor gibiydi. Yumruğun gücü ikisini de yere savurdu. Bir kül kadar hızlı olan Octavio, Korkusuz'un üzerine çömelerek onu yere yapıştırdı ve

Sonra bıçaklarını tekrar tekrar üzerine indirdi. Yüzü siyah saç altında tamamen kaybolmuştu. Vücudu artık sadece ham haliyle öfkeden ibaretti, elementler kadar vahşiydi.

Ne kadar sert vurursa, Korkusuz o kadar kükrüyordu. "Muhteşem, *garçon*! Devam et! Bırak vahşi canavar dışarı çıksın!"

Ophelia çizmelerine doğru sıçradı ama müdahale etme şansı bulamadı. O ana kadar bir heykel gibi hareketsiz duran kılıç dişli kaplan bir yay gibi gerildi; devasa pençesi Octavio'yu sisin içine yuvarladı. Ophelia ona doğru koştu. Yere kıvrılmış, toz ve kanla kıpkırmızı olmuştu. Gözlerindeki sönmüştü. Belirgin ciddi bir yarası yoktu ama darbe onu sersemletmişti.

Korkusuz'un sesi rüzgârın gürültüsünü bastırdı: "O *vrainment* ! Ha, , ha! Kırmızı çizgiyi geçti!"

Ophelia hem kendi ayağındaki hem de Octavio'nun ayağındaki kanatları hızla çıkarıp cebine koydu. Artık çatışmalar başladığına göre kaçmaları gerekiyordu. Düşmanları fırtınanın içinde bir yerlerde pusuya yatmış bekliyordu. En ufak bir tıkırtıdan yerlerini tespit edebilirlerdi.

Tam Octavio'nun kolunu omzuna sırada bir silah sesi duyuldu. Patlama sesi dumanla kaplı avlunun her tarafında yankılandı, binaların cephelerinde . Ophelia vurulduğunu sanmıyordu ama damarları hızlı zonkluyordu ki artık hiçbir şeyden emin değildi.

"Kim kırmızı?" Korkusuz böğürdü. "Emirleri bekleyin dedim!"

Artık hiç gülmüyordu. Adamlarının sesleri protesto ediyor, her biri onun olmadığını iddia ediyordu. Ophelia neler olup bittiğini anlamıyordu ama bu dikkat dağıtıcı durumdan yararlanmaya kararlıydı. Octavio'ya yol göstererek ilerledi. Hâlâ sersemlemiş olan Octavio düz yürümekte zorlanıyordu. Kendisi de üç adımdan fazlasını göremiyordu. Yönünü şaşırmıştı. Ne zaman nefes alsa kum yutuyordu.

Bir çığlık onu olduğu yerde durdurdu; hayatı boyunca hiç duymadığı türden bir dehşet çığlığı.

Korkusuz'un sesi. Bir patlama gibi havayı yarı, rüzgârı ve tozu gölgede bıraktı. Ophelia ve Octavio ellerini kulaklarına götürdü. Tüm avlu şimdi uzun, hiç bitmeyen bir çığlığa dönüşmüştü.

Sonra ses kesildi.

Octavio, Ophelia'ya sisin içinde beliren yüce bir şekli gösterdi. Kılıç dişli kaplan oradaydı, tam . Yere secde etmişti, kulakları

arkasına yaslanmış, paltosu kabarmış, gözleri iki far gibi yuvarlaktı.

Terörize edildi.

Ophelia sırt üstü yatan bir cesede takıldı. Korkusuz'u tanıması için birkaç kalp atışı geçmesi gerekti. Yüzündeki deri, eski bir trajedi maskesi gibi çarpıktı. Ağız sessizlik içinde çığlık atıyordu. Şişkin gözleri hiçbir şeye bakmıyordu.

"Öldü," diye fısıldadı Octavio.

"Öldürüldü," diye düzeltti arkalarından gelen bir ses.

Profesör Wolf aniden fırtınanın içinden bir hayalet gibi ürkütücü bir şekilde belirdi. Tamamen siyahlara bürünmüştü, boyunluğu onu bir kadavra gibi kaskatı yapıyordu ve keçi sakalı ağır bir şekilde yanık kokuyordu. Omzunda, namlusu patlamış gibi görünen eski bir blunderbuss vardı. Bu silah sesi ondan gelmiş olmalıydı.

Ophelia'ya yolda eline geçirdiği frakını uzattı. Dişlerinin arasından, "Siz ikiniz beni takip edin," diye emretti. "Bu işin arkasındaki kişi hâlâ buralarda olabilir. İnanın bana, onunla karşılaşmak istemezsiniz."

FLÖRT

Profesör Wolf onlara yoğun sisin içinde rehberlik etti. Ophelia onu gözden kaybettiğinde ayakkabılarının çıkardığı çıtırtıları takip etti. Sadece kulaklarına güvenebilirdi. Artık rüzgârın ötesinde ne bir ses, ne de bir çığlık vardı. Korkusuz'un adamlarına ne olmuştu? mıydı? Ölmüşler miydi?

Peki ya katil? Hâlâ burada, avluda bir yerde miydi?

Ophelia öksürmemek için kolunu ısırdı. Toz onu boğuyor, kör ediyor, sağır ediyordu.

Aniden önünde durduğunda Octavio' çarptı. Profesör onları bir binanın duvarına götürmüştü. "Yukarı tırmanın," diye mırıldandı. "Çabuk olun."

Ophelia çatıya çıkan güvenlik merdivenini gördü. Basamakları teker teker tırmandı, yosunların üzerinde kaydı, fırtınanın etkisiyle savruldu. Yukarı çıktıkça tozun kalınlığı azalıyordu. Son basamağa ulaştığında nefes nefese kalmıştı ama yine rahatça nefes alıyordu. Octavio'nun sırayla kendini yukarı çekmesine yardım etti; alnından ve burnundan sızan kan yüzünün bir tarafında toplanıyordu.

Çatı, rüzgârda bir deniz gibi dalgalanan geniş bir lavanta terasına dönüşmüştü. Profesör Wolf dalgaların arasında temkinli adımlarla ilerliyordu. Siyah giysileri, saçları ve keçi sakalı etrafındaki renklere karşı bir mürekkep lekesi gibiydi. Boyunluğu başını çevirmesini engellediğinden, Ophelia ve Octavio'ya acele etmelerini işaret etmek ve aynı zamanda takip edilmediklerini kontrol etmek için topuklarının üzerinde döndü.

Çeşitli çatılar birbirlerine taş kemerlerle bağlanmıştı. her şeyden biraz yetişiyordu: biberiye ağaçları, defne ağaçları, limon ağaçları, aynı zamanda ısırgan otları ve sarmaşıklar. Yerden bakıldığında mahalle tozdan bir dünyadan ibaretti; yukarıdan bakıldığında ise labirentimsi bir ormana dönüşüyordu.

Profesör merdivenlerden yukarı çıkarak eski bir seraya ulaştı. Kapısı o kadar paslıydı ki, omzuyla zorlayarak açmak zorunda kaldı ve başarıyla kapatmadan önce birçok Animist laneti mırıldandı. Sonra da blunderbuss'ıyla girişi kapattı. Sera yabani otlar ve ies tarafından istila edilmişti. Birçok renkten oluşan paçavralar eksik camların bıraktığı boşlukları dolduruyordu. Rüzgâr tüm çatlaklardan ısıklık çalarak geçiyordu ama dışarıdaki kargaşadan sonra bu ses sessizlik gibi geliyordu.

Ophelia boş lavabonun kenarına yığıldı. Hâlâ ağrıyan kafa derisine masaj yaptı; bukleleri dramatik boyutlara ulaştırmıştı.

"Bize ne olduğunu söyleyecek misiniz ... "

"Sessiz olun," diye araya girdi Profesör Wolf. "Konsantre olmaya çalışıyorum."

Seranın baktığı avluyu gözlemlemek için gözünü bir teleskopa dayamıştı. Ophelia kirli camların arkasından baktı: aşağıdaki dünyadan görebildiği tek şey kırmızı kasırgalardı, kabarıyor, dalgalanıyor, çöküyor ve amansız bir dansla yeniden yükseliyordu. Birkaç dakika önce aşağıda kapana kısılmış olduklarına neredeyse inanamıyordu.

Gözlüklerini lavabonun musluğu altında yıkadı. Etrafında bitkilerin arasında eski silahlardan oluşan bir cephaneliğin yanı sıra bir kamp yatağı, yiyecek kutuları, porselenler ve kitap yığınları fark etti. Profesör bu terk edilmiş serayı bir sığınağa dönüştürmüştü.

Ophelia Octavio'nun sessizliğinden endişe duyuyordu. Bir köşeye yığılmış, bacaklarını yukarı çekmiş, eğretili otlarının ortasına oturmuştu. İki eliyle dizlerini kavrayarak titremesini kontrol etmeye çalışıyordu.

Yumruk atmaktan şişmiş bilekleri. Kakülleri bir perde gibi yüzünü gizliyordu.

Ophelia bir kap aradı. Burada, tıpkı Profesör Wolf'un dairesinde olduğu gibi, nesneler kaya oyuklarına giren yengeçler ürkekti. Bir kaktüsün arkasına saklanmaya çalışan teneke bir kâseyi yakaladı. Ağzına kadar suyla doldurdu ve sonra yere bastırarak Octavio'nun kanını temizlemek için bir mendili suya batırdı. Octavio itiraz etmeden devam etmesine izin verdi; gözleri onunkilerle karşılaşmaktan özenle kaçınarak bir tarafa, belirli bir noktaya dikilmişti. Altın zinciriyle birlikte bütün gururu da elinden alınmış gibiydi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı ona. "Benim için yaptıklarını unutmayacağım."

Octavio'nun ağız acı bir gülümsemeye dönüştü. "yarısı kadar bile kahraman değilim. Önümde durduğu anda ona vurmak istedim. *Vraiment* istedi. Şimdi o ölmüş olsa bile, hâlâ istiyorum. Çünkü o benim içimi benim daha net gördü. Eğer annem yaptığım şeyi duyarsa Duyacak," diye düzeltti hemen, yüzüne derin bir kendinden tiksime ifadesi yerleşmişti. "Ona kendim anlatacağım."

Ophelia kâsenin içindeki kızarmış suya baktı, su hâlâ onu tutmaya direniyordu. Yargılanmamak için kendi annesinden kaç sır, kaç düşünce saklamıştı? Octavio'ya geri vermek için cebinde sakladığı kanatları çıkardı.

"Bu doğru," dedi. "Siz iyi bir insansınız."

Profesör Wolf aniden pencereden döndü, teleskopu yüksek bir kendini kapattı. "Bu Aile Muhafızları az önce geldi. Birisi onları uyarmış olmalı. Her zamanki gibi bunun talihsiz bir kaza olduğu sonucuna varacak bir soruşturma yapılacak. Ne de olsa güzel şehrimizde suç diye bir şey yoktur."

Octavio eğretili otlarının üzerinden bakarak ona kırılgan bir bakış fırlattı. Kaşlarını çatması yırtık derisinin yeniden kanamasına neden oldu. "Vatanseverlikten uzaklaşıyorsunuz profesör. Eğer Çırac Eulalia ve benimle birlikte ifade vermeye gelerseniz sizi ihbar etmeyeceğim. Olayları tam olarak yaşandığı şekliyle anlatmalıyız."

Aslında Ophelia bunu yapmaya o kadar da hevesli değildi. Kanıt verirse, kimliği kontrol edilecek ve

kaçınmayı tercih edeceği bir sürü soru sorulacaktı.

Profesör Wolf silah koleksiyonundan bir ri e alıp iki misafirine doğrulttuğunda sorun ortadan .

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye tısladı. Silahı, elinde patlayan blunderbuss kadar eskiydi ama o kadar da endişeli görünmüyordu. Kömürleşmiş keçi sakalı onu korkutucu gösteriyordu. "Kapımın önünde ne yapıyordun? Seni kim gönderdi?"

Octavio'nun teni bronzdan kurşuni renge döndü. Korkusuz'dan önce kılını kıpırdatmamıştı çünkü o zamanlar şiddet onun için soyut bir kavramdı. O zamandan beri bunu kendi bedeniyle deneyimlemişti.

Ophelia ise profesörün isyanını görmemiş, sadece gözlerinin derinliklerinde gizlenen korkuyu görmüştü. Kendisinin avluda hissettiğinden bile daha büyük bir korku.

"Kendi isteğimizle geldik," diye cevap verdi. "Yardımaınıza ihtiyacımız vardı. Ve şahsen benim de affınıza ihtiyacım vardı," diye ekledi ani bir ilhamla, "okurların meslek kurallarını sizin çatınız altında ifşa ettiğim için. Beni düşman olarak görmeye hakkınız var ama bunun tersi doğru değil."

Profesör Wolf'un dudakları kıpırdadı. Silahını yere bırakmasa da namluyu hafifçe indirdi. "Neden benim yardımına ihtiyacınız olsun ki?"

"Hayatta olup gerçekten anlayan tek kiĞi sensin. Ya da en bu konuda konuşabilen," diye belirtti Ophelia.

Mediana. "Matmazel Sessizlik ve Korkusuz'u öldüren kişiyle zaten karşılaştınız, değil mi?"

Profesörün tabanca mermisi gibi keskin gözleri Ophelia'dan Octavio'ya kaydı. "Siz ikiniz... az önce neyle karşı karşıya olduğunuz hakkında en ufak bir fikriniz yok. Size iyi bir tavsiye: Etrafta dolanmayı bırakın. Kendi adıma, bunu yapmak bana sadece bela getirdi. Ne kadar az bilerseniz, o kadar iyi olur."

Şimdiye kadar köşesinde büzüşüp kalmış olan Octavio yavaşça ayağa kalktı, üniformasının tozunu aldı ve omuzlarını geriye attı. "Bizler Öncü çıraklarıyız. Bilgi sahibi olmak ve bunu bizim görevimiz."

Profesör Wolf elindekini gevşetmeden kıs kıs güldü. Ancak tavrında giderek daha az öfke vardı. Yüzündeki ve kollarındaki kaslar sarkıyor, çok ağır bir yükün ağırlığı altında yavaş yavaş boyun eğiyordu.

Ophelia onu yanında götürme zamanının geldiğine karar verdi. "E. G.'nin kitaplarını okudunuz mu?"

Octavio'nun gözlerinin içine dikildiğini hissedebiliyordu; bu soruyu ikinci kez sorduğunu duyuyordu.

Profesör Wolf, sanki Ophelia sadece onu sersemletmiş gibi boyunluğuna sarıldı. "Nasıl yaptınız . . . Ne biliyorsun?"

"Az ve çok, hepsi aynı anda. Korkmam gerekiyorsa, en azından nedenini bilmek isterim. Gerçeği bilmeye ihtiyacım var. Senin gerçeğini," diye bitirdi sözlerini nazikçe.

Sonsuz bir tereddüitten sonra Profesör Wolf kamp yatağına oturdu ve ri e'sini yere bıraktı. "Benim gerçeğim," diye homurdandı, hâlâ boyunluğunu okşayarak, "bir korkak olduğum. Oturun. Bir süre sohbet edeceğiz."

Daha bu sözleri homurdanarak söylemişti ki, iki bahçe sandalyesi çalılarının arasından çıkıp ilerledi. O kadar ürkeklerdi ki, Ophelia sandalyenin geri çekilmesini önlemek için bütün ağırlığıyla kendi sandalyesinin üzerine oturmak zorunda kaldı. Sonunda yapbozun parçalarının yerine oturduğunu görecekti.

Profesör siyah okuyucu eldivenlerini düşünürken uzun bir iç geçirdi. "Ben eski dünya savaşları konusunda uzmanım. Bu kelime Dizin'e girmeden önce de öyleydim zaten," dedi Octavio'nun kaşlarını çatıldığını görünce sıkıntıyla. "Belki senin bir gün olacağın gibi bir virtüöz değilim ama objelerin tarihlendirilmesi konusunda en iyi uzmanlardan biriyim. Anıt, askeri akademi olarak geçmiş nedeniyle beni zaman büyülemiş bir yerdir. Bir zamanlar Secretarium'a girmeme izin veriliyordu ve orijinal koleksiyonları okuyabiliyordum. Her yeni kanun ve kararnameyle disiplinimin giderek gözden düştüğüne tanık oldum. LUX Lordları bir gecede giriş iznini geri çektiler. Silahlar, madalyalar, tanık ifadeleri, mektuplar," diye sıraladı teker teker, "savaşla ilgili tüm koleksiyonlar çöp gibi Anıt'tan kaldırıldı. Ve sonra sıra kitaplara geldi. Casus hikayeleri, polisiye romanlar, kabadayı hikayeleri, hepsi raflardan kayboldu. Gerçek bir temizlik!"

Profesör Wolf iki çırağa sanki şahsi bir meseleleri varmış gibi hançer gibi baktı.

bu olaylardan sorumluydu. Ophelia ona bunu söyleyemese de onu anlıyordu; kendi müzesinin boşaltılması ona bir uzvunun kesilmesi gibi gelmişti. Octavio'ya gelince, o hiçbir yorum yapmadı. Bahçedeki sandalyesine oturduğu andan itibaren savunmaya geçercesine kollarını ve bacaklarını kavuşturmuştu.

"Profesör Wolf sözlerine şöyle devam etti: "Bugünün Memorial'ı benim öğrencilik yıllarımdaki Memorial ile kıyaslanamaz bile. "Araştırmalarım için kaynak bulmak giderek zorlaştı. Belgelerin, arşivlerin ve tarihi literatürün fakirleşmesine tanık oldum. Aslında durum bundan da kötüydü. O lanetli Akustik ... Mademoiselle Silence. Kulakları beni her yerde takip ediyordu. Bir çalışmayı incelediğimi duyduğu an, onu doğrudan sansür bölümüne gönderiyordu. Memorial'daki her hareketimi, bir leşin üzerinde gezinen bir akbabayı izler gibi izledi. Onun bakış açısına göre, eğer benim gibi bir uzman bir kitabı ilgiye değer buluyorsa, o kitap kaçınılmaz olarak yıkıcıydı. Zamanımı ondan kaçarak, onun tarafından duyulmamak için parmak uçlarında yürüyerek geçirdim. İşte bu yüzden, öfkeyle çocuk bölümüne başvurdum."

Diğerlerinden daha güçlü bir fırtına seranın camlarından birini salladı. Profesör Wolf'un ayağa fırlaması için tek gereken buydu, silahı hazırđı. Gür siyah kaşlarının altındaki kocaman açılmış, dik dik bakan gözleri onu biraz deli gibi gösteriyordu.

Ophelia etraflarını saran yabani otları kendisi de taramadan duramıyordu. Hiç şüphesiz

Bu adamın paranoyasından etkilenmişti ama izlendiği hissinden kurtulamıyordu.

Profesör bunun yanlış bir alarm olduğunu anladığında, yatağın paslı yaylarının gıcırdamasına neden olacak şekilde ağır ağır yerine oturdu. Elini uykusuzluktan bitkin düşmüş, endişeden gerilmiş yüzünde gezdirdi.

"I . . . E. G.'nin kitapları hemen ilgimi çekmemiştir. Kendine saygısı olan her genç Babilli gibi, çok saklanan bu masallara ulaşmak için benim yaşımdaki çocuklara yasak olan merdiveni bir ya da iki kez tırmanmıştım. Ve onları ölümcül derecede sıkıcı bulduğum için hemen raflarına geri koymuştum."

Octavio kollarını ya da bacaklarını açmadan başını salladı. En azından bu noktada Profesör Wolf'un fikrine katılıyordu. Onların ortak tepkisi karşısında Ophelia'nın merakı doruk noktasına ulaştı. "Bu nasıl değişti?" diye sordu. "Bu kitaplar hakkında çocukken bilmediğiniz ne keşfettiniz?"

Profesör Wolf sanki az önce kesilmiş süt yutmuş gibi yüzünü buruşturdu. "İlk başta, kesinlikle hiçbir şey. Hatırladığım kadarıyla, aynı köhne üslupla, aynı eskimiş dille yazılmış, aynı sağduyulu öykülerdi bunlar. Bütün bu masallar tek bir amaçla yazılmış gibiydi: yeni dünyayı övmek. Yirmi bir aile ruhu nasıl da insanlığın harika ebeveynleri oldular!" gözlerini devirerek. "Gemiler nasıl da mucizevi bir şekilde onların soyundan gelenlerle doldu! Aile güçleri nesiller boyunca nasıl başarıyla aktarıldı! 'Nesnelerin efendileri', 'uzayın efendileri', 'uzayın efendileri'

yerçekimi' ve çetenin geri kalanı, hepsi ortaya çıkmıştı! Savaşların yerini nasıl da barış almıştı, kısacası bu tür saçmalıklar. Başka bir şey olmasaydı asla daha ileri gitmezdim."

Boyunluğunun altında . Ophelia onun her sözünü beklerken bahçe sandalyesinde o kadar öne ki, sonunda sandalyeden düştü.

"E. G.'nin masallarının değeri olmasa da," diye devam etti Profesör Wolf, sesi gergindi, "kitapları nesne olarak çekti. Görüyorsunuz, burada yeniden basımlardan bahsetmiyoruz: hepsi o döneme ait yayınlar ve onları oldukça iyi korunmuş buldum. Aslında çok iyi korunmuşlar. Ben tarihleme konusunda uzmanım," diye hatırlattı onlara alaycı bir sırıtışla. "Onları kataloglayan Memorialist'in çok büyük bir hata yaptığına ikna olmuşum. Bu masallar Kopuş'tan ancak bir asır sonra basılmış olamazdı, daha yakın tarihli olmalıydılar! Vicdanım, bu koleksiyonu doğru bir şekilde değerlendirmek için Anıt'a okuyucu olarak hizmetlerimi sunmamı söyledi. Hayır," diye mırıldandı profesör, artık görmüyor gibi görüldüğü Ophelia ve Octavio'dan çok kendi kendine. "Vicdanım değil. Küstahlığım. Beni bu kadar yanılgı değerlendirdikleri için onları piçman etmek istedim." Neşesiz bir şekilde güldü. "Sadece kesin bir ret cevabı almakla kalmadım, üstüne üstlük Matmazel Silence'ın dikkatini E. G.'nin kitaplarına çektim."

Ophelia nefesini tuttu. Yapboz, gözlüklerinin önünde bir araya gelmeye başlamıştı. Demek Matmazel Silence bu yüzden onu yok etmeye çalışmıştı.

Profesör Wolf'un koleksiyona gösterdiği ilgi sayesinde!

"Peki, ne yaptın?" diye sordu.

"Hayatım boyunca yaptığım en aptalca şey. Bir kitap çaldım."

Octavio tek kelime etmedi ama gözleri bir kez kor gibi kızardı. Babil'de hırsızlık son derece ciddi bir suçtu.

Ophelia onun onaylamadığını paylaşmıyordu. "Şu kitap, hâlâ sende mi? *Mucizeler Çağı*, değil mi? Görebilir miyim?"

"Hayır."

Profesörün yanıtı bir kırbaç kadar hızlıydı. "Hayır mı?"

"Hayır, onu göremezsiniz. Hayır, bu *Mucizeler Çağı* değil. Hayır, artık bende değil. Eğer 'benim gerçeğimi' duymak istiyorsanız," dedi sabrı tükenerek, "iliklemeniz gerekecek, genç bayan."

Ophelia sorularını bastırmak için ağzını kapattı.

"Bir kitap çaldım," diye tekrarladı Profesör Wolf. "E. G.'nin koleksiyonundan aceleyle bir tane seçtim, ceketimin altına sakladım ve Matmazel Silence'ın kulaklarından kaçarak oradan ayrıldım. Daha eve varmadan yaptığım şeyden dehşete düştüm," diye mırıldandı, gözlerini başka tarafa çevirerek. "Dizin'de yer alan sözcükleri söylediğim ya da yasak nesneleri topladığım için kendimi hiç suçlu hissetmedim ama hırsızlık Bana 'Profesör' denmesini hak etmeyen bir adam olduğumu düşünen tüm Memorialistleri haklı çıkarmıştım. etmek için Sir Henry'ye telgraf çekmeyi düşündüm,

Ona nedenlerimi açıklayın ve Matmazel Silence'ı kınayın. O Lord duygusallığıyla tanınmaz ama kitapların yok edilmesine her zaman karşı çıkmıştır."

Ophelia tükürüğünü güçlkle yuttu. Ne zaman Thorn'dan söz edilse, daha da çok çatladığını hissediyordu.

Profesör Wolf'un yüzü, alt dişlerini ortaya çıkaran kötü bir gülümsemeye dönüştü. "Ben öyle bir şey yapmadım. Sör Henry ile temasa geçmedim. Kimseyi ihbar etmedim. Bunun yerine kitabı ellerimle okudum."

Profesör öyle aniden sustu ki Ophelia ve Octavio birbirlerine baktılar. Adamın beti benzi atmıştı. Siyah yan bıyıklarından ter damlıyordu. Hikâyesinin sonucuna yaklaştıkça çenesindeki kaslar daha da kasılıyordu. Titremesi boyunluğundaki tahtaya ve yatağın yaylarına yayıldı.

"*Et puis?*" Octavio onu cesaretlendirdi. "Senin . . aşırдың kitap, düşündüğün kadar yeni miydi? Haklı mıydın?"

Onun soruları Profesör Wolf'un kendini toparlamasını sağladı. "Hayır, genç adam. Yanılmışım. Hayal ettiğimin de ötesinde yanılmışım. E. G.'nin kitapları çok daha eskidir."

Profesör Wolf elini kamp yatağının altına kaydırđı. Karaborsadan satın almığ olması gereken bir paket sigara çıkardı. Ophelia'nın seranın her bölmesine alacakaranlığın çöktüğünü fark etmesini sağlayan şey, yarı aydınlıkta parlayan çakmak taşını görmesiydi. Her yerde tam bir karanlık vardı.

Sessizlik: Artık ne bir rüzgar esiyor, ne de bir böcek cıvıldıyor.

"E. G.'nin kitapları Kopuş'tan sonra yazılmadı," dedi Profesör Wolf bir duman bulutu içinde. "Ondan önce yazıldılar."

Ophelia omurgasında elektrik akımı gibi bir ürperti hissetti.

"Bu imkânsız," diye fısıldadı Octavio.

Profesör Wolf'un sigarası çıtırdadı. Sesi, çıkardığı dumanla aynı hayaletimsi niteliğe büründü. "Ben de öyle düşünmüştüm. Meslektaşlarımdan birine göndermek için bir sayfadan bir parça kestim. Ona bu örneğin kaynağı hakkında hiçbir bilgi vermedim. O da benim değerlendirmemi onayladı. Kâğıdın bileşimi olduğumuz hiçbir şeye benzemiyor, uzun ömürlülüğü hayal gücünü zorluyor. Başka bir deyişle," diye vurguladı Profesör Wolf, "E. G.'nin masalları yeni dünyayı asla tarif etmedi. Onu öngörüyorlardı."

Ophelia ani bir bağı dönmesiyle sarsıldı, sanki sandalyesinin boşlukta sallanmakta olduğunu yeni fark etmişti. En son Faruk'un Kitabı'nı okuduğu zaman böyle hissetmişti.

"Kopuş, gemiler, aileler, bugün bildiğimiz dünya " Profesör Wolf detaylandırdı, "hepsi planlanmıştı. Ve E.G. bunu biliyordu."

"İmkânsız," diye tekrarlardı Octavio. Gözleri akşam vakti bir hayvanınki gibi parlıyordu. Serada ışık hızla azalıyordu. Bitkilerin siluetleri camın çivit mavisine karşı zar zor seçiliyordu.

Profesör Wolf sigarayı sigaranın küçük parıltısı kayboldu. Konuşmaları telgraf gibi oldu: "E. G.'nin kitapları tehlikeli. Onlar yüzünden hayatım alt üst oldu. Kelimenin tam anlamıyla. Merdivenimin tepesinden."

"Kim?" Ophelia onu sıkıştırdı. "Seni kim itti?"

Profesör Wolf'un nefes alışları karanlıkta hızlandı. "Beni zorlamadı. Bunu yapmasına gerek yoktu. O bir anda karşımda belirdi. Bana dokunmasına ya da benimle konuşmasına gerek yoktu. Onun sadece varlığı bile beni ... "

Sessiz kaldı. gerek yoktu. Dehşet sesini kısıyordu.

"Ve tüm bu olayın en ironik kısmı ne biliyor musunuz? Artık *onun* neye benzediğini bile hatırlayamıyorum. Kendimi tekrar merdivenden çıkarken görebiliyorum. Basamakların tepesinde beni bekliyordu. Ve sonra . . . Bilmiyorum... bir kabusun içine düşmek gibiydi... hayır... kabusun özüne düşmek gibiydi. Ne bir görüntü, ne bir ses. Sadece saçmalığın uçurumu. Hiçliğin tüm dehşeti." Profesör Wolf panikle aldığı nefesi düzene sokmak için yavaşça, derin derin nefes aldı. "Ertesi gün beni merdivenin dibinde bulan ev sahibemdi. Bedenim ve ruhum parçalanmıştı. Çaldığım kitabın artık evimde olmadığını sonradan fark ettim. Sonradan anıttaki rafına geri konulduğunu öğrendim. Orada kimse bir şey fark etmemiş gibiydi. Babil'de insanlar sadece istediklerini görüyorlar."

Profesör yayların gıcirtısıyla ayağa kalktı.

"İşte 'benim gerçeğim'," dedi, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. "Size daha da acınası olmayacak başka bir şey söyleyemem. Anıt'ta yeni saldırılar olduğunu öğrendiğimde, bir korkak gibi evimden kaçtım ve kendimi buraya kapattım. *Korkuyordum*, içten içe korkuyordum, beni ziyaret etmek için geri dönecekti. Ne kim olduğunu ne de ne istediğini anlayabiliyorum. olduğum tek şey," diye dişlerinin arasından tükürdü, "onu buraya senin çektiğin."

Rüyasındaki sözler Ophelia'ya geri döndü: *Eğer E.G.'yi ararsan, diğeri seni .*

"Sanırım ne istediğini biliyorum," diye fısıldadı. "Matmazel Silence, E. G.'bütün masallarını yakma fırınına attı ve bu kesinlikle onun dehşete düşmesine neden oldu. Bütün masallar," dedi Octavio ve Profesör Wolf'un ağızlarını açıp sözlerini kesmelerini engellemek için daha yüksek sesle, "sadece biri hariç. *Mucizeler Çağı*. O kitap yok edilmekten kurtuldu ve tedavülden kalktı. Eğer gizemli ziyaretçiniz E.G.'nin eserlerini koruyorsa, ki öyle olduğuna inanıyorum, o zaman aradığı şey bu. Belki de Mediana ve Fearless farkında olmadan onun yoluna çıkmışlardır?"

Ophelia'nın sorusu havada asılı kaldı. Üçü arasındaki sessizlik, nihayet çöken gece kadar ağırdı. Octavio'nun iri iri bakan gözleri artık seradaki tek ışık kaynağıydı.

Profesör Wolf'un gölgesi sonunda harekete geçti. Kucağına bir sepet attığında Ophelia sıçradı.

güçlü bir şekilde Gs kokuyordu.

"Ben nöbet tutarken yiyin ve uyuyun. Bu saatte konservatuara götürecek tek bir kuş treni bile bulamazsın. Yatağa yaklaşmadığınızdan emin olun," diye mırıldandı giderken. "Benden başka biri yatarsa istiridye gibi kapanır."

ÇAĞRI

Ophelia geceyi kirli camların ardından yıldızlara bakarak geçirdi. Ara sıra, Profesör Wolf teleskopunu gözüne dayayarak sigarasını yaktığında seranın içinde kırmızı bir ıGık belirliyordu. Onun açıklamalarını oldukça hayal kırıklığı verici bulmuştu. Kopuş ve ailelerin kuruluşunun önceden planlanmış olması dehşet verici bir kavramdı. Ama Ophelia hâlâ kim olduğunu bilmiyordu.

E. G. olduğunu, *Mucizeler Çağı'nın* nerede bulunacağını ve evet ya da hayır, Thorn'un aradığı eserin bu olup olmadığını bilmiyordu. Çevresindeki pek çok insanı travmatize eden katilin kimliği konusunda da aynı derecede karanlıktaydı.

Ona öyle geliyordu ki, bir kez daha cevaplardan çok sorularla baş başa kalmıştı.

Octavio onu sarsıp gökyüzünü işaret ettiğinde Ophelia eğreliotlarının arasında uyukluyordu: Şafak yaklaşıyordu. Sırayla, şüpheli kokulu bir tuvalette yüzlerine su sıçrattılar. Üniformaları çamaşırhaneye gitse iyi olurdu.

Profesör Wolf onlara tek kelime etmeden son sigarasını söndürdü. Siyah sabahlık ceketini giydi, önünü kapatan blunderbuss'ı çıkardı.

sera kapısını açtı ve onları çatılardan geçirerek önceki gün tırmandıkları güvenlik merdivenine yönlendirdi. "Burada ayrılıyorruz," diye ilan etti. "Siz gidin. Ben kalıyorum."

Octavio'nun uzattığı eli gönülsüzce sıktı, onun inişini izledi ve sonra Ophelia'yı omzundan tutarak geri çekti.

"Ona güveniyor musun?" "Evet."

Bu spontane cevap karşısında ilk şaşırın o oldu. İki gün önce Octavio'yu düşmanı olarak görüyordu. Profesörün parmakları omzunda sıkılaştı ve eldivenleri gıcırdadı.

"O hala Pollux'un oğlu, hepsi aynı. Dün konuştuğumuz her şeyi yetkililere tekrarlayacaktır. Yerinizde olsam toplumsal hafızayı manipüle eden insanlara güvenmezdim, özellikle de bildiklerimi öğrendikten sonra."

Ophelia başıyla onayladı.

"Bir ricam var," diye devam etti. "Bana kesinlikle bir iyilik borçlusunuz, genç bayan."

Tekrar başını salladı.

"Memorialda Blaise adında bir asistan tanıyor musunuz?"

Bir kez daha başını salladı ama bu kez daha az inanarak. Borçlu olduğunu biliyordu ama bu iyilik bir arkadaşını tehlikeye atmayı içeriyorsa durum farklıydı. Ancak Profesör Wolf da en az onun kadar garip hissediyor gibiydi. Yanmış ceketinden geriye kalanları çekiştirmeye başlamıştı.

Keçi sakalı, sanki sözlerini söylemeden önce iyice çiğnemek gibi ağzını evirip çeviriyordu.

"Ona . . sadece arkasını kollamasını mı

söyleyeyim?" Ophelia gözlüğünün üstünden ona

baktı,

ve aniden apaçık ortada olana çarptı. İçindeki adam
Şu anda önünde duran Blaise'in hayatıydı.

"O biliyor mu?" diye mırıldandı. "Blaise sana gerçekten ne olduğunun farkında mı?"

Profesör anında kaşlarını tekrar çattı. Kötü taranmış saçları, kötü tıraş edilmiş pirzolaları ve güler yüzlü olmayan ifadesiyle, saygın bir bilim adamından çok vahşi bir hayvana benziyordu.

"Hayır," diye hırladı. "Farkına varırsa bana yardım etmek isteyecek, yardım etmeye kalkarsa da kendi başına bela açacak. İnan bana, bu olmadan da yeterince uğursuz. Sana güvenebilir miyim? Ona göz açtırmayın ama benim hakkımda tek kelime etmeyin."

Ophelia güvenlik merdivenini kavradı ve botlarını dikkatle en üst basamağa yerleştirdi. "Sanırım Blaise bunu senin ağzından duymayı tercih ederdi."

Merdivenden rekor kıran bir yavaşlıkla indi. Hem sağa hem sola, çeşitli seviyelerdeki hareketlerini senkronize etmek onun için son derece zordu. Eski avluya yeniden ayak bastığında kendini tuhaf hissetti. Daha dün burası bir toz girdabıydı. Bugün ise şafak bir göl kadar berraktı. Hava ve hava sanki hiçbir şey gibi durgun görünüyordu.

Ophelia Octavio'yu avlunun ortasında, yeri aramakla meşgul buldu. Korkusuz'un cesedinin nerede yattığını söyleyemezdi ama geriye tek bir iz bile kalmamıştı. Pollux'un muhafızları yeri temizlemişti. Ophelia birden Korkusuz'un oğlunu düşündü. Babasının başına gelenlerden uygun bir şekilde haberdar edilecek miydi? Başka bir ailesi var mıydı?

"Gidelim," diye duyurdu Octavio. "Burada görecektir bir şey kalmadı."

Rıhtıma gittiler, bulut denizine doğru giden ilk gondola bindiler ve şehir merkezine vardıklarında bir taksiden kendilerini kuş treninin ineceği yere götürmesini istediler. Taşıtları havalandığında güneş yeni doğuyordu ama banklar çoktan yolcularla dolmuştu.

Yanında oturan Ophelia gözlüğünün ucuyla Octavio'yu izledi. Saçları yüzünün yarısını kaplıyor, gölgesi alnındaki ve burnundaki yaraları gizliyordu. Görünen tek gözü, yorgunluktan şişmiş bir göz kapağıyla neredeyse örtülmüştü. Kollarını savunmacı bir tavırla kavuşturmuştu ve başparmağı koluna dikilmiştik. Çırak-virtüöz Geridine sürtünyordu. Ophelia onda bir şeylerin değiştiğini hissetti.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye fısıldadı ona.

Octavio uzun bir süre vagonun penceresine yaslanmaya devam etti, dikkati boşlukta kaybolmuştu, sonra dişlerinin arasından fısıldadı: "*Eh bien . . .* Bir gün içinde bir adama vurdum, bir cinayet gördüm ve hayatımın geri kalanından daha fazla yasak şeye tanık oldum.

Hayatım. Derslerden sonra anneme tüm gerçeği anlatacağım. Hangi kararın daha adil olduğunu o bilecek. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Bu son cümleyi söylerken Ophelia'ya sorgulayıcı bir bakış atmıştı. O zaman neyin değiştini anlamıştı. Bu Vizyoner her zaman dünyaya buyurgan bir şekilde bakmış, onun içinde sahip olacağı yerden ve oynayacağı rolden emin olmuştu. Şimdi ise, oldukça basit bir şekilde, şüpheleri vardı.

"Benim düşüncem," diye yanıtladı kadın, biraz düşündükten sonra, "sana en adil görünenin ne olduğuna kendin karar vermelisin."

Octavio ona ani bir yoğunlukla baktı. "Acaba seni biraz olsun sevmeye başlamıyor muyum?"

Ophelia burnunun kıpkırmızı olmasını engellemek için gözlüklerini çıkardı. Kendini pis ve kokmuş hissediyordu; bu beklediği son açıklamaydı!

"Octavio . . . "

"Büyük bir nutuk atmaya zahmet etme," diye hemen araya girdi, sesi olmuş gibiydi. "İlgileniyor olsan bile aramızda hiçbir şey olmayacak ve bu sadece kuraldan kaynaklanmıyor. Hayatlarımız yeterince karmaşık olacak. Ve," diye ekledi, biraz da ironiyle, "sen benim için fazla bulanık bir insansın."

Ophelia gözlüklerini tekrar taktığında Octavio'nun yüz hatları yeniden belirginleşti, koyu teni ve saçları pencereden gelen ıfıkta göze çarpıyordu. Dosdoğru ileriye bakıyor, geleceğe odaklanmıştı. O anda kendini ona hayranlık duyarken buldu. Neredeyse kendisiyle aynı boydaydı, ama ona öyle geliyordu ki

çok daha büyüktü çünkü düşüncelerine, duygularına ve günahlarına sahip çıkma cesaretini göstermişti.

"Çok bulanık, ha?" Ophelia bankın arkasına yaslanıp gevşerken düşündü. Bunu hak etmişti.

Sonunda İyi Aile platformuna indiler. Daha konservatuara giden ana yola çıkmamışlardı ki gözetleme kulelerinin hoparlörleri hep bir ağızdan bağırdı: "Çırak Eulalia, Çırak Octavio, acilen Leydi Helen'in gitmeniz isteniyor."

Birbirlerine gergin bakışlarla baktılar. Geceyi dışarıda geçirmek cezayı hak eden bir kabahatti ama müdür, şartlar kontrolünün dışında olmadığı sürece bir çırağın derse girmemesine asla izin vermezdi.

Bahçeler ve yürüyüş yollarından oluşan labirenti geçtiler, sessizlikleri onlar geçerken aniden susan ağustos böcekleri tarafından vurgulandı. Helen amfityatrosunun Godchildren'i boyunca yürüdüklerinde, yüksek pencerelerden kendilerine doğru dönmüş bir kalabalık gördüler. Bir çağrı kesinlikle Pazartesi günkü radyo derslerinden daha heyecan vericiydi ve terfi yarışında daha az rakip anlamına gelebilirdi.

Ophelia idari binanın girişine yakın bir yere bağlanmış bir zeplin görünce nefesini tuttu. Beyaz yüzeyinde insan yüzlü dev bir güneş altın rengiyle boyanmıştı.

Octavio, "Bizden önce ," dedi.

Bir dizi sütun ve merdivenden sonra ce müdürünün odasına vardılar. Her zaman olduğu gibi, yarı karanlık

Ophelia ışığın aniden değişmesine alışmak için bir an bekledi. Helen'in fil gibi biçimi mermer masanın arkasına oturmuştu; sandalyesinin eklemli kolları ilk kez hareketsizdi. Odada üç kişi daha vardı: kolunun altında miğferiyle bir aile muhafızı, kulakları dışarıda bir fotoğrafçı ve Leydi Septima. Sonuncusu oğlunun yaralı yüzünü gördüğünde gözünü bile kırpmadı.

"Bilgi barışa hizmet eder," dedi Octavio ve Ophelia selamlayarak, esas duruşa geçtiler.

"Bilgi barışa hizmet eder," diye cevap verdi muhafız. Sakalı yükselen bir dalga gibiydi, her bir kılı kahverengi teninde gümüş gibi parlıyordu. Aslan burnuna ve kuvvetli solumasına bakılırsa, o bir koku alma uzmanıydı.

"Leydi Septima'nın oğluna bu çağrının neden olduğu rahatsızlık için şimdiden en içten özürlerimi sunuyorum. Not verme töreninin yakın olduğunu biliyorum, derslerinizin aksamasını istemezsiniz."

"Anlıyorum," diye düşündü Ophelia. "Benim için önemli değil." En azından ses tonu ayarlanmıştı.

"Burada Octavio benim oğlum değil, diğerleri arasında bir çırak," dedi Leydi Septima kayıtsızlıkla. "Tıpkı burada olduğu gibi, ben de onun annesi değil, Sör Pollux'un özel temsilcisiyim. Onu görevinizin gerektirdiği gibi sorgulayın."

Muhafız onayladı ve daha fazla uzatmadan masanın mermerinde çınlayan bir nesne bıraktı. "Çırak Octavio, bu sana mı ait?"

Korkusuz'un kopardığı altın zincirdi bu. Ophelia bir ucunda küçük bir esh parçasının takılı kaldığını fark edince midesinin kasıldığını hissetti.

Octavio, "O bana ait, *mösyö*," diye karşılık .

"Dün, güçsüzler mahallesindeki bir binanın avlusunda, güçlerimizin yıllardır aktif olarak takip ettiği bir kışkırtıcının cesedine yakın bir yerde bulduk. Sana bunu yapan o adam mı?" diye sordu muhafız, Octavio'nun yaralarını göstererek.

"Gerçekten de öyle *mösyö*, ama onun ölümünden ben sorumlu değilim."

Muhafızın yüzü, gümüşü bıyıklarının iki yana fırlamasına neden olan nazik bir gülümsemeye dönüştü. "Hiç kimse değil. Merak etmeyin lordum, ölüm nedeni söz konusu değil."

Ophelia onun daha neye ihtiyacı olduğunu merak etti. Şişkin gözleri, açık ağzı, kasılmış vücudu hatırladı. Babil'de insanlar sadece görmek istediklerini görürler. Profesör Wolf haklıydı.

Helen'in masanın diğer tarafında, sandalyesinde hareketsiz duran, uzun, örümcek gibi bacaklarını birbirine bastırmış devasa bedenini düşündü. Optik aleti opera gözlüğü gibi ziyaretçilerine yönelmişti ama izleyici rolünü bırakmaya niyetli görünmüyordu.

"Tespit istediğimiz şey," diye devam etti muhafız, "Korkusuz ve Neredeyse Suçsuz'un şiddetten gerçekten suçlu olup olmadığıdır. Bunu söylemek üzücü,

Ama o baş belası, şehrimizdeki en zayıf ve en kolay etki altına alınabilen unsurlar arasında - kesinlikle göreceli olarak- bir popülerliğe sahipti. Ölümünün onu bir kahramana dönüştürmesine izin vermeyeceğiz," diye homurdandı, burun delikleri öfkeyle açılmıştı.

Parlak bir ışık külü ofisin kasvetini yarıp geçti. Kulakları dışarı fırlamış fotoğrafçı Octavio'nun vesikalık fotoğrafını çekmişti. Ophelia yarın *Of cial Journal*'ın Octavio'nun yaralarının yakın çekim fotoğrafını yayınlayacağından bir an bile şüphe duymadı.

"Hepsi bu kadar," dedi muhafız, altın miğferini takarken. "İşbirliğiniz için teşekkür ederim."

"Ben de şiddetten suçluydum."

Octavio'nun ifadesi zamanın durmasına neden oldu. Leydi Septima'nın ifadesiz göz kapakları bir kıvılcımın aralarından süzülmesine izin verdi. Fotoğrafçı ekipmanlarını kaldırırken dondu kaldı. Helen bir dağ gibi hareketsiz kaldı.

Octavio da sakin bir tavır . Hemen arkasında duran Ophelia onun ellerinin titremesini önlemek için arkada kavuşturduğunu gördü. Neredeyse her Çeyi anlatma dürtüsüne boyun eğecekti ama Octavio yan bakarak onu vazgeçirdi. Bu tek bağına vermesi gereken bir savaşı.

"Cesedin üzerinde çürükler bulmuş olmalısınız," diye ısrar etti. "Bunlar ona indirdiğim darbelerin izleri."

Aile muhafızı bir an tereddüt ettikten sonra Leydi Septima'ya bir bakış attı ve ardından bıyıklarını işaret doladı. "Bu üzücü bir durum, *en effet*. Bununla birlikte, bunu düşünmüyorum

Raporumda yer alacak kadar önemli bir ayrıntı. Size iyi günler dilerim."

Muhafız ve fotoğrafçı selam verip terk ettiler. Octavio kapının arkalarından kapanışını yüzünde Ophelia'nın daha önce hiç görmediği bir ifadeyle izledi. Son yirmi dört saat içinde yaşadığı hiçbir şey onu bu kadar sarsmamıştı.

"Bir ayrıntı mı?" diye tekrarladı. "Anne, anlamıyorum, benim de yaptıklarımdan sorumlu olmam gerekmiyor mu? "

Leydi Septima sadece bir bakışla onun sözünü kesti. "İşte, ben senin annen değilim, Çırak Octavio. Kanun ve düzen temsilcilerinin kararları hakkında hüküm vermek de sana düşmez. Çırak Eulalia, güçsüzlerin mahallesine yapılan bu gezinin arkasında sen mi varsın?"

Sesi de gözlerindeki bakış kadar sertleşmişti. O andan itibaren Ophelia, Leydi Septima'nın kendisinden nefret ettiğinden emindi. O mükemmel küçük oğlunu yoldan yabancı oydu. Şimdi halletmeleri gereken kişisel bir işleri vardı.

"Evet."

"Çırak Octavio'yu size katılması için teşvik ettiniz mi?"

"Evet."

"Korkusuz ve Neredeyse Suçsuz ile karşılaşmayı kasten mi kışkırttınız?"

"Hayır."

"Ama orada onunla karşılaşma ihtimalinin olmadığını iddia edebilir misiniz?"

Ophelia'nın çenesi gerildi. Leydi Septima'nın soruları çarpıtma tarzı onları suçlayıcı hale getiriyordu. Helen sanki bu konuda hiçbir söz hakkı yokmuş gibi bu sorgulamayı sessizce izledi. Ophelia'nın davası Pollux'un bir temsilcisinden ziyade onun yetki alanına girmiyor muydu? Bu aile ruhu ikiz kardeşi kadar kolay manipüle edilebilir miydi?

"Böyle bir şeyi iddia edemem, ama bilmiyordum " "Notların verilmesinin yakında gerçekleşecek mi?" Leydi Septima devam etti.

Ophelia'ya detaylandırması için zaman tanıyarak. "Evet."

"Sınıf arkadaşınızın çıraklığını tehlikeye attığının, üstelik onun hayatını tehlikeye attığının farkında mısınız?"

"Evet."

Ophelia sesinin ona ihanet etmesini engelleyememişti. Leydi Septima'nın her sözü ona biraz daha suçluluk duygusu aşılyordu.

"Olayları kendi açımdan anlatmak için izin istiyorum," diye araya girdi Octavio. "Çırak Eulalia'ya kendi özgür irademle eşlik ettim. Öncü olarak ortaklaşa bir araştırma yürüttük. Keşfettiğimiz şey burada tartıştığımız şeyden çok daha önemli. Size açıklama yapmamıza izin verirsiniz . . . "

"İfadeniz çoktan dinlendi," diye tısladı Leydi Septima, ses tonu nal gibiydi. "Çırak Octavio, ben

derhal bölümünüze dönmenizi emrediyorum. Yolda in rmary ve vestiyere uğrayacaksınız. Bu kurum için çok kötü bir görüntü sergiliyorsunuz."

Oğlun gözleri annenin gözlerini uzun süre, birbiriyle çatışan iki res gibi tuttu. Ophelia Octavio'nun gözlerinin yavaş yavaş söndüğünü gördü. Zinciri kendisinden koparıldığında bile böyle bir acı göstermemişti. Tüm yanılsamaları arasında onun için en değerli olanı kaybetmişti.

Kapıyı çarptı. Helen'in dev gibi ağzı bu sesle yüzünü buruşturdu.

"*Madam,*" diye devam etti Leydi Septima, topuklarının üzerinde ona doğru dönerek. "Bu vaftiz kızlarınızdan birini ilgilendirdiği için, ceza seçimi size kalmış. Bununla birlikte, size derhal sınır dışı edilmenizi tavsiye etme gösteriyorum."

"Reddediyorum!"

Kelimeler Ophelia'nın öfkesiyle birlikte patlamıştı. İlk kez, tüm sinir uçlarına uzanan pençelerinin tamamen farkındaydı. İlk bir içgüdü ona bu pençeleri kullanarak Leydi Septima'yı, kendisinin Octavio'yu yaraladığı kadar acı verici bir Çekilde nasıl yaralayabileceğini fısıldadı.

Sadece kendi sinir sistemini onunkine bağlaması gerekiyordu.

Sadece tek bir düşünceye ihtiyacı vardı.

Ophelia gözlüğünü çevirip derin bir nefes aldı. Ertesi saniye, hissettiği cazibeye yenik düştü.

"Reddediyorum," diye tekrarladı, daha kontrollü bir sesle. "Söylemem gerekenleri söylememe izin verilmeden kovulmayı reddediyorum."

"Dinliyorum."

Helen'in sesinde mineral bir tını vardı, sanki vücudunun içi masasıyla aynı mermerden yapılmıştı. Çağrının başlamasından bu yana ilk kez konuşuyordu. Sadece üç kelimeyle odadaki varlığını yeniden ortaya koymuştu.

Ophelia tüm dikkatini kendisine çevrilmiş olan optik alete odakladı. Leydi Septima'yı görmezden gelmeliydi; eğer kadın notların verilmesinden birkaç gün sonra ondan kurtulmaya bu kadar hevesliyse, onun gelecek vaat eden bir virtüöz olduğunu görmekten korkuyor ve bu yüzden onu bunu yapabilecek kapasitede görüyor olmalıydı. Ophelia Thorn'u her hayal kırıklığına uğratmıştı, bunun için mücadele etmeyi ona .

"İyi Aile'ye katılma fırsatı verildiği için minnettarım. Burada sadece aile gücümü geliştirmemi değil, aynı zamanda bilgi birikimimi genişletmemi sağlayan kaliteli bir eğitim aldım. Bunun karşılığında okuma grupları için çok çalışarak katkıda bulunmaya gayret ettim. Tıpkı Sekreteryah'da Mediana'dan görevi devralarak bana duyulan güvene layık olduğumu kanıtlamaya çalıştığım gibi."

Ophelia boğazını temizledi ve diyaframını rahatlatmak için sırtını dikleştirdi. Küçük sesinin ele geçirmesine izin vermeyecekti. Bugün her zamankinden daha fazla sesini duyurma zamanıydı.

"Çıraklık dönemimden aklımda kalan tek bir şey varsa, da Öncülerin

Bilgi onlara gelmeli; onlar gidip bilgiyi aramalı. Ben de öyle yaptım. Bazı eşsiz ciltlerin Anıt'ta yakıldığını keşfettim ve nedenini anlamak için bir soruşturma başlattım. Çırak Octavio da bana yardım etti. Profesör Wolfun soruşturmamızın bazı kısımlarına ışık tutabileceğini düşündük, ancak onu evde bulamadık. İşte bu koşullar altında istemeden de olsa Korkusuz ve Neredeyse Suçsuz ile karşılaştık."

Ophelia'nın az önce anlattığı tüm olaylar kesinlikle doğrudu ama en önemlilerini atlamayı tercih etmişti. Leydi Septima'ya daha fazla açıklama yapma riskine girecek kadar güvenmiyordu. Yine de göz kapaklarının hafifçe titremesinden anlaşıldığı kadarıyla Çağkınılığı samimiydi.

Helen pakidermik bir yavaşlıkla sandalyesini çevirdi. "Bu doğru mu? Anıtın üzerine kitaplar mı atılmış? Bu Anıt'ın amacına aykırı değil mi?"

"Farkında değildim," diye itiraf etti Leydi Septima isteksizce. "Ama bu hiçbir şekilde mazur göstermez, Çırak Eulalia. Gelip bana bundan bahsetmeliydin."

Ophelia sırf ayak bileklerindeki kanatları takırdatmak için bir adım öne çıktı. "tüm elementler yoktu. Önce kaynağa dönmek istedik. Tıpkı bize öğrettiğiniz gibi profesör."

Leydi Septima'nın kendi öğretilerini ona karşı kullanmak çok tatmin ediciydi. Ophelia onu aniden

Üniformasındaki altın süslemelere rağmen daha az göz kamaştırıcıydı.

Helen bitmek bilmeyen ağlarını çözdü, bir dolmakalem kaptı ve bir not karaladı.

"Çıracak Eulalia okuldan atılmayacak. Tıpkı diğer çıracılar gibi o da not verme törenine katılma hakkına sahip olacak ve onlar gibi aday virtüöz statüsüne kabul edilecek. Ancak," diye ekledi, tam Ophelia ona teşekkür edecekken, "bu olayda gösterdiği gurur ve muhakeme eksikliği, Öncülerimden beklediğimin tam tersidir. Bu nedenle Çıracak Eulalia tören gününe kadar tecrit odasında kilit altında tutulacak. Konservatuardaki çıracılık eğitimini tamamlayamayacak; kimseyle iletişim kuramayacak ve yaptığı kabahatler le adresine kaydedilecek. Bu zamanı iyi bir şekilde değerlendireceksin, çıracak," diye bitirdi Helen, hüzünlü bir sesle. "Tecrit odası bunun için ideal bir yer."

Ophelia artık onu duyamıyordu. Kanı kulaklarında bir çamaçır makinesinin tamburu gibi çarpıyordu. Acımasızca farkında olduğu tek gerçeklik Leydi Septima'nın muzaffer gülümsemesiydi.

BOŞLUK

Ophelia tecrit odasını hiç görmemiş olsa da hakkında her Ėeyi duymuştu. Konservatuardaki en korkulan odaydı ve asiler için ayrılmıştı. Orada geçirilen tek bir saatin bile bütün bir gün gibi geldiği ve uzun süre kalmanın insanı delirttiği söylenirdi. Ophelia bu odanın varlığından kuşkulanmıştı ama Elizabeth onu bahçenin en arka tarafına, ormanın sarmaşıklardan oluşan bir ağdan ibaret olduğu yere götürürken artık kuşkulanmıyordu. Bağdaş kurmuş oturan bir kadın heykelinin önüne geldiler, başı fil başıydı. Heykel, kıvrımlı kökleri taşın üzerine dökülen ağaçların yarıklarına yerleşmesine yetecek kadar anıtsaldı. Elizabeth kaidenin merdivenlerini tırmandı ve sonra botunun ucuyla çalıları temizleyerek taştaki dairesel bir kapağı ortaya çıkardı.

"A onu, ırak Eulalia. Gelenek böyle."

Ophelia sapı birkaç kez çevirdi. Bir simyacının paslanmaya karşı dayanıklı alaşımından dövülmüş olmalıydı çünkü bariz yaşına rağmen hiç direnç göstermiyordu. Ancak kapağı kaldırmakta zorlandı: kapak vücudunun kadar kalındı! gözlükleri beyazladı üzerinde

kaidenin taşının içinde birkaç metre aşağıya inen karanlık bir kuyu keşfetti.

"Gerçekten aşağı inmeliyim."

Bu bir sorudan çok bir onaylamaydı. Ophelia başka seçeneği olmadığını biliyordu. Bir aile ruhunun hükmüne karşı çıkmak, kendini kanun kaçağı ilan etmek anlamına gelirdi.

Elizabeth yanında getirdiği kuru meyve sepetini gelişiğüzel yere bıraktı. Hasır, kuyunun dibine çarptığında garip bir şekilde yankılandı. "Aşağıda yeterince su ve ışık bulacaksın. En azından bana öyle söylendi. İzolasyon odasına hiç girmedim. Hafta sonunda seni almaya geleceğim, törene kadar sana eşlik edeceğim. Yiyecekleri karneye bağladığınızdan emin olun; kimse size yiyecek ."

Ophelia, Elizabeth'in her zamanki gibi "Şaka yapıyorum," diyeceğini sanıyordu ama görünüşe bakılırsa bu kez öyle olmamıştı. Birkaç gün ve birkaç gece boyunca bu kuyunun dibinde tek başına kalacağı düşüncesi klostrofobisinin aniden kabarmasına neden oldu.

"Acaba. . . durumu Sör Henry'ye açıklar mısınız?"

"Onun için endişelenme, çırak. Senden önce Mediana'nın yerini aldığı gibi o da senin yerini alacak."

Ophelia bu sözleri duymanın ne kadar acı verici olduğunu belli etmemeye çalıştı. "Sence hâlâ senin gibi bir Öncü olma şansım var mı?"

"Sanmıyorum, hayır."

Ophelia onun sürekli tarafsızlığına alışkın olsa da, bundan vazgeçmesini takdir ederdi.

Bugün. Kuyunun basamaklarından inerken Elizabeth eğildi ve yanaklarına yapışan saçlarını kulaklarının arkasına itti. "Ama ben Leydi Helen'a güveniyorum. Sen de inanmalısın."

Elizabeth bu tavsiyeyle birlikte kuyunun kapağını kapattı. Çilleri Ophelia'nın dış dünyada gördüğü son şeydi. Tıpkı onun sesinin son ses olması gibi: Kuşların, maymunların ve böceklerin çığlıkları yerini keskin bir sessizliğe bıraktı. Ophelia göğsünün çarptığını hissetti, çünkü endişe onu yeniden ele geçirmişti.

Burada yalnız kalmak istemiyordu.

Kapağa vurma ve Elizabeth'kapıyı yeniden açması için yalvarma dürtüsüyle savaştı. Yavaşça, derin bir nefes aldı. Hava pek güzel kokmuyordu ama solunabilirdi. Parmaklarını basamaklardan çözdü ve bir ayağını diğerine atarak inişe geçti.

Birkaç Heliopolis ampulü kuyunun dibine soğuk bir ışık saçıyordu. Tecrit odası temel ihtiyaçlarla döşenmişti: bir tuvalet kabı, perdesiz bir duş, bir lavabo, bir ecza dolabı, şilte ve aynalar. Bir sürü ayna. Her duvar bir aynaydı. Tavan aynaydı. Tavan bile aynaydı. Ophelia, Elizabeth'in kuyuya bıraktığı kuru meyve sepetini eline aldığı anda, hareketleri sonsuza kadar çoğaldı. Kendisini aynı anda hem önden hem de arkadan görüyordu, sürekli küçülüyordu. Kendisini sanki sınırlı bir alanda değil de, binlerce insan tarafından doldurulmuş çok yönlü bir tünelin ortasındaymiş gibi hissediyordu.

diğer Ophelialar. Ve tek birinden bile kaçamadı.

Ne bir telefon ne de bir periskop vardı ve zihni meşgul edecek hiçbir şey de yoktu. Okuyacak, yazacak, boşluğu ve sessizliği giderecek hiçbir şey yoktu. Sadece o vardı. Sadece o vardı.

için ideal bir yer.

Ophelia tecrit odasının bir köşesine oturdu, bacaklarını yukarı çekti ve yüzünü kollarına gömdü. Zaman onun üzerinde bir tutkal gibi akıyordu. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu; odada saat de yoktu.

-Ama ne kadar uzun süre yığılıp kalırsa o kadar uykusu . Üst üste iki uykusuz geceden sonra uyumaya ihtiyacı vardı. Ama uyuyamıyordu. Ne zaman uykuya olsa, vücudu ona sıçramasına neden olan bir elektrik şoku gönderiyordu. Odanın köşesinden çıkmaya cesaret edemiyor, sayısız tepkisinin tarafından işkence görüyordu. Rahat değildi ama şilteden gelen pis koku daha da kötüydü.

Elizabeth tuzak kapısını ne zaman kapatmıştı? Bugün mü? Dün mü? Yukarıda gece miydi? Ophelia en azından gongun sesini duyabilseydi. Buradaki tek ses organikti, su tesisatından ve midesinden geliyordu.

Eldivenlerinin dikişlerini teker teker kemirirken, düşünceleri her yöne saptı: Tanrıya, Öteki'ne, E. G.'ye, LUX'a, Kopuş'a, yoluna dehşet saçan o gizemli kişiye.

Ophelia düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı ama aynaları dikkatini dağıttı. O bir aynaydı.

Ziyaretçi. Burada kendini rahat hissetmesi gerekirdi ama endişe onu felç ediyordu. Gücünü en son kullanmaya çalıştığında, bu çok sıkıntılı olmuştu. Reaksiyonuyla tekrar yüzleşmekten korkuyordu ve sadece korkuyor olmanın bile herhangi bir ayna geçişini imkânsız hale getirdiğini biliyordu.

Çünkü Octavio haklıydı. Çünkü o çok bulanık bir insan olmuştu.

Nereye gitmiş olabilir ki? Bildiği kadarıyla İyi Aile gemisinde başka ayna yoktu. Etkilenmiş olduğu en yakın ayna Memorial tuvaletlerindeydi ve o kadar mesafeyi kat edemezdi.

Ophelia daha da sıkı kıvrıldı. Asıl soru "nereye?" değil, "neden oraya gitmeli?" idi. Thorn artık onu beklemiyordu. İşbirliklerine son vermişti. Aradığı kitabı ona bir tepside sunabileceğini düşünmüştü ama olan biten her şeye, öğrendiği onca şeye rağmen hiçbir ilerleme kaydedememişti. Aksine, gelecek vaat eden bir virtüöz olma şansını tehlikeye atmıştı.

Thorn'a yardım etmeyi başaramamıştı. Tekrar.

Bitkin düşen Ophelia kendini zemine bıraktı. Bu buz gibi büyük aynanın üzerinde yatarken, tavandaki sayısız yansımasını garip gök cisimleri olarak gördü. Ve sonra hiçbir şey görmedi. Düşünceleri seyreldi, uyku onu sardı ve battığını hissetti.

Ophelia uyandığında, sanki bir gölün yüzeyinin altında sürükleniyormuş gibi, parçalanmış görüntüler, dalgalanan renkler, çarpıtılmış sesler gördüğü bir bulanıklık içindeydi. Ne korku ne de şaşkınlık hissediyordu. Aslında, kendini nadiren bu kadar sakin hissetmişti. Sanki uzay ve zamanın gerilimli ağında kayıyormuş gibi hissediyordu. Küçük ve uçsuz bu yeri, içinden hiç durmadan yüzlerce kez geçtiği için tanıyordu. Uyurken tecrit odasının tabanı onu yutmuş ve bir daha yüzeye çıkmamıştı. Hiçbir yerde değildi. O her yerdeydi.

Aynaların arasındaki boşluktaaydı.

"Neden Babil'desin?"

Thorn'un sesi Ophelia'nın üzerinde bir diyaazon gibi titreşiyordu. Fiziksel olarak burada, onun yanında, boşluğun içinde değildi ama sorusu fazlasıyla gerçektir. Bu, yeniden bir araya geldikleri akşam ona söylediği ilk şeydi. Geçmişten gelen bu yankı şimdi bir sarkacın salınımının kaçınılmazlığıyla ona geri dönüyordu.

Thorn neden ona nedenini sormuştu? Kendi sorusunun tek cevabının kendisi olduğu açık değildi miydi?

Bu düşünce Ophelia'nın aklına daha yeni gelmişti ki, boşlukta bulunmasının nedenini anladı. Bu boşluk onun içsel durumunun bir yansımasıydı. Ne çocuk ne de yetişkin, ne kız ne de kadın, hayatının zirvesinde sıkışıp kalmıştı. Thorn'dan ona asla sunmadığı sözler ve jestler beklemişti. Hiçbir zaman "biz" dememişti. Hiçbir zaman ona elini uzatmamıştı. Hiçbir zaman kendini çıplak bırakmamıştı.

Gerçek, tek gerçek, onun korkak olduğuydu.

Bu farkına varıŖ sarsıntı gibi içinden geçti; varlığının yüzeyi sanki yumurta kabuğu gibi kırılıyormuŖ hissetti. Bu acı veriyordu ama Ophelia bunun gerekli bir acı olduğunu biliyordu. Eski kimliği paramparça olduğunda çektiğı acı da artmıştı.

Öldüğünü hissedebiliyordu. Sonunda yaşayabilecekti.

*

Ophelia küçükken bir keresinde dünyanın ters yöne gittiğini görmek için bahçede geriye doğru koŖarak kendini eğlendirmişti. O sırada ayağı bir topa takılmış ve kendini geriye doğru devrilmiş hissetmiş, artık aŖağı ile yukarıyı ayırt edemez hale gelmişti.

Boşluktan çıkarken hissettiğı şey tam olarak buydu. Gerçek dışılık hissiyle geriye doğru düştü. Sırtı aniden yere çarptı. Çarpmanın etkisiyle ciğerleri boşaldı. Birkaç uzun saniye boyunca artık nefes almıyordu. Sersemlemiş bir halde gözlüklerinin üzerinden, üzerinde parıldayan örümcek ağları labirentine baktı. Tonozlu tavanın ortasındaki bir açıklıktan ay ışığı kadar soluk bir parıltı geldi.

Ophelia boşluktan ayrılmış olabilirdi ama tecrit odasına geri dönmemişti.

Ayağa kalkarken örümcek ağlarına dolandı. Kendini içinde bulunduğu yer bulanık bir alacakaranlıkla ykanıyordu. Tavandaki küçük açıklık dışında görünürde bir kapı ya da pencere yoktu. Ancak odadaki eski bir aynadan bir görüntü çıkıyordu.

belirsiz bir . Yüzeyi kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı, Ophelia'nın bedeninin çıktığı yer hariç: o toz, düşüşünün ardından hâlâ havada duruyordu.

O neredeydi? Hiç bir aynadan nasıl geçmiş olabilirdi? Animist fiziğinin tüm yasaları çiğnendi.

Ophelia çok geçmeden bu aynanın tek özelliğinin bu olmadığını fark etti. Havada asılı duruyordu. Babil'de sık sık görüldüğü gibi havada asılı durmuyordu. Aynaya yaklaşıldığında, etrafının hem şeffaf hem de -Ophelia'nın elini içinden geçirebildiği kadarıyla- ruhani bir panelle çevrili olduğu anlaşıyordu. Yapıştırıldığı duvardan geriye sadece bir hayalet kalmıştı.

Ophelia odanın etrafına ve ıGıgın kaynağı olan tavana hızlıca bir göz attı. Ve birden neredede olduğunu anladı: Anıt'ın kalbinde, Secretarium'da, ağırlıksız bir şekilde

ikinci küreyi açıyor. Önündeki bu ayna orijinal binanın en üst katlarından birine aitti. Kopma anında binanın diğer yarısının çöktüğü yerde asılı duruyordu. Her nedense, diğer her şeyle birlikte boşluğa düşmemişti. Saçma bir şekilde havada sabit kalmıştı. Birisi bu anomaliyi gizlemek için küreyi anomalinin etrafına inşa ettirmişti. Bu, Tanrı'nın işi ? Bugün kaç kişi bu asılı aynanın varlığından haberdardı?

"Güçlü oda," diye fark etti sonra. "Nihai gerçek.

Ophelia eldiveniyle aynanın üzerine çökmüş olan tozu hafifçe ovarak temizledi. Eğer haklıysa, bu nesne birkaç yüzyıllıktı. Hiçbir ayna gümüşünü kaybetmeden bu kadar uzun süre dayanamazdı. Normalde aynada kendi yansımasını görmemesi gerekirdi.

Ve gerçekten de etkilenen onun yüzü değildi. Karşısındaki kadın da aynı küçük boylu, aynı kahverengi saçlı, aynı gözlüklüydü ama o değildi.

Dudakları aynı anda hareket etti:

"Ben Ophelia'yım," dedi Ophelia.

"Ben Eulalia," dedi .

Ophelia gözlerini kapadı ve sonra yeniden açtı: görüntüsü yeniden kendisine ait olmuştu. Eldivenlerinin düğmelerini açtı, ceplerine koydu ve nemli avuçlarını birbirine sürttü. Başına gelenlerden hiçbir şey anlamıyordu ama bir şeyden emindi: Bu aynayı okumak zorundaydı.

Düşüncelerini teker teker elledi, sayısız mum gibi söndürdü. Kendini hazır hissettiğinde, çıplak ellerini yansımasının ellerine bastırdı. Aklına gelen ilk görüntü, tamamen mantıklı olduğu gibi, aynanın içinden kendi düşüşüydü. O andan itibaren artık hiçbir şey beklendiği gibi ilerlemiyordu.

Ophelia sanki kendi yansımasının onu emdiğini hissetti. Hafızası bir eldiven gibi ters yüz olmuştu. Farklı bir çağdan kalma eski anılar bilincinin derinliklerinde alev alev yanıyordu. Anılar o kadar güçlüydü ki Ophelia

tıpkı binanın bir zamanlar yaptığı gibi. Bir yarısı aniden ona yabancı hale gelmişti.

Bu yarısı, kendi yerine gördüğü küçük kadına tıpatıp benziyordu. Kadın büyük aynaya bakarak daktilosunu tıkırdatıyordu, o zamanlar daktilonun asılı durabileceği bir duvar vardı. Ophelia tiyatrodaki bir seyirci gibi kadının gözlerinin içinden bakıyordu. Koyu renk ve asi saçları uzun zamandır yıkanmadığı için alnına yapışmıştı. Burnu sürekli akıyor, bir eliyle mendilini kullanırken diğer eliyle yazmaya devam etmek zorunda kalıyordu.

"Yakında," diye mırıldandı aynaya. "Yakında, ama bugün değil."

Ophelia sahneyi kadının gözlerinden, arada ayna olacak şekilde izledi. En azından öyle yapmaya çalıştı. Kadının görme yeteneği de kendisi kadar zayıf görünüyordu ve gözlüklerini takmamıştı. Odada başka kimse yoktu ama sahanlığın her yerinde buruşturulmuş kâğıtlar vardı.

Kapı çalındı. Ophelia hemen yazmayı bırakıp aynanın üzerine kalın bir perde çekerek aynayı tamamen kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Kapı açıldı ve belli belirsiz bir silüet görüldü; Ophelia ona yaklaştıkça tanıdı. Bu, kaydını değerlendirdiği bekçiydi. Rüyasında olduğu gibi, küçük, çelik çerçeveli bir gözlük ve savaşta yaralanmış çenesini gizlemeye çalışan bir türban takıyordu. Elindeki kâğıt ve mendilleri fark edince kaşlarını çatmaktan kendini alamadı.

sahanlığa saçılmıştı. Sertliğı bir zamanlar olduğu askeri adamın kalıntılarıydı.

Ophelia dikkatle burnunu sildikten sonra, "Reaktif madde yok," diye onu rahatlattı.

Bekçi gözlüklerini becerikli bir şekilde çıkardı. Ama bu yaşlı ellerinin titremesine engel olmadı. "Lanet olası bir sorunumuz var."

Konuştuğu lehçe Ophelia'ya yabancı geliyordu. Yine de en ufak bir çekmeden anladı. Hatta ona kendi dilinde cevap verecek kadar kibardı:

"Aman Tanrım, şimdi ne yaptı?"

"Bütün serçelerimizi öldürdü, yaptığı şey bu. O kuş kafesine girmesini istemedim ama kendini durduramadı. Bir gün, yemin ederim beni öldürecek."

Bekçi, sanki diğer tarafta bir varlık olmasından korkuyormuş gibi endişeyle arkasına, kapıya doğru baktı.

"Sabırlı ol," diye iç geçirdi Ophelia. "Diğerleri gibi o da kendini kontrol etmeyi öğrenecek."

"O lanet olası veletler gibi değil."

Bekçi onun görüş alanından kayboldu. Yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturdu. Gözlüklerini takmadan yazdığı için gözleri ağrıyordu. Kronik sinüzitinin de bir faydası olmamıştı.

"Onun rolü farklı," dedi. "O okulu koruyor."

"Ve bu lanet okulu da ben koruyorum," diye homurdandı bekçi, deforme olmuş dudaklarının arasından. "Eğer o lanet olası askerler lanet olası adamıza ulaşırsa, onları lanet olası tuzlu suya geri atacağım."

Ophelia mendilini bir top haline getirip diğerlerine katılmak üzere sahanlığa fırlattı ve bekçinin öfkeli bir homurtu çıkarmasına neden oldu.

"Sen sadece bir erkeksin," dedi ona nazikçe. "Ve ben de sadece bir kadıyım. Biz sınırlıyız, sen ve ben. O değil. Şu andan yeni insanlığın gelişine kadar hepimizi koruyacak. Ona güvenin."

Ona inanın. Bu dört kelime Ophelia'nın içinde yankılanırken, yaşlı bekçi, kâğıtlar, mendiller, daktilo ve tüm oda halkalar gibi kayboldu. Tekrar Ğimdiki zamana döndüğünde, tecrit odasının ortasında uzanmış, denizde boğulmuş biri gibi hem donmuş hem de yanıyordu.

Farkında bile olmadan Anıt'ın ikinci küresinden ayrılmış ve boşluğu ters yönde geçmişti. Uzun bir süre, yüzünden damlayan ter damlalarıyla yerdeki görüntüsüne . Ailesinin gücü hâlâ derisinin üzerinde titriyordu.

Hiç bu kadar farklı hissetmemişti. Kendini hiç bu kadar çok hissetmemişti.

Her şeyi biliyordu. Kişinin Tanrı'ya eşit olmasını sağlayan kitabın nerede olduğunu biliyordu. Onu kimin ve neden koruduğunu biliyordu. Daha doğrusu, bildiğini biliyordu. Tüm cevapları bir an için görebiliyordu.

damarlarında atıyordu ama henüz onlara erişememişti.

Ophelia soyundu, duş aldı ve sonra biraz meyve yedi. Her bir hissi yeni bir keskinlikle yaşadı. Eldivenlerini tekrar giymedi; bir kez olsun, bir bariyer koymadan dünyaya dokunuyormuş gibi hissetti. Duygularının her yerde olması artık onu rahatsız etmiyordu.

Yeterince dinlendiğini hissettiğinde, Ophelia aynaların ortasına oturdu ve ellerini sıkıca bağladı. Bu kez okumayı öğrenmesi gereken kendi bedeniydi.

Nefes alıp verişini dikkatle dinledi. Tüm düşüncelerini, en önemsiz olanları bile dikkatle dinledi. Yavaş yavaş kendisine ait hale gelen tecrit odasının sessizliğini dikkatle dinledi. Zaman kayboldu.

Hatırlamak için kendini daha iyi unuttu.

İzolasyon odasına bir ışık huzmesi doldu ve bir nehir gücüyle aynalardan sekti. Dalgalarında ormanın seslerini ve kokularını taşıyordu.

Yukarıdaki kapak yeniden açılmıştı.

"Hâlâ hayatta mısınız?" Elizabeth'in soğukkanlı sesi aşağıya seslendi.

Ophelia gün ıGığının parlaklığından kör olmuG bir halde yavaGça ayağa kalktı. Kollarına hemen bir paket düştü. Yeni bir üniformaydı.

"Hazırlan, çırak. Tören bizi bekliyor."

İstenileni yaptı. Hâlâ ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

TÖREN

Lüks hava gemileri, ying whaxiler ve Zephyrian gondollarından oluşan bir filo Babil'in Anıtına inmişti. Devasa panayır balonları gibi oraya bağlanmışlardı ve gökyüzünü renk cümbüşüyle süslüyorlardı. Ekstra kuş yerleştirilmişti, ancak küçük gemi hepsini barındırmak için çok küçüktü; bir kazadan kaçınmak için her birinin istasyonda kendisine ayrılan süreye sadık kalması gerekiyordu.

Ophelia kendi bölümünün üyeleriyle birlikte bunlardan birinden indi. Yolculuk boyunca kimse ona tek kelime etmemişti ve bunun iyi bir nedeni vardı: Kahinler botlarının parmak uçlarına bakıyorlardıBelki de hayal görüyordu ama hepsi hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Girişin yüksek, cam kapılarından geçtiler. Öncüler, avukatlar, mühendisler, kâtipler, muhafızlar, sanatçılar: tüm İyi Aile şirketleri devasa avluda toplanmıştı. kadar sıkışık bir şekilde sıralanmışlardı ki, üniformaları gümüşle süslenmiş gece mavisi kumaştan geniş, tek bir uzunluk oluşturmak için birbirine dikilmiş gibi görünüyordu. Çırak ve hevesli virtüözler, dev ikiz aile ruhlarının üzerinde durduğu kürsüye bakıyordu. Helen'in optik görüntüsü de garip bir şekilde rahatsız ediciydi.

Pollux'un görkemli olduğu gibi, cihaz ve koltuk değnekleri üzerinde krinolin. Sonuncusu, kendisine doğru dönen yüzlere yardımsever bir  ekilde göz kırpıyordu, ancak açıkça kimin kim olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Ophelia'nın her galeriyi, her trancendiumu, her tepetaklak yeri, bir çift babu un sığabileceği her yüzeyi istila etmiş olan kalabalıktan ba ı d nm  t . Tecrit odasındaki sessizlikten sonra, bu tezat rahatsız ediciydi. Gözlüklerini nereye çevirse, önünde, arkasında, dik ve ba  a ağı duran insanlar vardı. Komşu akademilerden gelen akademisyenler kendi ba larına bir  niversite c ppesi denizi oluşturuyordu. Fısıltılarının yankıları kubbenin tüm camlarını titretti. Ophelia, mucizevi bir  ekilde Anıt'ın bo luğun üzerinde durmasını sağlayan mimari dengenin

bu ziyaretçi fazlalığı nedeniyle nihayet yol verecektir.

Yerinde, sırasının içinde kalmak zorunda olduğundan, aile ruhlarının arkasında sıralanan LUX Lordları arasında gizlice Thorn'u aradı. Onu bulamadı ama sanki birinin gelmesini bekliyormu  gibi heykel-otomatonun saatini izleyen Leydi Septima'yı fark etti.

Kürsüde altın bir kürsü vardı ve megafonları hatiplerini bekliyordu.

Ophelia, Pollux'Oğulları bölümünden Octavio ile göz göze geldi.  ağrılmalarından bu yana onu ilk kez görüyordu. Ka ında ve burun deliğinde diki ler vardı ama bunlar ta ıdıklarından daha az belirgin yaralardı. Gerginliği

Yüzü, içindeki acımasız çatışmayı anlatıyordu. Lord olduğu gün onları hatırlayacağı umuduyla, son dakikaya kadar onunla ilgilenmeye çalışan kendi bölümünün üyelerinden gelen destek işaretlerini görmezden geldi. Octavio'nun bugün gelecek vadeden bir virtüöz derecesine ulaşacağına şüphe yoktu ama artık o kadar hevesli görünmüyordu.

Ophelia'ya gelince, o da o çizgiyi istiyordu. Şansı çok az olsa bile, en büyük arzusu gelecek vaat eden bir virtüöz olmak ve Thorn'un da buna tanıklık etmesiydi. Üstlerinde bir gezegen gibi yükselen Secretarium'a baktı. Thorn gelecek miydi?

Birdenbire Ophelia izlendiği hissine kapıldı. Bu sadece sinirlerinden kaynaklanmıyordu. Aksine, sanki yapışkan bir şey tenine yapışmış gibiydi. Kalabalığın ortasında tüm dikkatini ona ve sadece ona odaklayan bir seyirci vardı. Birisi onu günlerdir, haftalardır, belki de daha uzun süredir gölgelerden izliyordu. Onları hiç görmüyordu ama varlıklarının giderek daha keskin bir şekilde farkına varıyordu.

Kimi?

Bir hareket fark etti. Blaise, töreni izlemeye gelen Anıtçılar arasından ona doğru cesaret verici hareketler yapıyordu. Ona gülümsedi ve sonra yanlışlıkla komşusuna vurunca dudağını ısırıldı. Tüm rağmen, Profesör Wolfun mesajını ona iletmeyi hâlâ başaramamıştı.

Anıt'ın otomatları personelin ön sıralarında yer alıyordu. Tören henüz başlamamış olmasına rağmen, metalik bir gürültü çıkararak alkışlamaya başlamışlardı bile. Yaşlı süpürgeci artık aralarında değildi. "Sizin gibi şımarık veletler 'düzgün vatandaşlar' yerine makinelere iş vermeyi tercih ediyor." Fearless kesinlikle bir melek değildi ama Ophelia, Babil'de çok ihtiyaç duyulan bir sesin onunla birlikte öldüğünü hissetmekten kendini alamıyordu.

Öte yandan, yokluğuyla dikkat çekmeyen tek kişi kesinlikle Lazarus'tu. Özel bir balkonda oturmuş, kendisini kimyasal kül bombardımanına tutan fotoğrafçılara mütevazı bir şekilde gülümsüyordu. Beyaz saten frakı ve canlı pembe gözlükleriyle tüm ışıkları geri yansıtıyordu. Ophelia onun oturduğu yerden kendisini tanımayacağını umuyordu. Ambrose onun yanında değildi.

Ambrose . . . Ophelia artık yollarının yakında tekrar kesiGeceğini kesin olarak biliyordu. Çok yakında.

Herkesin neyi beklediğini merak etmeye baGlamıŖtı ki bir motor sesi mırıltıları bastırdı. Ophelia'nın hayretler içinde kaldığı o anda tüm bağlar rüzgar gülü gibi ana giriGe doğru döndü ve uzun cam kapılardan bir uçak göründü. Eski dünyanın müzelerinden fırlamış gibi görünen bir çift kanatlı uçaktı bu! Atriyumun üzerinde süzülerek Secretarium'un küresinin etrafında dönüyordu. Kalabalığın o kadar yakınına daldı ki çığlıklar ve türbanlar yükseldi. Ophelia daha net görebilmek için gözlüklerini kavradı: iki kişi rahatça oturuyordu.

Çift kanatlı uçağın kanatları arasında. Uçak, kubbenin geniş cam kanopisi altında akrobasi gösterisi yaparken tüm Anıt'ta bir nefes alma sesi duyuldu. İki paraşüt açıldı. Akrobatlar gök gürültülü alkışlar eşliğinde yerle aralarındaki yüz metre kadar mesafeyi yavaşça kat ettiler. Son bir turdan sonra uçak

tıpkı geldiği gibi girişten geri döndü ve avludaki tüm çırakları eğilmeye zorladı. Ophelia ayağ a kalktığında, saçları darmadağın olmuğ bir halde, bunun Ėimdiye kadar tanık olduğ en tehlikeli ve aptalca Ėey olduğunu düğündü.

İki paraşütçü, kürsünün kırmızı halısı üzerine birbirlerinin kollarına inecek şekilde manevra yaptılar. Sanki dünyada başlarınaymış gibi tutkuyla öpüştüler ve sonra başlarındaki kaskları öyle bir çıkardılar ki Anıt'ta alkışlar ikiye katlandı. Teşhircilikleri kimseyi şaşırtmadı. Ophelia onları tam olarak görecek kadar kürsüye yakın değildi ama altın boyalı saçları ve tenleri gözlerini kamaştırmıştı.

Eski gong skneti sağlamak için çaldı.

Çift kürsünün basamaklarını el ele . Hoparlörler onların seslerini tek bir sesmiş gibi yayınladı: "Bilgi barışa hizmet eder."

Anıttaki herkes hep bir ağızdan "Bilgi barışa hizmet eder" diye karşılık verdi.

Ophelia tam o anda bu tuhaf yaratıkların aslında Soybilimciler olduğunu fark etti. Hayal ettiğ çok az benziyorlardı. Bakıyor

Aslında o kadar da genç değillerdi ama varlıkları da makyajları kadar göz kamaştırıcıydı. Kendilerini birer güneş gibi görüyorlardı ve doğrusu, ışıltıları Helen, Pollux ve kürsüdeki tüm Lordların varlığını tamamen gölgede bırakmıştı, sanki Babil'in gerçek aile ruhlarıydılar. Leydi Septima da Ophelia'nın daha önce hiç tanık olmadığı bir hürmetle onlara dikkatle bakıyordu. Bu insanlar Tanrı'nın eşiği olmak istemiyorlardı; kendilerini zaten öyle görüyorlardı.

Thorn onlarla ittifak kurarak gerçekten de re ile oynuyordu.

Kadının şehvetli sesi mikrofona "Bugün şehrimiz için büyük bir gün!" diye seslendi. "Çifte şafağı kutluyoruz: yeni katalog ve yeni virtüözler."

"Geçmişle geleceğin uzlaşmasına tanık oluyoruz," diye devam etti adam, öyle mükemmel bir eşzamanlılıkla ki, sanki ortağının doğal bir uzantısı gibiydi. "Araştırma tekniklerinin modernleştirilmesi, atalarımızın mirasının hizmetinde gerçekleştirilmiştir. İnsan ve makine," diye açıkladı, kadın soybilimci otomatları işaret ederken, "bugüne kadar eşi benzeri görülmemiş bir işbirliği seviyesine ulaştılar. Bu modeli Babil'in tamamına yaymalıyız!"

"Bunu yapmak için hem bilgili hem de yetkin vatandaşlara ihtiyacımız var," diye devam etti kadın, bu kez tüm virtüözler topluluğuna sevgiyle bakarak. "Profesör Lazarus'un kalibresinde vatandaşlara ihtiyacımız var.

ve bir zamanlar sizden biriydi. Senin gibi vatandaşlara ihtiyacımız var, Helen'in vaftiz kızı!" diyerek sözlerini tamamladı ve bakışlarını Elizabeth'in üzerinde gezdirdi. "Veri tabanı üzerinde yaptığınız çalışmalar dikkate değer. Öne çık, Öncü! Gel ve seni sonsuza dek Babil'in virtüöz vatandaşı yapacak olan üçüncü derecenı !"

Bu davette Ophelia'nın oldukça rahatsız edici bulunduğu belli bir küstahlık vardı. Elizabeth, alışılmadık bir şekilde, kürsüye çıktı.

Ophelia, Soybilimcilerin konuşmalarında Thorn'dan hiç söz etmediklerini fark etti. Yine de projenin tam merkezinde o vardı. Sör Henry olarak kimliğini korumak için miydi bu? Yoksa ilgilendikleri tek kitabı ondan alamadıkları için miydi?

Ophelia gözlüklerini Lazarus'un balkonuna doğru kaldırdı, tam da Lazarus mekanik uşağına sahnenin fotoğrafını çekmesini emrederken. Eğer onun, onun bildiklerini bilselerdi ... !

"Teşekkürler Öncü!" diye devam etti Soybilimciler, Helen Elizabeth'e gümüş şeridini verdikten sonra. "Sizler Babil'in, yirmi bir aile ruhunun soyundan gelenlerin ve soyundan gelmeyenlerin mümkün olan en iyi dünya için birlikte çalışabilecekleri ideal bir şehir olduğunun kanıtısınız! Minnettarlığımızın bir göstergesi olarak, lütfen bu mükemmellik ödölünü de kabul edin. Gel Helen'in vaftiz kızı, bize katıl!"

Elizabeth altın kürsünün basamaklarını tırmandı, burada daha da altın olan Soybilimciler yine altın olan ödölünü uzatıyorlardı. Soybilimciler tarafından

Çift, iki eliyle ödölüne sarıldı. Uzun vücudu daha da daralmak, sahip olduğu hatları kaybetmek, kendisine odaklanan binlerce gözden kaçmak istiyor gibiydi. Ophelia Elizabeth'in kayıtsızlık maskesinin ardındaki kırılganlığı ilk kez fark etmiyordu. Soybilimciler onu nazikçe ama sertçe mikrofona doğru ittiklerinde onun adına rahatsızlık duymuştu.

"Hmm? Oh, ben Sadece bir yönetim sistemine ... standart bir dile ... talimatlar için bir algoritmaya ... ihtiyacımız vardı. . . bu tür şeyler. Aslında basit bir araştırma programından başka bir şey değil. Biraz hafıza gibi. Ortak hafızamız. En önemli şey verilerin kendisi. Okuma grupları ve Sör Henr olmasaydı hiçbir yere varamazdım-"

Soybilimciler sıcak bir şekilde gülümseyerek onu tebrik etti ve "Bir kez daha tebrikler vatandaş!" dedi. "Yerinize dönebilirsiniz."

Ophelia, Elizabeth kürsünün basamaklarından inip ödölünün arkasına saklanırken, unuttuklarından değil, diye düğündü. Thorn kasıtlı olarak bir kenara itilmişti. Bir kez daha anma törenindeki kalabalığın içinde onu aradı ama bulamadı.

"Şimdi diğer derecelerin verilmesine geçiyoruz. Burada bulunan tüm çırak virtüözler arasında, ne yazık ki, nadiren seçilmiş birkaç kişi olacak. Gelenek, her bölükte sadece bir Pollux'un Oğlu ve bir Helen'in Vaftiz Çocuğu'nun gelecek vadeden virtüözlüğe terfi etmesini gerektiriyor ve inanın bize, seçim

her zaman kolaydı. Her bir le, LUX Lordları ve tabii ki Leydi Helen ve Sör Pollux tarafından büyük bir dikkatle incelendi. Lütfen adınız notunuzu almak için yukarı gelin. Kâtipler Bölüğü: Cornelia ve Erasmus!"

İki çırak kürsüye çıkmak için sıralarından ayrıldı. Işıl ışıl yüzleri, onları gönülsüzce alkışlamak için kendilerini zorlayan sınıf arkadaşlarının kıskanç ifadeleriyle tezat oluştuyordu.

Soybilimciler çırakları çağırırken, gerginlik Ophelia'nın tüm kaslarına yayıldı. Doğru. Belirleyici an nihayet gelmişti. Birkaç dakika içinde ya hevesli bir virtüöz olacak ve Thorn'un yanında herkesin içinde görünmeye devam edebilecekti ya da anonim olmaya geri dönecek ve Babel'in tüm kapıları ona kapalı kalacaktı.

Geçtiğimiz aylarda hayatlarını paylaştığı sınıf arkadaşlarını teker teker gözlemledi. Zen o kadar endişeliydi ki üniforması doğulu bebek vücudunun etrafında bir küçülüyor bir genişliyordu. Kahinlere gelince, onlar hâlâ asık suratla botlarına bakıyorlardı. Sonuçları zaten biliyorlar mıydı? Ophelia bir daha asla göremeyecekti ve tek bir tanesini bile özlemeyeceğini fark edince neredeyse üzüntü duyacaktı. Tek düşüncesi, o bankta, Sapmalar Gözlemevi'ndeki vitraylı pencerenin önünde kamburlağmığ halde bıraktığı Mediana'ydı. Tüm hatalarına rağmen, Kahin bugün burada, onların saflarında bulunmalıydı.

"Öncülerin Bölüğü," diye seslendi Soybilimciler nihayet. "Octavio ve Zen!"

Bu duyuru karşısında Ophelia gözünü bile kırpmadı. Yine de sanki tüm bilinci aniden derinlere çekilmiş gibi hissetti. Uzaktan kendisini gördü, şaşkınlıkla haykırırken başını Zen'e doğru çeviriyordu. Kendisini uzaktan, kalabalığın geri kalanıyla birlikte onu alkışlarken gördü. Kendisini uzaktan, Octavio'yla birlikte ürkek adımlarla kürsüye çıkıp payesini alırken onu izlerken gördü.

Zen ciddi ve yetkin bir kadındı. Aylardır durmaksızın aile gücünü geliştirmişti. Kırılgan belgeleri zarar vermeden minyatürleştirme ve deminyatürleştirme yeteneği, Anıt'ın bilgi depolama ve dolaşımını geliştirmesini kesinlikle sağlayacaktı.

Başarılı olmayı hak ediyordu.

Peki Ophelia neden yenilgiyi kabul etmedi? Leydi Septima'nın kürsüdeki sinsi gülümsemesi onu neden bu kadar kızdırmıştı? Çünkü Zen gerçek bir Öncü değildi. Çünkü gerçek bir merakı yoktu. Çünkü gerçeğe susamış değildi; ve özellikle, en çok da Ophelia'nın ihtiyacı olduğu gibi o şeride ihtiyacı olmadığı için.

"Ben bu konuda ne biliyorum ki?" diye sordu hemen kendi kendine, kendi düşünceleri karşısında şok olmuştu. "O ve ben hiç konuşmadık; onu çok az tanıyorum."

Ophelia bir an için kürsüde Zen yerine kendisini hayal etti, sanki aynı kişinin ters yansımalarıydılar. Sonra tıpkı etrafını saran Kahinler gibi botlarına baktı.

onu. Artık sadece başarısız olduğu için utanmıyordu. Hepsini birbirinden nefret etmeye iten o rekabetçi ruhun kendisini kirletmesine izin verdiği için de utanıyordu. Eğer tecrit odası yardımcı olduysa, bu kesinlikle o tür bir yetiğkin olmasına yardımcı . Bir bakıma Ophelia, Thorn'un kendisini bu halde görmediği için rahatlamıştı.

Zen'i bu kez içtenlikle alkışladı. Boş ver. Olası gelecekler vardı; kendisi için başka bir tane seçmek ona kalmıştı.

"Yeni virtüözleri tebrik ederim!" diye haykırdı Soybilimciler, son dereceler de verildikten sonra. "Geri kalanlarınıza gelince, hayatlarınıza prestijli üniformanız olmadan devam edebilirsiniz, ancak bilgi birikiminiz ve bildiklerinizle her zaman sizin bir parçanız olacaktır. Bilgi barışa hizmet eder!"

Seyircilerin tüm gırtlakları Babil'in marşını söylemek için birleşti, tüm sts'ler göğüslerde. Sıra, artık nişanlarını Helen ve Pollux'un ayaklarına bırakmak zorunda olan başarısız çırakların ağır ağır geçit törenine gelmişti. Ophelia da bu geçit törenine katılmıştı. Kendisinden önceki pek çokları gibi o da kürsünün basamaklarını çıktı ve Helen'in büyük kabarık etekliğine ulağtığında diz çökerek topuklarındaki gümüş kanatları çözdü. "Teşekkür ederim," dedi Ophelia ona.

O zamana kadar karşılaştığı tüm aile ruhları arasında hiçbiri ona bu kabus boyutlarındaki canavar kadar saygı duymamıştı. Ondan bir nal bakışı almak isterdi ve bunun kıvrımlı bir optikle gizlenmiş olmasına aldırmazdı.

ama Ophelia'nın kanatları nişan yığınının üzerine çarpınca Helen'in surati asıldı.

Leydi Septima da onu fark etmemiş gibi davrandı. Ancak göz kapaklarının arasındaki kıvılcım sevincin en saf halini gösteriyordu. Ophelia ona teşekkür etmedi.

Kürsüdeki Soybilimci çift, kürsüde olup bitenlere olan ilgilerini tamamen kaybetmişlerdi. Mikrofonu kapatmışlardı ve dudakları birbirine o kadar yakındı ki öpüşüyor gibi görünüyorlardı. Uzun saçları ellerinin boğumları kadar birbirine dolanmıştı. Altına boyanmış vücutlarından yayılan bu tutku, yaşlı yüzlerine de yansımıştı. Ophelia onları büyüleyici bulmaktan alamıyordu. Tanrı'nın dengi olsalar da olmasalar da, onlarınki zaten ölümsüz bir kalp atışıydı.

"Çırak Eulalia?"

Ophelia merdivenlerin dibinde kendisini bekleyen Octavio'ya döndü. Babil'in bitmek tükenmek bilmeyen aile ilahisinin on dördüncü dizesi yüzünden neredeyse onu duymayacaktı.

"Gelecek Virtuoso Octavio, ben artık bir çırak değilim."

"Özür dilerim. Sadece bir alışkanlık."

O kadar rahatsız görünüyordu ki Ophelia biraz toparlandı. Adamın kolundaki yeni gümüş Geridi iğaret etti; adam bunu sinir bozucu bir kağıntı gibi ovuyordu. "Tebrikler. Bunu hak ettin."

Octavio gözlerini kaçırarak, "İnsanlar bana sürekli bunu tekrarlayıp duruyor," diye mırıldandı. "Bunu söyleyen sen olunca, neredeyse sana inanasım geliyor. Beni takip eder misiniz lütfen?"

Ophelia'ya cevap vermesi için zaman tanımadan, çırak kalabalığını yararak avluyu geçti. Ophelia dirsekleyerek ilerlemesine rağmen neredeyse onu kaybediyordu. Thorn için mümkün olduğunca görünür kalmayı tercih ederdi ama Thorn onu arıyor muydu ki? Octavio'nun da tam tersine kürsüdeki annesinin son derece güçlü görüntüsünden kaçmak istediği hissine kapıldı.

Ophelia onun kuzeydeki transcendium'a girdiğini görünce kaşlarını çattı. Kendisine iltifat etmek için uzanan elleri görmezden geldi ve cebinden Ophelia'nın hemen tanıdığı bir anahtar çıkardı.

Octavio direği harekete geçirir geçirmez Secretarium'a giden iskele dışarı fırladı. "Acele edelim," dedi dişlerini sıkarak. "Sör Henry sizi yalnız görmek istiyor. Bugün burada öyle bir kalabalık var ki, herhangi bir ziyaretçinin kazara bize katılmasını istemem."

Ophelia onun son cümlesini duymadı. Akli, "Sör Henry sizinle yalnız görüşmek istiyor," cümlesinde kalmıştı. Octavio'nun iskele boyunca onun önünde yürürken söylediklerini yakalayabilmek için dikkatini toplamaya gerekti:

"Annem bunların hiçbirini duymak istemiyor. Kımıldamıyor: Matmazel Silence'a, Mediana'ya, Fearless'a olanlar, hepsi bir dizi kazadan başka bir şey değil. Profesör Wolf'un ifadesi mi? Saçma sapan şeyler. O kadar az iyi niyet gösteriyor ki, ben neredeyse onun olduğunu düşünüyordum.

... bunu söylemek korkunç ... benden bir şeyler saklıyordu. Ama bence daha da kötüsü, kendi güvencelerine gerçekten inanıyor olması. Şehrimizin mükemmelliğine o kadar takmış ki, gerçeğin farklı olabileceğini düşünemiyor. Tıpkı kız kardeşimde olduğu gibi," diye bitirdi Octavio tek nefeste. "İşte bu nedenle her şeyi Sör Henry'ye anlatmaya karar verdim. Sanırım en azından o beni ciddiye aldı. Törenden sonra Secretarium'u sana açabilmem için bana kendi anahtarını verdi. Sanırım olayları bir de senden dinlemek istiyor."

Ophelia yerkürenin güçlendirilmiş kapısını açtı. Yani Thorn her şeyi biliyordu. En önemli şey hariç her şeyi.

"Sana iyi şanslar," dedi Octavio'ya. "Eminim kanatlarını düşündüğünden daha iyi kullanacaksın."

Sert bir tereddütten sonra, kendisine uzattığı eli sıktı. "Sen de rütbeni hak ettin Eulalia. Sana veda etmeyeceğim. Sonunda birbirimizi tekrar göreceğimizi düşünmek için nedenlerim var."

Ani bir kanat takırtısıyla topuklarının üzerinde döndü ve boyunca yankılanan hızlı bir tempoyla yola koyuldu. Ophelia'nın avucunun içinde Secretarium'un anahtarı ve dörde katlanmış küçük bir kâğıt parçası duruyordu.

Kâğıdın üzerinde çok kötü yazılmış bir not vardı:

*Bir ara beni görmeye gel, ellerin ve sen.
Helen.*

KELIMELER

Ophelia Secretarium'un iç avlusundan geçerken bunu neredeyse son kez yaptığından emindi. Dığarıdaki kutlamalar içeride eski bir pikabın nakaratları gibi tınlıyordu. Işık bacasının ortasında duran eski dünyanın baktı. İçinde bulunduğu kürenin birebir kopyasıydı ve yine de içerdığı sır, tüm koleksiyonların toplamından daha fazlaydı.

Asılı bir ayna.

İki farklı çağ arasında kalmış bir ayna.

İlkel bir olaya tanıklık etmiş bir ayna.

Ophelia böyle bir geçişı nasıl bağardığını hâlâ anlayamıyordu ama ona öğrettiğı her Ėey için o nesneye minnettardı. En yakın transcendium'u aldı. Göğsündeki titrek atışlar veritabanı silindirlerinin tıkırtılarıyla birleşti.

"Sör Henry sizinle yalnız görüşmek istiyor."

Koordinatör Odası'na girmeden önce kapıya iki kez hafifçe vurdu. Karton kutulardan oluşan bir piramide çarptığında merak etti

bir hata yapıp yapmadığını merak ediyordu. Odada titrek bir yarı ığık vardı ve Ophelia gözlüğüne bir ığık külü çarptığı anda bunun nedenini anladı: Bir taburenin üzerine yerleğtirilmiğ bir projektör duvarlardan birine hayali görüntüler aktarıyor, her on saniyede bir mekanik bir takırtıyla saydamlığı değiğtiriyordu. Hepsi de basılı metinlerin büyütölmüş halleriydi.

"Işıktta kalmayın."

Thorn'un sesi odanın arka tarafından, yüksek kutu yığınının arasından, gölgelerin en çok göröndüğü yerden gelmişti. Uzun, köşeli vücudu, sicim gibi bükölmüş bir mikro lm görüntöleyicinin üzerinde kamburlaşmış, üzerine tünediğı tabureyle bir olmuştu. Makinenin dürbün mercekleri gözlerini kapatıyor, o da her on saniyede bir, esrarengiz bir dakiklikle, duvardaki yeni bir saydamın projeksiyonuna hızlıca bakmak için gözlerini kaldırıyor. Parmakları dikkatle ve çok yavaş bir şekilde, makarasının izleyicinin merceğinden geçmesini sağlayan döner düğmeleri çevirdi.

"Bir kutu al," diye ekledi durmadan.

Tam olarak sevecen bir tavır değildi ama Ophelia anında gözlerinin, burnunun ve boğazının kontrolsüzce sızladığını hissetti. Birden Thorn'un onu reddederek ne kadar korkuttuğunu ve onu tekrar gördüğünde ne kadar rahatladığını fark etti. Bir hırıltıyı üniformasının koluyla elinden geldiğince bastırdı ve sonra odayı dolduran düzinelerce kutu arasından rastgele bir tanesini açtı. Ağzına kadar mikro film makaralarıyla doluydu, her birinin üzerinde solmuş eski bir etiket vardı.

Thorn, "Eğer bir tarih seçebiliyorsanız, en eskisini bir kenara koyun," diye talimat verdi.

Cerrahi bir hassasiyetle, izleyicideki makarayı bir başkasıyla değiştirdi. Ophelia onun çalışmasına ara vermesini takdir ederdi ama o zamankinden daha fazla zaman takıntısı içinde görünüyordu. İzleyicinin ışığı yüzüne yayılan gümüşü sarı sakalını parıldatıyordu. Ophelia odanın diğer tarafında olabilirdi ama ondan yayılan ham enerjiyi hissedebiliyordu, tıpkı bir elektrik eld gibi. Ne kadar zamandır bu tabureye tünemişti? Notların az önce, tam da onun Secretarium'unun altında verildiğinin farkında mıydı?

Thorn yan duvardaki yeni saydamlığa bakarken Ophelia'nın sıralamaya bağlamadığını fark edince kağlarını çattı. "Korkusuz ve Neredeyse Alevsiz'le olan tartışmanızdan, Profesör Wolf'la yaptığınız aydınlatıcı konuşmadan ve Matmazel Silence tarafından yok edildikten sonra E. G.'nin kitaplarıyla ilgili yaptığınız araştırmadan haberdarım," diye bir solukta tekrarladı. "Mükemmel bir ipucu yakaladınız. Geçen akşam ikimiz de telaşlanmak yerine bunu tartışsaydık, zaman kazanmış olurduk. Burada gördüğünüz tüm mikro belgeler altmış yıl önce düzenlenen Ailelerarası Sergi için hazırlandı," diye açıkladı dürbününün merceklerinden bir kez daha bakarak. "O zamandan beri hiç tasnif edilmediler. E. G.'nin kitaplarının bir kopyasının bu karton kutuların içinde bir yerlerde bulunabileceğini düşünmek mantıklı olacaktır."

"Virtüöz olmayacağım," diye sözünü kesti Ophelia. Şu E.G.'nin ne söylediği umurunda bile değildi.

kitaplar: hiçbir şey Thorn'la hemen şimdi ve burada gerçek bir konuşma yapma ihtiyacından daha önemli değildi.

"Ben bundan şüphelenmiştim." Burnunu izleyicisinden kaldırmadan ya da makarasının sarımını yavaşlatmadan ona cevap vermişti. "Terfiniz hakkında olumsuz görüş bildirmiştim," diye devam etti, sesi iş adamı gibi çıkıyordu. "Sanırım bunun bir etkisi olmuştur."

"Ne yaptın?" Ophelia kekeledi. "Ama ben senin ... istediğini sanıyordum. "

"Fikrimi değiştirdim. Son zamanlarda Soybilimcilerin gelecekteki Öncülere biraz fazla ilgi duyduklarını fark ettim. Seni o dereceyi alman için cesaretlendirmemeliydim. Gizliliğin onları uzun süre kandıramazdı."

"Bu durumda, ... olabilirdiniz. "

"Bunu ilk sana mı söyledim?" Thorn onun yerine cümlesini tamamladı. "Son birkaç gündür size pek ulaşamıyordu."

Ophelia sessizliğe gömüldü. Öyle karmakarışık duygular içindeydi ki, son derece rahatlamış mı yoksa büyük bir hayal kırıklığına mı uğramış olduğuna karar vermekte zorlandı.

Derin bir nefes aldı. "Sana söylemem gereken başka bir şey var. Aslında bunu sana daha önce söylemeliydim."

"Kesinlikle biraz daha bekleyebilir," diye mırıldandı dişlerinin arasından. "Her on saniyede bir saydamlık ve her dört dakikada bir mikro lm hızında, aradığım şeyi bulmuş olacağım

şafak vaktine kadar." Bunu söylerken görüntüleyicisinin makarasını değiştirdi ve gözlerini tekrar dürbün merceklerine kenetledi.

Ophelia hiçbir kutuyu devirmemeye dikkat ederek odayı geçti, ki bu hiç de kolay bir iş değildi. Thorn mikro gözlüğüne o kadar dalmıştı ki Ophelia'nın kendisine yaklaştığını fark etmedi. Kadının, Thorn'un ısrarla kendisinden uzaklaştırmaya çalıştığı sırtının devasa kıvrımını düşünmekten başka çaresi yoktu. Şimdi ondan sadece bir kol boyu uzaktaydı. En son aralarındaki bu boşluğu, bu uçurumu kapatmaya çalıştığında, Thorn pençelerini ona çevirmişti.

Çekingen bir tavırla elini omzuna doğru kaldırdı, her topuz dönüşünde eklemi gömleğin altında yuvarlanıyordu. Thorn'un tüm dikkatini üzerinde toplamak istiyordu.

uzun zamandır içinde kelimeleri nihayet serbest bıraktı: "Ben de seni seviyorum."

Sıçradı. Thorn bileğini engellemek için GımGek hızıyla dönmüştü. Tepkisi o kadar ani, gözlerindeki parıltı o kadar sertti ki, Ophelia onun kendisini bir kez daha iteceğini sandı. Tamamen beklenmedik bir ters hareketle onu kendine doğru çekti. Tabure . Birlikte düştüklerinde Ophelia sanki tüm ağırlığıyla Thorn'un kaburgalarının arasına iniyormuş gibi hissetti. Görüntüleyici zeminde cam parçalarına ayrılarak patladı.

Bu, Ophelia'nın o güne kadar yaşadığı en görkemli ve en bıktırıcı sonbahardı. Kulakları kurdeşen gibi uğulduyordu. Gözlüğünün çerçevesi derisine batıyordu. Artık hiçbir şey göremiyordu.

zorlukla nefes alabiliyordu. Thorn'u ezdiğini fark ettiğinde kendini kurtarmak istedi ama başaramadı. Thorn onu kollarının arasına öylesine sıkı bir şekilde hapsedmişti ki, artık göğüs kafeslerindeki atışı ayırt edemiyordu.

Thorn'un gür sakalı kızın saçlarına gömülürken şöyle dedi: "Her şeyden önce, ani hareketler yok."

Az önce ikisini de yere serdikten sonra bu uyarı biraz yersizdi. Kol mensesi Ophelia'nın etrafında kas kas gevşedi. Tekrar ayağa kalkabilmek için Thorn'un karnına yaslanmak zorunda kaldı. Sırtını bir kitaplığa dayamış, yarı yığılmış bir halde, sanki bir felaketi tetiklemesini bekliyormuş gibi, ağırlı bir gerginlikle onu izliyordu.

"Bunu bir daha asla yapma," dedi, her heceyi vurgulayarak. "Beni avla. Asla. Anladın mı?"

Ophelia'nın boğazında ona cevap veremeyecek kadar büyük bir yumru vardı. Hayır, . Adamın onun açıklamalarını dinleyip dinlemediğini bile merak etmeye başlamıştı.

Halının üzerine saçılmış metal parçalarını görünce dehşete kapıldı. Thorn'un bacak desteğinden geriye pek bir şey kalmamıştı.

"Tamir edilemeyecek bir şey değil," diye yorumladı. "Yatak odamda bazı aletler var. Öte yandan bu daha sorunlu," diye ekledi, mikro lın görüntüleyicinin parçalanmış parçalarına bakarak. "Kendime başka bir tane almam ."

"Bunun bir öncelik olduğunu sanmıyorum," diye tersledi Ophelia.

Thorn ağzını onunkine bastırduğında dilini ısırđı. O anda artık hiçbir şey anlamıyordu. Sakalının çenesine battığını, dezenfektan kokusunun kafasına gittiğini hissetti ama aklından geçen tek düşünce, aptalca, apaçık bir düşünce olan, bacağına bir çizme saplanmış olmasıydı. Uzaklaşmak istedi; Thorn onu durdurdu. Elleriyle yüzünü kavradı, saçlarına geçirdi ve ikisinin de dengesini bozan bir aceleyle ensesine bastırđı. Kitaplık onları kâğıt yağmuruna tuttu. Thorn nefesi kesilmiş bir halde nihayet geri çekildiğinde, gözlüğünün üzerinden sertçe bakıyordu.

"Seni uyarıyorum. Bana söylediğın sözlerden geri dönmene izin vermeyeceğim." Sesi sertti ama sözlerinin otoritesinin altında bir tür çatlak vardı. Ophelia, adamın beceriksizce yanaklarına bastırđığı ellerinde hızlanan nabzı görebiliyordu. Ėtirafl etmeliydi ki kendi kalbi de bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Thorn Ėüphesiz Ėimdiye kadar tanıdığını en rahatsız edici adamdı ama yine kendisini harika bir Ėekilde canlı hissetmesini sağlıyordu.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı usulca. "Sana gerçekten ne söylemek istediğimi bilmek istediğın her seferinde sana böyle cevap vermeliydim. Elbette Tanrı'nın gizemlerini çözmek ve hayatımın kontrolünü yeniden ele geçirmek istiyorum, ama ... aslında sen de benim hayatımın bir parçasısın. Size egoist dedim ve hiçbir zaman kendimi sizin koymadım. Lütfen beni affedin."

Ophelia kararlı görünmek istemişti ama son sözlerinde kendi sesinin haince çatladığını duydu. Thorn gözyaşlarına baktı.

Başparmağı; gözleri o kadar açılmıştı ki yara izi genişlemeye devam ediyordu.

"İsrar etmek zorundayım," diye mırıldandı, çenesinin yüzüne olan hakimiyetini artırarak. "Bir daha asla arkamdan ya da kör noktalarımın bana saldırma. Geldiğini önceden göremeyeceğim hiçbir hareket yapma ya da beni yüksek sesle uyar."

Saydam projektör ara sıra yanmaya devam etti. Her parıltıda Ophelia Thorn'u yeni bir ıGık altında görüyordu: geri çekilişini, kaçışını, münzevi varoluşunu, kendisiyle dünyanın geri kalanı arasında özenle koruduğu mesafeyi. "Artık pençelerin üzerinde kontrolün yok mu?"

Thorn burun deliklerini daralttı ve dudaklarını büzdü. Tüm yüzü bir anda küçülmüş gibiydi. "Seni bir tehdit olarak görmezlerse onları kontrol altına alabilirim. Bu yüzden talimatlarıma uymalı ve savunma tepkilerini tetiklemekten kaçınmalısınız. Benim yanımdayken dalgın olmayı göze alamazsın, bu basit."

"Ama bu nasıl oldu?" Ophelia kekeledi. "Animizminin enjekte edilmesi ailenizin gücünü dengesizleştirmiş olabilir mi?"

Thorn'un kaşları titredi. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Ophelia o zaman bu kontrol kaybının onun için fiziksel engelinden daha küçük düğürücü olduğunu anlamıştı. Thorn son seferinde pençelerini kasten ona karşı kullanmamıştı. Bunun farkında bile değildi.

Bunu ona asla söylemeyeceğine dair kendi kendine söz verdi. "Hayır," diye cevap verdi onun gözlerinin içine bakarak.

"Artık göre, dikkatli olacağım."

Thorn ona neredeyse acımasız bir yoğunlukla baktı. Ophelia birdenbire, son üç yıldır içini kemirdiğini hissettiği o boğluğun keskin ve acı verici bir Çekilde farkına vardı. Titremeye başladı. Korkmuyordu, *artık* korkmuyordu. Varlığının köklerinden yükselen bir titreşimdi bu. Thorn'un baskısı

saçlarına dokunan elleri önce güçlendi, sonra elleri düşerken aniden gevşedi. Boğazını temizledi.

"Sen . . . Alet kutum odamdaki yatağın altında. Onu bana getirebilir misin? Yeni bir mikrometre görüntüleyici alıp işe geri dönmeliyim ama bunu yapmak için," dedi diz eklemine bükmeye çalışırken yüzünü buruşturarak, "bacağıma ihtiyacım olacak."

Ophelia'nın en benmerkezci yanı devreye girdi. "Gerçekten bu kadar acelesi var mı?"

Ophelia sonsuzluktan sonra ilk kez Thorn'un dudaklarında nasıl yorumlayacağını hiç bilemediği o hafif seğirmeyi gördü. Thorn'un ceplerinden birinden eski köstekli bir saat çıkarması Ophelia'yı Çığırtdı; saat bir açılıp bir kapanıyor ve ona zamanı gösteriyordu.

"Aslında . Hatta bundan biraz daha fazlası. Yemin töreninin sonuna kadar

ve Soybilimcilerin benden kitabı. Bu sürenin ötesinde, onlara sunacak bir şeyim yoksa, Sör Henry'yi tedavülden kaldıracaklar. Bana alet çantamı getirebilir misin?" diye tekrar sordu, saatini bir kenara bırakarak.

Ophelia inanamayarak Thorn'a baktı. "Sör Henry'yi tedavülden kaldıracaklar," dedi.

bastırılmış bir sesle tekrarlardı. "Siz Sör Henry'siniz."

"Bu sadece Soybilimcilerin, benim için yarattıkları bir kimlik.

Ben. Her an benden geri alabilirler, ve beni Tanrı'ya ya da daha kötüsüne teslim edecekler. Şafak sökmeden benden beklediklerini onlara vermezsem bunu en ufak bir tereddüt göstermeden yapacaklar. Alet çantam, lütfen."

"Başından beri günlerinin sayılı olduğunu biliyordun ve bana bundan hiç bahsetmedin mi?"

"Size bundan bahsetmek ters etki yaratırdı."

Ophelia Thorn'un bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama onu alt üst etmekte ustaydı. Bir an önce kendini onun kollarına atma arzusuna direniyordu; Şimdi ise onu tokatlama arzusuna direniyordu. "Ama neden insanlarla ittifak kuruyorsun? Neden hayatını hep tehlikeye atıyorsun?"

Kendini güçlkle kitaplığa doğru kaldırmaya çalışırken, Thorn birden etrafına saçılmış kâğıt, metal ve camları fark eder gibi oldu. Sanki bu dağınıklığın kendisine de bulaşmasından korkuyormuş gibi önce kol düğmelerini, sonra da gömleğinin yakasını kontrol etti.

"Çünkü hayatım, tehlikeye atmaya hakkım olduğunu düşündüğüm tek şey. Alet çantam, lütfen. Ve bir

"Hazır başlamışken dezenfektan isteyin."

"Ama neden?" Ophelia sabırsızlıkla sordu. "Neden bunu kendine dayatıyorsun? Neden kendini seni aşan güçlere karşı koymaya zorluyorsun? Ve benimle konuşma

yine bir görev duygusuyla. Dünyaya hiçbir şey borçlu değilsiniz. Dünya sizin için ne yaptı ki?"

Thorn'un sürekli çatılan kaşları aniden gevşedi; ama alnındaki çatlağı kaldırmaya yetmedi.

"Bunu yapmamın dünya için olduğunu mu düşünüyorsun?"

Vücudunu saran gerilim hemen yoğunlaştı, çenesini sıktı ve gözlerini sertleştirdi. İşte o zaman Ophelia her zaman kararlılık sandığı şeyin aslında gerçek bir öfke olduğunu fark etti.

"Tanrı gözünün senin üzerinde olacağını söyledi," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "*Tam önümde*. Ben acınacak bir kocayım ama kimsenin, özellikle de onun karıma eziyet etmesine izin vermem. Seni Tanrı'dan koparmam mümkün değil ama onu senden koparabilirim. Ve sen bana o lanet alet çantasını getirmeye tenezzül eder etmez hemen bunu yapacağım. Eğer Tanrı'nın sırrını içeren ve dokunulmazlığının delinmesine izin veren bir kitap varsa, onu ."

Ophelia inatçı bir yüzle Thorn'un bakışlarını tuttu ve sonra kalkıp odasındaki yatağın altındaki alet kutusunu almaya gitti.

"Destegini onar mikroskobunu unut," dedi kitabı ona getirirken. "O kitabın nerede olduğunu biliyorum."

ÇEKMECE

Ophelia kalabalığı yararak akıntıya karşı ilerledi. Sekreteryaya'dan ilk ayrılan o olmuştı; Thorn'la herkesin içinde görünmek dikkat çekebilirdi ve Anıt'ta hâlâ çok fazla insan vardı. Tören için gelen ziyaretçiler şimdi koleksiyonlar arasında Soybilimcileri takip ediyorlardı. Sessizlikleri o kadar saygılıydı ki, sayılarına ve mekânın genişliğine rağmen, çiftin şehvetli sesleri avlunun diğer ucundan duyulabiliyordu. Sırayla Memorialistlere yeni kataloğun nasıl çalıştığına dair son derece teknik sorular soruyorlardı. Açılış kutlaması gerçek bir teftişe dönüşüyordu.

Ophelia çiftin yanında Lazarus'un büyük, beyaz silindir şapkasını görebildiğini düşündü. Lazarus'un bir iki saat daha, Thorn'la birlikte yapmaları gerekeni yapmalarına yetecek kadar orada kalacağını umuyordu.

Kanatlarını kaybettiği için kendisini birkaç teselli edici söz söylemek zorunda hissedebilecek olan Blaise, Elizabeth ya da Zen'le karşılaşmaktan dikkatle kaçınarak çıkışa yöneldi. Bu kitap işi nihai olarak bittiğinde onlara düzgün bir şekilde veda etmeye çalışacaktı.

Ana kapılardan geçmeden önce, iki güneş yıldızı gibi el ele tutuşmuş, güney transandiyumunda ilerlemekte olan altın çekillere son bir kez baktı. Thorn'un onlarla ittifak yapmaktan başka çaresi yoktu belki ama Ophelia onları gördükçe tehlikeli olduklarına daha da ikna oluyordu. Kitabı onlara vermek bir sorunu çözecek, ama ileride yeni bir sorun yaratacaktı. "Boş ver," diye düşünerek Anıt'tan ayrıldı. "Zamanı geldiğinde bununla ilgileniriz."

Biz. Sadece bu kelime bile sırtının alt kısmında beklenmedik bir ürperti yarattı. Thorn'u beklemek için giriş basamaklarından birine oturdu. Sakalının çenesinde bıraktığı tahrişi hâlâ hissedebiliyordu. Sıcak akşam havasından derin bir nefes alırken burnunu kaldırdı. Gün batımının ışıkları mimoza ağaçlarının yapraklarında ve uçak takımyıldızında parılıyordu. Fırtınalı gökyüzü, zıt renklerin bir araya geldiği ama asla karışmayı başaramadığı bir karışımın değişken kıvamına sahipti. Ophelia kendini yeniden tehlikeye atmak üzereydi ama yine de tam o anda kendini inanılmaz derecede iyi hissediyordu.

"Birbirimizi tanıyor muyuz?"

Başını çevirdi. Kendisiyle aynı basamakta, merdivenin karşı tarafında oturan dev bir adam garip bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Bu Pollux'tu. Ophelia onu bronz heykellerden biri sanmıştı. Alacakaranlık teninin gecesini ve gözlerindeki ışıltıyı ortaya çıkarmıştı. Kocaman elleri, tıpkı bir adamın anlaşılmaz bir romanı yarım yamalak gibi, kendi kitabının deriden sayfalarını dalgın dalgın .
O

saygıdeğer bir patrikten çok terk edilmiş bir çocuğa benziyordu. Yüzlerce torunu kapının diğer tarafındayken bu sahnede gerçeküstü bir şeyler vardı.

"Bana birini hatırlatıyorsun," diye ısrar etti Pollux. "Genelde kimse bana kimseyi hatırlatmaz. Kendi ikizimin adını hatırlamakta bile yeterince zorlanıyorum. Ama sen," dedi çelloya benzeyen sesinde bir melankoli notasıyla, "sana baktıkça bana daha da tanıdık geliyorsun. Birbirimizi tanıyor muyuz?"

"Kişisel olarak değil," diye yanıtladı Ophelia. "Ben Artemis'in soyundan geliyorum."

"Artemis," diye mırıldandı Pollux. "Sanırım bu ismi kullanan diğer kız kardeşlerimden birini gerçekten hatırlıyorum. Bana onu mu ? Artık bunu tam olarak neden çıkardığımı bile bilmiyorum," dedi, Kitabının bir sayfasını gelişigüzel çevirerek. "Çok dalgınım ... "

Ophelia yanına geldiğinde Pollux ona uzattığı küçük eldivenli ele baktı. Gülümsemesi tereddütlü, neredeyse endişeli bir hal aldı ama sonunda itaatkâr bir şekilde Kitabını ona uzattı. ruhu için çok hafif görünen bu kitabı tutmak için Ophelia'nın iki kolunun gücünü kullanması gerekiyordu. Sayfaların derisine dövmeyle kazınmış yazıları, dünyada Tanrı'dan başka kimsenin anahtarına sahip olmadığı Gifreyi taradı.

"İşte," dedi, yırtılmış bir sayfanın zar zor görünen kenarını göstererek. "Bu senin hafızandı. şey buydu. Bunu nd yapmayacaksın çünkü

Birisi uzun zaman önce onu senden kopardı. Çok üzgünüm."

Ophelia kitabı, iri gözleri sersemlikten kırpıĞan Pollux'a geri verdi. "Birbirimizi tanıyor muyuz?" diye tekrar sordu.

Ona cevap vermedi ama yüzündeki perişan ifade onu etkiledi. Kısa süre içinde bu konuşmayı unutacaktı. Belki de böylesi daha iyiydi. Belki de aile ruhlarının gerçekte ne olduklarına dair cehaletlerini sürdürmek daha iyiydi.

Ophelia sonunda Thorn'un Anıt'tan çıktığını görünce rahatladı. Prestijli LUX üniformasının düğmelerini gömleğinin üzerine iliklemişti ve adımlarını desteklemek için kullandığı sopaya bakılırsa, onarmayı henüz başaramamıştı.

Geminin platformuna doğru ilerlerken kadın da onu hatırı sayılır mesafeden takip etti. Her ikisi de kendi köşelerinde, zıt yönlerle bakarak beklediler ve kuş trenine bindiklerinde her biri farklı bir bank seçti. Bu saatte seyahat eden az sayıda yolcu düşünüldüğünde bu önlemler belki de aşırıya kaçıyordu ama Sör Henry ve Eulalia halk arasında sadece tanıdıklardı.

Ophelia, Thorn'un etrafında kimse olmasın diye kendini nasıl konumlandığını boğazında bir sıkıntıyla fark etti. Yolculuk boyunca birbirlerine enufak bir bakıĞ bile atmamıĞlardı ama Ophelia kendini ona hiç bu kadar yakın hissetmemişti. Thorn her zamanki gibi sert ve kayıtsız oturuyordu ama Ophelia onun kadar gergin olduğunu iĞaret parmağını bastonunun krom topuzuna her vuruĞundan anlayabiliyordu.

Onun yanına oturmak, ona güven vermek, ne yaptığını tam olarak bildiğini söylemek isterdi, bu tamamen doğru olmasa bile. Kitabın yerini biliyor olabilirdi ama içinde ne olduğunu hâlâ bilmiyordu.

Kuş treni bir fırtınayla sarsılarak ve her vagondan sarsılarak terminal raylarına inmeye hazırlanırken, Ophelia yine o duyguya kapıldı: izlendiğine dair sarsılmaz bir izlenim. Hatta bu bir izlenimden çok daha güçlüydü. Kulakları yüksek sesle çınlamaya başladı. Sırtından aşağı buz gibi bir ürperti yayıldı. Son yolcuları incelemek için oturduğu bankta döndü. Kutup'ta Ophelia bir Görünmez tarafından takip edilmişti. Bu duygu uzaktan yakından kıyaslanamazdı. Ona sanki peşinden gelen Terör'ün kendisi onun gölgesinde eriyip gitmiş gibi geliyordu. Matmazel Sessizlik, Profesör Kurt, Mediana ve Korkusuz'u dehşete düşüren katil orada, onlarla birlikte, arabalardan birinde miydi? Ophelia onu Çahsen tanıdığından emindi ama kim olduğunu tam olarak kestiremiyordu.

Kuş treninden ayrıldığı için üzgün değildi.

Platform boyunca Thorn'un metalik tıkırtısını takip etti, onun gibi lambaların halesinden kaçındı. Gece tamamen çökmüştü. İkisi de mürekkep gibi bir fonda siyah silüetlerden başka bir şey değildi. Karanlık, etraflarındaki şemsiye çamlarının reçineli kokusunu ve iğnelerinin hışırtısını artırıyordu.

Thorn alçak bir sesle, "Bundan sonra yürüyeceğiz," dedi. "Denetim devriyelerinden kaçınmalıyız. Artık virtüöz üniforması giymemeniz gerekiyor ve kıyafet yönetmeliği bu insanlar için şaka konusu değil."

Ophelia da aynı fikirdeydi. İyi Aile'den ayrılmadan önce sahte belgelerini geri almıştı ama sivil togasını orada bırakmıştı.

"Lazarus'un evine sadece bir kez gittim. Yolu hatırlayabileceğimden emin değilim."

"Yapabilirim," dedi Thorn. "Babil'e geldiğimde tüm şehrin haritalarını ezberlemiştim. O adres yan tarafta değil, bir saniye bile kaybetmeyelim."

Birbirini takip eden kötü aydınlatılmış inşaat alanlarından geçerken opossumlar dışında kimseyle karşılaşmadılar. Şehir gündüz olduğu kadar gece de ıssızdı; Babeliler uslu çocuklar kadar erdemliydi. Ophelia takip edilmediklerini kontrol etmek için birkaç kez arkasına döndü ama kuğ treninde onu saran endişe kaybolmuştu.

"Canın mı sıkkın?" diye sordu. Thorn'u şu anda mahallenin karanlığında net olarak göremiyordu ama onun tağ gibi sessizliğinde ve sopasını durmaksızın vurmasında sabırsızlıktan öte bir Geyler vardı. Ophelia sağlam bacaklara sahip olabilirdi ama adamın onlara dayattığı ritme ayak uydurmakta zorlanıyordu. Her sokak köşesinde gözden kaybettiği bu adamın onu iki saat önce öpmüş olması inanılır gibi değildi.

Thorn adımlarını yavaşlatmadan, "Düşünüyorum," diye mırıldandı.

"Bunca zamandır aşırđığım bir kitabı arıyordun. Öfkelenmekte sonuna kadar haklısın."

Karanlıktaki iki kıvılcım Ophelia'ya Thorn'un az önce gözlerini ona çevirdiğini gösterdi.

"Eğer onu Anıt'tan kaldırmamış olsaydınız, Matmazel Silence onu ve onunla birlikte benim tek hayatta kalma şansımı da yok edecekti. Hikâyenizde beni rahatsız eden şey tamamen matematiksel ."

"Matematiksel mi?"

"Tüm koleksiyonları yakından inceleyebilmek için nitelikli okuma grupları oluşturmak iki yıldan fazla zamanımı aldı. Yanlışlıkla aldığınız ilk kitap doğru kitaptır. İstatistikleri çarpıtma eğiliminiz endişe verici."

Ophelia kaşlarını çatı. Ambrose'la birlikte Anıt'ı keşfettiği o büyük günü hatırladı. Blaise'in arabasında duran E. G.'nin kitaplarını devirdiğini ve sonra yerden aldığını gördü. *Mucizeler Çağı'nı* seyahat çantasına yerleştirdiği o toplantı anını neredeyse -neredeyse- hatırlayabiliyormuş gibi hissetti. Acaba bu yüzden mi Matmazel Silence çantanın içini kontrol etmekte bu kadar ısrarcıydı? Kulakları içindeki kitabın karakteristik sesini mi tanımıştı?

"Aslında istemedен olmadı." Ayağına takılan bir danteli düzeltmek için kaldırırna diz . "Yani, bir parçam o kitabı tesadüfen seçmedi.

Bir parçam bunu tanıdı. Bir yanımla bunu sahiplenmek istedi."

"Diğer hafızan," diye yorumladı Thorn.

"Bana nereden geldiğini ve bana ne anlatmak istediğini anlamak için çok uğraşıyorum. En azından bu çocuk kitabının Tanrı hakkında ne bildiğini bana açıklama zahmetine girmesini isterdim. Ama bunu," diye bitirdi sözlerini, dantelindeki düğümü iki katına çıkararak, "çok yakında kendimiz öğreneceğiz."

Thorn ona öyle delici bir şiddetle baktı ki, kadın soğukkanlılığını kaybetti. Üstlerinde, rüzgârın savurduğu fenerler ürpertici bir ışık saçıyordu.

"Bu iş çözüldüğünde, sen ve ben konuşmalıyız."

"Ne hakkında konuşmalıyım?"

Thorn basitçe, "Bu iş ," diye tekrarladı. Sopasının çelik uçlu ucuyla az önce ulaştıkları meydanın karşı tarafındaki revakın sütunlarını işaret etti. Ophelia araziye çevreleyen nilüferlerin yıldızlarla süslü havuzlarını tanıdı. Oraya varmışlardı.

"Umarım Ambrose babasının yanında olur," diye fısıldadı sütunlar boyunca yürürlerken. "Çantamı ona emanet etmiştim; eğer istersem hiç telaşlanmadan bana geri verir."

İyi Aile'ye girdikten sonra gencin ani tavır değişikliğinden bahsetmekten kaçındı. Onu en son kuş treni peronunda gördüğünde arkasını dönmeye bile tenezzül etmemiş, seslenişlerini kasıtlı olarak duymazdan gelmişti.

Thorn sopasının tokmağıyla giriş kapılarından birine vurduğunda, bir otomat gelip kapıyı açtı.

"Ambrose burada mı?" Ophelia sordu.

**"İSTEKLI BIR KALP İÇIN HIÇBIR ŞEY
IMKANSIZ DEĞİLDİR."**

Thorn içeri girdi. "Kendi başımızın çaresine bakacağız."

Ophelia modern aletlerin tarihi mimariyle harmanlandığı avluya baktı. Lambalar güve sürülerini kendine çekiyordu. Orada sadece heykeller ve pembe gözlüklerinin arkasından muzipçe parıldayan Lazarus'un portresi vardı.

"Ambrose?" Ophelia, mermerleri her adımında yankılanan odalar dizisi boyunca yürüdü. Bunca ay sonra, Babil'de onu karşılayan ilk eve dönmek ona inanılmaz bir duygu veriyordu. Thorn ona eşlik etti, sert adımlarla yürüyor ve giderek daha fazla yaslanıyordu.

"Onları rahatsız edici buluyorum," diye mırıldandı. Konuttaki tüm otomatlar onları uzaktan takip etmek için toplanmıştı. Kendilerini efendilerinin evine bu şekilde davet eden bu ziyaretçilere karşı doğru yaklaşımdan emin değil gibiydiler. Davranışlarında düşmanca bir şey yoktu ama böylesine kalabalık bir yüzsüz manken topluluğunu arkada hissetmek pek de rahat hissettirmiyordu.

"Ambrose?" Ophelia başka bir odaya girerek tekrar seslendi. Thorn ona dikkatle dinlemesini işaret etti. Mülkün arka tarafından bir ses geliyordu. Ambrose'un sesine pek benzemiyordu.

tekerlekli sandalye; Ophelia bunun daha çok bir çamaşır makinesinin gürültüsü olabileceğini düşündü.

Otomatların sessiz geçit törenini takip ederek binaya doğru ilerledikçe gürültü daha da arttı.

Ophelia, Ambrose'un soyunma odasının dama tahtasıyla kaplı zeminini ve zarif, alçak gardıroplarını tanıdı. Tam burada ona güçsüzler tarafından giyilen bir toga hediye etmişti. Büyük bir şaşkınlıkla, sesin mekanik bir çamaşır makinesinden değil, bir çekmecedен geldiğini fark etti. Sanki göğsünden kaçmaya çalışıyormuş gibi şiddetle sallanıyordu.

"Benim çantam olabilir," diye fısıldadı Ophelia tereddütle. "Uzun süredir elimde değildi ama farkında olmadan canlandırmış olabilirim."

"Dışarı çıkmanın sadece bir yolu var."

Thorn bir mendil çıkarıp çekmecenin kulpunu tuttu, sanki mikroplar bu mobilyanın içerebileceği her şeyden daha korkunç bir yağam formuymuş gibi. Çekmecedен bir şey fırlayıp Thorn'un koluna dolanınca Ophelia sıçradı. İlk ve son derece dehşet verici düşüncesi bunun kocaman bir yılan olduğuydu. İkinci, son derece şaşırtıcı düşüncesi ise bunun örme bir yılan olduğuydu.

Thorn yerinden kıpırdamadı. Eli hâlâ çekmecenin kolunu kavrarken, kolunu üç renkli sarmallarıyla boğan yarattığı dikkatle inceledi. "Bu kesinlikle senin çantan değil. Bu senin eşarbın."

"Onu kaybetmiştim." Kelimeler Ophelia'nın dudaklarından taş gibi döküldü. Thorn'a yapışmış olan atkıya baktı. Bu kesinlikleilmekilmek ördüğü, gün be gün canlandırdığı bir atkıydı ve yine de onun burada, tam önünde, somut varlığını kabullenemiyordu. "Onu kaybetmiştim," dedi yine.

Dikkatle elini uzattı. Eğarp hemen Thorn'un kolundan çözülererek onunkine dolandı ve sonra da küskün bir sahiplenmeyle boynuna dolandı. Ophelia ancak o tanıdık ağırlığı hissettiğinde, hayır, atkının şehrin oluklarında dolaşmadığını ve evet, nihayet yeniden bir araya geldiklerini tam olarak anladı. Aylardır içinde yanan suçluluk duygusu tuz tadında ağızına kadar yükseldi. Burnunu atkının içine gömdü.

"," diye tekrarladı, sesi yumuşamıştı.

Sevinci hemen yatıştı. Ambrose onun eşarbını nasıl ele geçirmişti? Ve neden onu çekmecesinde saklamıştı? Ona geri veremez miydi? En azından onu rahatlatmak için bir telgraf gönderemez miydi? Ophelia ne kadar anlamaya çalışırsa, o kadar az anlayabiliyordu. Ona kolayca verdiğı güven, ondan uzak durmaya bağladığında hissettiğı acı, bütün bunlar göğsünün içinde parçalanmaya bağlamıştı.

Thorn onu sert bir şekilde izledi ve sonunda kelimelere dökmek istemediğı şeyi yüksek sesle söyledi:

"Bu Ambrose, onun gerçekten bir arkadaş olduğından emin misin?"

"Gitmelisin."

Thorn ve Ophelia arkalarını döndüler. Etrafı bir otomat kalabalığıyla çevrili bir tekerlekli sandalye kapının önünde siluet halindeydi. Ambrose mekanik bir mırıltıyla yaklaştı. Soyunma odasındaki gölge ve ışık oyunları, ters simetrisi, giysilerinin göz kamaştırıcı beyazlığı ve yüzünün kadifemsi karanlığıyla vücudunun tuhaflığını vurguluyordu.

Ters dönmüş elleri tekerlekli sandalyenin kolçaklarını sarsıcı bir şekilde kavırıyordu. "Bırak"

Ophelia güçlükle yutkundu. Bu bir emir değildi. Ambrose'un ona ve sadece ona yönelttiği bir yalvarıştı. Sesi o kadar yalvaran bir hal almıştı ki, artık ne hissetmesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ağzını kapatmak için eşarbını çekiştirdi. "Çantamı almaya geldim. Ama sana ne oldu böyle? Artık seni tanıyamıyorum."

Ambrose'un antilop gözleri büyüdü. Tanıştıkları gün Ophelia'ya karşı sadece nazik bir merak göstermişti. ğimdi ise ona sanki hayatında gördüğü en imkânsız Ğeymiğ gibi bakıyordu.

"Bana olan şey, senin iddia ettiğin kişi olmadığındır."

Ophelia'nın kalbi küt atmaya başladı. Onun aldatmacasını nasıl anlamıştı? Öyle ya da böyle ona ihanet eden fular mıydı?

Utancı yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü Ambrose son derece hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Demek ki yanılmamışım. rst'ten

Bir an, sende bir şeyler sezdim. . . Ama, yine de, düşünmedim ... " Sessizleştii, yavaşça nefes aldı ve sonra son derece nazik bir şekilde tekrarladı: "Gitmelisiniz, *matmazel*. *Je vous en prie*."

"Yoksa ne olur?"

Thorn bu soruyu sakinliğini kaybetmeden dile getirmişti ama gözleri de aksanı kadar kutupsaldı. Ophelia gerildi. Eğer artık Sör Henry olarak konuşmuyorsa, bu az önce bir çizginin aşıldığı anlamına geliyordu. Soyunma odasında hüküm süren güvensizlik atmosferi mekânın boğuculuğunu daha da artırıyordu.

"Yoksa sonu çok kötü olur," diye yanıtladı Ambrose. Onun

Ophelia'ya gözleriyle yalvarırken yüz hatları acıyla buruşmuştu. "Her halükârda," diye ekledi gergin bir fısıltıyla, "bunun sonu çok kötü olabilir. Ne de olsa *matmazel*, gemilerin parçalanmasına neden olacak olan sizsiniz."

Ophelia'nın gözlükleri burnunun üzerinde beyazlaştı. Ona bu sözleri söyleyen son kişi

Thorn bıkkın bir çıkardı. "Bize biraz zaman kazandıracağım. Sen Tanrı'nın hizmetindesin, değil mi?"

Daha son cümleyi söylemeden, o ana kadar tekerlekli sandalyenin arkasında öylece duran tüm otomatlar harekete geçmişti. Yavaş bir alay halinde soyunma odasını ele geçirerek Thorn, Ambrose ve Ophelia'nın etrafını sardılar ve sonra çocuklar gibi el ele tutuşarak -ağız, burnu ve gözleri olmayan büyük çocuklar- bir halka oluşturdular. Çember kapandığı anda,

Ophelia'nın atkısını titreten bir elik külü vardı. Düzinelerce, yüzlerce keskin bıçak az önce mankenlerin giysilerini delip geçmişti. Sahip oldukları azıcık insanlık da yok olmuştu: Artık aılmaz bir diken bariyerinden bağka bir şey değillerdi. Bir tuzak.

Ambrose dirseklerini beceriksizce sandalyesine dayadı. "Bu çok üzücü," diye iç geçirdi. "Bunu sylememeliydiniz."

Thorn, "Onları geri çağır," diye emretti.

Ophelia ona endişeli bir bakış fırlattı. Ne sesini yükseltmiş ne de bir harekette bulunmuştu ama sopasının topuzuna o kadar sıkıştırmıştı ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Pençelerini tehdit altında hissediyordu ve onları zapt etmek için elinden geleni yapıyordu. Soyunma odası, kendini otomatların bıçaklarına çarpmadan Ophelia ve Ambrose'dan uzaklaēabileceėi kadar geniş değildi.

"Ambrose, lütfen," diye araya girdi Ophelia. "Bize zarar vermek istemediğini biliyorum. Hizmetkrlarını geri çağır ve çantamı bana geri ver."

Genç adam mutsuz bir ifadeyle başını salladı. "Yapamam, *matmazel*."

Ophelia sanki yıldırım arpacakmış gibi derisinin kıldandığını hissetti. Thorn, Ejderhaların gücünün patlamasını önlemek için vücudundaki her kası sıkıyor gibiydi. Pençelerinin otomatlar üzerinde hiçbir etkisi olmayacaktı ama hem onu hem de Ambrose'u kâğıt gibi kesebilirlerdi.

Ophelia gözlerini Ambrose'un çaresiz yüzüne dikerek, "Onları çağır," diye ısrar etti.

"Yapamaz."

Az önce bu iki kelimeyi söyleyen ses binanın kolonlarında yankılandı. Bir tereyağı sesi kadar hafifti.

Lazarus'un sesi.

"Ama yapabilirim. , *garsonlar!*"

Bu emir verilir verilmez, otomatlar metalik bir takırtıyla silahlarını geri çektiler, halkalarını bozdular ve sakın bir tempoyla ayrıldılar.

Lazarus eşikte durdu. Kocaman silindir şapkasını çıkardı ve eğilirken gümüşü bir saç şelalesi yarattı.

"Bay ve Bayan Thorn, sizi evimde ağırlamaktan büyük mutluluk duyuyorum! Beni Anıt'ta beklemiş olsaydınız, sizi uçağımla bırakmayı memnuniyetle teklif ederdim. Lütfen beni misafir odasına kadar takip edin," dedi ve şapkasını teatral edayla tekrar taktı, "çok ilginç bir sohbet yapacağız!"

İSİM

Lazarus'un çay kaşığı, ayına attığı altıncı şekeri karıştırırken porselen fincanın içinde müzikal bir şekilde tıngırdadı. Dilinin ucu dişlerinin arasından dışarı çıkmıştı. Çalışkan bir okul çocuğı gibi görünüyordu. Yaşlı adamın tavırları onu istemeden de olsa eğlendiriyordu.

Ophelia'nın gülmek istemesine hiç neden olmadı.

Koltuğun en ucuna oturmuş, atkısını kollarının arasına sıkıştırmış, mekanik uşak Walter'ın ikram ettiği ne aya ne de makaronlara dokunmuştu. Ambrose'un perişan gözlerini üzerinde hissedebiliyordu; babasının dönüşünden beri dudakları mühürlü kalmıştı. Gözlüğünün ucuyla nasıl bir taktik anlamak için Thorn'u kontrol etti. Kanepedeki minderlerin arasında sabit bir şekilde oturuyor, bacaklarının arasına bir kılıç gibi yerleştirdiğı sopasının topuzunu kavıyor ve gözlerini Lazarus'tan ayırmıyordu. Pençelerinin kontrolünü yeniden kazanmıştı ama hâlâ sinirlerinin yüzeyinde, ilk yanlığ harekette saldırmaya hazır bir ekilde bekliyorlardı. Ophelia'ya göre, sadece ona yakın oturmak bile migreninin

tamamen kaldırdı. Thorn'a da Walter tarafından bir fincan çay ikram edildiğinde, içindekileri derhal kauçuk bir bitkinin saksısına attı.

"Gel, gel, ben kendi atım altında misafirlerimi asla zehirlemem!" Lazarus eğlenerek yorumladı. "Kendimi korkunç derecede suçlu hissetmeden bir sivrisineği bile ezemiyorum."

Sessizlik yine katran gibi kalın bir ekilde çöktü. Ambrose, Lazarus'u izleyen Thorn'u izleyen Ophelia'yı izliyordu.

"*Bien!*" diye haykırdı sonuncusu, fincanı tabağına çarparak çınladı. "Kartlarımı masaya koyacağım. Evet, seni tanıyorum, kim olduğunu biliyorum ve evet, bir süredir onun için çalışıyorum. Onunla ilk kez karşılaştığımda genç bir virtüöz adayıydım. Doğrusunu söylemek gerekirse, beni işe almaya gelen oydu. öyle bir deneyimdi ki... nasıl tarif edebilirim?" Lazarus doğru kelimeyi ararken pembe gözlüklerini burnunun üzerine itti. "Endişe verici. Birdenbire ikiz kardeşim olduğunu keşfetmek gibi bir şey. Hani bana kendi yüzümle, kendi sesimle, kendi üniformamla -bugün giydiğiniz üniformanın aynısı, genç *matmazel*," diyerek Ophelia'ya bilmiş bir göz kırptı. "Dünyayı keşfetme hayallerimi gerçekleştirebilmem için bana hatırı sayılır imkânlar sağladı. Karşılığında benden sadece tek bir şey istedi. . . *La barbe!*"

Walter ona biraz daha çay doldurmuş, fincanı devrilmiş ve kaynar sıcak sıvı ne'sinin üzerine dökülmüştü.

Beyaz pantolon.

"Karşılığında ne alacaksın?" Ophelia onu cesaretlendirdi.

Çayının yandığını unutan Lazarus, pufunun üzerinde kararlı bir şekilde öne doğru eğilirken ışıltılı bir gülümsemeye büründü. Gözleri, lensleri, dişleri ve burnunun altın rengi ucu odanın yarı aydınlığında . Bu yaşlı genç bir adamın canlılığı vardı. Ciddi ve hâlâ tekerlekli sandalyesinde oturan Ambrose ikisinden de yaşlı görünüyordu. Bir baba ve oğul için, birbirlerine pek benzemiyorlardı.

"Karşılığında çok basit bir şey," dedi Lazarus, sesinde heyecanlı bir titreme vardı. "Bakmam gerekiyordu."

"Neye bakayım?"

"Neyi ilgiye değer bulursam, genç *matmazel!* Ve kesinlikle her şeyi ilgiye değer bulduğum için, hayatımın geri kalanının her Go-'yu kim bilir kimin adına arayarak geçirdim."

Kendi coşkusuna kapılan Lazarus tam zamanında kendini durdurmuştu. Salonun kuytu köşelerinin tozunu alan otomatların bıçak çemberlerine geri dönmediklerinden emin olmak için etrafına bakındı. Sonra muzaffer bir edayla frakından bir not defteri çıkardı ve onu bir sihirbaz değneği gibi salladı. "Seyahatlerimle ilgili notlar yazdım! O kadar çok not ki, tüm gezilerimde kat ettiğim kilometrelere rakip olabilirler."

BaĞka bir deyiĞle, diye düĞündü Ophelia, sakın kalmak için atkısını okĞarken, bu adam Tanrı'nın piyonuydu.

Durum hiç de iyi görünmüyordu. Salon lambalarının bir aynaya dönüştürdüğü büyük cumbalı pencereye kaçamak bir bakış attı. Dördünü de yansıtıyordu, hatta Walter'ın yüz­süz halini de dahil edersek. Eğer Tanrı'nın bir yansıması yoksa, en azından şu anda ne Ambrose'un ne de Lazarus'un sahtekâr olmadığını fark etmek rahatlatıcıydı.

Lazarus çayından gürültüyle bir yudum aldıktan sonra, "Birkaç yıl sonra, kim olduğunu biliyorsun beni görmek için geri döndü," diye devam etti. "Bana yeni bir görev ve bu görevi yerine getirmem için yeni araçlar emanet etti. Son derece zor bir görev. Bulunamayan LandmArk'ı bulmak! Ya da bunu başaramazsam, bir Arkadian bulmak. Neredeyse karşılaştığım tek kişi," diye içini çekti, pişman görünüyordu, "zavallı Matmazel Hildegarde. Görünüşe göre oldukça şüpheli koşullarda ortadan kayboldu."

"Kendi kendini yok etti."

Ophelia gözlüklerini az önce bu sözleri söyleyen Thorn'a çevirdi. Jilet gibi keskin bakışları hiçbir şey göstermiyordu ama ardından gelen duraksamada dile getirilmemiş bir suçlama vardı: *Senin yüzünden, onu taciz ettiğin için, Tanrı ailesinin gücüne göz diktiği için ve onu olduğundan daha zararlı hale getirmektense kendini feda etmeyi tercih ettiği için kendini yok etti.*

Lazarus beyaz eldivenli parmaklarıyla sakalsız çenesini okşadı.

"Bu kadar parlak bir mimar için oldukça üzücü bir çıkış. Durumun nasıl böyle bir hal aldığını hala anlayamıyorum. . . Eğer en azından ben

Onunla konuşsaydım, girişimimizin geçerliliği konusunda onu kesinlikle ikna edebilirdim. Görüyorsun ya," diye haykırdı Lazarus, ellerini dua eder gibi birleştirerek, "sen-bilirsin-kim aile ruhlarının ve yeni insanlığın baba-yaratıcısından çok daha fazlasıdır. O ne şan ne de peşinde. O sadece tek bir şeyi arzuluyor: her birinizin vücut bulmuş hali olmak. Güçsüz bir insan olan ben bile, onun çalışmalarının güzelliğinden, davasının büyüklüğünden ruhen etkilendim! Doğuşum gereği, ne yazık ki hiçbir zaman onun büyük ve güzel ailesine ait olamayacağım, ancak tüm enerjimi bu dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için kullanacağım.

-Onun dünyası daha da *mükemmel*! LUX'un Lordları beni kendi saflarına katılmaya layık görmezlerse ne olmuş yani? Otomatlarımdan memnun oldukları ve insanın insana kulluğuyla mücadelede bana yardımcı oldukları sürece, ben tam bir vatandaşımlı!"

Lazarus sanki her sözcük dilinde parıldıyormuş gibi kendini ifade ediyordu. Ophelia onun hem samimiyetinden hem de saflığından etkilenmişti. Ona gelince, Tanrı'yla tek bir karşılaşması, kendisini onun hizmetine sunmaya hiç niyeti olmamasına yetmişti. Lazarus kadar telkin edilip edilmediğini anlamak için Ambrose'u gizlice izledi ama genç adam derin bir melankoli içinde çayının kehribar rengine bakıyordu. Babasının varlığı kendi varlığını yadsıyor gibiydi.

"Madem LUX'tan bahsettik," diye ekledi Lazarus, Thorn'un yaldızlı üniformasına anlamlı bir bakış atarak, "onlardan biri olmak için ne halt ettin? Seni en son Pole'un gözden düşmüş bir hazinedarıydın, bugün ise Babil Lordu oldun!"

Thorn omuzlarını silkti. "Soybilimcilerden bir görev aldım. Sorularınızı onlara yöneltin."

Ophelia onun gerginliğini örtbas etme kolaylığına hayran kaldı. Lazarus'un az önce onlara söylediklerinden sonra, Tanrı'yı engellemek için Soybilimcilerle ittifak kurduğunu açıklamak pek akıllıca olmazdı.

"*Sapristi*, bu yapacağım en son şey!" diye kahkaha atarak gözlüklerini üzerinde parlattı. "Benim inisiyasyon seviyem onlarınkine yakın bile değil. Soybilimciler bildiklerini bana açıklayamazlar ve aynı şey benim için de geçerli. Sizi gücendirmek istemem ama Bay Thorn, Sör Henry ya da her neyse, benim asıl endişem arkadaşınızın kaderi."

Ophelia ellerini, bir ucu bir kedinin kuyruğu gibi havaya savrulan içinde sıkı. Lazarus dramatik bir tavırla gözlüklerini tekrar takarak ona gülünç bir bakış fırlattı. Tek bir sözüyle evdeki, hatta belki de şehirdeki tüm otomatlar dikenlerden bir hapishaneye dönüşebilirdi. Ya da daha kötüsü. Migreni şiddetlenirken Ophelia, Thorn'un pençelerinin durumun gerektirmesi halinde saldırıya geçmeye hazır olduğunu anladı.

"Peki benim kaderim sizi ne şekilde ilgilendiriyor?" sordu.

Lazarus o kadar öne eğildi ki dizlerini çay masasının bakır tepsisine vurdu. "Sizce genç *matmazel*, kim olduğunu bildiğiniz kişi bana neden sordu?"

bir günden diğetine, nd Arkadian'lara? Neden bugün acilen onların uzay hakimiyetine sahip olması gerekiyor? Bunu benim bir sitem olarak görmeyin, ama sizin yüzünüzden. Çünkü dünyamızın kırılğan dengesini bozdunuz," diye açıkladı yardımsever bir gülümsemeyle. "Ve sen bilirsin-kim yeniden kurmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır. . . "

"Onu ihbar etmeyin." Walter'ın yüzsüzü de dahil olmak üzere tüm başlar Ambrose'a doğru döndü. Düşüncesizce, güçlükle duyulabilen bir fısıltıyla konuşmuştu. Çenesi öylesine içeri çekilmişti ki, sarığı dizlerinin üzerine düşme tehlikesi geçiriyor, elleri dudaklarının fincanın etrafında titriyordu. İri gözlerine bakılırsa, babasının sözünü kestiğı için ilk şoke olan oydu. "Onu suçlama," diye tekrarladı, yine de. "O ... bana yardım etti. Ben de karşılığında ona yardım edeceğime söz verdim."

Ophelia sanki göğsünden bir ağırlık kalkmış da midesinin derinliklerine inmiş gibi hissetti. Ona yardım mı etmişti? Ambrose onun tekerlekli sandalyesini kaldırım taşlarından kurtardığı zamanı mı kastediyordu?

"Eşarbım. Onu bilerek mi aradın?"

Ambrose fincanından gözlerini ayırmadan başını salladı. "Sizin için çok önemli görünüyordu, *matmazel*. İyi Aile'deki deneme süreniz boyunca tramvay muhafızlarını sorguladım. Biraz ısrar etmek zorunda kaldım. Sonunda eşarbınızın ce'nin kayıp eşyalar bölümüne bırakıldığını öğrendim. Sanırım sizi kaybetmekten paniğ  kapılmış olmalı; çünkü ... *eh bien* . . çok işbirlikçi, çalışan bunu mühür altına almıştı. Bir ne ödenmesi gerekiyordu

onu geri almak. Onu size geri vermek istedim, sizi temin ederim, aslında çantanızla birlikte."

Ambrose başını kaldırıp Ophelia'ya baktı ve sonra kurnazca babasını süzdü. "Beklenmedik bir olay oldu. Bir çözüm bulana kadar eşyalarınızı saklamanın en iyisi olacağını düşündüm."

"*Sapristi!*" Lazarus kocaman, alaycı bir gülümsemeyle haykırdı. "Beklenmedik olay ben miyim, Ambrose? Benim eve dönmem mi ... ? Son birkaç aydır pek kendinde olmadığını biliydim ama bir bilseydim! Neden bunu bana basitçe açıklamadın? Bir dakika," diye aniden sözünü kesti ve giderek daha da abartılı bir ifadeyle sırayla Ambrose ve Ophelia'ya baktı. "Bu genç *matmazel*, sizce *tam* olarak kim?"

Ophelia kaşlarını kaldırdı ve Thorn daha da çattı. Uzun saniyeler süren bir sessizlik oldu ve bu sırada bir gece rüzgârı pencerelerdeki sineklikleri kaldırarak kurbağaların Çarkısını ve zambak havuzlarının baĞ döndürücü kokusunu taĞıdı.

"Arkların parçalanmasına neden olacak kişi," diye fısıldadı Ambrose tiz bir sesle. "Bana sık sık bahsettiğin o 'Öteki', Peder."

Lazarus iki eliyle çay masasının üzerine eğildi ve baharatları, süt sürahisini ve Çeker kâsesini olağanüstü bir Çekilde döktü. Gözlüğünün üstünden Ophelia'ya yoğun bir merakla bakmaya baĞladı, sanki onu pembe olmayan bir gözle görmek istiyormuş gibi.

"Ben asla," dedi, "bu çok ilginç!"

"Ben Öteki değilim," diye itiraz etti
Ophelia. "O Öteki değil," diye hırladı
Thorn.

"Sen Öteki değil misin?" Ambrose hayretle sordu.

Lazarus tam bir inançla, "*Aslında* o değil," dedi. "Ama onu serbest bırakan kişi o. Silinmez bir iz taşıyor ve bunu kendim fark etmediğim için dehşete düştüm," dedi ve her heceyi masanın bakır tepesine neşeli bir tokat atarak noktaladı. "Sen de ters çevrilmişsin!"

Ophelia'yı sanki büyük bir arkeolojik buluntuymuş gibi tepeden tırnağa inceledi. Ophelia dehşete mi kapılsın yoksa aşağılandığını mı hissetsin bilemiyordu. Thorn sopasının çelik uçlu ucunu Lazarus'un göğsüne bastırarak onun geri çekilmesini sağladı; Lazarus'un öfkeli patlamaları Thorn'un pençelerini fena halde sınıyordu. Lazarus itaatkâr bir tavırla pufuna geri oturdu, bir yandan da Ophelia'ya bakmaya devam ediyordu.

"Ben de onlardan biriyim!" diye gururla açıkladı ona. "*Situs transversus* diye bir şey duymadınız mı hiç, genç *bayan*? Doktorlar benimki gibi anatomilere bu adı verirler. Oğlumun durumunda olduğu kadar belirgin değil," dedi Ambrose'un tekerlekli sandalyenin kolluğundaki deforme olmuş elini okşayarak, "ama vücudumun içini görebilseydiniz, tüm iç organlarımın ters olduğunu gözlemlerdiniz. Kalbim sağda, karaciğerim solda ve bu böyle devam ediyor. Ben doğmuşum. Öteki'ni aynadan çıkarırken, simetrimiz bir şekilde kendini tersine çevirdi, değil mi?"

Ophelia temkinli bir şekilde başını salladı. Thorn huzursuzlanmaya başlayan köstekli saatini çıkardı ve onlara saati hatırlatmak için kapağını açtı. Her şey iyi güzeldi ama yine de çantanın nerede olduğunu söylemiyordu. Yakında Anıt'taki etkinlik sona erecekti ve Soybilimciler kendilerini Tanrı'nın eşiği yapacak kitabı bekliyorlardı.

"Biz aynınız!" Lazarus coşkuyla haykırdı. "Sen, ben, oğlum, biz bir elmanın iki yarısı gibiyiz! Bu özelliğimiz üçümüzü de bazı şeylere karşı aşırı duyarlı kılıyor. Bu kadar iyi bir okuyucu olmana şaşırmadım. Ambrose'un inanılmaz bir duyarlılığı var ve ben de övünmek istemem ama beni gerçek bir vizyoner yapan sezgilere . Bir zamanlar solaklara zulmedildiğini biliyor muydunuz?" diye sordu durup dururken. "İnsanların sol ellerini kullandıkları algısı nedeniyle onlara 'uğursuz' denirdi.

-Bizi çevreleyen evrende sahip olduğumuz her şey! Tanrıya şükür, bugün artık zulüm görmüyorlar. Hatta burada, Babil'de bizimki gibi vakalarda uzmanlaşmış bir kurumumuz olduğunu öğrendiğinizde çok şaşıracaksınız genç *matmazel*."

"Sapmalar Gözlemevi," dedi Ophelia, yüreği ağzına gelerek.

"Oh, bunu zaten biliyor muydunuz?"

"Oraya bir kez gittim. Üzerimde bir leke bile var. Eulalia'da. Beni ilginç buluyorlar." "*Bien sûr!* İlginç

birisin!" Lazarus konuşuyordu.

kadar tutkulu ki, uzun gümüş saçları Her geçen dakika daha da dağılıyordu. Ophelia'ya bakıyor, sanki onunla dans etmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu.

"Bu sapma bizi tam olarak nereye götürüyor?" Thorn, saati sert bir hatırlatma olarak kapağını kapatırken sordu.

"Bu bir tür konudan sapma değil. *En fait*, tam da 'sorunumuzun' en can alıcı noktasındayız," dedi Lazarus, parmaklarıyla tırnak işaretlerini taklit ederek. "Her şeyden önce, eminim ikiniz hakkında Tanrı'ya konuşup konuşmayacağımı bilmek istersiniz. Ona olan sadakatim beni hemen ona bir telgraf göndermeye zorluyor ama belki de buna gerek kalmayacağını düşünmeye başladım."

"Ee . . . Baba?" Ambrose çekingen bir tavırla onun sözünü kesti.

Lazarus fark etmemişti ama "Tanrı" dendiği anda odadaki tüm otomatlar tüy silgilerini bırakıp onlara doğru hareketlenmişlerdi.

"*La barbe!*" Lazarus küfretti. "Siz işinizin başına dönün! En iyi icadım değil," diye itiraf etti bıkkın bir iç çekişle, her biri yerine dönerken. "Bazı sırların evimden dışarı çıkmamasını sağlamak için bulduğum tek çözüm bu. Sana söylediğim gibi," diye devam etti, gülümsemesini hemen geri kazanarak, "seni tamamen bilmem kime teslim etmek zorunda değilim. Onun ve dolayısıyla benim de temel önceliğim

Öteki'yle. Şimdi, genç *matmazel*, sen bu Öteki'ne bağlısın ve er ya da geç onun yolunu tekrar kesiştireceksin. Şahsen ben, eğer kimse seni dizginlemiyorsa, bunu zamanında başarma ihtimalinin daha yüksek olduğuna inanıyorum."

Ophelia gözlüklerini karartan öfkeyi gizlemek için atkısının yünlü kıvrımlarına baktı. Lazarus onunla ortak kaderi hakkında konuşuyordu.

Öteki ve dünyanın parçalanması, sanki reddedilemez gerçeklermiş gibi. Bildiği kadarıyla hiçbir geminin kaybolduğu rapor edilmemişti. Ophelia yarattığı aynadan çıkardığı o geceyi zar zor hatırlayabiliyordu; hatta bazen rüyasında gördüğünü düğündüğü bile oluyordu. Bu yağılı budala, belki de sadece saçmalık olan Geyler yüzünden onlara sonsuz zaman kaybettiriyordu!

Bir otomat ordusuna komuta eden yaşlı bir aptal.

Ophelia başını kaldırıp Lazarus'a baktığında gözlükleri tüm şeffaflığını geri kazanmıştı. Yanında gerilen Thorn'u görmezden gelmek için elinden geleni yaparak, "Anlaştık," dedi. "Bizi kendi inisiyatiflerimizi takip etmekte özgür bırakmanız koşuluyla, Öteki'ni bulmanıza yardım edeceğiz. Şimdilik lütfen çantamı bana geri verme nezaketini gösterin ve uçağınızı bize ödünç verin."

Lazarus öyle bir kahkaha attı ki, kocaman silindir şapkası geriye doğru devrildi. "*Müthiş!* Benim tam işbirliğime güvenebilirsiniz. Ambrose, gidip bu genç *matmazelin* senden istediği şeyi getirir misin? Walter!" diye bağırdı uşağına, bir yandan da kendi bacaklarını iki yay gibi geriyordu. "Gidip Lazaropter'i yeni ortaklarımız için hazırlayalım!"

Ophelia onları aniden salondan çıkarken gördüğünde daha çetin bir pazarlık beklediğini itiraf etmek zorunda kaldı. Eğer Lazarus ondan herhangi bir garanti talep etmeden sözüne güveniyorsa, o zaman görüldüğü kadar saftı.

Yalnız kaldıkları an, Thorn kanepenin arkasına doğru çöktü, sanki uzun omurgası

onu bir saniye daha desteklemeyi reddetti. teker teker sopasından ayırdığında, Ophelia topuzun biçiminin derisine kazındığını gördü. Bacağını birkaç santim uzatmaya çalıştığında yüzünü buruğturdu, bu da çeliğin takırdamasına ve bir cıvatanın düğmesine neden oldu.

"Ağrın var mı?" Ophelia endişeyle sordu.

"Seni Soybilimcilerin elinden Lazarus'la anlaşıma yapman için kurtarmadım."

"Ne çok korkutucu ne de çok bilgili görünüyor. Evine gerçekten için geldiğimizi bile bilmiyor."

Bu sözleri söylerken Ophelia yine de istediği kadar . Bir an için neredeyse Profesör Wolf, Matmazel Silence, Mediana ve Korkusuz'u öldürenin Lazarus olduğuna inanacaktı. Eğer onun bu saldırılarla bir ilgisi yoksa, gerçek tehdit hâlâ belirsizdi.

"Soybilimciler son derece yozlaşmış benmerkezcilerdir," dedi Thorn. "Lazarus daha geniş kitlelerin çıkarlarını kendi çıkarlarının üstünde tutan bir idealist. Onu manipüle etmek sandığınız kadar kolay olmayacaktır."

"Ondan bir uçak aldım. Beni hafife alma."

Bunu açıkça şaka yollu söylemişti ama Ophelia, Thorn'un kendisine bakarkenki ölümcül ciddiyeti karşısında şaşkına döndü. "Seni asla hafife almayacağım."

Ophelia o ana kadar içmekten kaçındığı çayı bir dikişte bitirdi ve üzerine dökülmesine aldırmadı.

Kendini öfkeyle sallayan eşarby. Çay soğuktu ama boğazına aniden yerleşen yumrudan kurtulmasına yardımcı oldu. Kim bu kadar ciddiyetle böyle bir açıklama yapmayı düşünebilirdi ki? Şimdi bu kanepenin minderlerinde, Thorn'un dizleri kendi dizlerine değerken, tüm otomatların bıçaklarıyla karşı karşıya kaldığında olduğundan daha fazla korkmuş hissediyordu.

Elindeki fincandan başını kaldırdığında Thorn uzaklara bakıyordu. Halının üzerindeki desenleri aşırı bir ilgiyle inceliyordu. Anıt'tan ayrıldıklarından beri aralarında konuşulmayan bir şey vardı ve o bunu tam olarak anlayamıyordu.

"Daha önce konuşmamız gerektiği konusunda beni uyarmıştın, sen ve ben."

"Evet," diye onayladı Thorn sert bir sesle. "Gerçekten de gerekli olacak."

"Bunun ne olduğunu gerçekten bilmek istiyorum. "

"Çantanız, *matmazel*." Ambrose mekanik bir vızıltı eşliğinde yeniden ortaya çıkmıştı. "Sizden o şekilde kaçtığım için çok özür dilerim," diye mırıldandı. "Kendimi sizin Öteki olduğunuza o kadar inandırmıştım ki, en iyisinin bu olduğunu düşündüm. I . . . Umarım arkadaş kalırız?"

Bu evde az önce konuşulan onca Geyden sonra Ophelia'nın düşünceleri ona dürüst bir cevap veremeyecek kadar karışmıştı. Zaten böyle bir Çansı da olmamıştı. Thorn'un Ambrose'a attığı delici bakış, Ambrose'un tekerlekli sandalyesini ters çevirerek salonun diğer ucuna gitmesine neden oldu.

Ophelia çantasının kayışlarını çözmeden önce derin bir nefes aldı. İçinde küçük gri elbisesini, kışlık botlarını, köpüklü su sifonunu, küflü bisküvileri ve büyük amcasının Anima'dan aceleyle ayrılmadan önce ona verdiği kartpostalı buldu.

Sonra kıpkırmızı kapaklı ve yaldızlı harflerle yazılmış bir çocuk kitabı çıkardı:

YENİ DÜNYANIN KRONİKLERİ
MUCİZELER ÇAĞI
BABEL ŞEHİR DEVLETİNDE YAZILDI VE BASILDI
E. G.

Ophelia vücudundaki hafif karıncalanmayı durduramadı.

eldivenlerine rağmen, imrenme ve talihsizlik yaratan bu kitabı açtı. Yaprığın üzerinde Memorial'ın damgasını buldu. Rosaline Teyze gibi bir kâğıt uzmanı değildi ama kitabın bu kadar iyi korunmuş olması ilgisini çekmişti. Kopuş'tan öncesine olduğuna inanmak zordu. Secretarium'un küresinin içinde asılı duran aynayla aynı gizemli özelliklere mi sahipti?

Açılış satırlarına göz attığında, onları ezbere okuyabildiğine şaşırmadı:

*Bir bir yokmuş, çok
geçmeden,*

Nihayetinde barış içinde yaşayan bir dünya olacak.

*O zaman, yeni
adamlar olacak
ve yeni kadınlar olacak.*

Mucizeler çağı olacak.

Ophelia sayfaları birbiri ardına çevirirken, sanki geçmişte birçok kez göz gezdirmiş gibi yadsınamaz bir ağınalık hissi duydu. Hatırlamak için hikâyeyi okumasına gerek yoktu. Şimdi kitabın yirmi kısa hikâyeye bölündüğünü ve her birinin yeni bir ailenin doğuşunu anlattığını hatırlıyordu: Nesnelerin efendileri, zihinlerin efendileri, hayvanların efendileri, manyetizmanın efendileri, bitkilerin efendileri, dönüşümün efendileri, büyü'nün efendileri, kehanetin efendileri, yıldırımın efendileri, duyuların efendileri, Termalizmin ustaları, tellürizmin ustaları, rüzgarların ustaları, kütlenin ustaları, metamorfozun ustaları, sıcaklığın ustaları, halüsinasyonun ustaları, fantomlaştırmanın ustaları, empatinin ustaları ve uzayın ustaları.

Yirmi aile, yirmi güç.

Masallar tıpkı Octavio ve Profesör Wolf'un anlattığı gibiydi. Ölümcül derecede sıkıcı. E. G.'nin yeni dünyanın gelişini önceden tahmin etmeyi başardığı şeklindeki devrimci kavramı bir kez kabul ettikten sonra

Arkların henüz var olmadığı bir zamanda, onun hikayeleri kendi başlarına daha fazla ilgi çekmiyordu.

Kendini Tanrı'nın seviyesine yükseltmek için bulunabilecek hiçbir talimat yoktu.

Ophelia korkunç, dehşet verici bir şüpheyeye kapıldı. Kitabı Thorn'a uzattı, paniğini ona belli etmemek için kendini zor tutuyordu. "Belki ... belki de aradığımız bilgi ?"

Thorn cevap vermedi, gözleriyle fotoğrafını çektiği sayfalara odaklanmıştı.

bağparmaklarıyla yanlarından geçti. Kitabın sonuna ulaştığında uzun bir süre kanepede eğik durdu, bacağındaki destek gibi kaskatı kesilmişti, sonra , çok yavaşça ince burnunu Ophelia'ya doğru çevirdi. Ophelia birdenbire onun için tam bir bıkkınlık kaynağı haline gelmiş gibiydi.

"Bence sonuna kadar dikkatle okumalısın," diye önerdi ona, daha önce ondan hiç duymadığı bir ses tonuyla.

Ophelia, mürekkebi çok solduğu için fark etmediği son sayfaya iyice bakmak için gözlüğünü burnunun üzerine itti, üzerinde el yazısıyla yazılmış küçük bir yazı vardı:

"Daha güzel günleri beklerken, sevgili çocuklarım. Eulalia Gonde."

Ophelia varlığının her zerresi bu sözlerle dolana kadar bu birkaç kelimeyi okumaya ve tekrar tekrar okumaya devam etti.

Eulalia Gonde.

Gonde.

Tanrım.

Tuhaf bir şekilde, en ufak bir şaşkınlık hissetmedi. Bunu biliyordu. Bunu her zaman biliyordu ve bu kadar temel bir şeyi nasıl unutabildiğini merak ediyordu. Archibald'ın sahte kimlik belgeleri için bir isim seçmesini istediği gün, Eulalia kendiliğinden dudaklarına gelmişti. Eulalia, hafızasını paylaştığı kadın, asılı aynada gördüğü geçmişten gelen o yansıma. Kendisini bir kez daha koltuğunda, daktilosunu enerjik bir şekilde tıkırdatırken, bir buruşuk mendil ile diğeri arasında çocuklar için sayısız hikaye icat ederken gördü.

Eulalia Tanrı'ydı. Daha doğrusu, Tanrı bir zamanlar Eulalia'ydı, Kopuş'tan önce. Yanlış telaffuz edilmiş bir soyadı olan küçük bir hikâye anlatıcısı. Bu ne Ophelia'nın anılarını neden paylaştığını ne de Eulalia Gonde'un aile ruhlarını yaratmayı, dünyayı paramparça etmeyi ve yüzyıllar boyunca neredeyse her şeye gücü yeten bir Milliface olmayı nasıl başardığını açıklamıyordu ama açıklıyordu basit bir kitabın nasıl herkesin Tanrı'ya eşit olmasını sağlayabileceğini açıklar.

Ophelia el yazısıyla yazılmış kitabeyi okuyarak, "Çünkü herkesin olan odur," diye mırıldandı.

Mucizeler Çağı'nı kapatırken, hâlâ hafızasının kıpırdanışıyla sarsılırken, gözlüğünün kenarında onlara, Thorn'a ve kendisine büyük bir dikkatle bakan gözler hissetti. Sonunda tanıdığı gözler. Profesör Wolf'u, Matmazel Silence'ı, Mediana'yı ve

Fearless şu anda misafir odasındaıdı.

Orada olmayı hiç bırakmamıştı.

Ambrose'un tekerlekli sandalyesinin arkasına yaslanan Lazarus onlara kocaman bir gülümseme verdi.

"Beyefendi ve hanımefendi için ödünç alınan uçak bekliyor!"

TERÖR

Lazarus neredeyse dans ederek onları zambak havuzlarının arasına götürürken Ophelia hiç sesini çıkarmadı. Titremesini durdurmak için Eulalia Gonde'nin kitabını karnına bastırıyordu. Bunaltıcı bir gece olmasına rağmen, kanı buza dönüşmüş gibi hissediyordu. Kendini belli etmemeye çalışıyordu ama eşarp korkusunu hissediyor ve boynunu sıkıyordu.

Kendi düşüncelerine dalmış olan Thorn, yenilenmiş bir kararlılıkla sopasıyla yere vurdu. Ophelia ona katilin aralarında olduğunu haykırmak isterdi ama bu onların sonunu hızlandıracaktı. Hayır. Sinirlerine hâkim olması şarttı. Dosdoğru önüne baktı. Şüphe uyandırmadı. Bir plan - mantıksız, boşluklarla dolu ama yine de bir plan - yavaş ama emin adımlarla zihninde bir araya geliyordu.

"İyi misiniz, *matmazel*?" Ambrose kibarca sordu. Tekerlekli sandalyesini Ophelia'nın sağ tarafında duracak Çekilde manevra ettiriyor, tatlı yüzü umutsuzca affedilmek istiyormuş gibi Ophelia'ya bakıyordu. Ophelia sadece başını salladı.

Lazarus'un bir terasın basamaklarından yukarı sıçradığını görünce rahatladı, frakının kuyrukları

Kanat gibi. Thorn onu zahmetle takip etti, her seferinde bir adım atarak, dizliklerini bükmeden. Terasa çıkmak için rampa yoktu; Ambrose onlarla gelemezdi. En azından kolaylıkla. Ophelia merdivenlerin tepesinden ona bir veda bakışı attığında, gencin esmer teni ve tekerlekli sandalyesinin ahşabı bahçenin karanlığına gömülmüştü. Gölgelemin arasında sadece beyaz giysileri göze çarpıyor, sanki bir hayalet havada oturuyormuş gibi bir izlenim .

Ophelia'nın planı işe yarayabilir.

"Lazaropter" onları mermer terasta bekliyordu. Döner kanatları ve metal yapısıyla, lamba ışığında dev bir ejderhanın iskeletine benzeyen bir makineydi. Walter ona bir iskele getiriyordu. Uçağın pervaneleri öyle bir rüzgâr üretti ki Ophelia havanın yanaklarını tokatladığını ve buklelerini her yöne savurduğunu hissetti. Kendini desteklemek için derin bir nefes aldı ve iskeleye doğru ilerleyen Thorn'a *Mucizeler Çağı*'nı uzattı.

"Keşfettiğimiz gerçek," dedi ona, pervanelerin uğultusundan duyulabilecek kadar yüksek bir sesle, "muhtemelen Soybilimcilerin duymak isteyeceği bir şey değil."

"Umurumda değil. Sözleşmenin bana düğün kısmını yerine getirdim." Kitabı kapıldığı gibi Thorn parmaklarını Ophelia'ninkilere sımsıkı doladı ve gözlerinin içine baktı. Saçlarını dalgalandıran rüzgâr onu normalden daha da sert gösteriyordu. "Anıt'a kadar bana eşlik etmek niyetinde değilsin," dedi. "Neden?"

Ophelia'nın yalanları Babil'e geldiğinden beri birikmişti, çoğu zaman zorunluluktan, bazen de basitlik uğruna, ama dünyada tamamen Geffaf olmak istediği bir kişi varsa, o şu anda karşısında duran adamdı. Yine de gözlerinin içine baka baka ona yalan söyledi: "Ambrose ile konuşmak istiyorum. Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamız gerekiyor, o ve ben. Her halükarda, beni Soybilimcilerle tanıştırmayı planlamıyordun, değil mi?"

Thorn'un parmakları onunkileri daha da sert sıktı. Gerçekten ne düşündüğünü ona söylemediğinden mi şüpheleniyordu?

"Ben dönene kadar buradan ayrılmayacaksınız. İnsanlar, koruyucusu olduğumuz sırra yaklaştıkları için öldüler."

Ophelia onun kurşun gibi bakışları altında neredeyse zayıf düşünüyordu. Thorn'a bu terasta onunla kalması için yalvarmak istiyordu ama kendini burada ve şimdi ele verirse, evet, ikisi de en korkunç şekilde ölecekti. Katili durdurmak için tek bir seçenek vardı ve Ophelia için bu, onunla özel olarak konuşmayı gerektiriyordu.

Bir şekilde gülümseyecek gücü kendinde buldu. "Kımıldamayacağım."

Thorn isteksizce kızın ellerini bıraktı ve sadece kitabı tutmaya devam etti. Ophelia, Thorn iskeleye çıkarken arkasından koğmamak için kendini zor tuttu.

Lazarus onun sallanan elini sıkmak için üzerine atladı ve bir yandan da gülüyordu. "Sizi tekrar gördüğüme çok sevindim, genç *matmazel*! Biz

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca yapacak çok işim olacak ve bu gece eve dönmek için kesinlikle zamanım olmayacak. Kendini evinde hisset! Öteki'ni arayışında sana bol şans dilerim," diye ekledi kulağına doğru konuşarak. "Onu bulmak için gözlerine güvenme, kimse onun neye benzediğini ya da zamanı geldiğinde sana hangi biçimde görüneceğini bilemez. Eğer bana küçük bir tavsiye vermeme izin verirseniz: yakından bakın. Onlar her anahtarıdır. *La barbe!*"

Lazarus terasın karşısına geçti. Pervanelerin savurduğu beyaz silindir şapkası yıldızlara doğru havalanmıştı.

Ophelia onu zar zor dinledi. Lazarus iskeleye çıkarken, "Bırak kitabı alıp gitsinler," diye fısıldadı rüzgâra. "İlgilendiğin kişi benim, değil mi?"

Varlık hâlâ oradaydı. Eulalia'nın hafızası olmasaydı, Ophelia muhtemelen bunu hiç fark etmeyecekti. Uçak, gecenin derinliklerinde kaybolmadan önce pervanelerin girdabında yükseldi. Thorn güvendeydi.

Rüzgâr ve sessizlik bir kez çöktü. Ophelia güçlkle yutkundu ve sonra başını . Sivrisineklerin vızıldadığı terastaki lambalar, yanında kalan adamın gölgesini ikiye katlıyordu. Akşamın başlangıcından beri ilk kez onu çok net görüyordu - üç kat saç, kaş ve sakala rağmen. Şu anda bile, bu kadar zararsız görünen bu yaşlı süpürgecinin bu kadar çok insana dehşet saçmış olması ona inanılmaz geliyordu.

Ophelia, hissetmekten çok uzak olduğu bir sakinlikle, "O akşam yakma odasına kapatılmıştım," dedi ona, "bana kapıyı açan sendin."

Cevap vermedi. Saçlarının örtüsü altında yüz ifadesini anlamak imkânsızdı.

"Sen oradaydın," diye ısrar etti. "Korkusuz beni tehdit ederken oradaydın. Mediana bana şantaj yaparken oradaydın. Beni korudun. Tıpkı işimi koruduğun gibi," diye vurguladı Ophelia, sahiplenme ifadesine elinden gelen tüm vurguyu yaparak. "Kitaplarımdan birini çaldığı için Profesör Wolf'u ve neredeyse hepsini yok için Matmazel Silence'ı cezalandırdınız."

Elinde süpürge olmadan dengesi sarsılmışı gibi görünen yağlı adamın bir deri bir kemik hali bu sözler üzerine yavaşça doğruldu. Ophelia kürek kemiklerinin arasından bir damla terin kaydığını hissetti. Planı tamamen Eulalia Gonde'yi onun gözünde somutlaştırma becerisine dayanıyordu. Onu kendisiyle karıştırmıştı. Bunu biliyordu çünkü Faruk'ta, Pollux'ta, hatta belki Helen ve Artemis'te bile aynı kafa karışıklığına neden olmuştu.

"Bir başkası," demişti Mediana. "Başka biri daha var."

"Sen de bir aile ruhusun," dedi Ophelia sakince. "Belirsizlik içinde, dünya tarafından bilinmeyen bir aile ruhu. Çünkü senin rolün farklı. Sen benim okulumu koruyorsun. İşimi koruyorsun."

Yaşlı adam kıpırdamadı, bir heykel gibi donup kalmıştı. Ophelia içeri alınmadı. Vahşi hayvanlar genellikle

Avlarının üzerine çullanmadan önce kıpırdamadan dururlar.

"Seni iki ucu keskin bir güçle donattım," devam etti, neredeyse sabit bir sesle. "Ya en büyük korkuyu ya da en büyük kayıtsızlığı ilham etme gücü. Yüzyıllar boyunca sana taşıttığım ağır bir yük bu. Onları dehşete düşürmediğin sürece başkaları için asla gerçekten var olmamaya mahkum edildin."

Ophelia yağılı süpürgecinin zaten bildiği gerçekleri dile getiriyordu ama onda bir tür tereddüt seziyordu. Onu ikna etmeliydi -kendini ikna etmeliydi- şu anda Eulalia olduğuna, sadece Eulalia olduğuna.

Süpürgeci ağır ağır ilerleyip gölgesini onunkinin üzerine bindirdiğinde geri için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Sanki birdenbire kendi bedenine fazlasıyla hapsolmuş gibi hissetti. Giderek artan bir tedirginlikle kendisini yarı yarıya sıkan eşarbını çözmeyi çok isterdi ama parmaklarını zorlukla hareket ettirebiliyordu. Eğer çok çabuk sakinleşmezse, bu aile ruhunun onu korkudan öldürmek için gücünü kullanmasına gerek kalmayacaktı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Ophelia ona. "Çok uzun zamandır yalnızsın. Bütün bunları benim için yapmak zorunda değilsin. Bildiğimiz okul artık yok. Kardeşlerin artık yeterince büyüdü. Kitaplarım, insanların onlar için birbirini öldürmesine değmez. Geçmişte önemli olan her şey bugün artık önemli değil. Başka bir şeye geçmelisin, anlıyor musun?"

Belki de hayal gücünün bir ama yaşlı süpürgecinin saçaklarının arasından bir kıvılcım gördüğünü sandı. İki yavaş adımda, yolu kat etti.

Onları ayıran küçük bir mesafe vardı ve sonra, neredeyse sürüngenvari bir hareketle, omur üstüne omur, sırtı anatomik olarak insanlık dışı bir kambura dönüştü. Gene kadar öne doğru eğildi. Grotesk, kıllı yüzü şimdi Ophelia'ninkinden sadece bir nefes uzaktaydı. Ama onunki nefes almıyordu. O sakalın arkasında bir ağız var mıydı? O gür kaşların altında gözler var mıydı?

İlk ani harekette çatışmalar başlayacaktı.

Yaşlı süpürgeci uzun bir süre öylece kaldı, kemiklerini kırarak kadar kamburlaştı, neredeyse hiç düzgün olmayan bir baş başa görüşmede. Sonunda bir hamle yapmaya karar verdiğinde, uzun, kemikli kolunu açtı, iskelet gibi bir elini kaldırdı ve saçlarını havaya kaldırdı.

Ophelia'nın gördüğü kıvılcım gözlerinden değil, doğrudan alnının derisine civatalanmış alüminyum bir plakadan geliyordu. Üzerine, zayıf lamba ışığında zar zor görülebilen, minicik bir yazı kazınmıştı. Bu harfleri tanıdı ama anlayamadı, her şeye rağmen -Eulalia'nın hafızası ayrıntılarla pek ilgilenmiyordu. Bunlar aile ruhlarının Kitaplarındaki arabesklerin aynısıydı, onların içsel doğalarını tanımlayan ve *varoluş nedenlerini* belirten bir koddu.

Bu tabak, yaşlı süpürgecinin ilkel davranışlarını açıklayan bir Kitaptan kesinlikle daha az karmaşıktı, ama onun yaşam gücünden daha az değildi. Ophelia tam onun bunu kendisine göstermek için neden bu kadar çaresiz olduğunu merak ediyordu ki, adam büyük tırnağıyla tabağa vurdu.

" mı istiyorsun?" Ophelia sesini geri kazanmıştı. Bu kadim yaratığın birçok kez adam öldürdüğünü bilse de, onu öldürmeye ne cesareti ne de hakkı olduğunu düşünüyordu. Her ne kadar Terri ed olsa da, ona karşı kendini sorumlu hissediyordu. Eulalia, Gonde olmaktan çıkıp Tanrı olduğunda onu kaderine terk etmişti. Ophelia her ne sebeple olursa olsun onun hafızasını miras aldıysa, suçluluğunu da miras almamış mıydı?

"Siz misiniz, Matmazel Ophelia? Babamla birlikte gitmediniz mi?"

Muhtemelen onu merdivenlerin dibinden duymuş olan Ambrose akınılıkla haykırdı. Ophelia bir an için içgüdüsel olarak adının söylenmesine tepki vermişti. Basamaklara doğru kısa ve hafif bir ba hareketinden ibaretti bu, ama tekrar yağlı süpürgeciye baktığında kendini ele verdiğini anladı. Bir milim bile kıpırdamamıştı, hâlâ öne doğru eğilmiş, bir eliyle saçaklarını kaldırmıştı ama etrafındaki atmosfer birden ağırlamıtı.

"Kaçmalıyım," diye düşündü. "Yardım çağır."

İkisini de yapmadı. Bacakları sanki mermere gömülmüş gibi hissediyordu. Her nefes alışında sanki bataklık suyu yutuyormuş gibi hissediyordu. Bedeni artık ona itaat etmiyordu; her molekülü çaresizlik içinde sessizce çığlık atan bir bağırsak yığınınından başka bir şey değildi. Ophelia tecrit odası da dahil olmak üzere daha önce hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Sanki acımasız bir makas darbesiyle, dünyada güzel ve iyi olan her şeyle olan bağı kopmuştu.

dünya kopmuştu. Eşarbi bile boynundan ölü bir ağırlık gibi sarkıyordu, tüm canlılıktan arınmıştı.

Ve tam dehşetin dibine ulaştığını düşündüğü anda, gerçek korku vücudunda yükselmeye, organlarında şişmeye, her şeyi istila etmeye ve her şey patlayana kadar harap etmeye başladı.

Patlamanın kendi içinde değil, dışarıda gerçekleştiğini anlaması birkaç saniyesini aldı. Kasları tetanos olmuş ve midesi bir halde önündeki yaşlı süpürgecinin yüzüne baktı.

Alnındaki plaka şimdi kocaman bir delikle delinmişti.

Yarasından bir damla bile kan sızmadı ve bir süre aynı saçma pozisyonda kaldı, bir eliyle saçaklarını tutarak kamburunu . Sonra,

Sonunda, atılmış bir kukla gibi mermerin üzerine yığıldı.

Öldü.

Ophelia'nın bacakları altından çekildi. Kıvrıldı, çayını kustu ve ancak o zaman hayatını kurtaran kişiye doğru dönecek gücü buldu.

Bir gölge, elinde av tüfeğiyle terasın korkuluklarına çömelmişti. O kadar küçük ve kıvraktı ki Ophelia bir maymun olduğunu düşündü, ama siluet ayağa kalktığında onun sadece peştamal giyen bir çocuk olduğunu gördü.

Fearless-and-Almost-Blameless'ın oğlu.

Tek kelime etmeden, ses çıkarmadan döndü ve bahçelerde kayboldu.

"Matmazel Ophelia!" Ambrose'un telaşlı sesi . "Bu gürültü de neydi? Yaralanmadınız, değil mi?"

Alnının ortasında bir delik olan yaşlı süpürgecinin bedenine baktı. Yavaş yavaş özünü kaybediyor, her saniye daha da saydamlaşıyordu ve çok geçmeden üzerinde yattığı mermer göründü. Birkaç dakika sonra tamamen ortadan kayboldu. Sanki hiç var olmamış gibi.

"Ben ne," diye cevap verdi nally.

Bu sözleri söylerken hiç bu kadar rahatlamış hissetmemişti.

APTALLIK

Victoria yatağında irkilerek uyandı. Yüksek sesli çığlıklar evin içine kadar ulaşıyordu. Annesinin yatak odasının ışığını açması uzun sürmedi; üzerinde sadece ipek bir bornoz vardı ve saçları bukleli kağıtlarla kaplıydı.

"Korkma hayatım!" diye fısıldadı onu kollarının arasına alarak.

Victoria korkmuyordu. Babası Altın Leydi' ve tüm gölgelerinden kurtulduğundan beri hiç korkmamıştı. Uykulu gözlerle pencerenin ötesinde parıldayan sahte yıldızlara baktı. Hâlâ çığlıkların nedenini merak ediyordu. Büyük Anne'nin sesine benziyordu ve eğer ise, çok kızgın görünüyordu.

"Madam Rosaline? Ne oldu? Neyiniz var sizin?"

Anne Victoria'yı kendine yakın tutarak merdivenlerden indi. Küçük oturma odalarında kimse yoktu, yemek odasında kimse yoktu, çalışma odasında kimse yoktu, ama anne ne kadar çok kapı açarsa, Büyük Anne'nin çığlıkları o kadar çok kulak tırmalıyordu.

"Ne aptalca bir fikir! Seni öldürebilirdim! Sen ... sen ... sen bir t p diş macunundan daha sinir bozucusun!"

Annem onunla birlikte sigara odasına girdiğinde Victoria gözlerini kocaman açarak baktı. Gaz lambalarının hepsi s n kt  ama görebilecek kadar ışık vardı. Ortalık, Victoria'nın evde daha önce hiç görmediği türden bir dağınıklık içindeydi. Hiçbir eşya yerli yerinde değildi. Sevimli dama tahtası masa , dört ayağı havada duruyordu. Halının üzerinde, bir k l tablasının içindekiler siyah ve beyaz parçaların arasına karışmıştı.

Büyük Anne, sabahlığı ve gecelik şapkasıyla, yüzünde korkunç bir ifadeyle sigara odasının ortasında duruyordu. Ayaklarından biri terliğini kaybetmişti.

Victoria, kanepenin arkasında çömelmiş bir gölge gördüğünde annesine sarıldı.

"Hiçbir uyarıda bulunmadan öylece ortaya  ıkıveriyorsun!" Büyük Vaftiz Anne öfkeyle haykırdı. "Bu saatte insanların evlerine girmek! Aşağıda bir gürültü duydum, sandım ki Bir katil olduğunu sandım!"

Kanepenin arkasındaki gölge ışığa doğru yükseldi. Aslında gölge ile uzaktan yakından alakası olmayan bir adamdı . Yanakları ve sakalı güneş gibi parlıyordu ve bu ışık cümbüşünün ortasında geniş, keyifli bir g l msemi . Elinde, sigara odasının dolaplarında sıralananlar gibi bir puro tutuyordu. Diğer eliyle alnındaki tuhaf kırmızı lekeyi ovuyor ama yok etmeyi başaramıyordu.

"Madam Rosaline bana bir spatula ile vurdu. Oldukça sıra dışı biri."

Victoria tepeden tırnağa titrediğini hissetti. Bu Godfather'dı!

"İçeri nasıl girdin?" Annem sordu.

"Benim tasarladığım küçük bir kestirme yolla. Ayrılırken iptal edeceğim." Vaftiz babası purosuyla sigara odasının arka tarafındaki büyük ayaklı saatin tik taklarını işaret etti. Daha doğrusu, olmalıydı. Sarkaç camın arkasında kaybolmuştu; Victoria onun yerine karanlık bir sokağın kaldırım taşlarını görebildiğini düşündü.

"Tamam. Ben biraz çay hazırlayacağım." Gecenin bir yarısı uyandığında ve evinin alt üst olduğunu fark ettiğinde bile, annem görgü kurallarını asla unutmadı.

"Bunun için endişelenme, canım. Fazla zamanımız yok."

Vaftiz babası kanepenin üzerinden atlayıp arkasına tünedi ve ayakkabılarıyla minderleri umursamadı. Pantolonu delik deşikti ve askılarını gömleğinin üzerine çekme zahmetine bile katlanmamıştı. Yüzü, boynu, elleri, giysilerle kaplı olmayan her yeri inanılmaz derecede bronzlaşmıştı. Victoria onu hiç bu kadar yakışıklı bulmamıştı.

"Aslında," diye kıkırdadı Godfather, bir puro dumanı bulutu içinde, "burada olmaya hakkım yok. Ama beni tanıyorsunuz, değil mi? Ne kadar çok yasaklanırsam, o kadar çok itaatsizlik ederim!"

Annesi Victoria'yı yanına, bankete oturttu ve puro dumanını solumasını engellemek için burnuna nazikçe bir mendil yerleştirdi. "İnanılır gibi değilsin Archie. Ama açıklamaların biraz beklemek zorunda kalacak. Önce sana son derece önemli bir soru sormalıyım. Madam Cunegond'a bir illüzyon siparişi verdiniz mi, evet ya da hayır?"

"Ne fikir ama! Neden gidip itici bulduğum bir şeyi isteyeyim ki?" Vaftiz babası patlatmıştı ama Victoria, Büyük Anne ve Anne'nin birbirlerine gergin bir şekilde baktıklarını fark etti. İkisi de onun cevabını eğlenceli bulmamış gibiydi.

"Demek bir sahtekârla karşı karşıyaydık. Ona kapımı on kez açtığımı ve kızımın yanına yaklaşmasına izin verdiğimi düşündüğümde! Her kim olursa olsun, o kişi seni arıyor Archie. Bu yüzden seni sorumlu tutuyorum. Üçümüzü de tehlikeye attın."

Annenin yumuşaklığının altında, Victoria bir tür sertlik hissetti, ama doğasını anlamadı. Vaftiz babasının gülümsemesi azalmak şöyle dursun, iki kat daha genişlemişti.

"Eğer bu sahtekârın önünde benim faaliyetlerimden bahsettiysen," dedi, son kelimeye garip bir vurgu yaparak, "de biraz sorumlusun. Boş verin! Üçünüzü de söz konusu tehlikeden kurtarmaya geldim."

Baba, deliklerle dolu cebinden bir top çıkardı ve şakacı bir şekilde Victoria'ya fırlattı. Çok ağırdı ve çok güzel kokuyordu! Annesi sanki tehlikeli bir nesneymiş gibi onu hemen yakaladı.

"Bir portakal," diye açıkladı vaftiz babası. "Siz doğmadan önce, genç bayan, Pole'daki her masayı süslüyorlardı. Bunu ancak çeyrek saat önce topladım."

"Başardın mı?" Büyük Tanrıça hayretle sordu. "LandmArk'ı buldun mu?"

"Zorluklar olmadan değil. Her bir Pusula Gülü arasındaki bağlantıyı değiştirmek için kasabaları, dağları ve ormanları aşmamız gerekti! LandmArk'a ulaşmak kolay değilse, oradan ayrılmak daha da zor. Arkadlılar benim uzaktan kuzenlerim olabilir ama beni kollarını açarak karşılamadılar." Vaftiz babası bunları anlatırken alnındaki waf e-spatula izini ovuşturdu. "Aile ruhları Don Janus bana gemisinden ayrılmamam ve Pusula Güllerini kullanmayı bırakmam için kesin emir verdi. Bunu söyledikten sonra, LandmArk'ta harika bahçeler var, çok da zor olmayacaktır."

Victoria portakalın küçük ellerinde bıraktığı kokuyu derin derin içine çekti. Dağlar. Ormanlar. Bahçeler. Bu kelimeler onun için sadece kütüphanedeki kitaplarda yer alan kasvetli çizimler anlamına geliyordu, ama Godfather bunları söylediğinde "gökyüzü", "ağaçlar", "kuşlar!"

"Ve sen de hemen ona itaatsizlik ettin," diye iç geçirdi annem, nazıkçe. "Bir aile ruhuna itaatsizlik ettin."

"Sadece yarısı öyle," dedi Vaftiz Baba. "Tek bir Pusula Gülü kullanmadan Kutup'a geldim! Çok zamanımı ve çabamı aldı ama iki arasında bir kestirme yol bulmayı başardım. Çok uzun sürmeyecek, o yüzden eşyalarınızı toplayın!"

Büyük Anne burnunu saatin camına dayadı ve kaldırım taşlarını görmesini engelleyen buğuyu sildi. "Bunun ... olduğunu mu söylemek istiyorsunuz? "

"Hayır, orası sadece bir sokak köşesi Madam Rosaline. LandmArk'a giden kestirme yolum Citaceleste'nin başka bir mahallesinde. Hadi ama, sizi birkaç bin millik bir yolculuktan kurtarıyorum; küçük bir gezi bizi ertelemeyecek, mi?"

"Neden bizi oraya götürmek istiyorsun?"

Archibald, Büyük Anne'nin kaybettiği terliği aldı ve bir yelpaze gibi kullandı. "Güneş, kahve, meyve, baharat, size cenneti bir tepside sunuyorum ve siz hanımlar gitmeye isteksiz misiniz?"

Sessizlik vardı, annenin ipek bornozunun üzerinde duran portakaldan bile daha ağırdı, o kadar ağırdı ki vaftiz babasının kendisi aniden tüm ipucunu kaybetti. Purosunu kül tablasında söndürmesi uzun zaman aldı. Ağzında hâlâ Victoria'nın çok sevdiği o yaramaz küçük kıvrım vardı, ama bir kez daha konuştuğunda sesi ölümcül derecede ciddiye:

"Anlaştığınız sahtekar bir megalomanyak. Neredeyse tüm siyasi kurumları avucunun içine almış durumda, yoluna çıkan herkesin aile güçlerini asimile etme ve sonra da yeniden üretme yeteneğinden bahsetmiyorum bile. Sırf bir baron onu memnun etmek istediği için insanlar öldü ve neredeyse ben de ölüyordum. Ve bu kesinlikle münferit bir vaka değil. Dünyada bu megalomanyağın henüz pençelerini başaramadığı tek bir yer var, sadece bir yer: LandmArk. Ve ben nally

Orada neyin peşinde olduğunu ve Arkadlıların onu neden uzak tuttuğunu anladım." Gülümsemesi dişlerini ortaya çıkarırken Baba'nın sakalının ortasında bir ışık külü belirdi. "Gördüğünüz gibi kuzenlerim çok etkileyici bir güce sahipler. *Agujaları* hiç duydunuz mu?"

Vaftiz babası "aguja" kelimesini boğazını temizler gibi telaffuz etmişti. Büyük Anne kaşlarını çattı, Anne sessiz kaldı. Victoria soruyu tam olarak anlamamıştı ama ikisinin de cevabı bilmediğini söyleyebilirdi.

"Onlar 'İğneciler' olarak da bilinirler," diye açıkladı Vaftiz Baba. Arkadianların soy ağacının bir kolu. Bazılarıyla tanışmadan önce ben de onları hiç duymamıştım ve bunun iyi bir nedeni vardı: son derece nadir ve son derece gizliler. Düşünün hanımlar, kesinlikle herhangi birini, kesinlikle herhangi bir yerde bulmanızı sağlayan bir iç pusulaya sahip olduğunuzu. Hedefiniz dünyanın öbür ucunda, en aşılmaz kalenin içinde saklanıyor olabilir ama sizden kaçması mümkün değil. Benimle misin? İşte Needlers'ın gücü bu! Şimdi sizi megalomanımızın böyle bir gücü nasıl kullanacağını hayal etmeye bırakıyorum. Hiç kimse onun kurtulamaz."

Vaftiz babası, yarattığı heyecanın tadını çıkarmak istercesine sustu. Victoria'nın bu uzun ve karmaşık konuşmada tek kelime "ağaç"tı. Sıradan bir ağaç olamazdı, çünkü hem anne hem de büyük anne oldukça etkilenmiş görünüyordu.

"Eğer ben LandmArk'ı bulduysam, er ya da geç o bunu başaracaktır," diye ekledi Godfather.

Purosunun izmaritini. "İşte bu yüzden Needlers'ın gücünü ondan önce gerektiğini düşünüyorum. Bütün sorun da burada yatıyor. Başta Don Janus olmak üzere Arkadianlar kutsal tarafsızlıklarını şeyden daha çok önemsiyorlar. Yeterince kârlı olmadığı sürece dünyanın önemsiz işlerine karışmak istemiyorlar. Eğitimim gereği tüm hayatımı tarafsız kalarak geçirdim ve aldığım bir ders varsa o da 'tarafsızlığın' korkaklık' demenin güzel bir yolu olduğudur. İnsanın hangi kampta yer alacağını seçmesi gereken bir zaman gelir ve şahsen ben artık kuklaların kampına ait olmayı reddediyorum."

Annem o güzel dövmeli elleriyle alkışladı. Victoria bunun bir oyun olduğunu düşünerek onu taklit etti. "Tebrikler, Archie, büyüyorsun. Küçük. Bunun üçümüzle ne ilgisi var?"

"Don Janus ve Arkadlıları tarafsızlıklarından vazgeçmeleri için ikna etmek isterdim ama onların gözünde ben sadece kendisinin elçisi olan eski bir elçiyim. Sen, Berenilde, bir bakıma Pole'un ilk hanımefendisi. Sizin sözünüzün benimkinden daha fazla ağırlığı var. Cazibenizden bahsetmiyorum bile."

Vaftiz babası gözlerini kocaman açtı, dışarıdaki sahte gökyüzünün hiç olmadığı kadar mavi olan gözlerini. Victoria onların içine bakabilmeyi diledi.

"Hayır," dedi annem.

"Hayır mı?" Vaftiz babası da gülümseyerek tekrarladı.

"Benden imkânsızı istiyorsunuz. Eğer seni takip edersem, sana ulaşabileceğime dair hiçbir garantim yok."

ve sizin aksinize, bir aile ruhuna itaatsizlik ederek diplomatik bir olayı tetikleme riskini asla almam."

"Ama düşünün ... "

"Sana söyledim ve tekrar ediyorum Archie," diye devam etti anne, vaftiz babasının sözünü kısa keserek, "benim yerim burası. Bugün bundan her zamankinden daha eminim: Lordumuzun kızının yanında ihtiyacı var. Değişmeye çalışıyor, ailesini değiştirmeye çalışıyor ve eğer bunu yapıyorsa, bunun nedeni kızına klan kavgalarının, komploların ve suikastların olmadığı bir gelecek vermek istemesidir. Eğer biz gidersek, neden bu kadar çaba sarf ettiğini unutacak."

Bu kez alkışlama sırası Büyük Anne'deydi. Bu küçük gece oyunundan çok hoşlanan Victoria onu taklit etmenin adil olacağını düşündü. Sanki annesinin bazen ona operalardan birini izliyormuş gibi hissetti.

Vaftiz babası başparmağını gülümsemesinin üzerinde gezdirdi ve gülümsemesi giderek genişledi.

"İğnelerin gücü, Berenilde. Bir düşünsene! Onları davanıza hizmet etmeye ikna edin, Bay ve Bayan Thorn'u sizin için bir çırpıda ortadan kaldırırlar."

Victoria, annesinin vücudunun kendisinininkinin yanında, bankette kaskatı kesildiğini hissetti. Ona baktığında, yüzünde sanki kendini yakmış gibi bir acı gördü, ama bu sadece kısa bir an sürdü. Annesi kısa süre sonra o güzel porselen maskesini geri taktı.

"Bulunmak istemedikleri sürece ne Thorn'u ne de Ophelia'yı arayacağım. Öte yandan, zamanı geldiğinde beni burada bulabilmelerini istiyorum. Kızım ve ben kalıyoruz. Son sözüm bu."

Banketinde dimdik ve ağırbaşlı bir şekilde oturan annem bu sözleri söyler söylemez, Büyük Vaftiz Anne elini Vaftiz Baba'ya uzattı. Hafif bir tereddütten sonra terliği ona geri verdi.

"Hiçbir zaman bir kadını ve bugün de . Neyse, boş . Sizi şimdi terk etmeliyim, kestirme yol fazla sürmeyecek."

Vaftiz babası elini tutmak için önünde diz çöktüğünde Victoria'nın kalbi hızlandı. Altın rengi çenesi Victoria'nın sinirlerini diken diken etti. Ona gülümsüyordu ama alışılmadık bir şekilde. Bu gülümsemede gerçek bir yoktu.

"Birbirimizi bir daha ne zaman göreceğimizi bilmiyorum, genç bayan. O zamana kadar çok fazla değişmeyin lütfen."

Victoria birden çok üşüdüğünü hissetti. Vaftiz babasının büyük, delikli şapkasının tozunu almasını ve sonra her birine veda ediyormuş gibi başının üzerinde üç kez sallamasını izledi.

O istemedi.

Onun şimdiden gittiğini görmek istemiyordu. Gerçek gökyüzünün, gerçek ağaçların ve gerçek kuşların onunla birlikte gittiğini görmek istiyordu. Baba'nın sigara odasının saatinde kaybolduğunu gördüğünde dudaklarını oynattı ama Baba onu duymadı.

Kimse onu duymadı.

Victoria, Annesi'ne ya da Büyük Anne'ye hiç bakmadan, Öteki-Victoria'yı arkasında bıraktı ve kendisi saate girdi. Kendini, *yolculuğunun* daha da puslu hale getirdiği sis dolu bir sokağın kaldırımlarında buldu. Saatin diğer tarafından bakıldığında, sigara odası artık bir duvarın ortasındaki küçük bir ışık parçasından başka bir şey değildi. Vaftiz babası bir kapıyı kapattı ve sonra yeniden açtı: artık ne sigara odası ne de ev vardı.

Victoria korkmamıştı. Annesine yakın olan Öteki-Victoria'nın varlığını hâlâ uzaktan hissedebiliyordu. Ve sonra, vaftiz babası . Babası gibi onu görmese bile, ona yakın olmaktan mutluluk duyuyordu.

Bu sefer onu gerçek gökyüzüne kadar takip edecekti!

Şu an için Godfather pek hareket etmiyordu. Sokağın ortasında durmuş, elleri ceplerinde, etrafını saran sise doğru araştırarak bakıyordu.

"Ah, sonunda," dedi bir siluetin belirdiğini görünce. "Güya nöbet tutuyor olman büyük şans."

"Birini gördüğümü sandım. Yanlış alarm."

Victoria, Koca-Kızıl-Arkadaş'ı tanıdı. Fısıldamaya çalışırken bile yüksek sesi tüm sokakta yankılanıyordu.

"Eee?"

"Şey, hiçbir şey," diye sırttı Godfather omuzlarını silkerek. "Bir zamanlar herhangi bir kadını bana sonuna kadar eşlik etmesi için ikna edebilirdim."

yeryüzünün. Eski numaramı kullanabilirdim," dedi kaşlarının arasındaki siyah gözyaşı damlasına dokunarak, "ama bunu Berenilde'ye karşı bir daha kullanmayacağıma dair kendime söz verdim. Haklı olmalı, belki de başlıyorum. Ne kadar korkunç. "

Victoria kaldırım taşlarından kaldırım taşlarına sıçırıyor, Baba ve Koca Zencefil Dostu'nu gözden kaçırmamaya çalışıyordu. Sis içinde çok hızlı yürüyorlardı. *Yolculuk* yüzünden bozulmuş mırıltıları, içki samanlarının bir bardak sütte çıkardığı kabarcıklar gibiydi.

Daha da az aydınlatılmış bir sokağa daldılar. Sadece tuğladan bir çıkmaz sokağa ve çöp dağlarına . Victoria *yolculuk sırasında* herhangi bir şeyin kokusunu alabilseydi, kesinlikle burnunu tutmak zorunda kalırdı. Görmeyi umduğu gökyüzü burada değildi.

Baba, tekerlekleri olmayan eski bir arabanın kapısına ulaşmasını sağlayan küflenmiş eski bir sandığın üzerine tırmandı. Koca-Kızıl-Arkadaş soru sormadan onu izledi.

"Harika, hâlâ orada," diye fısıldadı vaftiz babası, acele etmesini işaret ederek. "Şansımız varsa, Don Janus hiçbir şey fark etmemiştir."

Kapı, sanki vagonun içi yeniden aydınlanmış gibi parlak bir ışığın üzerine açılmıştı. Koca Kızıl Adam kapıdan geçebilmek için geniş omuzlarını sıkmak zorunda kaldı. Godfather bir bakışla çıkmaz sokakta kimsenin olup olmadığını kontrol etti, burnunun dibindeki küçük kıızı fark etmedi ve kapıdan kendisi geçti.

Victoria bir an bile tereddüt etmeden onunla birlikte ışığa atladı.

Bir an için artık hiçbir şey görmüyordu. Ne ışığı ne de karanlığı. Bir gün, Büyük Anne elbisesinin kolunu salonun kapı koluna sıkıştırarak yırtmıştı. Victoria, Büyük Anne'nin kolu gibi ikiye bölünmüş gibi hissetti. Yine de bu acı onu gerçekten incitmemişti ve bir saniye sonra bunu düşünmeyi çoktan bırakmıştı. Artık sadece gökyüzünü görüyordu. Kocaman bir gökyüzü. Sadece mavi olmakla yetinmeyen, aynı zamanda kırmızı, leylak rengi, yeşil ve sarı olan, göz kamaştırıcı bir güneşe ve büyük kuş girdaplarına sahip bir gökyüzü. Gerçek gökyüzü! *Yolculuk* yüzünden bozulmuş olsa bile, Victoria'nın küçük hayatı boyunca gördüğü en güzel .

"Sana bunun zaman kaybı olduğunu söylemiştim."

Victoria Komik Gözlü Kadın'a döndü. hemen yanında duruyor, dudaklarından sarkan sigaranın dumanını öfkeyle üflüyordu.

"Oraya gitmek, aptalca ve anlamsız bir risk almaktı."

Godfather bir barakanın kapısını kapattı ve sonra abartılı bir bizimkiyle yeniden açtı. ", her şey bitti, artık kestirme yol yok! Gerçekten korkunç bir şey mi oldu? Yokluğumuzu fark eden oldu mu?"

"Bilmiyorum," diye homurdandı Komik Gözlü Kadın. "Ben ve kedi, gezegenin bu tarafından lanet olası kestirme yolunuza yaklaşan herhangi birini durdurmak için portakal korusunda gözcülük yaptık."

Koca Zencefil Adam'a sitem dolu bir bakış fırlattı ama adam sohbe katılmaya pek hevesli görünmüyordu. Sanki efendisinin pek de temiz olmayan bir şeye bastığının kokusunu almış gibi, büyük ayakkabılarını onaylamaz bir tavırla koklayan Twit'e bakıyordu.

Victoria birden, içinde yüzlerce ağacın -gerçek !- tıpkı vaftiz babasının ona verdiği gibi portakallarla dolu olduğu bir bahçenin ortasında durduklarını fark etti. Buradaki ışık, evdeki tüm lambalardan ve bahçelerdeki tüm illüzyonlardan daha parlaktı.

Victoria'nın şaşkınlığı kısa süre sonra yerini huzursuzluğa bıraktı. Artık uzaktaki Öteki-Victoria'nın varlığını hissedemiyordu.

"Üzülmeyi bırakalım," dedi Baba, "kurtarma planına geçelim!"

Komik Gözlü Kadın yüzünü buruşturdu. "Ne kurtarma planı, Bay Eski Büyükelçi?"

"Kuzenlerimi Tanrı'dan kaçmak yerine onu avlamaya ikna etmek için bulmamız gereken bir şey." Vaftiz babası bu sözlerin ardından portakal soyarak ve pantolonunun paçalarını kalçalarına takarak uzaklaştı. Victoria artık ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Onu takip etmeye devam mı etmeliydi? Her şeyden önce hareket etmeyi bırakmalı mıydı? Ne kadar konsantre olursa olsun, artık geri dönüş yolunu bulamıyordu. Daha önce hiç çaba göstermesi gerekmemiştir; eve dönmek her zaman uyanmak kadar doğal gelmişti.

Victoria Komik Gözlü Kadın'ın önünde zıplayarak ilerledi ve garip gücünün

yolculuk, ama hiçbir şey değişmedi. Komik Gözlü Kadın Victoria'nın üzerinden bir bulut gibi geçen sigara izmaritini tükürdü.

"Bu aptalın ne yaptığından haberi yok. Ya sen, senin neyin var?" diye sordu Koca Kızıl Adam'a. "Kutupta üşüttün mü yoksa?"

Koca-Kızıl-Arkadaş cevap vermedi. Gözlerini gökyüzüne dikmek için hâlâ ayakkabılarını karıştıran Twit'e bakmayı bırakmıştı.

Kaşları endişeyle çatılmıştı, kaşları kıpkırmızıydı.

"Bu başlangıcın sonu. Ya da başlangıcın Sonunda."

Korkunç bir şokla Victoria birden onları fark etti: Koca Zencefil Adam'ın ayakkabılarının altındaki gölgeleri.

DİĞER

Saç kurutma makinesi hem radyonun sesini hem de cama vuran iri damlaların çıkardığı yağmur sesini bastırıyordu. Ophelia her halükârda ikisini de dinlemiyordu. Ve sandalyesinin arkasındaki mekanik hizmetçiye de dikkat etmiyordu, "ÇARPIK BİR , ÇEVİK BİR AKIL DAHA İYİDİR" ve "ÜÇ GÜLÜMSEME BİR

GÜN DOKTORU UZAK TUT," derken bir yandan da asi buklelerini kuruluyordu. Ophelia ona havluyla ovmanın da yarayacağını anlatmaya çalışmıŒtı, özellikle de odanın sıcaklığında, ama ona başka seçenek bırakmamıŒtı. Lazarus haftalarca eve gelmeyecekti ve Ambrose da taksi oförlüğü yapıyordu; onların yokluğunda en iyisi ilk yanlış kelimedede yüzlerce bıçağı serbest bırakabilecek otomatları kızdırmamaktı.

Bu yüzden Ambrose'un ona ödünç verdiği büyüteçle büyük amcasının kartpostalına odaklandı. XXII. Ailelerarası Sergi'deki kalabalığın içindeki figürleri ayırt etmek kolay değildi, ama biri fazlasıyla tanınabilirdi: Anıt yürüyüş yolunu süpüren yaşlı bir adam, yüzü ayırt edilemeyen bir sakal, kaş ve saçak kombinasyonunun ardına gizlenmiŒti. Altmış yıldır hiç değışmemiŒti. Yüzyıllar boyunca bu yaşlı adamı izlemiŒti.

Eulalia ve ailesinin ruhlarına ev sahipliği yapan eski okuldan geriye kalanlar. Ophelia onu fotoğrafta gördüğünden beri gözlüklerini ondan ayıramıyordu. Ölmüş olabilirdi ama yarattığı dehşet hâlâ içinde çılgılık . Bütün gece kâbuslar görmüştü ve korkunun keskin kokusunu teninden temizleyebilmek için birkaç kez duş alması gerekmişti.

"Yine de bunu atlattım," diye düşündü, penceredeki tozlu yağmur izlerine bakarak. Eğer Korkusuz'un oğlu o tabağı yok etmek için bir saniye daha bekleseydi, o da -en iyi ihtimalle- Mediana'yla aynı duruma düşecekti. O genç çocuk onu babasının katiline götüreceğini bilerek mi gözetliyordu? Eğer , Korkusuz'un kesinlikle değerli bir halefi vardı.

Ve eğer önceki gün karşılaştığı yaşlı süpürgeci altmış yıl önce Anıt'taysa, o zaman Ophelia'nın aynadan saldığı Öteki olamazdı. İtiraf etmeliydi ki bu ihtimali ciddi ciddi düşünmüştü ama İnsanları dehşete düşürmek başka bir şeydi, gemilerin parçalanmasına neden olmak bambaşka bir şey.

Ophelia kendi kafasından gelen yanık kokusuyla kaşlarını çattı. "Sanırım bu kadar yeter, teğekkür ederim," dedi kibar bir .

Otomat saç kurutma makinesinin fişini çekti ve nal "HERKESİ MEMNUN EDEMEZSİNİZ
INSANLAR HER ZAMAN." Yine yağmurun ve radyonun sesi hakimdi. Zarif mobilyaları, kocaman yatağı ve ayakta duran sevimli

Ayna, oda İyi Aile'nin sade ortamından farklıydı. Ophelia'nın Babil'deki ilk gecesini tam burada geçirdiğini düşünmek... O zamandan bu yana yarım yıl geçtiğine inanmakta güçlük çekiyordu.

Octavio'nun ayrılmadan önce ona verdiği küçük notu açtı.

*Bir ara beni görmeye gel, ellerin ve sen.
Helen.*

Bu daveti kabul etmek istiyordu ama bir daha bir aile ruhunun yanına gitmeden önce iki kez düşünmenin en iyisi olacağını düşündü.

Burnunu pencereye dayadı ve yağmur damlalarının arka planında ona geri yansıyan buruşuk bir baş oldu. Tam kurak mevsimde tüm bu nem olağandı. Ophelia gerçekten dinlemeden, radyo sunucusunun Babil'in merkezinde düzenlenen son Ev Geliştirme Sergisi'nden bahsettiğini duydu. Aynı Gekilde, gerçekten görmeden, gökyüzünden yağan yağmurun sularını bozduğu zambak havuzlarına baktı. Pencereyi açma, yağmura dalma ve terastan eğilip giriş revağını gözetleme dürtüsüyle savaştı. Thorn neden bu kadar geç kalmıştı? Bir kitabı teslim etmek o kadar uzun sürmezdi herhalde? Soybilimciler ona sorun mu çıkarmıştı?

Ophelia yatak odasının kapısının iki kez sertçe vurulduğunu duyunca sıçradı.

"Lütfen beni bundan kurtarır mısınız?" Thorn ona kapıyı açar açmaz sordu. Eşarp bacağına dolanmıştı. Kapı direğine yaslanmıştı,

Thorn onu bir kedi gibi ensesinden yakalamıştı, ama yün takılmıştı.

Ophelia onu bırakmaya çalışırken gülümsemekten kendini alamadı. "Ben de nereye gittiğini merak ediyordum. Sanırım bağımsızlığın tadına varmış."

Thorn su damlatan şemsiyesini kendisini oraya götüren otomata emanet etti ve sonra kapıyı onun suratına çarptı. Daha doğrusu, olmayan yüzüne.

"Lazarus'un oğlu nerede?" diye sordu sertçe odayı tarayarak.

"dışarı çıktı."

Thorn sürgüyü kaydırды. "Güzel. Rahatsız edilmeyeceğiz." Yağmurdan ıslanmış küçük terasta kimsenin olup olmadığını kontrol etti.

Ophelia atkının ötesinde Thorn'un gergin dikkatle izledi. Saçlarını taramış, çenesini tıraş etmiş ve bu kez düzgün bir şekilde bacağını tamir etmişti. Kötü muamele görmüş bir adama benzemiyordu ama yine de etrafa güçlü bir dezenfektan kokusu yayıyordu.

"Soybilimciler sana ne dedi?" diye sordu. "Hayal kırıklığına uğradılar mı?"

Thorn perdeleri kapattı, odayı birdenbire yarı belirsizliğe gömdüğüne aldırmadı. "Tatmin oldular. Hatta bundan biraz daha fazlası."

"Ama?"

"Ama' diye bir şey yok. Onlara getirdiğim kitap beklentilerini tamamen karşıladı. Bana bir kitap vermeye hazırlar.

yeni bir görev."

"Ne tür bir
görev?"

"Henüz bilmiyorum." Thorn'un her sözü dudaklarından kurşun gibi dökülüyordu. Sadece varlığıyla bile ortamı ağırlaştırıyordu. Yine de Ophelia şimdi onun yokluğunda olduğundan daha hafif hissediyordu. Hem de daha ateşli.

"Ya sen?" diye sordu. "Hayal kırıklığına uğradın mı?"

Thorn ona sessizce baktı, yüzünde kendisini savunmasız hissetmesine neden olan o yoğun ve ciddi ifade vardı. Sabahlığının Ambrose tarafından kendisine verilen pijamanın etrafına topladı. Otomat ve onun, buklelerini dikenli bir çalıya dönüştüren saç kurutma makinesini düşündü. Bu onun için alışılmadık bir deneyimdi, birdenbire daha az dağınık görünmek istediğini fark etti

"Hayır," diye yanıtladı Thorn sonunda. "İlk denemede Tanrı'yı devirmeyi beklemiyordum." "Tanrı" kelimesini telaffuz ederken daha önce kaydırdığı sürgüye temkinli bir bakış attı. Hiçbir otomat kapıyı kırmaya başlamadığı için başucundaki sürahidene kendine bir bardak su doldurdu, şüpheyle burnuna çekti ve yatağın kenarına oturdu.

"Ya sen?" diye sordu sırayla.

Ophelia ona eski süpürgeci den bahsetmemeye karar verdi. Bunu daha sonra yapacaktı; ondan bir Çey saklamak ama bunun için doğru zaman olmadığını hissediyordu.

"Kafam karışmış gibi hissediyorum," dedi tüm samimiyetiyle. "Eulalia Gonde'nin geçmişine ne kadar yaklaşırsam

Sanki onu tanıyormuşum gibi hissediyorum ama yine de bizi birbirimizden yüzyıllar ayırıyor. Bana devrettiğin aile gücü böyle bir şeye izin vermemeli, değil mi?"

"Cezalandırıldı." Thorn bunu kadehinden dikkatli bir yudum aldıktan sonra söylemişti.

"Cezalandırılmış mı?" Ophelia tekrarladı. "Anlamıyorum."

"Ben de öyle. Size bir keresinde Faruk'un hatıralarını taşıdığımı söylemiştim, bu hatıralar annemin aşireti tarafından nesilden nesile ve anıdan anıya aktarıldı. Son derece öznel olan parçalanmış hatıralar. Bunlardan birinde, bana Tanrı'nın *Gonde*," diye düzeltti hemen, "cezalandırılmıştı. Kim tarafından, neden ya da nasıl cezalandırıldığını hâlâ bilmiyorum."

Radyo sunucusu "Necromancers'ın serin kutu dolabı tüm yıl boyunca mükemmel korunmuş yiyecekleri garanti ediyor!" diye övdü. "Sağlam ama hantal değil, pratik depolamada son nokta! Pratik depolamada!"

Ophelia düşünceli bir ifadeyle yapan radyoya baktı.

"Belki de Milliface'e dönüşmesi kendi seçimi değildi? Belki de bu bir lanettir? Belki de aslında Öteki'yle bağlantılıdır?"

"Bu," dedi Thorn, "bizim gereken bir şey. Tabii eğer birlikte araştırma yapmamızdan hâlâ memnunsanız." Ağır ağır konuşmuş, bardağına derin derin bakmıştı.

Ophelia burnuna geri itti. "Bundan şüphe mi ediyorsun?"

"Babil'de kaldığınız sürece, ayartılmanız ne kadar güçlü ve yalnızlığınız ne kadar büyük olursa olsun, ailenizle hiçbir temasınız olmamalıdır."

"Bunu biliyorum."

"Gerçeğe ne kadar yaklaşırsanız, kendinizi o kadar tehlikeye atarsınız."

"Bunu biliyorum."

" derde girerse bana güvenemeyebilirsiniz. Soybilimciler tarafından elim kolum bağlandı."

"Bunu ben de biliyorum," dedi Ophelia nazikçe. "Dün konuşmamızı istediğin konu bu muydu?"

Thorn sonunda gözlerini su bardağından doğrudan ona çevirdi. Solgun gözbebekleri gölgeli ışıktaki araştırmacı bir şekilde parlıyordu. "Geçen akşam Anıt girişinin önünde sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Senin inek duygularından hiçbirini istemediğimi?"

Ophelia çenesiyle başını salladı.

"Ciddiydim," diye devam etti sertçe. "istemiyorum." Sanki ağzında kötü bir tat varmış gibi buruşturdu. Bardağını bir elinden diğerine geçirdi, sonra bırakmaya karar verdi. "En azından tek başlarına değiller."

Ophelia dudaklarını ıslattı. Sadece Thorn onu bir an soğuktan ertesi an heyecana sürükleyebilirdi. "Sen "

"Yarım tedbir olmaz," diye sözünü kesti. "Ben senin arkadaşın değilim ve olmak da istemiyorum."

"Otomatik şeker maşasını deneyin, bayılacaksınız! Bayılacaksınız! Yaylı kısıkaçları bir nger basışıyla çalışıyor! Bir nger!"

Ophelia hemen radyonun sesini kısıtı.

"Seni rahatsız ettiğimi hissederek sonsuza dek yaşamayı reddediyorum," diye devam etti Thorn sertçe. "Eğer seni rahatsız eden pençelerimse Pek de çekici olmadığımın farkındayım... bu bacak beni durdurmayacak. " Sinirlenmiş bir halde, sanki ciddi bir sözlü meydan okumaya katlanıyormuş gibi eliyle kaşlarını kaldırdı.

Ophelia'nın tüm gerginliği anında kayboldu. Eski bir deriyi yüzer gibi eldivenlerini çıkardı. Sert darbeler Thorn'a zarar vermişti ve bu zarar içeride dışarıdan daha büyüktü. Onu, kendisinden bağılayarak daha fazla zarar verebilecek herkesten koruyacağına dair kendine söz verdi.

Onun görüş alanına iyice girdiğinden emin olarak yaklaştı. Oturuyor olması iyiydi - bu onları aynı seviyeye getiriyordu. Çıplak ellerini yüzünün iki yanına bastırdığında ürperdi. Hem vücut hem de karakter olarak köşeli bir varlıktı, asla dostça bir cümle, cesur bir jest ya da esprili bir yapmaz, sayıların arkadaşlığını insanlarınkine tercih ederdi. İnsanın Thorn'un yüzüne doğrudan bakabilmesi için iyi bir nedeni olması gerekirdi.

Ophelia'da bir tane vardı. Adamın yara izlerini öptü, önce kaşını keseni, sonra yanağını keseni ve son olarak da yanağını boydan boya keseni.

Şakak. Her temasta Thorn'un gözleri büyüyordu. Buna karşılık kasları gerildi.

"Elli altı." Sesinin daha az boğuk çıkması için boğazını temizledi. Ophelia onu hiç bu kadar korkmuştığını görmemişti, belli etmemeye çalışsa da.

"Yaralarımın sayısı bu kadar."

Gözlerini kapadı ve sonra yeniden açtı. Tekrar, daha da şiddetli bir şekilde hissetti, derinlerinden gelen bu acil çağrışı. "Onları bana göster."

Dünya bir anda sözcük olmaktan çıkıp tene dönüştü. Sinekliklerin nazik gölgeleri, yağmurun uğultusu, bahçelerin ve Geçrin uzaktan gelen sesleri... Ophelia için artık bunların hiçbirisi yoktu. Tek farkında olduğu Thorn ve kendisiydi, elleri her kısıtlamayı, her endişeyi, her korkuyu teker teker çözüyordu.

Ophelia son üç yılını kendini boşlukta hissederek geçirmişti. Sonunda doyuma ulaşmıştı.

Pencereye yakın ayaklı masanın üzerindeki radyonun sesi en kısık mırıltıya indirilmişti. Ne Ophelia ne de Thorn, Ev Geliştirme Sergisi'yle ilgili haberin aniden kesildiğini duydu:

"Babil vatandaşları, bu son derece acil bir mesajdır. Yirmi dakika önce şehrin kuzeybatısında büyük arazi değişiklikleri gözlemlendi. Pollux'un botanik bahçeleri ve büyük baharat pazarı artık gemiye bağlı değildir. Eğer

istikrarsız bölgenin yakınında bulunanlar, uzaklaşın ve konutları boşaltın. Tüm halkımızdan sakin olmalarını rica ediyoruz, durum geliştikçe sizi düzenli olarak bilgilendirmeye devam edeceğiz. *Quoi?* Az önce bize komşu birkaç küçük geminin de görünüşe göre ortadan kaybolduğu söylendi. Her şeyden önce, panik yapmayın. Tekrar ediyorum: Babil vatandaşları, bu son derece acil bir mesajdır. "

TEŞEKKÜR

Thibaut'ya, danışmanıma, okuyucuma, ilham kaynağıma, aşkıma.

Bana en iyi şekilde bakan Fransa ve Belçika'daki aileme.

Kardeşim Romain'e ve geribildirimleri benim için çok değerli olan Jason Piffeteau'ya.

Stéphanie Barbaras, Célia Rodmacq, Alice Colin, Svetlana Kirilina'ya: bana çok şey öğrettiniz.

Gümüş tüylerime ve tüm arklar boyunca beni destekleyen altın dostlarıma.

Kitaplarımın her birini bir sanat eserine dönüştürmeyi başaran Laurent Gapaillard'a.

Gallimard Jeunesse'deki tüm ekibe, Ophelia'nın aynasından çıkabilmesini sağladıkları için teşekkür ederim.

Son olarak, benimle diğer tarafta buluşmak için özel olarak gelen sevgili okuyucum.

Eşarp hepinizle olsun!

AYNA ZİYARETÇİSİ'NİN DÖRDÜNCÜ KITABINI TAKIP EDECEK:

Dünya tersine döndü. Arkların parçalanması gerçekten de başladı. Bunu durdurmanın tek bir yolu var: Sorumlu kimse onu bulmak. Öteki'ni bulmak. Ama neye benzediğini bile bilmeden bunu nasıl yapmalı? Ophelia ve Thorn, tüm gizemlerin anahtarı gibi görünen o tuhaf fenomenlerin, yankıların izini sürmeye başlar. Babil'in güç koridorlarını ve kendi anılarını daha araştırmak zorunda kalacaklar. Ve bu arada, LandmArk'ta, Tanrı o çok arzuladığı gücü elde edebilir. O ve Öteki arasında en büyük tehdidi kim oluşturuyor?

YAZAR HAKKINDA

Christelle Dabos 1980 yılında Côte d'Azur'da doğdu ve bir evde büyüdü.

Klasik müzik ve tarihi oyunlarla ilgilendi. Şu anda Belçika'da yaşamaktadır. İlk serisi *A Winter's Promise*, Fransa'da Gallimard Jeunesse-RTL-Télérama İlk Roman Yarışması'nı kazandı ve *Entertainment Weekly*, *Bustle*, *Publishers Weekly*, *Chicago Review of Books* gibi ABD'deki eleştirmenler ve yayınlar tarafından Yılın En İyi Kitabı seçildi. *A Winter's Promise* ayrıca Amazon Book Review tarafından yılın 1 numaralı Bilimkurgu/Fantezi kitabı seçildi.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.